HENRICI VALESII

NOTAE
ET
ANIMADVERSIONES
IN
HARPOCRATIONEM
ET
PHILIPPI JACOBI
MAUSSACI NOTAS

Ex Bibliotheca

GUILIELMI PROUSTEAU

ANTECESSORIS

AURELIANENSIS.

LUGD. BATAVOR.

Apud DANIELEM à GAESBEECK.

CIƆ IƆ C LXXXII.

2

Б.3.4

Digitized by Google

ILLUSTRISSIMO
VIRO
JOANNI ANTONIO
DE MESMES
COMITI DE AVAUX, DOMINO DE LONGEVAL, BAROCHES &c. AB INTIMIS REGI CHRISTIANISSIMO CONSILIIS ET LEGATO EXTRAORDINARIO AD FOEDERATAE BELGICAE ORDINES

S. P. D.

JACOBUS GRONOVIUS.

Jam officii, quod partim dulcedo familiaritatis cum Henrico Valesio exercitæ, partim necessitas & communis inde commodi spes recipere me coëgit, rationem persolveram, & ut hoc collectum alieno opere eruditionis instrumentum

emendate ac nitide præla deſereret, præſidiis omnibus advocatis effeceram; atque adeo nihil jam erat cauſæ, quin & Harpocrationi & univerſæ antiquitati in multis partibus, quarum honorem & intellectum depeculatæ erant priorum ſeculorum ſordes, labor Valeſianus illuceſceret. Sed quum vetuſtas omnis velut abominandi eventus præſagium judicaverit, ſi quid incertis inchoaretur auſpiciis; tum huic proventui, non modo ut honor debitus ei contingeret, ſed ne quod ad iniqua de eo ſpolia petenda facinus concipi poſſet, cavendum videbatur, ut is, quippe poſtumus & in peregrina regione, velut ex commendatione mortui patris applicaretur ad aſylum tale, quod juſta conjectura ab ipſo electum iri adfirmaret. Hanc quoque mihi traditam perſonam quum decenter ſuſtinere cuperem, injecta contemplatione tam ſuper auctorem, quam ipſum quoque fœtum, ſive etiam obſtetricantem me & adminiſtrum, nihil elegantius fieri a me poſſe vel ad exiſtimationem hominum vel ad veritatem meam fidemque judicavi, quam ſi rationem hujus procemii ad Te conferrem, ILLUSTRISSIME MEMMI. Hoc clamare mihi manes Valeſiani, hoc ſine cunctatione imperare cærimonia digni-

tatis

tatis Tuæ, hoc ipſa nominis Tui amore Muſæ celebratiſſimi urbanitas & ſplendor exigere videbantur. Etenim ut primum iſta poteſtas mea facta eſt, & ſuo pondere, non auctoris nomine rem pendens, corpuſculi hujus lineamenta perſpicere potui, animadverti has chartas non oſtentatione ingenii, non ſcribendi quæſito nitore ad mala multa ſpecioſis quibuſdam involvenda pictas; ſed inſtitutam hîc eſſe velut officinam refertam rebus non modo dignis, quæ legantur ab iis, qui exactam doctæ antiquitatis copiam amant, ſed ſi verum volumus, vel maxime neceſſariis & minime cognitis, utpote perquam abſtruſis. Quos enim vel penitiſſimæ eruditionis angulos ab Valeſio non penetratos, quos receſſus ab eo non inſpectos, quas arculas cujuſcunque generis ſcriptorum ab eo non recluſas hinc diſcimus, ut ſcripturæ non intellectæ portentoſa monſtra, quæ ne adſpicere quidem alii, nedum tangere auſi fuerunt, inſtar renati Herculis Alexicaci ad obſequium redigeret, & ex ſcabitudine nuperæ ruditatis ad tranquillum transferret? Quot ille loca teterrima aggreſſus eſt, neque id violente, ſed leniter & exigua capaciſſimæ ſolertiæ particula adfuſa mutans illis ſaporem, & ex atroci cruditate melleam teneritudinem producens? Si

hiſtoriam ſpectemus, eam multis partibus hic liber illuſtrat: ſi fabularum ſcenas, in quibus ille verborum & dicteriorum nativus lepor diſcitur, hîc obſcuriſſima earum deridicula revelantur: ſi poëtarum aut oratorum luſus ac delicias ſuavitate Græcæ elegantiæ conditas, earum plurima hîc materia eſt; denique ne horridorum quidem Grammaticorum ſubterraneis ſiris caliginoſiores canones deſerunt. Poſſem hîc ſatis denſam enumerare ſeriem eorum, quæ ab Valeſio illuſtrata ſunt partim in cognitione auctorum, partim in doctrina Græcæ linguæ, ad quæ nuper adeuntes viros etiam perinſignes hallucinatos memini, quæ tamen magnus ille heros ab aliquot annis in hos margines conjecta domi habuit. Poſſem hîc recenſere formulas tribunalis Græci ſicut ab Romanorum ſapientium auditoriis adſcitas, ita ſagaciſſime comparatas, de quibus ne ſomniatum quidem hactenus fuit unquam. Et quam promptum in his ſubſidium exhibetur, ubi Geographiæ ratio deducenda fuit? Quid ſi jam ipſum Harpocrationem adſpexero? In eo enim quum haud dubie præclarum doctrinæ ſpecimen prodiderit veſtras Mauſſacus; tum is ipſe, ſi Valeſium parem accipiat, ſuccumbit & tanquam in luctatione ſæpius quam ter abjicitur.

citur. Sed nimirum ornatissimo apparatu instructa præsentia & altitudo Valesianæ mentis ita beabat scriptores eos, quos velut monumenta suarum lucubrationum constituens in fidem suam recipiebat. Sic venit ad Peiresciana Excerpta & altera Excerpta Legationum, sic eum sensit Ammianus, ita novissimus ejus labor Historia Ecclesiastica, cujus tertium volumen glorior amoris ipsius munus a me possideri. Quæ omnia quum sint tam magnifica, ut corroboratam viri doctissimi famam apud omnes bene formatas gentes ipsi conciliaverint; tum qualis futura fuisset hæc opera, si tam locupletes & odoratos flosculos in fasciculum colligere, tam exquisita compositæ penus fercula digerere ipsi & exponere, atque adeo tot comportatis undique & per omnem vitam subsidiis nunc ingenii perfectissimam polituram, nunc judicii ultra communem modum exacti limam admovere licuisset? Et sane ad hanc cogitationem moveor periculo invidiæ meæ apud nonnullos, qui scriptum hoc ad consummatæ existimationis gloriam Valesio valiturum negabunt, prave adspecturi indispensatam liberalitatem, nec debuisse omnia hæc velut pericula chartis privatis illita in publicæ lucis conspectum committi. Quod forum

etsi

etsi ut iniquum ejurare possem, tamen ut Te præsente superstite satisfaciam; fateor, inustus est mihi, qui de complexu illius eram, dolor ejus temporis gravissimus, quum primarius iste Musarum satelles morte interceptus est, antequam multis aliis summis meritis fortunam publicam studiorum exaggeravisset, & non Observationes, non Libros de Critica, non Pollucis capita de republica Atheniensi, & ante omnia non Harpocrationem emendatum inter titulos suos eum numerare potuisse ægerrime tuli. Hæc communis noxa, hoc amarum damnum est; sed cujus ingentia solatia vel in hac ipsa manus ultimæ destitutione & inordinata coacervatione ipse hic talis Harpocratio nobis præbet. Videlicet Valesius noster utpote foro & juris studio destinatus, eique operam daturus, aut ipse videns consilii & prudentiæ maturus ephebus sibi hanc legem dixit, aut a doctissimis magistris accepit, non posse vel principia vel origines publici privatique Romanorum juris percipi & intelligi, nisi Græcis notoriam perferentibus, utpote a quibus id adoptaverunt Romani. Id quum sibi infixisset, in reliquiis, quæ supersunt, oratorum Græciæ & inprimis in hoc Harpocrationis corpusculo, uti debuit, habitare proposuit;

fuit. Qua ratione factum, ut de curriculo semel fumpto nihil decedentem, ufu tractandoque cognita interius dos libelli iftius Valefium adegerit, ut Harpocrationis volumen conftituerit quafi facrarium quoddam laborum, quos ad hujus vitæ quietem fplendoremque meditabatur: Harpocration velut pugillar & juveni & viro & ingravefcenti ætati adhæfit perpetuum, ad auxilia quidem memoriæ primum, deinde etiam gratiæ ergo, quam Harpocrationi tribuens non dubitavit omnia fedulo facere, ut tantis tenebris obducto fcripto opitularetur. Agnofcis, SAPIENTISSIME LEGATE, quàm non nova, fed nulla via munita; non mutata, fed depravata fit docendi difcendique ratio iftius ftudiorum generis ab illis, qui quum ita Diis & Adjutrici Themidi invifi, ita ab legibus & æquo jure fugitivi agerent, ut per rectum curfum fummam illam tenere non poffent, per tefqua & ambages fœdiffimo fitu ac jejuniffima ftultitia obfitas illuc pervenire contenderunt, humilitati fuæ velificantes & alto vultu generofum laborem adfpicere metuentes. Valefius juris ftudiofus oftendit, quam fit illi circumeundum, quicunque veris & folidis applicare mentem velit,

nedum illi vinculo & præſidi humanæ conjunctionis. Ab Valeſio nunc aperitur intimum artis nobiliſſimæ ſecretum & certa mitigandi ratio, illuſtriſque & lata ſemita eundi per meram puramque eruditionem & illam adeo celebratam juris peritiam, potius quam illam macram & omni lepore deſtitutam aberrationem, quæ nunc omnes Academias obſidet, facitque ut de jure non tantum civili, ſed etiam gentium diſſerant, qui non modo nullum librum extra illas tralaticii uſus laceras reliquias legerunt, ſed ne norunt quidem. Itaque qui mente lævus non eſt, Valeſium ut myſtagogum eligat; hæc ipſa Valeſiana nunquam ab illis oculos dejiciens habeat documento, ut illum furorem, qui nunc in his rebus verſatur, vitet, meliora profectuum ſuorum præſidia muniat, & alacritati ſuæ uberioribus paginis curſum præbeat. Quantum enim eſt videre velut oculis progreſſus & ſtudendi methodum ejus, cujus doctrinam ut ſeculi ſui veriſſimum fulgorem deinde omnis agnovit ac ſalutavit orbis; quibus ille ſe immerſerit libris; quomodo ille nihil ſine excerpendo & annotando legerit; ut denique ſtylum verterit? Unde jam fit, ut quod indecen-

decenter factum nonnullis videri posset, id cedat vel insigni gloriæ, vel summæ utilitatis exemplo, neque sine ultimo modestiæ meæ præjudicio abradere vel invertere quidquam potuerim in iis, quæ non possunt non omnia placere sanis hominibus. Quod si forsan occursura sunt quædam, quæ ab juvene potius quam ab robusto annotata videbuntur, si in quibusdam hæsitatio aliqua apparebit, si mutata aliquando sententia & posterioris diei fortuna secundior, immo si quæ jam ab aliis anticipata; quæ etsi omnia se facile tueantur, tamen si qua sunt talia, hic enimvero existimationis metus, hæc illa Syrtis est, propter quam cogor Legationis Tuæ, Nobilissime Comes, sanctissimam tesseram & inviolabile decus per tot populos terrasque circumlatum huic volumini præscribere, ut vel tanquam vecordes & conscelerati hinc abigantur, quicunque vitiandi & pulsandi animo accessuri sunt, vel tam augusti fastigii elogio conspecto in horrorem ac reverentiam perducti abluant prius se & benignitate adspergantur, malintque ad ea tantum adhærescere quæ usui esse possunt, reliqua ut nulla præterire. Tua persona prætendatur

datur illi velut infula, cujus venerationis objectu & repagulo arceatur, si qua est tam effrenis & importuna natura, ne ab hac pulchritudine limis oculis spectata maculam aut ignominiam aliquam suscipi necessum sit. Etenim si ullum unquam pactorum caput, si vasa ulla, si denique homo quisquam civis Tuus juste ad illud commune gentium fas & illam fidem publicam, qua coruscat paciferum munus Tuum, se contulit; quid de his liturariis dicemus, utique scriptis conceptisque in illa tum luce terrarum omnium, tum domicilio imperii Gallici Lutetia; & quidem ab illo, quem judiciis suis exornavit universa Gallicana Ecclesia, quem favore suo dignatus est Primarius maximarum curarum adjutor Colbertus, quem denique beneficiarium suum æstimavit Christianissimus Ludovicus, cujus auctoritate vallatam caducei Tui religionem adoravere tot tempora, tot gentes? Hanc opportunitatem quum ab sanctimonia Legationis Tuæ sumere hæc adversaria possent, tum & de humanitate publica lenius augurans, & de dignitate hujus materiæ constantius judicans, malo

malo fateri, Illustrissime Domine, aliud & propius eſſe, quo cogitantem me de ipſius, ſi viveret, Valeſii voluntate tetigit, præſtrinxit & occupavit Splendidiſſimum Nomen Tuum. Videbam enim ultra annos quadraginta ipſum quaſi in ſcuto ſuo inſculptum geſtaviſſe Henricum Memmium Patruum Tuum, velut imperatorem ac ducem ſuum, & recordabar, quanta aliquoties pectoris exſultatione, referens mihi ſtudiorum ſuorum ac vitæ fata, quæ ſatis moleſta a primo fuerant, mulceretur ad commemorationem benefactoris ſui, qui effecerat, ut præſidiis ingenii & aſſiduo ſtudio bene munitus circumflueret quoque & abundaret præſidiis fortunæ, idque tam prolixe, ut ne mortuus quidem congiarii annui præbitiones deſineret, quò ne amiſſione tanti fautoris acumen ac lætitia Valeſiani laboris teperet ac hebeſceret. Quoties & quantopere credimus optimum virum his obſcuritatibus inhærentem, quum veniſſet condictus anni dies, velut ſcintilla beneficentiæ Memmianae illuſtratum refectumque novaſſe vires ſuas & acrius intendiſſe nervos, ut erueret, quo nos & æterna deinceps poſteritas frueremur? Itaque

quum hæc ipſa, quæ vides, magnam partem Gentilitiæ Tuæ Comitati accepta referri oporteat; tum ſuſpicionem conſtituere licet Valeſium quoque omnibus modis velle tam benefici ac tutelaris nominis hæredi reddi vicem, & optare, ut & ipſe celebrare Liberalitatem adeo promptam ipſi paratamque ne poſt funus quidem deſinat, quo ne punctum temporis ullum in æternam poſteritatem ab aſſidua ejus commemoratione vacuum prætereat. Hujus ego animi vicariam fidem exhibens, partim copia illa Græca & Romana, quæ hic elucet, adlectus, partim officio, quod ea & voluntate & fronte me præſentem abſentemque ſemper excepit, qua filium pater fovere & complecti poteſt, expugnatus, juſtiſſimam puto me elegiſſe formulam, ad quam in præfando adſtringerer. Quid ſi deinde juris ſententiæque ſim meæ, & hanc commentationem allegatione multa in ſinum meum delatam mihi ut propriam vindicans, caput altius exſerere me cupiiſſe confitear, & prorepere ad juſtam ex domeſticæ gloriæ memoria exultationem coner? Adeo enim his omnibus, quæ Valeſio obtigerunt, bonis non minor eſt hæreditas ſortis meæ; quin eam tanto auctiorem & conſpectiorem eſſe cenſeam, quod Claudius Mem-

MIUS alter Patruus Tuus eandem in colloquio Monasteriensi stationem obiens, quam Tu in Neomagensi implevisti, patrem meum, sed alienigenam, sed ignotum dignum judicavit & familiaritate & liberalitate sua. Quod quî possim oblivisci videns quotidie & ante oculos habens illos tenerrimi favoris libellos, quibus non patrem meum modo amavisse, sed & lucubrationes ejus Livianas tanti putasse se ostendit, ut & legeret & laudaret. Hunc ego patrem quum non nomine tantum exprimam, sed etiam vita æmuler, non poterit mihi esse invidiæ, si gaudia etiam præteritorum temporum quasi ruminari, & vel blanditos natali meo venustos dies lætissimæ hujus recordationis solennitate frequentare gestiam, vel ut ante in Valesio, sic nunc quoque in patre meo filius legitimum gratæ testationis numerum apud Te implere & propagatæ clientelæ fidem instaurare coner. Id totum est, MAGNIFICE MEMMI, quod affectare potui. Eant igitur hæ perscriptiones in Harpocrationem Valesianæ, hoc copiosissimum diligentiæ ejus pensum ac dominium, hæc solatia publica, & pacis, DOMINE, cujus sequester es, ornamentum, eat id, dico, sub titulum Tuum,

& ad

& ad infinitam posteritatem cultum erga Te & gloriosos majores Tuos & Valesianos manes meum consecratura canescat. Lugduni ad Rhenum a. d. x Cal. Februar. cIↄIↄ c LXXXII.

HEN-

Henrici Valesii
NOTÆ
IN
HARPOCRATIONIS
LEXICON.

Pag. 1. Λοιμοῦ.] Scholia Aristoph. in Equit. ubi de εἰρεσιώνη. οἱ μὲν γάρ φασιν, ὅτι λιμοῦ, οἱ δὲ ὅτι καὶ λοιμοῦ τὴν πᾶσαν κατασχόντος οἰκουμένην, χρωμένων τινὰ ἂν τρόπον παύσαιτο τὸ δεινὸν, τὴν λύσιν ταύτην ὁ Πύθιος ἐμαντεύσατο, εἰ προηροσίαν ὑπὲρ ἁπάντων Ἀθηναῖοι θύσειαν. θυσάντων οὖν Ἀθηναίων τὸ δεινὸν ἐπαύσατο. Suidas. Προηροσίαι αἱ πρὸ ἀρότρου γινόμεναι θυσίαι περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι καρπῶν, ὥστε τελεσφορεῖσθαι. ἐγίνετο δὲ ὑπὸ Ἀθηναίων ὑπὲρ πάντων Ἑλλήνων ἐ ὀλυμπιάδι. Λυκοῦργός φησιν ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου. καὶ γὰρ νῦν πολλὰς καὶ μεγάλας ὑμῖν τιμὰς ὀφείλω καὶ ζητῶ παρὰ πᾶσιν Ἕλλησι μαντευομένοις τὸν Δία, προηροσίαν ποιήσασθαι. Leg. τῇ Δηοῖ ex Suida in εἰρεσιώνη.

Pag. 2. Ὑπὲρ Εὐμαθοῦς εἰς ἐλευθερίαν ἀφαίρεσις.] Ejus orationis id est argumentum. Epigenes Eumathem servum suum, qui mensam Athenis exercebat, in judicio manumisit. Mortuo Epigene, Dionysius hæres Eumathem ducit in servitutem. Contra Xenocles eum asserit in libertatem. Agit inde Dionysius contra Xenoclem actione ἐξαιρέσεως, cujus actionis libellum hic refert Harpocratio. Pro Xenocle orationem Isæus scripsit, cujus procemium refert in Isæo Dionysius Halic.

Pag. 3. Ἐν τῷ παναθηναϊκῷ.] Pag. 468.

Ἀγνίας, Ἰσαῖος.] Isæus περὶ Ἀγνίου κλήρου p. 76.

Pag. 4. Ὑπερείδης ἐν τῷ Δηλιακῷ.] Locus Hyperidis extat apud Sopatrum in commentariis ad Hermogenem.

Δημοσθένης τε καὶ Δείν.] An forte ἢ? non affirmo tamen. Nam potuit uterque contra Theocrinem orationem ſcripſiſſe, ut adverſus Leptinem & Ariſtogitonem plures peroraverunt. Libanius certe in Argum. ad eam contra Theocrinem notat, τὸν δὲ λόγον οἱ πολλοὶ νομίζουσιν εἶναι Δεινάρχου, καίτοιγε οὐκ ἀπεοικότα τῶν τοῦ Δημοσθένους. Dionyſius Halic. in Dinarcho hanc orationem Dinarcho tribuit, & à quibuſdam Demoſtheni aſſignari monet.

Pag. 5. Ἀγρίους.] Sic Attici loquuntur. Ariſtoph. νεφέλαις. κἂν μὲν ἴδωσι κομήτην ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων οἷόνπερ τὸν Ξενοφάντου. Ubi Schol. ἀγρίους δὲ καὶ καλοπεδιώκτας ἐκάλουν τοὺς τὰς ἀπηγορευμένας πράξεις ποιοῦντας τοὺς παιδεραστάς. Quæ apud Suidam etiam leguntur. Vide Etymolog. in ἄγριοι.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου.] Et ἐν τῷ πρὸς Μακάρτατον. Ubi idem oraculi reſponſum, quod Delphis Apollo reſponderat Athenienſibus, fuſius refert.

Μηλοσφαγεῖν &c.] Hunc verſum Ariſtophanes πεπαρῴδηκε ex Pliſthene Euripidis. Apud Ammonium enim in βωμὸς ſic habetur: παρὰ δὲ Εὐριπίδου ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλεισθένει. μηλοσφαγεῖται δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις.

Pag. 6. Ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.] Sed ibi legitur ἀργύριος. ἀλλὰ μετ' Εὐκλείδην ἄρχοντα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρῶτον μὲν Θρασύβουλον τὸν Κολυττέα ἅπαντες μέμνησθε δὶς δεθέντα &c. ἔπειτα Φιλέψιον τὸν Λαμπτρέα, ἔπειτα Ἀργύριον τὸν Κολυττέα ἄνδρα χρηστὸν καὶ δημοτικὸν καὶ περὶ τὸ πλῆθος τὸ ὑμέτερον πολλὰ σπουδάσαντα. In MSS. tamen recte ἀγύρριος legitur, cujus etiam meminit Ariſtophanes ἐν ἐκκλησ. At vero Ulpianus ἀργύριον legit, eumque eſſe ait, quem perſtringit Ariſtophanes in Pluto. ἀργύριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται. Φιλέψιος δ' οὐχ ἕνεκά σου μύθους λέγει. Sed lex

metrica

metrica legi postulat ἀγύῤῥιος. Apud Andocidem περὶ μυστηρ. p. 17. ἀργύριος quidam dicitur. Suidas ἀγύῤῥιος legit in Aristoph. Fuit Argyrius Callimedontis Carabi filius teste Herodico Cratetis discipulo. Philemon ἐν μελλόντι. ἀργύριος ἢ παραπηθέντος καράβου, ὡς εἶδεν αὐτὸν, χαῖρε πάππα φίλτατε. Sed lege ἀγύῤῥιος, ut versus constet: (hic Agyrrius altero illo recentior est) & ita legit Eustathius ἰλ. χ in fine versum hunc Philemonis laudans.

Ἐν τῷ ἀληθείας πρώτῳ.] Locum profert Suidas. διὰ τοῦτο οὐδενὸς δεῖται οὔτε προσδέχεται οὐδενός τι, ἀλλ' ἄπειρος καὶ ἀδεής.

Ἀδελφὸν καλεῖν.] Photius in Lexico MS. apud Robertum Cottonum addit πυκνῶς καὶ θεραπευτικῶς.

Pag. 7. Ἀδδηφάγους.] L. Ἀδηφ. ex Pausania apud Eustath. ὀδ. α p. 1394. & ex Lexico Photii. Ælianus lib. 13 de animal. cap. 9. ἀδδηφάγων ἵππων πτερωρον.

Κατὰ τὸν ποιητήν.] Ἰλιάδ. ε.

Ἐν τῇ κωμῳδοτραγῳδίᾳ.] Suidas habet ἐν τῷ κωμοδοτραγῳδῷ, qui titulus est Comœdiæ Alcæi Comici. Porro sic Strepsiades ad servum suum, οἴ μοι, ait, τί γάρ μοι τὸν πότην ἦπτες λύχνον apud Aristoph. in Nubibus. bibulum ellych. Pollux 274. Vide porro quæ ad p. 53 Æschinis notavi de ἐντπλομίσθοις. Adde Pollucem p. 33. Polybius legat. 57. ἐπαγγελλόμενος δεκαναίαν δώσειν ἐντελῆ πεντηκοντηρικῶν πλοίων· ἀδδηφάγοι etiam ἵπποι ἀγωνισταὶ dicuntur ab Isocrate in Archid. p. 252. de Alcæo veteris comœdiæ poëta vide Suidam.

Ἀδράστειαν.] Vide Eustath. ἰλ. β pag. 355.

Pag. 8. Ἀδώνιοι, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου.] pag. 19. Vide Plutarchum in Solone ad calcem. καὶ νόμους αὐτὸς (ὁ Πεισίστρατος) ἑτέρους ἔγραψεν, ὧν ἐστι καὶ ὁ τοὺς πηρωθέντας ἐν πολέμῳ δημοσίᾳ τρέφεσθαι κελεύων. τοῦτο δέ φησιν Ἡρακλείδης

καὶ πρότερον ἐπὶ Θερσίππῳ τηρωθέντι τῷ Σόλωνος ψηφισαμένῳ μιμήσασθαι τὸν Πεισίστρατον. Ariſtides in Panath. ad finem. μόνοι δ' ἁπάντων ἀνθρώπων τρία ταῦτ' ἐνομίσατε τοὺς μὲν &c. τοὺς δ' ἀδυνάτους τῶν πολιτῶν δημοσίᾳ τρέφειν.

Pag. 9. Ἀζωνία.] Ἀνύδυνον δὲ καὶ ἀζήτητον καὶ ἀνεξέταστον οὐδέν ἐστι τῶν ἐν τῇ πόλει. Suidas in Ἀζωνιδὺς.

Ἀθηνόδωρος, Ἀθηναῖος τῷ γένει, στρατιώτης.] Στρατηγός. Is Beriſadæ Thraciæ regi κηδεστὴς, id eſt, affinis erat. Mortuo Beriſade cum Charidemus Orita dux Cerſobleptæ, bellum Beriſadæ liberis & Amadoco Thraciæ regi inferret, Athenodorus pro Beriſadæ liberis pugnavit cum Simone ac Bianore Amadoci ducibus. Demoſth. contra Ariſtocratem: ubi Simonem & Bianorem civitate fuiſſe donatos ait, Athenodorum autem civem natum. ὁ δὲ γένει πολίτης Ἀθηνόδωρος. Is tamen ab Ænea in Poliorc. cap. 24. Ἀθηνόδωρος Ἴμβριος dicitur.

Pag. 10. Αἰγεῖον.] Pauſanias pag. 15.

Αἰγιλιεύς.] Φράστωρ Αἰγιλιεὺς Dem. in Neæram. At in orat. πρὸς Τιμόθεον. Τιμοσθένης ὁ Αἰγιαλεὺς ἀφικνεῖται. Scrib. Αἰγιλιεύς. Athenæus lib. 14. Φιλήμων ἐν τῷ περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων, αἰγιλίδας φησὶν εἶναι τὰς καλλίστας ἰσχάδας. Αἴγιλα δ' εἶναι δῆμον τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ Αἰγίλου τινὸς ἥρωος ὠνομασμένον. Heſychius αἰγιλία. In Stephano ἐθνικὸν αἰγιαλεὺς ſcribitur male.

Pag. 11. Ἰδιωτικῆς.] Dem. κατὰ Κόνωνος αἰκίας initio. ἰδίαν ἔλαχον δίκην ἥδιστ' ἂν (ſupple nihilominus) ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, θανάτου κρίνας τουτονί. Ab ea differt τραύματος γραφὴ, & diſerte diſtinguit Demoſth. κατὰ Κόνωνος. εἰσὶ κακηγορίας δίκαι. () πάλιν αἰκίας εἰσί. () τραύματος πάλιν εἰσὶ γραφαὶ () τοῦ μὴ κατὰ μικρὸν ὑπάγεσθαι ἐκ μὲν λοιδορίας εἰς πληγὰς, ἐκ δὲ πληγῶν εἰς τραύματα, ἐκ δὲ τραυμάτων εἰς θάνατον.

Τιμοκράτους.] γρ. Ἀριστοκράτους. Intelligit enim eum locum.

locum. τοὺς ἀποκλείσαντας ἐκεῖνον (τὸν Κότυν) Πύθωνα καὶ Ἡρακλείδην τοὺς Αἰνείους, πολίτας ἐποιήσατε ὡς εὐεργέτας, καὶ μὴν καὶ χρυσοῖς στεφάνοις ἐστεφανοῦτε. Αἰνείους, id est, ex Æno urbe oriundos. Itaque in Harpocr. Ænos conjunctim legendum est cum τῷ Αἰνείους. est enim explicatio. Æneos Polybius & Livius p. 579 vocat. Suidas in ἀλωπεκόννησος hunc locum refert, & Ἀλωπεκοννησίοις κατῴκισαν legit. Itemque in Αἶνος. Marcianus Heracl. μετὰ τὴν Μαρώνειαν δὲ κεῖτ' Αἶνος πόλις Ἔχουσ' ἐποίκους ἐκ Μιτυλήνης Αἰολεῖς.

Μιτυλήνης.] Μυτιλήνης ex Nummis & Inscript.

Γυμνάσια.] De his gymnasiis Livius lib. 31 pag. 576.

Pag. 12. Ἀπὸ Ἀκάμαντος τοῦ Θησέως.] καὶ Ἀριάδνης. Schol. Homeri ὀδ. λ, ubi Demophontis frater ponitur, quod confirmat Eurip. Ione.

Ἀκαρεί.] Dem. πρὸς Πολυκλέα. Ἀπεκρίνατό μοι, ὅτι οὐδ' ἀκαρῆ δανείσαι. *se ne teruncium quidem mihi daturum fœnori.* Suidas habet ἄκαρ. male, ut docet Etymologus in ἀκαρής. Scholiastes Aristophanis in Pluto p. 26.

Ἄκριτος.] Sic in Midiana. ἄκριτον ζητεῖν ἀποφεύγειν. conari ut sine disquisitione absolvaris. Et contra Timocratem paulo ante quam Heliastarum sacramentum referat, οὗτος γὰρ (ὁ νόμος) ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐκ ἐπὶ τοῖς κεκριμένοις καὶ ἠγωνισμένοις κεῖται, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀκρίτοις.

Ἀκτή.] Dinarchus κατὰ Φιλοκλέους p. 98. Ἐν οἷς καὶ ἡ ἀκτὴ καὶ οἱ λιμένες εἰσὶ καὶ τὰ νεώρια. Lycurgus κατὰ Λεωκρ. p. 134 & 138. Priscianus lib. 17. Hyperides ἐν τῷ περὶ τοῦ τείχους. μετὰ ταῦτα ὕστερον ἦλθον ἀναθησομένη τὸ τεῖχος. Leg. ἀναθησόμενοι. Hanc Hyperidis orationem intelligit Athenæus lib. 3 in fine. τοσαύτην δ' Ἀθηναῖοι σπουδὴν ἐποιοῦντο περὶ τὸ τεῖχος, ὡς καὶ πολίτας ἀναγράψαι τοὺς Χαιρεφίλου τοῦ ταριχοπώλου υἱοὺς, ὥς φησιν Ἄλεξις ἐν Ἐπιδαύρῳ, οὕτως· τοὺς Χαιρεφίλου δ' υἱεῖς Ἀθηναίους ὅτι εἰσήγαγε τάριχος &c. μνημονεύει δ' αὐτῶν καὶ Ὑπερίδης ὁ ῥήτωρ. Intelligit oratio-

nem Hyperidis quæ inſcribitur ἡ ὑπὲρ Χαιρεφίλου ἀπολογία, teſte Harpocratione in Παλλαδιοῖς.

Pag. 13. Βασιλέως.] Valerius Flaccus Argon. 1. *Proximus his Butes Actæis dives ab oris.* male in edit. Aldi *Attæis* legitur. & lib. 4 ait Phineus. *Junctaque veſtra meo quondam Cleopatra cubili Nomen ad Actæa Calais Zeteſque ſororis Proſiliunt.*

Ἀλαιεύς.] Dem. πρὸς Εὐβουλίδην. Διοδώρου Ἀλαιεῖ.

Ἀλάστωρ.] Rectius Etymologici auctor in ἀλάστωρ. Ait enim Chryſippum philoſophum ſcripſiſſe ea voce ſignificari homicidam, ἀπὸ τοῦ ἐλάσεως, τὸν ἄξιον τοῦ ἐλαύνεσθαι διὰ φόνον. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλᾶσθαι τὸ πλανᾶσθαι, ἢ ὁ ἄλαστα δρῶν. id eſt, ut ex Harpocratione explicare ſoleo, ὧν μηδέποτ᾽ ἄν τις ἐπιλάθοιτο. At vero Apollodorus deducebat ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν. ὅ ἐστιν ἀλιτανεύτως ἀδικεῖν. Addit autor Etym. μήποτε δέ ἐστιν ὁ διὰ μέγεθος τῶν πεπραγμένων αὐτῷ λιτῆς μὴ καταξιούμενος. ἢ ὁ τοιαῦτα τολμήσας πράττειν ὧν μή ἐστιν ἐπιλαβέσθαι. Lege ex Harpocr. ἐπιλαθέσθαι. Subjicit de vi vocis ἀλάστωρ ζεὺς & δαιμόνων ἀλαστόρων, quos ſic dici ait ἀπὸ τοῦ τοῖς τὰ ἄλαστα πάσχουσιν ἐπαμύνειν. ἢ ὁ τὰ ἀλαστὰ, τουτέστι τὰ χαλεπὰ τηρῶν. Μένανδρος. ὁ δ᾽ ἀλάστωρ ἐγὼ καὶ ζηλότυπος ἄνθρωπος. οὕτως εὗρον εἰς τὸ λεξικὸν τὸ ῥητορικόν. Idem in ἀλιτήσας, χειλιάσας, δεινοπαθήσας, ἢ παρὰ τὸ λάζω, τὸ λαμβάνω, ὃ οὐκ ἄν τις θέλοι λαβεῖν. Idem Ἄλαστον, πένθος ἄλαστον καὶ ἄλαστα τὰ κακὰ, ἀνεπίληστά τινα ὄντα. ἢ παρὰ τὸ λάζω. λάζετο δ᾽ ἔγχος. γέγονεν ἄλαστα ὧν οὐκ ἄν τις λάβῃ. Adde Euſtathium in ὀδ. α pag. 1415 & Plutarchum de oraculorum defectu p. 418. Ἀλάστωρ autem ſubauditur δαίμων, ut in προστρόπαιος. Pauſanias in Arcadicis de Alcmæone matricida. ἡ πυθία ἀποδίδωσι τῆς Ἐριφύλης ἀλάστορα εἰς ταύτην οἱ χώραν οὐ ξυνακολουθήσειν. Et in Corinthiacis, αὐτοῖς ὁ Μυρτίλου προστρόπαιος ἠκολούθησε. Sic Euripides dixit, πέφευγας τὸν ἐμὸν

ἱκέσιον

ἱκέσιον Δία teste Eustathio ἰλ. ν 950. Idem in Ὀδ. π. postquam ἱκέτην vocem esse dixit communem & univocam tam supplici quam ei cui supplicatur, addit. τοιοῦτον δὲ ὁ προστρόπαιος. προστρόπαιός τε γὰρ Ζεὺς, ὡς ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ᾧ ἄν τις φασι προστρέποιτο δεόμενος· καὶ προστρόπαιος ὁ ἱκέτης ὁ πρός τινα δεητικῶς τρεπόμενος.

Pag. 14. Τί δ᾽ Ἀλέξανδρον.] Verba sunt Demosth: *Quid vero de Alexandro illo Thessalo*, ἡνίκ᾽ εἶχε μὲν αἰχμάλωτον δήσας τὸν Πελοπίδαν, ἐχθρὸς δ᾽ ὡς οὐδεὶς Θηβαίοις ἦν, ὑμῖν δ᾽ οἰκείως διέκειτο οὕτως, ὥστε παρ᾽ ὑμῶν στρατηγὸν αἰτεῖν, ἐβοήθητε δ᾽ αὐτῷ, καὶ πάντα ἦν Ἀλέξανδρος. An vero idem sit Alexander, cujus in eadem oratione meminit infra, γράψας δ᾽ (Χαρίδημος) ὡς Ἀλεξάνδρου πρεσβευσαμένου πρὸς αὐτὸν, οὐχ ὑπεδέξατο, τοῖς λῃσταῖς φαίνεται τοῖς παρ᾽ ἐκείνου ταυτὰ πράττων? Videtur mihi esse Alexander Molossus, de quo Æschines contra Ctesiph. 83. & Demosth. πρὸς Πολυκλέα. τῆνος μὲν καταληφθεῖσα ὑπ᾽ Ἀλεξάνδρου ἐξηνδραποδίσθη. & in ea περὶ Στεφάνου τῆς τριηραρχίας. ὅτι γὰρ τῇ ναυμαχίᾳ τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐνικήθητε. Imo est Alexander Pheræus ex Polyæno lib. 6, ubi hanc cladem Atheniensium & Alexandri victoriam refert. Xenophon lib. 6 Alexandrum Pheræum ait initio quidem fuisse hostem Atheniensium, ac mare infestum piraticis lembis habuisse.

Pag. 15. Ἀλιμούσιοι, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει.] Τοῦ γὰρ δήμου ὑμῖν, ὦ ἄνδρες δικασταί, πέντε καὶ τριάκοντα στάδια τοῦ ἄστεος ἀπέχοντος καὶ τῶν πλείστων ἐκεῖ οἰκούντων. Intelligit Alimusium pagum.

Pag. 16. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριστοκράτους.] Sub finem 452.

Pag. 17. Ἀναξιμένης ἐν τετάρτῳ Φιλιππικῶν.]. Vide Epistolam Philippi ad Senatum populumque Atheniensem., ubi ait eam se vi cepisse & abstulisse,, non

Athenienſibus, nec Peparethiis, ſed Soſtrato prædoni.

Ἀλόπη.] Demoſthenes ἐν τῷ ἐπιταφίῳ λόγῳ· ἐμέμνηντο Ἱπποθοωντίδαι τῶν Ἀλόπης γάμων, ἐξ ὧν Ἱπποθόων ἔφυ, καὶ τὸν ἀρχηγὸν ᾔδεσαν.

Pag. 18. Ἴσαιος διείλεκται ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα.] Ἴσαιος ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα διείλεκται.

Τὸ παρ' Ὁμήρῳ. Θρώσκων.] Ἰλ. ό. Euſtathius ibi, φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, ὡς οἱ οὕτω συνεζευγμένοι ἵπποι Ἄμιπποι ἐκαλοῦντο· ἐν δὲ παλαιοῖς σχολίοις γέγραπται, ὅτι Δημήτριός φησι τεθεωρακέναι τινὰ μεταβαίνοντα, ὡς ὁ ποιητὴς λέγει, κατέχοντα τοὺς χαλινοὺς καὶ ἀνεμποδίστως τηροῦντα τὸν δρόμον τῶν ἵππων. Idem Euſtath. in Odyſſ. ε pag. 1539 citat Pauſaniam in lexico, qui ſic ait, ἄμιπποι ἵπποι ἐζευγμένοι χωρὶς δίφρου, κληθέντες οὕτως, ἐπεί φησι ἐπὶ δύο κέλητας ἀνέβαινον, ὁ μὲν ἡνιοχῶν, ὁ δὲ ὁπλίτης. ἀπὸ τοίνυν τοῦ ἅμα ἀμφοτέρους καθέζεσθαι, εἰ καὶ ἰδίᾳ φησὶν ἑκατέρους, ἄμιπποι οἱ τοιοῦτοι ἐλέγοντο.

Pag. 19. Ἀμοργός.] Bochartus de coloniis Phœnicum pag. 449.

Ἀμφιγνοεῖν.] Dio orat. VII. Plato in Politico & Iſocrates περὶ τῆς ἀντιδόσεως pag. 652. Ammonius in ἀγνοεῖν καὶ ἀμφαγνοεῖν διαφέρει. Leg. ἀμφιγνοεῖν. Legendum autem hic πρὸς Αἰσίωνα. Nam Æſion proprium nomen eſt apud Ariſtot. in Rhetor. Plutarchum in Demoſth. Xenophon 6 ἑλλ. pag. 355. εἰ μή τις ἀμφιγνοηθεὶς διέφυγε. Procopius lib. 2 Gotth. pag. 234. ὑπὲρ ὧν ἄν τις εἰκότως ἀμφαγνοήσειε. Sed Agathias lib. 1 p. xx. θαυμαζόντων δὲ τῶν Λουκανῶν καὶ ὅτου δὴ ἕνεκα ταῦτα δράσειεν ἀμφιγνοούντων.

Παρὰ τὴν ἑστίαν.] Περὶ τὴν ἑστίαν.

Pag. 20. Ἴωνες.] Aliter has gentes recenſet Æſchines ἐν τῷ περὶ παραπρεσβ. pag. 44.

Περραιβαῖοι.] γρ. Περραιβοὶ ex Suida, tamen Iſocrates Περρεβαιοὶ dixit.

Ἀμφί-

Ἀμφίπολις.] De hac Thucyd. lib. 4, qui ſcribit Agonem οἰκιστὴν, qui eo Athenienſes deduxit, urbem prius Ἐννέα ὁδοὺς dictam, vocaſſe Ἀμφίπολιν ὅτι ἐπ' ἀμφότερα περιῤῥέοντος τοῦ Στρυμόνος διὰ τὸ περιέχειν αὐτὴν τείχει μακρῷ ἀπολαβὼν ἐκ ποταμοῦ ἐς ποταμὸν περιφανῆ ἐς θάλασσάν τε καὶ ἤπειρον ᾤκισεν. Amphipolim primum ab Alexandro rege, qui φιλέλλην dictus eſt, captam eſſe ait Philippus in epiſtola ad populum Athenienſem, ὅθεν καὶ τῶν αἰχμαλώτων Μήδων ἀπαρχὴν ἀνδριάντα χρυσοῦν ἀνέστησεν εἰς Δελφούς. Hyginus fab. 59. *Demophoon die conſtituta cum non veniſſet, Phyllis eo die dicitur novies ad litus cucurriſſe, quod ex ea Enneados Græce appellatur*. Leg. Ἐννέα ὁδούς. Vide Diodorum lib. 11 p. 117. & quæ ibi notavi. Stephanus in Ἀμφίπολις. ἐκαλεῖτο δὲ Κράδεμνα καὶ Ἀνάδραιμος.

Ἀλωναίων.] ἴσ. Λινδίων.

Pag. 21. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Διονυσοδώρου.] Et ἐν τῷ πρὸς Φορμίωνος παραγραφήν. ἐδάνεισα Φορμίωνι τούτῳ εἴκοσι μνᾶς ἀμφοτερόπλουν εἰς τὸν Πόντον ἐπὶ ἑτέρᾳ ὑποθήκῃ, καὶ συγγραφὴν ἐθέμην παρὰ Κίττῳ τῷ τραπεζίτῃ. Cui opponitur ἑτερόπλουν, de quo Pollux & Demoſth. ibidem. καὶ γὰρ οἱ δανεισταὶ εἴχοντο αὐτοῦ οἱ τὰ ἑτερόπλοια δανείσαντες. Demoſth. in ea κατὰ Διονυσοδώρου, quem locum Harpocratio intelligit, ſic ait. Δανείζονται παρ' ὑμῶν ἐπὶ τῇ νηὶ τρισχιλίας δραχμὰς ἀμφοτερόπλουν, καὶ συγγραφὴν ἐγράψαντο ὑπὲρ τούτων. Ἀθήνηθεν ſcilicet εἰς Αἴγυπτον καὶ ἐξ Αἰγύπτου εἰς Ἀθήνας, ut ibi dicitur. Ibidem ait Orator. οἱ γὰρ ἐκ τοῦ Αἰγύπτου δανείσαντες τούτοις ἑτερόπλουν τἀργύριον εἰς Ἀθήνας.

Pag. 22. Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ.] Et lib. 4 pag. 275.

Ἀνάδικοι.] Demoſth. adverſus Bœotum de dote. οὐκ ᾤμην δίκαιον εἶναι ταῦτα πάλιν ἀνάδικα γίνεσθαι. Et ſupra. οὐ μόνον τὴν δίκην ταύτην, περὶ ἧς νῦν δικάζομαι, ἀνάδικον ἐποίησεν. Non valde differt παλινδικία apud Heſychium. Suidas. παλινδικίαν δίκην τοῖς ἀδίκως καταδικασθεῖσι.

Suidas in δίκην. καὶ δίκην φασὶ ἄδικον (lege ἀνάδικον) αἱ τοιαῦται δίκαι οὕτω λέγονται, αἱ εἰς ἄκαιρον ἀποκαθιστάμεναι (lege ἀκέραιον ex Hesychio in ἀναδ.) ἤτοι διὰ πολιτικὴν αἰτίαν ἢ τῶν μαρτύρων ἁλόντων ψευδομαρτυριῶν. Julianus pro Argivis. ἄτοπον δὲ οὐ χρὴ νομίζειν τὸ, τὴν δίκην αὖθις ἀνάδικον ποιεῖν.

Ὑπάρχω.] ἱππάρχω.

Σπαρφείς.] τραφείς. Locus est apud Isocratem pag. 187 de Cyro.

Pag. 23. Δημοσθένης.] εἰ δὲ πρὸς δόξαν ἢ γένος ἀναίνῃ Φορμίωνα κηδεστήν. Sic Chion Epistola ad Matridem. τάλαντον προστίθημι τῇ προικί· καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ ἀνήνατο. ἐξεπολιορκήσαμεν δὲ αὐτὸν πάνυ ἀληθεῖ καὶ δικαίῳ λόγῳ.

Ἀνάκρισις.] Demosth. contra Theocrinem initio, εἰς τὴν ἀνάκρισιν καλούμενος. Et κατ' Ὀλυμπιοδώρου. καὶ ἐπειδὴ ἀνεκρίθησαν πρὸς τῷ ἄρχοντι αἱ ἀμφισβητήσεις, καὶ ἔδει ἀγωνίζεσθαι ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Latini *Conjectionem causæ* appellant, de qua Nonius & Asconius in Verrinam. Ibidem Demosth. καὶ μετὰ ταῦτα ὁ ἄρχων ἀνέκρινε πᾶσιν ἡμῖν τοῖς ἀμφισβητοῦσι καὶ ἀνακρίνας εἰσήγαγεν εἰς τὸ δικαστήριον. Itemque in oratione contra Nicostratum de Arethusii mancipiis. ἀνακεκριμένου γὰρ ἤδη μου καὶ αὐτοῦ τὴν τῆς ψευδοκλητίας γραφὴν καὶ μέλλοντος εἰσιέναι εἰς τὸ δικαστήριον. Et supra eodem modo dixerat. Volfius utrobique vertit *actionem instituere.* Quid differant ἀνακρίνειν & ἀνακρίνεσθαι, notavi in notis ad εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν. Demosth. in eadem contra Nicostratum sub finem. οὗτοι γάρ με προὐκαλέσαντο ὅτε ἡ πρώτη ἀνάκρισις ἦν. Vide pag. 9 legum Atticarum. Isæus p. 49 & 72. Plato leg. 6 p. 766. Suidas δίκης ἀνάκρισις. οὐ πάσας δίκας κελεύουσιν οἱ νόμοι εἰσάγεσθαι, ἀλλ' ὅταν ὁ φεύγων ἀντιλέγῃ καὶ παραγράφηται λέγων εἰσαγώγιμον μὴ εἶναι αὐτὴν, πρότερον ἐπὶ τούτῳ γίνεται κρίσις ἥτις δίκης ἀνάκρισις λέγεται.

Ἀνα-

Ἀνακῖες.] Ita Isocrates in Euagora, ubi de illius liberis, sub finem. Eustathius in ἰλιάδ. ν pag. 948.

Pag. 24. Ἀναξίβιος.] Hujus meminit Xenophon lib. 4 Ἑλλην. in fine.

Ἀναποδιζόμενα.] Pollux lib. 2. ἀνεπόδιζον δὲ τὸν γραμματέα, Αἰσχίνης εἶπεν ὁ ῥήτωρ ἐπὶ τοῦ πάλιν ἀναγινώσκειν ἐπεῖπεν. καὶ ἀναποδιζόμενα δὲ Ἀντιφῶν τὰ πάλιν ἐξεταζόμενα. Locus ille apud Æschinem pag. 77 habetur.

Ἀνασείσας.] Procop. Gotth. I. σὺ δὲ τὸ Λιλύβαιον Ἀμαλαφρίδᾳ ἐπανασείεις, pag. 169. Et in Ἀνεκδότοις pag. 22. ἅπαντα τῷ ἀνθρώπῳ ἐπανασείων. Et p. 101. οἱ συκοφάνται κατηγορίαν ἐπανασείοντες.

Δημοσθένης κατὰ Ἀριστογείτονος.] In prima, τὴν κατὰ Δημοκλέους εἰσαγγελίαν ἀνασείσας, τί ἔπραξεν; *cum intentasset, minatus esset.* Est autem σεῖσαι τὸ συκοφαντῆσαι teste Suida, ἀπὸ τοῦ τὰ ἀκρόδρυα σείοντων. Aristoph. δαιταλεῦσι. ἔσειον, ᾔτουν χρήματ', ἠπείλουν, ἐσυκοφάντουν πάλιν. Teleclides, Πάντων δὲ τῶν ἄλλων λῷστοι σεῖσαι καὶ προσκαλέσαντας παύσασθαι δικῶν ἀλληλοφάγων. Epistola Patrum Synodi Antioch. contra Paulum Samosatenum: νῦν εἰς ὑπερβάλλοντα πλοῦτον ἐλήλακεν ἐξ ἀνομιῶν καὶ ἱεροσυλιῶν, καὶ ὧν αἰτεῖ καὶ σείει τοὺς ἀδελφούς, καταβραβεύων τοὺς ἀδικουμένους: quæ Interpres non intellexit: καὶ ὑπισχνούμενος βοηθήσειν μισθοῦ.

Ἀνασωτάξας ---- Πολυεύκτου.] Subjicit Suidas. ἀνασώταξις τὰ διαγεγραμμένα τιμήματα τῆς συμμορίαις, ὅταν δόξῃ τῷ δήμῳ χρήζειν προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως, καὶ ἕλωνται τοὺς ταῦτα πράξοντας, τοῦτο ἀνασώταξιν καλοῦσι.

Ἀνατεί.] Aristoph. ἐκκλησιαζ. p. 754. ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔσω τὸν νέον ἕλκειν ἀνατεὶ λαβομένας τοῦ πατιάλου. Lege ἀνατὶ, ut legit Schol. qui sic explicat μὴ τιμωρουμένας ὑπὸ τῆς βίας. id est, *liceat impune.* Sic in lib. XI legum Plato p. 917. ἀνατὶ τυπτέτω. & p. 935. Sophocles in

Antig. p. 233. εἰ ταῦτ' ἀνατεὶ τῇδε κείσεται κάρα. Secundam producit. eſt enim ductum ἀπὸ τῆς ἄτης, quæ primam ſyllabam habet longam. Idem Soph. in Oedip. Colon. 297. κακῶν ἄνατος τοῦ δὲ ἀπηλλάχθαι χθονός.

Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν.] Ita Tzetzes in Lycophrone p. 102, & Euſtathius in Hom. ἰλ. φ p. 1229. ἀνδηρά εἰσι καὶ αἱ τῶν τάφρων ἀναβολαὶ ἤγουν τὸ ἀναβαλλόμενον χῶμα, δι' οὗ ὀχθώδης ἄνω ἡ τάφρος γίνεται. Theophraſtus lib. 7 in fine de ſempervivo. φύεται δὲ ἔν τε τοῖς ἀλοπέδοις (lege ἀλιπέδοις) τοῖς ἐπὶ τῶν τοιχῶν ἀνδήροις, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐπὶ τῶν κεράμων. Gaza *planis parietinis naſcitur.*

Pag. 25. Ἀνδραποδιστής.] Ariſtoph. Θεσμοφορ. p. 810. καὶ λωποδύτας καὶ βωμολόχους κἀνδραποδιστάς. Et in Pluto p. 54. κερδαίνειν βουλόμενός τις ἔμπορος ἥκων ἐκ Θετταλίας παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν. quo loco manifeſte diſtinguit ἐμπόρους *venaliciarios* ἀπὸ τῶν ἀνδραποδιστῶν, qui ſunt *plagiarii.* Sic Scholiaſtes. ἀνδραποδιστὴς οὐ μόνον τοὺς ἐλευθέρους δι' ἀπάτης ἀπάγων εἰς δουλείαν, ἀλλὰ καὶ ὁ τοὺς δούλους ἀπὸ τῶν δεσποτῶν ἀποσπῶν εἰς ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν ἀλλαχοῦ καὶ διαπωλῆσαι. Ἀνδραποδίζεσθαι eo ſenſu dicit Iſocrates in Trapezit. pag. 712. Xenophon 420. 411. ἀνδραποδιστὰς pro ἀνδραποδοκαπήλοις dixit Artemidorus lib. 4 cap. 14.

Pag. 26. Ἀνελοῦσα γάρ.] ἡ βουλή. ex Demoſth.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος.] Non longe ab initio. ὅτι τοίνυν οὐδ' αἴτιος ἄλλος ἐστὶν οὐδεὶς ἀνθρώπων, quam Androtio τοῦ μὴ πεποιῆσθαι τὰς ναῦς, τοῦτο ὑμῖν σαφῶς ἐπιδείξω. ἀνελοῦσα &c. Recte ergo Volfius. *Senatus enim lege ſublata iſtum ſibi patronum creavit.*

Pag. 27. Ἀνεσκευάσατο. ---- ἀνασταυρωθῆναι.] Gloſſ. vetus *ſolum vertit* ἀνάστατος γίνεται. Demoſth. πρὸς Ἀπατούριον. οὐ πολλῷ δὲ χρόνῳ μετὰ ταῦτα τῆς τραπέζης ἀνασκευασθείσης καὶ τοῦ Ἡρακλείδου κατ' ἀρχὰς κεκρυμμένου, (τοῦ τραπε-

τραπεζίτε.) Et ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον in fine. ἡδέως δ' ἂν ἔγωγε πυθοίμην ὑμῶν, εἰ ὀργίζεσθε τοῖς ἀνασκευασμένοις τῶν τραπεζιτῶν. Volfius, *menſariis qui conturbant.* διὰ τούτους τοὺς ἄνδρας ἀνασκευάζονται αἱ τράπεζαι. Sic dicuntur menſarii, qui ſolum vertunt & foro cedunt. Cicero pro Cæcina initio *jam diſſoluta argentaria* dixit de Fulcinio argentario, qui omnibus probe ſatisfecerat, nec menſam amplius exercebat. ἀνασκευάζειν τὴν τράπεζαν opponitur τῷ κατασκευάζειν: quo utitur Æſchines p. 19. & Iſæus ἐν τῷ ὑπὲρ Εὐμαθοῦς. ἀνθ' ὧν ἐγὼ σωθεὶς ἐχρώμην αὐτῷ ἔτι μᾶλλον, καὶ κατασκευαζομένῳ τὴν τράπεζαν προσεισεδωπέρισα (Valeſius duabus lineolis incluſo illo εισ, & ſuper diphthongi ε ac literam ι poſito gemino η, videtur innuere ſe ibi legiſſe προσηνυπόρησα) γράφεται. ἀνασκευασάμενοι etiam dicuntur *qui vaſa colligunt & aufugiunt*, Dionyſ. Halic. lib. 1 pag. 17 & 38. κατασκευάζειν Lyſias p. 160. Etymologus, ἀνάστατος ὁ καταλιπὼν τὴν οὐσίαν καὶ ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίας ζῆν αἱρούμενος.

Ἄνθεια --- Λυσίας.] Ἀντίαν vocat Demoſth. contra Neæram, & cum Metanira, Phila, Iſthmiade, Ariſtoclia, Stratola ſervas fuiſſe ait Nicaretæ, & corpore quæſtum feciſſe. Λυσίας γὰρ ὁ σοφιστὴς Μετανείρας ὢν ἐραστὴς, ἠβουλήθην πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀναλώμασιν, οἷς ἀνήλισκεν εἰς αὐτὴν, καὶ μυῆσαι. Mox Lyſias ὁ Κεφάλου dicitur. Is eſt Rhetor. Meganira dicitur à Polluce lib. 7 ἐν τῇ Λυσίου πρὸς Μεγάνειραν ἐπιστολῇ. Sed Μετάνειραν ἑταῖραν vocat Athen. lib. 3. 13. Apud Suidam in ὁμοῦ laudatur Lyſias ἐν τῇ πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῇ. Sumpſit hæc ex Athenæo Harpocr. Is enim lib. 15 ſic ait, μήποτε δὲ δεῖ γράφειν ἀντὶ τῆς Ἀνθείας Ἄντιαν. οὐ γὰρ εὑρίσκομεν παρ' οὐδενὶ Ἄνθειαν ἀναγεγραμμένην ἑταίραν. ἀπὸ δὲ Ἀντείας καὶ ὅλον δρᾶμα ἐπιγραφόμενον Εὐνίκου ἢ Φιλυλλίου Ἄντειά ἐστιν.

Ἀνθεμόκριτος ---- Θρακίαις πύλαις.] γρ. Θριασίαις πύλαις.

λαις. V. Heſychium. Vide Epiſtolam Philippi ad ſenatum populumque Athenienſem. Μεγαρέων οὖν Ἀνθεμόκριτον ἀνελόντων ἐς τοῦτο ἐλήλυθεν ὁ δῆμος, ὥστε μυστηρίων μὲν εἶργειν αὐτούς. ὑπόμνημα δὲ τῆς ἀδικίας ἔστησαν ἀνδριάντα πρὸ τῶν πυλῶν. Hanc στήλην Ἀνθεμοκρίτου vocat Pauſanias Atticis p. 27. & μνῆμα Ἀνθεμ. in via ſacra, quæ ad Eleuſinem ducebat. Plutarchus in Pericle ſub finem, in decreto contra Megarenſes illud aſcriptum fuiſſe ait à Charino. γράφει ψήφισμα κατ' αὐτῶν Χαρῖνος, ἄσπονδον μὲν εἶναι καὶ ἀκήρυκτον ἔχθραν, ὃς δ' ἂν ἐπιβῇ τῆς Ἀττικῆς Μεγαρέων, θανάτῳ ζημιοῦσθαι, τοὺς δὲ στρατηγούς, ὅταν ὀμνύωσι τὸν πάτριον ὅρκον, ἐπομνύειν, ὅτι καὶ δὶς ἀνὰ πᾶν ἔτος εἰς τὴν Μεγαρικὴν ἐμβαλοῦσι. ταφῆναι δ' Ἀνθεμόκριτον παρὰ τὰς Θριασίους πύλας, αἳ νῦν Δίπυλον ὀνομάζονται. Dipyli meminit Cicero 5 de finibus initio, Livius libro 31 p. 576.

Pag. 28. Ἀνίδρυτος ---- Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος.] In prima, οὐδὲ προσφοιτᾷ πρός τι τούτων τῶν ἐν τῇ πόλει κουρείων ἢ μυροπωλίων, ἢ τῶν ἄλλων ἐργαστηρίων οὐδὲ πρὸς ἕν, ἀλλ' ἄσπειστος, ἀνίδρυτος, ἄμικτος, οὐ χάριν, οὐ φιλίαν, οὐκ ἄλλο οὐδὲν ὧν ἄνθρωπος μέτριος γινώσκων. Ariſtoph. in Lyſiſtrata p. 887. Τίμων τις ἦν ἀνίδρυτος. Autor Etymologici, ἀίδρυτον κακὸν, τὸ καταίσχιον ὃ οὐκ ἄν τις αὐτῷ ἱδρύσαιτο.

Pag. 29. Ἀντιγενίδας.] Hic primus πλάσιν ſeu πλάσματα in tibiarum cantu reperit, cum ſuperiores ſimpliciter ἀπλάστως tibiis canerent. Theophraſtus lib. 4 hiſtor. Plant. XII cap. ubi multa de tibiis. Suidas. Ἀντιγενίδας Σατύρου Θηβαῖος μουσικὸς αὐλῳδὸς Φιλοξένου, &c. ἔγραψε μέλη. Thebani autem hac præcipue re gloriabantur tibicinum præſtantia, adeo ut eorum urbe fere vaſtata, præter arcis Cadmeæ partem, ipſi reliqua inſtaurare parum ſtuduerint, ſed Mercurii ſtatuam cum hac in baſi ſubſcriptione, Ἑλλὰς μὲν Θήβας νικᾶν προὔκρινεν ἐν αὐ-

ἐν αὐλοῖς, in foro ſtudioſe repoſuerint. Dio in Euboico.

Ἀντιγραφεῦς, ὁ μὲν τῆς διοικήσεως.] de quibus ibi pluribus loquitur Æſchin. pag. 56. Corrigendus eſt Pollux p. 399. hæc enim verba, δύο δ᾽ ἦσαν ὁ μὲν τῆς βουλῆς, ὁ δὲ τῆς διοικήσεως, conjungenda ſunt cum ſuperiori capite περὶ ἀντιγραφ.

Κατὰ γένους δόσιν.] γρ. κατὰ γένος ἢ δόσιν. Demoſth. κατ᾽ Ὀλυμπιοδώρου. καὶ τὰς ἀμφισβητήσεις (τοῦ κλήρου τοῦ Κόνωνος ſcilicet) ἀντεγραψάμεθα, *& actionem de petitione hæreditatis inſtituimus.* Pollux pag 384. Iſæus p. 55 in fine & p. 77.

Δημοσθένης κατὰ Στεφάνου.] in prima, ἀντιγέγραφαι ταῦτα. ἀληθῆ μεμαρτύρηκα &c. tum exemplum ἀντιγραφῆς recitat hujuſmodi. Ἀπολλόδωρος, Πασίωνος Ἀχαρνεύς, Στεφάνῳ Μενεκλέους Ἀχαρνεῖ ψευδομαρτυριῶν. τίμημα τάλαντον. τὰ ψευδῆ μου μεμαρτύρησε Στέφανος, μαρτυρήσας τὰ ἐν τῷ γραμματείῳ γεγραμμένα. τἀληθῆ ἐμαρτύρησα τὰ ἐν τῷ γραμματείῳ γεγραμμένα. ταῦτα οὕτως αὐτὸς ἀντεγράψατο. *Sic litem conteſtatus eſt.* Et in fine. τίς οὖν ἡ παρὰ τοῖς ἄρχουσιν (nota) ἀντιγραφή. Hæc verba Demoſthenis intelligit Pollux p. 390, quod notandum. Lyſias κατὰ Παγκλέωνος, pag. 157 & 158. Plato initio Apologiæ pag. 19. 27.

Pag. 30. Ἀντίθεσις.] quid ſit ἀντίθεσις, anxie & erudite docet Theophraſtus apud Dionyſium Halicarnaſſ. in Lyſia. Locus Iſocrat. eſt initio Panathen. Vide & Alexandrum Sophiſtam de figuris orationis.

Pag. 31. Ἀντωμοσία.] Iſæus p. 36. Iſocrates de bigis initio. Lyſias contra Pancleonem p. 158. Demoſth. contra Macartatum initio.

Ἀνδοκίδης.] ἐν τῷ περὶ τῶν μυστηρίων p. 6.

Ὅμηρος.] ἰλ. λ initio.

Δὶ μί-

Δὲ μέγα.] Hodie legitur μέγα δέ. Sed Pindari Scholiastes Græcus & Eustathius eodem quo Harpocratio modo legit: itemque Schol. Comici initio Acharnens. Porro Æschylus ἐπορθιάζειν dixit in Persis ad calcem. ἐπορθίαζε νυῦ γόοις. Schol. ἐπικεκλεγμένως θρήνει. Ita Æschylus Agamemn. initio, & in χοηφόροις. καλορθιάζων πολλά.

Ἕως ἐν τῷ ἄξονι.] γρ. ὡς ἐν τῷ ἄξ. Sic enim legitur apud Demosth.

Pag. 32. Γεγραμμένοι. καὶ ἅπαντα.] γεγραμμένοι κατὰ πάντα.

Ἰσοκράτης Φιλίππῳ.] p. 174. 204. & in Panath. p. 489.

Pag. 33. Κελαινῶν.] Μελαινῶν.

Ἀπεσχοινισμένος.] Ἀπεσχοινισμένος πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει δικαίοις, γνώσει τριῶν δικαστηρίων (sic in ea contra Timocratem versus finem) τῇ γραφῇ θεσμοθετῶν, ἑτέρᾳ πρακτόρων, τῇ τῆς βουλεύσεως, ἣν αὐτὸς διώκεις γραφῇ καὶ μονονοὐχ ἁλύσει σιδηρᾷ δεδεμένος. Etymol. ἀπεσχοινισμένος, διεστὼς, διεζευγμένος. Utitur Philo in libro, quod deterior meliori insidiari solet. πότε γὰρ τοὺς ἀσεβεῖς κατοδαιμονίζομεν, οὐχ ὅταν διαβῇ τῶν ἰδίων ὀργίων ἀποσχοινίσῃ.

Pag. 34. Ἀπίλλειν.] Suidas in Εἴλλω.

Pag. 35. Βοιωτοί.] Φιλαρμάτους Θήβας Euripides Hercule Fur. Pindarus in oda Pythica in Hieronem. ὅπλα δ' ἀπ' Ἄργεος. ἅρμα Θηβαίων ἀπὸ γᾶς ἀγλαοκάρπου. Σικελίας δ' ὄχημα. Critias in Epigramm. Θήβη δ' ἁρματόεντα δίφρον συνεπήξατο πρώτη, apud Athenæum lib. 1 cap. 22. Apollodorus lib. 2 de Laio Thebano, Χρύσιππον ἁρματοδρομεῖν διδάσκων.

Ἀπογραφή.] Sic ἀπογράφειν usurpat Demosthenes κατ' Εὐέργου. καὶ παρὼν μὲν πρὸς τῷ δικαστηρίῳ, ὅτι εἰσήγετο, οὐδαμοῦ ὑπεδίκησεν οὐδὲ ἀπεγράψατο διαδικασίαν πρὸς οὐδένα. Et mox. ὅτι δ' ἔζη Δημοχάρης, οὐκ ἀπεγράψατο διαδικασίαν

σίαν πρὸς αὐτὸν ὁ Θεόφημος. Tamen melius est simpliciter accipere. Sic in συνδίκοι. Porro διαδικασία δέ ἐστιν ὄνομα δίκης περὶ χρημάτων ἢ περὶ κτημάτων. Ulpianus in Timocrateam. Hinc tot orationes Dinarchi διαδικασία τοῦ πρὸς τὸν inscribuntur. Demosthenis πρὸς Μακάρτατον διαδικασία.

Δημοσθένης κατ᾽ Ἀνδροτίωνος.] τίνος οὖν ἕνεκα ἀφεὶς τὰ τὰ χωρία δημεύειν καὶ τὰς οἰκίας καὶ ταῦτ᾽ ἀπογράφειν, ἔδεις καὶ ὕβριζες πολίτας ἀνθρώπους. i. *describere*, non *proscribere*, ut Volfius vertit. Cyprianus epist. 65. *Cæsariani quicunque prius confessi fuerant vel nunc confessi fuerint, confiscentur, & vincti in Cæsarianas possessiones & descripti mittantur*. Paulus lib. 5 sent. tit. 12. *quoties sine autoritate judicati officiales alicujus bona occupant vel describunt, vel sub observatione esse faciunt*. Sic ἀπογράφειν usurpat Lysias κατ᾽ Ἐρατοσθένους initio. Porro notandum est has descriptiones bonorum, quæ publicabantur, recitari consuesse pro populo in ea concione, quæ κυρία dicebatur, ut docet Pollux p. 398.

Οἱ ῥήτορες.] Demosth. contra Timocratem in fine.

Pag. 36. Ἀποδιδόμενοι.] Sic usurpat Demosth. πρὸς Καλλικλέα in fine. κἂν μὲν ἐγὼ τῶν χωρίων ἀποστῶ, τούτοις ἀποδόμενος ἢ πρὸς ἕτερα χωρία ἀλλαξάμενος.

Δημοσθένης κατ᾽ Ἀριστοκράτους.] in fine, ubi περὶ τῶν ῥητόρων τῶν καταρατῶν καὶ θεοῖς ἐχθρῶν loquitur, οἱ τοσαύτην ὑπερβολὴν πεποίηνται τῆς αὐτῶν αἰσχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς καὶ τὰς παρ᾽ ὑμῶν δωρεὰς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες civitatem nempe & alios honores. Eupolis ταξιάρχαις. Οὐ θᾶττον αὐτὴν δεῦρό μοι τὸν τοξοτῶν ἀποκηρύξει τις, ἐὰν ἀλφάνῃ. Suidas in ἀλφάνει. Dio orat. 65 de Gloria. Καὶ τοὺς μὲν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς κηρυττομένους ἀθλίους ἅπαντες νομίζουσι. τοὺς δ᾽ ἐν τῷ θεάτρῳ μακαρίους. καὶ τούτους μὲν κηρύττεσθαί φασιν.

ἐκείνους δ᾽ ἀποκηρύττεσθαι. δηλονότι παρὰ μίαν συλλαβὴν γινομένης τῆς διαφορᾶς.

Ἀπόκρισις.] Demosthenes contra Aphobum 3. ἀποκρίσει δ᾽ ἐπισκηψάμενος ἐνόμιζεν &c. initio, quem locum Volfius asterisco notat.

Pag. 37. Λυσίας κατὰ Ποσιδίππου.] In initio item orationis περὶ τραύματος ἐκ προνοίας, quæ est ἀπαράσημος & forte κατὰ Ποσιδίππου inscribenda est. Suidas in διαλαχεῖν.

Ἰσοκράτης παναθηναϊκῷ, καὶ πανηγυρικῷ.] Et in Euagora pag. 405. & alibi sæpe. Locus in Panath. pag. 477.

Ἀπόληξις.] Demosth. κατὰ Στεφάνου. τῷ μὲν γὰρ τῷ τούτου (Ἀριστολόχου) πολλῶν πραγμάτων ὄντων οὐ παρέστη πώποτε, οὐδ᾽ ἐβοήθησεν, ἀλλ᾽ Ἀπόληξις καὶ Σόλων καὶ πάντες ἄνθρωποι μᾶλλον βοηθοῦσι. Hic est Solon, cujus meminit Demosthen. in sequenti oratione, ut legere memini. Ἀπόληξις etiam nomen est mulieris apud Demosthen. πρὸς Μακάρτατον.

Τῷ πηλῷ.] Adde κατέπλαττον τῷ πηλῷ.

Οἱ Τιτᾶνες &c.] Vide quæ notavi ad Arnobium.

Pag. 38. Ἴωνος.] Qui Apollinis ac Creusæ filius fuit, teste Euripide in Ione. Porro Ἀπόλλων Πύθιος, ὃς πατρῷός ἐστι τῇ πόλει, memoratur à Demosth. pro Corona p. 124. Plato Euthyd. p. 302. Plutarchus in Demetrio, ubi scribit Demetrium Pythia Athenis celebrari jussisse, cum Ætoli omnes aditus templi Delphici occupassent. Erant Athenis non solum θεοὶ πατρῷοι, sed & μητρῷοι, ut est apud Xenophontem libro 2 rerum Græcarum pag. 474.

Ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριστοκράτους.] ἐκεῖνος (Χαρίδημος) ὡς ἀπόμισθος γέγονε παρὰ τοῦ Τιμοθέου. Utitur Polyænus lib. 5 de Dionysio tyranno, Διονύσιος τοὺς πρεσβυτέρους τῶν στρατιωτῶν ἀπομίσθους ἐβούλετο ποιῆσαι. Æneas in Poliorcet. Λεύκων ὁ Βοσπόρου τύραννος καὶ τῶν φρουρῶν τοὺς χειρο-

φελέτας

φιλέτας διὰ κυβείας ἢ δι' ἄλλας ἀκολασίας ἀπομίσθους ἐποίει.

Pag. 39. Ἰσοκράτης Φιλίππῳ.] p. 208.

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] in prima contra Aristogit. τὸ τῆς βουλῆς τοὺς πεντακοσίους ἀπὸ τοῦ ἀσθενοῦς ταυτησὶ κιγκλίδος τῶν ἀπορρήτων κυρίαν εἶναι, καὶ μὴ τοὺς ἰδιώτας ἐπεισιέναι. τὸ τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς, ὅταν ἐν τῇ βασιλείᾳ στοᾷ καθεζομένη περισχοινίσηται, κατὰ πολλὴν ἡσυχίαν ἐφ' ἑαυτῆς εἶναι, καὶ ἅπαντας ἐκποδὼν ὑποχωρεῖν. τὸ τὰς ἀρχὰς ἁπάσας, ὅσας οἱ λαχόντες ἄρχουσιν, ὑμῶν ἅμα τῷ τοῦ ὑπηρέτου εἰπεῖν μεταστῆτε ἔξω, τοὺς νόμους κρατεῖν, ἐφ' οἷς εἰσπέμφθησαν, καὶ μὴ τοὺς ἀσελγεστάτους βιάζεσθαι. Hæc omnia τῇ ἐπιθείᾳ τῶν νόμων fieri ait.

Pag. 41. Ἀποστησάμενος, πρὸς σταθμόν.] πρὸς σταθμόν. Locus sic habet. τὸν ὑποδεξάμενον καὶ ἀποστησάμενον τὸν χαλκὸν τῶν οἰκετῶν τῶν ἡμετέρων, τοῦτον ἐξαιτεῖν. οὐ γὰρ δή που ἄνευ γε σταθμοῦ ἔμελλε οὐθ' ὁ ὑποτιθεὶς τὸν χαλκὸν παραδώσειν. οὐδ' αὖ ὁ πατὴρ ἔμελλε αὐτὸς οὔτ' οἴσειν τὸν χαλκὸν οὔτε στήσασθαι.

Ἀποσπλεῖς.] Æsch. περὶ παραπρ. in fine, ἐξεταστοὶ δὲ καὶ Ἀποσπλεῖς γινόμενοι. Sic ἀποστολῆ usurpat Thucyd. lib. 8 p. 556.

Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.] ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους initio. οὔσης δ' οὐδεμιᾶς ἔτι ἀποστροφῆς εἰ μὴ τὰ χρήματα ἔχειν ὑμᾶς. i. e. *nullam moram*. At pro *refugio* sumit Libanius 3 Declam. p. 231.

Ἀπολιμπάνει.] Dem. in prima contra Onetorem crebro utitur. ἐγὼ γάρ, ὦ ἄνδρες δικασταί, μετὰ τὸ γεγράφθαι παρὰ τῷ ἄρχοντι ταύτην τὴν γυναῖκα ἀπολελοιπυῖαν καὶ τὸ φάσκειν Ὀνήτορα ἀντὶ τῆς προικὸς ἀποτετιμῆσθαι τὸ χωρίον. Nota divortia apud archontem fieri solere. Plutarchus Solone. Isæus in quadam oratione apud Dionysium. ὦ γὰρ ἃ μὲν ὑπῆρχεν ἔξω τῶν ἀπολιμπανόντων καταλελοιπυῖα ἐγγενῆ ἔτι, δανειζομένῳ δ' οὐδεὶς ἀνέδωκεν ἐπ' αὐτοῖς ἔτι πλέον οὐδέν, ἀποδεδω-

δεδωκότι τὰς μισθώσεις ἔχειν ἐμοὶ προσῆκον ἀναμφισβητήτως, ὅτι τηλικαύτην δίκην λαχόντες καὶ σφέτερα αὐτῶν εἶναι φάσκοντες ἐκώλυσαν μὲν ἐξ αὐτῶν ποιήσασθαι τὴν ἐπισκευήν.

Pag. 43. Ἀποφορὰν.] Demosthenes περὶ παραπρ. p. 234. Καὶ πάλιν ἐν τῷ δήμῳ γραφὰς ἀποίσειν καὶ τοιαῦτα ἠπείλει mihi Æschines. i. accusare. Utitur Æschines sæpissime ut pag. 80 Vide in συνόδικοι. ἀναφορὰν usurpat Æschines περὶ παραπρ. pag. 42 in initio. Lysias pag. 103 ἀνενεγκεῖν dixit. Nota. Et Demosthenes pro corona pag. 146, id est *receptum*, *retraitte*. Volfius, contra Timocratem initio pro eo quod Gallice dicemus *saufs son recours*, Budæus.

Ἀποψηφίζονται. &c.] Sic usurpat Æschines contra Timarchum p. 20. Demosth. p. 121. Sed Demosth. περὶ παραπρ. p. 228 ἀποψηφίσασθε Αἰσχίνου dixit, pro, *absolvite*, & Æschines p. 81, & Demosth. pro corona p. 153.

Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει.] Et pro corona pag. 121.

Ἀπροβούλευτον.] Dio orat. 56. οἱ δὲ πολλοὶ τῶν δημαγωγῶν ἀπροβουλεύτως τὰ ψηφίσματα οὐκ ὀκνοῦσιν εἰς τὸν δῆμον εἰσφέρειν. Leg. ἀπροβούλευτα.

Ἀπροστασίου.] Terentius Eunucho in fine. *Thais patri se commendavit in clientelam & fidem.* Isocrates in sociali pag. 337.

Κατὰ τῶν προστάτην μὴ νεμόντων μετοίκων.] Suidas in νέμειν προστάτην. τῶν γὰρ μετοίκων ἕκαστος μετὰ προστάτου τῶν ἀστῶν τινὸς τὰ πράγματα αὐτοῦ συνῴκει, καὶ τὸ μετοίκιον κατετίθει. καὶ τὸ ἔχειν προστάτην καλεῖται νέμειν προστάτην. Sic Dionysius Hal. lib. 2 pag. 84. ἐπιτρέψας ἑκάστῳ τῶν ἐκ τοῦ πλήθους, ὃν αὐτὸς ἐβούλετο, νέμειν προστάτην. ἔθος Ἑλληνικὸν καὶ ἀρχαῖον, ᾧ Θετταλοί τε μέχρι πολλοῦ χρώμενοι διετέλεσαν καὶ Ἀθηναῖοι κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τὰ κρείττω λαβών. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ ὑπεροπτικῶς

ἐχρῶντο

ἐγχωρῶν τοῖς πελάταις. Mox ἐκάλουν δὲ Ἀθηναῖοι θῆτας τοὺς πελάτας ἀπὸ τῆς λατρείας. Θετταλοὶ δὲ πενέστας, ὀνειδίζοντες αὐτοῖς εὐθὺς ἐν τῇ κλήσει τὴν τύχην. Quæ falsa sunt. Non enim θῆτες Athenis, sed μέτοικοι προστάτην νέμειν necesse habebant.

Pag. 44. Ἀπρότων.] Hesychius in πάρνοπες. Idem videtur esse πρανῶ apud Hesychium, nisi melius πρανωψ legatur.

Pag. 45. Ἀργαῖον καὶ Παυσανίαν.] Argæi, quem Athenienses, & Pausaniæ, quem Thracum rex in regnum Macedoniæ reducere tentabant, meminit Diodorus lib. 16. De Pausania etiam loquitur Æschines περὶ παραπρ. initio. Suidas in Κάρανος.

Ἀργινούσαι.] Ulpianus in orationem Demosthenis contra Leptinem, ad illa ἀσθενοῦς ἡμῶν τῆς πόλεως οὔσης, ait: περὶ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐν Ἀργινούσαις, ἔστι δὲ τῆς Λέσβου χωρίον μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων Ἀθηναῖοι ἐπολέμησαν.

Ἀρβῆς.] Βλάβης.

Καὶ ἀργυρῖτις γῆ, καὶ χρυσῖτις, ἡ ἐργαζομένη χρυσὸν, καὶ ἄργυρον.] Hæc ponenda sunt à capite. Sic: Ἀργυρῖτις γῆ &c. & addendus locus Demosthenis in Exceptione adversus Pantænetum. Xenophon in libello περὶ προσόδων initio, & pag. 539.

Pag. 46. Ἀργυλέων.] ἴσ. Ἀγκυλέων, quod idem est ac ἀγκοιλέων, de quibus Harpocrat. Hesychius, Ἀγκύλη δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς καὶ τῆς Ἀτταλίδος. Duo igitur pagi sic dicti fuere, & ad distinctionem alteri ὑπένερθεν, alteri καθύπερθεν.

Ἀριοβαρζάνης.] Demosth. contra Aristocr. in fine, Ἀριοβαρζάνην ἐκεῖνον οὐ μόνον αὐτὸν καὶ τοὺς υἱοὺς τρεῖς ὄντας πάντων ἠξίωσαν, ὅσων ἐβουλήθησαν, ἀλλὰ καὶ δύο Ἀβυδηνοὺς μισαθηναιοτάτους καὶ πονηροτάτους ἀνθρώπους προσέθηκαν αὐτῷ

 (sup-

(supple cives) Φίλισκον καὶ Ἀγαυόν. Idem ἐν τῷ περὶ Ῥοδίων ἐλευθερίας. ὑμεῖς ἐξεπέμψατε Τιμόθεόν ποτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, βοηθήσοντα Ἀριοβαρζάνῃ, προσγράψαντες τῷ ψηφίσματι, μὴ λύοντα τὰς σπονδὰς τὰς πρὸς βασιλέα. ἰδὼν δ᾽ ἐκεῖνος τὸν μὲν Ἀριοβαρζάνην φανερῶς ἀφεστῶτα τοῦ βασιλέως, Σάμον &c. in v. κυπρόθεμις. τῷ μὲν ἀπέγνω μὴ βοηθεῖν, τὴν δὲ προσκαθεζόμενος καὶ βοηθήσας ἠλευθέρωσε.

Pag. 46. 47. Ἀρισίων --- Πλαταιεύς.] Diserte Æschines κατὰ Κτησιφῶντος pag. 73 Πλαταικὸν vocat Aristionem, Aristobuli Seplasiarii filium, quem Demosthenes ad Alexandrum misit, ejusque opera cum rege in gratiam rediit.

Pag. 47. τ' Φαισίωνα.] γρ. Ἡφαισίωνα.

Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου ἐπιτροπῆς.] Laudatur hæc oratio à Polluce p. 462. ἐν δὲ τῷ Λυσίου πρὸς Φίλιππον ἐπιτροπῆς. Sic lego. ἐπιτροπικοὶ λόγοι Lysiæ memorantur ab Athenæo.

Ἀρχυωρός.] Eustathius in Ὀδ. ε pag. 1535.

Pag. 48. Δάμιδος.] γρ. Λυγδάμιδος ex Herodoto & Ptolemæo Hephæst. filio lib. 7, & Polyæno lib. 8.

Ἥν φησι Θεόπομπος φθινάδι νόσῳ.] Consentit Cicero 3 Tusculana in fine. Artemisiam tabe periisse refert hic Theopompus, ac Ptolemæus Hephæst. f. τῆς εἰς πολυμάθειαν καινῆς ἱστορίας scribit Artemisiam post Mausoli obitum Dardanum quendam Abydenum juvenem impatienter amasse, eique quod eam contemneret, dormienti oculos effodisse, cumque vis amoris nec sic finem caperet è Leucade præcipitem se dedisse, quo saltu amantes levari vulgo creditum erat. At illa eo saltu periit, ibique sepulta est.

Pag. 49. Ἀρύμβας.] Demosthenes Olynth. 1, ubi res Philippi ordine sic numerat. n. cum infirmus esset & exiguis viribus, Amphipolin cepit, postea Pydnam, mox

Poti-

Potidæam, dein Methonem, post Thessaliam invasit, & quum Pheras, Pagasas, Magnesiam & omnia suo arbitratu constituisset, in Thraciam est profectus, ubi reges alios ejecit, alios constituit. quo facto in morbum incidit, è quo recreatus Olynthon aggressus est. Prætermitto ejus expeditionem in Illyriam, Pœonas & Arymbam & quo non? Ulpianus ait hunc Arymbam θεῖον fuisse Olympiadis Philippi uxoris.

Ἀρχαιρεσιάζειν.] Athen. lib. 5 de Antiocho. πολλάκις δὲ καὶ τὴν βασιλικὴν ἀποθέμενος ἐσθῆτα, περιὼν κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀρχαιρεσιάζων. Etymol. ἀρχαιρεσιάζειν τὸ πρὸς χάριν τοῖς πολλοῖς ζῆν. Sic omnino Hesychius.

Pag. 50. Πολιτικῶν.] γρ. πολιτικῶς. Sic legitur hic locus in Philipp. 9: ubi de Lacedæmoniis loquitur, quos adeo fuisse simplices dicit in bello gerendo, ὡς τέτταρας μῆνας ἢ πέντε τὴν ὡραίαν αὐτὴν στρατευομένους, καὶ τοῦτον τὸν χρόνον ἐμβαλόντας καὶ κακώσαντας τὴν τῶν ἀντιπάλων χώραν ὁπλίταις καὶ πολιτικοῖς στρατεύμασιν ἀναχωρεῖν ἐπ᾽ οἴκου πάλιν. reliquosque cum eis Græcos. οὕτω δὲ ἀρχ. &c. quem locum imitatus est procul dubio Dionysius Halic. lib. 3 p. 175, ubi de bello loquitur, quod Latini cum Romanis gessere, διὰ ταύτας τὰς αἰτίας συνέστη Ῥωμαίοις ὁ πρὸς τοὺς ὁμοεθνεῖς πόλεμος. προὔβη δὲ ἄχρι πενταετοῦς χρόνου πολιτικός τις γινόμενος καὶ ἀρχαϊκός. οὔτε γὰρ ἐκ παρατάξεως ὅλοις τοῖς στρατοπέδοις πρὸς ὅλα συμβαλοῦσι μεγάλη συμφορὰ καὶ φόνος ὁλοσχερὴς συνέβη. οὔτε πόλις αὐτῶν οὐδεμία πολέμῳ κρατηθεῖσα, κατασκαφῆς ἢ ἀνδραποδισμοῦ ἢ ἄλλης τινὸς ἀνηκέστου συμφορᾶς ἐπειράθη. ἀλλ᾽ ἐμβαλόντες εἰς τὴν ἀλλήλων γῆν ὑπὸ τὴν ἀκμὴν τοῦ σίτου καὶ προνομεύσαντες ἀπῆγον ἐπ᾽ οἴκων τὰς δυνάμεις διαμειβόμενοι τοὺς αἰχμαλώτους. Dio in Corinthiaca, καὶ νόμιμον ἴσως καὶ πολιτικὸν, *civile*.

Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι.] Ait usum esse Demosthenem in προοιμίοις δημηγορ. Ut ea esse Demosthenis dubium esse

esse nemeni debeat. Leguntur autem in procemio 56.

Δέκα ἔτη.] Hæc cum ita sint, quomodo excusari potest Diodorus Siculus, qui lib. 12 Archidami obitum refert anno 3 Olymp. 86, tribus annis ante initium belli Peloponnesiaci. Apud Suidam abest δέκα, rectene nil dico. Vide Suidam in Βρασίδας. Sed τὸ δέκα hic tueri oportet. nam prima pars belli Peloponnesiaci est decennium, quod terminatur Magistratu Alcæi ineunte, anno XI, quo induciæ quinquennales inter Athenienses & Lacedæmonios pactæ sunt. Thucyd. lib. 5. Diodorus lib. 12. Ultima pars dicebatur Δεκελεικὸς πόλεμος, & intelligitur postremum decennium à fine earum induciarum. Hujus decennii meminit Xenophon & Isocrates.

Pag. 51. Λυσικλεῖ.] De hoc Lysicle Plutarchus in Pericle. Hesychius in προβατοπώλης. οὕτω ἐκωμῳδεῖτο Λυσικλῆς γήμας Ἀσπασίαν τὴν πόρνην. Et Scholiastes Comici ad illa ex Equitibus, βέλτιστος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα, notat, Λυσικλῆς ὡς προβατοκάπηλος διεβάλλετο. Intelligit Hesychius locum Comici in Equitibus, μετὰ τοῦτον (βυρσοπώλην Κλέωνα) αὖθις προβατοπώλης δεύτερος. ubi Schol. τὸν Καλλίαν λέγει κατὰ τὴν πολιτείαν αὐτοῦ. τινὲς δὲ ὅτι Λυσικλέα λέγει, ὃς προβατοπώλης ἐλέγετο. Plutarchus in Pericle. Αἰσχίνης δέ φησι καὶ Λυσικλέα τὸν προβατοκάπηλον ἐξ ἀγεννοῦς καὶ ταπεινοῦ τὴν φύσιν, Ἀθηναίων γενέσθαι, πρῶτον Ἀσπασίᾳ συνόντα μετὰ τὴν Περικλέους τελευτήν. Idem mox. δοκεῖ δὲ καὶ τὸ νόθον ἐκ ταύτης τεκνῶσαι, περὶ οὗ πεποίηκεν Εὔπολις ἐν δημοσίοις (lege δήμοις) αὐτὸν μὲν οὕτως ἐρωτῶντα. ὁ νόθος δέ μοι ζῇ; τὸν δὲ Πυρωνίδην ἀποκρινόμενον· καὶ πάλαι γ' ἂν ἦν ἀνὴρ, εἰ μὴ τὸ τῆς πόρνης ὑπωρρώδει κακόν. Postea Athenienses rogati à Pericle, qui Xanthippum & Paralum legitimos filios extulerat, ei concesserunt, ut eum naturalem filium in suum nomen ac suam familiam adoptaret. Plutarchus,

συνε-

συνεχώρησαν ἀπογράψασθαι τὸν νόθον εἰς τοὺς φράτερας ὄνομα θέμενον τὸ αὐτοῦ, καὶ τοῦτον μὲν ὕστερον ἐν Ἀργινούσαις καταναυμαχήσαντα Πελοποννησίους ἀπέκτεινεν ὁ δῆμος μετὰ τῶν συστρατηγῶν. quod etiam narrat Xenophon. Suidas. πορισταὶ, οἱ τοὺς πόρους εἰσηγούμενοι δημαγωγοὶ ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν λυσιτελεῖ. Aristoteles 3 Rhet. καὶ οἱ μὲν λησταὶ, αὐτοὶ δ᾽ αὐτοὺς ποριστὰς καλοῦσι. Dio orat. 55 de Socrate. Ἀνύτῳ διαλεγόμενος βυρσέων ἐμέμνητο καὶ σκυτοτόμων, εἰ δὲ Λυσικλεῖ διαλέγοιτο, προβάτων καὶ καπήλων.

Pag. 52. Ἀσυνθετώτατον, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας.] Hodie ἀσυνετώτατον legitur male. ὁ δὲ δῆμός ἐστιν ὄχλος ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἁπάντων καὶ ἀσυνθετώτατον. quomodo & Procopius lib. 2 Gotth. pag. 232. ἀξυνετώτεροι γὰρ ἢ ἀσταθμητότεροι Ἐρούλων εἰσὶν ἀνθρώπων οὐδέ τινες, ex Demosthene ut patet, Appianus lib. 3 Civilium in oratione Antonii ad Cæsarem Octavianum. ὁ δὲ δῆμός ἐστιν ὥσπερ καὶ σὺ τῶν Ἑλληνικῶν διδασκάλων ὢν ἔμαθες, ἀστάθμητον, ὥσπερ ἐν θαλάσσῃ κῦμα κινούμενον. ὁ μὲν ἦλθεν. ὁ δ᾽ ἀπῆλθε. Basilius lib. 1 de vita Theclæ p. 70.

Pag. 53. Ἀτίμητος.] Sic Dem. κατ᾽ Ἀφόβου πρώτῳ in fine. ἐὰν γὰρ ἀποφύγῃ οὗτος (ὃ μὴ γένοιτο) τὴν ἐπωβελίαν, ὀφλήσω μνᾶς ἑκατὸν, καὶ τούτῳ μὲν ἐὰν καταψηφίσησθε, τιμητὸν οὐκ ἐκ τῶν ἑαυτοῦ χρημάτων (quæ in administratione tutelæ mihi eripuit) ἀλλ᾽ ἐκ τῶν ἐμῶν ποιήσεται τὴν ἔκτισιν. ἐμοὶ δὲ ἀτίμητον τοῦτ᾽ ἐστιν. ὥστε οὐ μόνον ἔσομαι τῶν πατρῴων ἐστερημένος, ἀλλὰ καὶ προσητιμωμένος, ἐὰν μὴ νῦν ὑμεῖς με ἐλεήσετε.

Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος.] p. 79.

Δημοσθένης κατὰ Μειδίου.] ἵνα μὴ Μειδίας ἀτίμητον ἀγωνίσηται δέκα μνῶν δίκην. p. 397.

Ἐψηφίσαντο.] Demosth. περὶ παραπρεσβ. versus finem hoc decretum in Acropoli juxta Minervam æream (chirographum Valesii habet *auream*) in columna positum esse dicit. Verba notanda sunt, ἀλλ᾽ ὅλης οὔσης

ἱερᾶς τῆς ἀκροπόλεως πώποτε καὶ πολλὴν εὐρυχωρίαν ἐχούσης, παρὰ τὴν χαλκῆν τὴν μεγάλην Ἀθηνᾶν ἐν δεξιᾷ ἕστηκεν. (supple τὰ γράμματα κατ' Ἀρθμίου) ἣν (supple Ἀθηνᾶν) ἀριστεῖον ἡ πόλις τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους πολέμου, δόντων Ἑλλήνων τὰ χρήματα ταῦτα, ἀνέθηκε. Autor hujus decreti contra Arthmium fuit Themistocles teste Plutarcho in ejus vita. Sophocles in Electra. ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος ὥστε δυσμενὴς ἐμασχαλίσθης.

Αὐτῶν καὶ γένους.] γρ. αὐτὸν καὶ γένος ex Dinarcho ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος p. 96, & ex Demosthene ipso 3. Philippica, quam intellexit Harpocratio. Et in orat. περὶ παραπρεσβ. atque etiam Æschine ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος in fine.

Pag. 54. Οὕτω τις ἄν.] Vulg. ἂν οὕτωσί τις.

Τῶν Ἀθηναίων &c.] In vulgatis Demosthenis codicibus legitur τοῦτ' ἔμελεν, εἰ τὴν Ἀθήνησι κοινῶν μὴ μεθ. ἐμ. ἀλλ' οὐ τοῦτο λέγει. ἀλλ' ἐν &c.

Διδῶ.] add. δίκας.

Δικάσωσι.] add. ἀλλ' ἐάσαιεν αὐτὸ ἀποκτεῖναι.

Χελιδών.] γρ. χελιδόνος. Vide Græcos parœmiographos & Hesychium. Zenobius Vatic. πύθου χελιδόνος. διότι, inquit, ὀδυρτικὸν τὸ ζῶον. Suidas: πύθου χελιδόνος. παροιμία ἀπό τινος χελιδόνος θεολόγου καὶ τερατοσκόπου καὶ περὶ τελετῶν διειλεγμένου, ὡς Μνασέας ὁ Πατρεὺς ἐν περίπλῳ: οἱ δὲ ὅτι τὸ ἔαρ σημαίνει. Idem error in Etymologico.

Pag. 55. Θεόπομπος δέ' ἐν τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ τῶν Φιλιππικῶν, ἐσκευωρῆσθαι λέγει τὰς πρὸς τὸν βάρβαρον συνθήκας.] id est, *confictæ & commentitiæ.* Theon Sophista περὶ τῆς τῶν νέων ἀγωγῆς. παρὰ δὲ Θεοπόμπου (ἐστὶ λαβεῖν) ἐκ τῆς πέμπτης καὶ εἰκοστῆς τῶν Φιλιππικῶν, ὅτι Ἑλληνικὸς ὅρκος καταψεύδεται ὃν Ἀθηναῖοί φασιν ὀμόσαι τοὺς Ἕλληνας πρὸ τῆς μάχης τῆς ἐν Πλαταιαῖς πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ αἱ πρὸς βασιλέα Δαρεῖον Ἀθηναίων καὶ πρὸς Ἕλληνας συνθῆκαι. ἔτι δὲ καὶ τὴν ἐν Μαραθῶνι

μάχην

μάχlω ὐχ ἅμα πάντες ὑμνῦσι γεγενημένlω ἢ ὅσα ἄλλα, φησὶν, ἡ Ἀθηναίων πόλις ἀλαζονεύε) καὶ παρακρύε) τὺς Ἕλλlωας. Hæ συνθῆκαι sunt, quarum meminit Isocrates in Panath. p.484. Lycurgus contra Leocratem p. 140, & cæteri, quos ad Herodotum notavi. Factæ vero sunt cum Artoxerxe, non cum Dario. Isocrates in Panegyr. pag. 127.126. Scholiastes Hermogenis. Certe eas συνθήκας Thucydides non memorat, si memini, & Callisthenes apud Plutarch. in Cimone id quidem servatum fuisse à Rege Persarum ait, sed minime scripto comprehensum.

Αὐθέντης.] Sophocles in Oedipode tyranno initio. τὺς αὐτοέντας vocat τὺς φονέας Λαΐυ. Eustath. in ιλ. ω. ὁ αὐθέντης ὐχ ὁ δεσπότης, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος, ἀλλ' αὐτοέντης ἢ αὐτοχειρία φονεὺς, ὁ ἢ αὐτοφόντης.

Αὔλειος -- Μένανδρος.] Menandri versus refert Stobæus λόγῳ 193. τὺς τ̃ γαμετῆς ὅρυς ὑπερβαίνεις γύναι διὰ τ̃ αὐλάν. πέρας γὰρ αὔλειος θύρα ἐλευθέρα γυναικὶ νενόμιστ' οἰκίας· τὸ δ' ἐπιδιώκειν εἰς τὲ τ̃ ὁδὸν τρέχειν ἔτι λοιδορυμένlω, κυνὸς ἐστ' ἔργον Ῥόδη. Sic αὔλειος θύρα sumitur Herodiano lib. 2 initio: ubi Henr. Stephanus vertit *per atrii januam exportatum*. Melius *vestibuli* vertisset. Rursus infra eodem libro. ἢ ἐπὶ τῇ αὐλείῳ ἢ ἐπὶ τ̃ λοιπαῖς εἰσόδοις *atriensem januam* reddit. Philo lib. 2 legis allegor. ὥσπερ γὰρ ἐν τ̃ οἰκίαις ὁ θαλάμυ ἐκτὸς μέν ἐστιν ὁ ἀνδρών. ἐκτὸς ἢ ὁ αὐλών. καὶ ἡ αὔλειος ἐκτὸς μὲν τ̃ αὐλῆς. εἴσω ἢ τῦ πυλῶνος. Philo τ̃ αὔλειον sumere solet non pro *janua*, sed pro *atrio*, cum alibi, tum in lib. 2 de specialibus legib. p. 620. θηλείαις ἢ οἰκυρία ἢ ἔνδον μονὴ, παρθένοις μὲν εἴσω κλισιάδων τ̃ μεσαύλιον ὅρον πεποιημέναις. τελείαις ἢ ἤδη γυναιξὶ τ̃ αὔλιον. ubi Philo alludit sine dubio ad locum Menandri. Αὔλειοι δέ τ' ἔχειν σὐκ ἐθέλυσι θύραι. Solon apud Demosth. περὶ παραπρεσβ. & Lysias in prima & Plato. Lysias p. 118.

Pag. 56. Καὶ ἑτοίμους πᾶν.] Hanc explicationem probo. Sic enim in fine orationis ait Demosth. ἡ δ' ἀπ' αὐτῶν ἑτοιμότης, οὐδ' ἂν εἰπεῖν μὰ τοὺς θεοὺς δυναίμην, ὅση καὶ οἵα πρὸς τὸ ποιεῖν ἐστὶν ὑπάρχει.

Αὐτόλυκος.] Autolycum Areopagitam laudat Æschines contra Timarchum p. 16.

Pag. 57. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας.] Locum Demosthenis in Excerptis adduxi & explicui. Est enim obscurior. Porro Agatharchides merito hanc fabulam deridet. ἔτι δὲ τοὺς τὴν Ἀρκαδίαν οἰκοῦντας καὶ τὴν Ἀττικὴν γηγενεῖς τε εἶναι καὶ παρὰ φύσιν γεγονέναι. Idem de Arcadibus dicit Xenoph. pag. 361. & Censorinus de die natali. Denique etiam vulgo creditum est, ut plerique Genealogi auctores sunt, quarundam gentium, quæ ex adventitia stirpe non sint, Principes terrigenas esse, ut in Attica & Arcadia Thessaliaque eosque αὐτόχθονας vocitari. At vero Athen. solos se indigenas esse contendunt, teste Isocrate in Panath. pag. 510.

Καὶ Ἥφαιστον.] Inclusit Valesius duabus lineolis.

Καὶ Αἰγινῆται, καὶ Θηβαῖοι.] Xenophon lib. 7 rerum Græcarum p. 618.

Ἀφαίρεσις.] Æschines κατὰ Τιμάρχου, ubi de Pittalaco, quem Hegesander abducere in servitutem volebat. Sed Pittalacus Glaucum quendam supplex rogavit. οὗτος αὐτὸν ἀφαιρεῖται εἰς ἐλευθερίαν. *is eum asserit in libertatem.* Isocrates in Panath. p. 499. Demosthenes contra Neæram. Phrynion, inquit, παραλαβὼν νεανίσκους μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἐλθὼν ἐπὶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ Στεφάνου, ἦγεν αὐτὴν Neæram. ἀφαιρουμένου δὲ τοῦ Στεφάνου κατὰ τὸν νόμον εἰς ἐλευθερίαν, κατηγγύησεν αὐτὴν πρὸς τῷ πολεμάρχῳ. Et mox: Ἀήτης Κειριάδης μαρτυρεῖ πολεμαρχοῦντος αὐτοῦ κατηγγυηθῆναι Νέαιραν (ὑπὸ Φρυνίωνος) καὶ ἐγγυητὰς γενέσθαι Νεαίρας Στέφανον Ἐροιάδην, Γλαυκέτην Κηφισιέα, Ἀριστοκρ. Φαληρέα.

Pergit

Pergit Orator. διηγυνηθεῖσαι δὲ ὑπὸ Στεφάνου καὶ οὖσαι περὶ τούτων &c. Lysias p. 158. Isocrates in Trapezit. pag. 712. ἀφαίρεσις competit assertori in libertatem. ἐξαίρεσις vero assertori in servitutem.

Pag. 58. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρου.] Eam orationem laudat Theon Sophista.

Ἀφαρεύς.] Hujus meminit Dem. κατ' Εὐέργου. & πρὸς Κάλλιππον.

Ἀφεὶς καὶ ἀπαλλάξας.] Utrumque usurpat promiscue Isocrat. in Trapezit. pag. 716. & seq.

Ἀφεὶς τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκεις.] Meminit hujus adagii Suidas in ὑπέρα. Anonymus Scholiastes in Odyss. ε ait ὑπέρας esse τοὺς ἐκ τοῦ ἄκρου τῆς ὀθόνης ἐξημμένους κάλους ἢ προχηλίας· τοὺς πόδας δὲ τοὺς κάτωθεν συνέχοντας τὴν ὀθόνην. ἢ τοὺς μεταγωγοὺς τοῦ κέρατος. Eustathius in Odyss. ε pag. 1554.

Pag. 59. Ἀφ' Ἑστίας, ἀπὸ τῆς οἰκίας.] Phornutus de Diis, cap. de Vesta: στρογγύλως δὲ πλάττεται καὶ κατὰ μέσους ἵδρυται τοὺς οἴκους. & mox: καὶ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ Ἕλληνες ἀπὸ πρώτης τε αὐτῆς ἤρχοντο καὶ (κατὰ μέσους ἵδρυται τοὺς οἴκους.) εἰς ἐσχάτην αὐτὴν κατέπαυον.

Δῶ ἐνθήκην.] δῶ εἰς ἐνθήκην.

Ἀφοσιῶ.] Plato in epist. ad Dionis propinquos pag. 331 utitur verbo ἀφοσιώσασθαι, & in VI περὶ νόμων pag. 752. Ac in Euthyphrone.

Pag. 60. Ἡ γὰρ ὑπὸ τὴν &c.] Eadem αὐτολεξεὶ leguntur in Scholiis ad Equites Arist. additurque ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλεσθαι βαλβῖδα. πρῶτον γὰρ εἰσέρχονται βαλβῖδα, εἶτα τοῦ δρόμου ἄρχονται. Autor Etymol. in βαλβὶς ἡ ἀφετηρία. ἦσαν δὲ ξύλα δύο, ἀφ' ὧν σχοινία διετείνετο, ἀφ' ἧς βαλβῖδος ἐξέτρεχον οἱ ἀγωνιζόμενοι. Philostratus lib. V initio, βαλβῖδι ξεστῇ ἔοικε. Mœris Atticista vetus Grammaticus: βαλβῖδες αἱ ἐπὶ τῶν ἀφέσεων βάσεις ἐγκεχαραγμέναι, αἷς ἐπέβαινον οἱ

 δρομεῖς,

δρομεῖς, ἵνα ἐξ ἴσου ἵσταιντο. διὸ καὶ οἱ κήρυκες ἐπὶ τῶν τρεχόντων, βαλβίδων ἀπὸ δ', θέτε πόδα παρὰ πόδα, καὶ νῦν ἔτι λέγουσιν. ἀττικόν. ὕσπληγξ δὲ κοινόν. Ariſtoph. in Equitib. ἄφες ἀπὸ βαλβίδος ἐμέ τε καὶ τουτονί, ἵνα σ' ἐπιμῶμεν ἐξ ἴσου. Schol. βαλβὶς καλεῖται τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ δρόμου ἐγκαρσίως ξύλον, ὃ καὶ ἀφετηρίαν καλοῦσι. Ælius Dionyſius apud Euſtath. in ὀδ. α p. 1404.

Βάραθρον.] Schol. Ariſtoph. in Plutum p. 46. τὸ βάραθρον χάσμα τι φρεατῶδες καὶ σκοτεινὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐν ὃ τοὺς κακούργους ἔβαλλον. ἐν δὲ τῷ χάσματι τούτῳ ὑπῆρχον ὄγχνοι, οἱ μὲν ἄνω, οἱ δὲ κάτω. ἐνταῦθα τὸν Φρύγα τὸν μητρὸς τῶν θεῶν ἐνέβαλλον ὡς μεμηνότα, ἐπειδὴ προέλεγεν, ὅτι ἔρχεται ἡ μήτηρ εἰς ἐπιζήτησιν τῆς κόρης. ἡ δὲ θεὸς ὀργισθεῖσα, ἀκαρπίας ἔπεμψε τῇ χώρᾳ· καὶ γνόντες τὴν αἰτίαν διὰ χρησμῶν, τὸ μὲν χάσμα κατέχωσαν, τὴν δὲ θεὸν ἵλεων διὰ θυσιῶν ἐποίησαν. Vide Suidam in μητραγύρτης. ἐλθών τις εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμύει τὰς γυναῖκας αὐτῶν τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, ὡς κεῖνοί φασι. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀπέκτειναν αὐτὸν ἐκβαλόντες εἰς βάραθρον κατὰ κεφαλῆς. λοιμοῦ δὲ γενομένου ἔλαβον χρησμὸν ἱλάσασθαι τὸν πεφονευμένον, καὶ διὰ τοῦτο ᾠκοδόμησαν βουλευτήριον, ἐν ᾧ ἀνεῖλον τὸν μητραγύρτην, καὶ περιφράττοντες αὐτὸ καθιέρωσαν τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ἀναστήσαντες καὶ ἀνδριάντα τοῦ μητραγύρτου, ἐχρῶντο δὲ τῷ μητρῴῳ ἀρχείῳ καὶ νομοφυλακείῳ, καταχώσαντες καὶ τὸ βάραθρον. Habes unde dictum ſit μητρῷον. Pollux etiam lib. 3. ἐλέγετο δέ τι καὶ μητρῷον Ἀθήνησι τὸ τῆς Φρυγίας θεοῦ ἱερὸν, cujus meminit Pauſanias Atticis pag. 2 in fine, ubi docet proximum illud fuiſſe curiæ quingentorum. Eandem hiſtoriam memorat Julianus initio hymni in matrem Deorum.

Ἀναγραφομένων.] ἀναγραφόμενα. Demoſth. πρὸς Νικόστρατον in fine: ἡγοῦμαι δὲ δεῖν τὴν ἀρχὴν ἢ τοὺς ᾑρημένους ὑπὸ τῆς βουλῆς γράφεσθαι, καὶ κατασημηναμένους τὰς βασάνους ὅ, τι ἂν εἴπωσιν οἱ ἄνθρωποι παρέχειν εἰς τὸ δικαστήριον, ἵν' ἀκούσαντες ἐκ τούτων

τῦτων ψηφίσησθε, ὁποῖόν τι ὑμῖν ἐδόκει. Sic etiam Antiphon in oratione veneficii contra Novercam initio. Eodem modo apud Romanos. Cicero pro Milone. *Nam tabellæ quæstionis plures proferuntur, quæ recitatæ vobisque editæ sunt illæ ipsæ, quas tum obsignatas esse dixi.*

Pag. 61. Ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] itemque p. 151.

Τὸν Δημοσθένην.] Vide Photium ubi de Demosthene loquitur.

Pag. 62. Πρεσθένης.] πρασθένης.

Βησσηίς.] Straboni βησσαιεῖς δημόται dicuntur, & βῆσα Atticæ pagus cum simplici σ ad differentiam campi, qui in Locride dicitur βῆσσα. Strabo lib. 9. βήσσης pagi in Attica meminit Xenophon περὶ πόρων p. 542. Isæus περὶ Νικοστράτου κλήρου. Κτήσιος δὲ ὁ Βησαιεύς.

. Οὔτε τὸ ὄνομα, ὅτι ἡ δίκη ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλων.] Plato XI lib. de legibus p. 914. Lysias pag. 158. Plato x. de legib. initio.

Βοηδρομία.] Βοηδρόμια.

Pag. 63. Βολεῶνες.] Ita Eustathius in ὀδ. α pag. 1404. κοπρῶνας dixit Demosth. in prima contra Aristogit. οἷς μὲν ὑμεῖς τὰ μέγιστα ἐνεχειρίζετε στρατηγεῖς, ὅτι αὐτῷ δεῖ γέροντα αἰτῶντα οὐκ ἔδοσαν, οὐδὲ τῶν κοπρώνων ἂν ἐπιστάτας ἐλέσθαι φάσκων.

Pag. 64. Βουλεύσεως.] formulam διωμοσίας in actione βουλεύσεως vide apud Antiphont. in oratione de saltatore p. 128.

Ὅταν ἐγγεγραμμένος.] Sic utitur Demosth. contra Aristogitonem prima, qui ærarius erat inscriptus in acropoli, ut est in argumento Libanii. necdum deleto nomine seu debito alios accusabat. Locum Demosth. vide in ἀπεχοιν. Porro de hoc more ἐγγράφειν τοὺς ὀφείλοντας τῷ δήμῳ sic ibi Demosth. σωθῆκαι μὲν οἱ νόμοι, καθ' οὓς ἐγγράφονται πάντες οἱ ὀφλισκάνοντες. ὅροι δὲ (de his Harpocr.)

pocr.) ἡ σανὶς ἡ παρὰ τῇ θεῷ κειμένη. Et in fine ejus orationis. ἔτι τοίνυν τρία ἐςὶ τὰ ὀφλήματα, ἃ ἐγγέγραπται καὶ ἐφ' οἷς ἐνδέδεικται. τὰ μὲν δὴ δύο ἐν ἀπογραφῇ πεποίηται, τὸ δ' ἓν οὐκ ἀπογέγραπται, ἀλλὰ βυλεύσεως τ' ἀλωπεκῆθεν Αρίςωνα διώκει, falsæ inscriptionis accusat: ναὶ φησιν· ἀδίκως γάρ με γέγραφεν. me inscripsit injuriâ. Et post; κἀκεῖνο σκέψασθε. ἂν ἕλη τ' Αρίςωνα τ' βυλεύσεως, τί ἔςαι; ἐξαλειφθήσεται νὴ δία, ὅδ' ἀντιγραφήσεται. ταῦτα γὰρ οἱ νόμοι λέγυσι. καλῶς. Et initio orat. τ' ὀφείλοντα τῷ δημοσίῳ τῦτον καὶ γεγραμμένον ἐν ἀκροπόλει. Et contra Theocrinem initio. ὥςε μήτ' ἐκτίσαι μήτ' εἰς ἀκρόπολιν ἀνενεχθῆναι.

Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πιςίυ.] Pistiæ cujusdam meminit Dinarchus κατὰ Δημοσθένυς p. 86, contra quem orationem habuit. Apud Plutarchum ex Dinarcho hæc oratio inscribitur κατὰ Πασίυ. male. Apud Halicarnass. in Dinarchi δημοσίοις Εὐαγγελία κατὰ Πιςίυ. ex quo loco confirmatur Mureti sententia lib. 1 cap. 18 Variarum Lect. adversus Victorium Var. Lect. lib. 38.

Pag. 65. Ὅμηρος.] Od. I versu 529. Εἰ ἐτεόν γε σός εἰμι.

Βυχέτα.] Hinc βυχέτιοι dicti in Indice lib. 6 Polyæni. male apud Strabonem lib. 7 p. 324. βυχαίτιον dicitur.

Βρυτίδαι.] βρυτιάδαι legitur hodie. ὡς γὰρ εἰσῆγεν ὁ Φράςωρ εἰς τὺς φράτορας τ' παῖδα ἐν τῇ ἀσθενείᾳ, ὡς τ' ἐκ τ' θυγατρὸς τ' Νεαίρας (nota profiteri necesse fuisse nomen patris matrisque) καὶ εἰς τὺς βρυτιάδας ὧν καὶ αὐτός ἐςιν ὁ Φράςωρ γεννητής. Et post. τύτων ὑμῖν μάρτυρας τὺς παρόντας βρυτιαδῶν παρέξομαι. Hesychius βρυτίναι.

Καὶ ἔπειτα.] κ' ἔπειτα.

Pag. 66. Καπνοδόκλω.] καπνοδόχλω.

Εὔκηλοι.] εὔπολοι ex Etymolog. in βωμολόχοι. Ubi & ἐπὶ τοῖς βωμοῖς λοχῶντες, non ἀπὸ τὺς β. legitur.

Δημο-

Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει.] καὶ τ̃ φρατόρων τοὺς οἰκείους οἷς τ̃ γαμηλίαν εἰσήνεγκεν ὑπὲρ τ̃ μητρὸς ὁ πατήρ. Latini ſportulam nuptialem appellant. Sic Iſæus περὶ τ̃ Πύῤῥου κλήρου p. 42 & 64. Vide Pollucem p. 136. Mulier, quæ à patre collocatur, ſimul atque traditur viro, tranſit in familiam viri. Eſt enim matrimonium omnium divinorum atque humanorum ſocietas. Itaque Athenienſium jure mulieres νεογάμους in curiales mariti induci oportebat, ut refert Iſæus; tum curialibus pendebatur γαμηλία. Præclare Euripides apud Stob. 195. γυνὴ μὲν ἐξελθοῦσα πατρῴων δόμων οὐ τ̃ τεκόντων ἐστὶν, ἀλλὰ τοῦ λέχους. τὸ δ' ἄρσεν ἕστηκ' ἐν δόμοις ἀεὶ γένος θεῶν πατρῴων καὶ τάφων τιμᾶ ὅρον. Lego τιμήορον. Vide Pollucem pag. 402, qui fallitur. Puellæ quidem inducebantur in Curiales teſte Iſæo de Pyrrhi hæred. in fine, ſed pro eis non ſolvebatur γαμηλία, ſed pro uxoribus à marito. Fallitur Petitus p. 154 legum Attic.

Pag. 67. περιθέμενος.] L. παραθέμενος. Sic loquitur Athanaſius in Apolog. 2 pag. 783. ἀρκεῖ μόνον τ̃ Ἀλεξάνδρου ἐπισκόπου θεσσαλὸν παραθέσθαι. Et Athenæus lib. IX in fine. παρέθετο ταῦτα καὶ Δωρόθεος. Et lib. XI pag. 487 de lepaſta loquens. Νίκανδρος δ' ὁ Θυατειρηνὸς, κύλιξ φησὶ μείζων παρατιθέμενος Τηλεκλείδου ἐκ πρυτάνεων, καὶ μελιχρὸν οἶνον ἕλκειν ἐξ ἡδυπνόου λεπαστῆς. id eſt: *Nicander Thyatirenus ait Lepaſtam eſſe calicem grandiorem, teſtem adducens Teleclidem in fabula Prytanes.* Peſſime hic Dalechampius. Et pag. 489. παρέθετο τὰ ἰαμβεῖα καὶ Δίδυμος. Et lib. ult. pag. 680. παρέθετο δ' αὐτοῦ τ̃ λέξιν Παρθένιος ὁ τ̃ Διονυσίου ἐν τῷ ά, τῶν παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς λέξεων. Ubi male Dalechampius, qui tamen alibi hanc vocem recte verterat. Sic apud Stephanum in Δουλίχιον, & Δρυόπη, & Πασαργάδαι. Sed in τ̃ δη corrigendus. Sic enim ait: Λέανδρος δ' ὁ Νικάνωρ παρατίθησιν. Lege δ' ὃν Νικάνωρ.

Sic & Plutarch. in Ariſtidis vita ſub finem de Cratero loquens.

Ἀρτεμίδωρος.] Epheſius ille, quem tantopere laudat Stephanus Ethnicographus, de quo notavi multa ex Marciano. Meminit & Xenophon pag. 241. Nicetas p. 152. Γάνος τὸ ὄρος. Et Scylax, μετὰ δὲ τὴν χερρόνησόν ἐστι Θρᾴκια τείχη τάδε. πρῶτον Λευκὴ ἀκτή. Τειρίστασις. Ἡράκλεια. Γάνος. Γανίας νέον τεῖχος. Πέρινθος.

Μάλιστα.] μέγιστα ex Suida.

Γεῖσον.] Stephanus in Μονόγισσα. νῦν δὲ τοὺς πλακώδεις καὶ μαλακώδεις λίθους γίσσα λέγομεν.

Pag. 68. Φιλόχορος δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ.] Ejus verba profert Suidas in Ὀργεῶνες. περὶ δὲ τῶν ὀργεώνων γέγραφε καὶ Φιλόχορος. τοὺς δὲ φράτορας ἐπάναγκες δέχεσθαι καὶ τοὺς ὀργεῶνας καὶ τοὺς ὁμογάλακτας οὓς γεννήτας καλοῦμεν.

Γερανία.] Meminit Thucyd. lib. 1 & Plutarchus in Cleomene. Etymol. γεράνδα.

Ἀνεπίμπρασαν.] γρ. ἐνεπίμπρα. pag. 132.

Pag. 69. Περιφράγματα.] Ita omnino ſe habet. Vide quæ notavimus de oſtraciſmo in legibus Atticis. Scholiaſtes Comici in Acharnenſ. ad illud, τὸ σχοινίον φεύγουσι, notat ὑπὲρ τοῦ ἐξ ἀνάγκης αὐτοὺς εἰς τὰς ἐκκλησίας συνιέναι τοῦτο ἐμηχανοῦντο καὶ πολλὰ ἄλλα. ἀνεπετάννυσαν γὰρ τὰ γέρρα καὶ ἀπέκλειον τὰς ὁδοὺς τὰς μὴ φερούσας εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ ὤνια ἀνῄρουν ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὅπως μὴ περὶ ταῦτα διατρίβοιεν. Plato 6 leg. pag. 764.

Οἰκόπεδον.] Æſchines p. 29. Stephanus de Urbibus. Euſtathius in ἰλ. δ pag. 436. γήπεδον μέντοι τὸ ἐν πόλει προκείμενον οἰκίας οἷον κηπίδιον. οἰκόπεδον δὲ οἰκίας καταρριφείσης ἔδαφος. In Stephano, ex quo ſumpſit, legitur προσκείμενον τῇ οἰκίᾳ κῆπον in V. γῆ.

Πλάτων ἐν πέμπτῳ νόμων.] p. 741.

Γλαυ-

Γλαῦκος.] Meminit Demosth. pro corona in calce & Pausanias Ἠλιακ. β΄. pag. 246.

Pag. 70. Κνῶ.] à κνάπτω primum dicitur κναφεὺς. κνάπτω autem à κνῶ deducitur.

Δείναρχος, Αἰσχίνης.] Lego ἐν συνηγορίᾳ Αἰσχίνη. Est autem vox Ionica teste Polluce 428. & carcerem subterraneum significat. Dinarchus Ionicis vocabulis utebatur crebro, ut notavi ad ἐκαλίστρευν. Dicitur & γεργύρα, teste Etymol. & γύργα apud eundem.

Παρ' Ἡροδότῳ ἐν τρίτῃ.] pag. 218.

Γραμματεὺς.] ὁ γραμματεὺς τῆς βουλῆς. p. 94. Suidas, κληρωτοὶ ἦσαν τὸν ἀριθμὸν τρεῖς γράφοντες τὰ δημόσια. οὐδενὸς ἦσαν κύριοι ἀλλ' ἢ τοῦ γράφειν καὶ ἀναγνῶναι. Hos tres γραμματέας Pollux memorat lib. 8. Æschines contra Ctesiph. pag. 77. Primus erat γραμματεὺς τῆς βουλῆς, & hic κληρωτὸς καθ' ἑκάστην πρυτανείαν ὑπὸ τῆς βουλῆς. De quo hic Harpocr. Ejus officium erat custodire decreta & scripta omnia. Alter erat, cui legum custodia credita erat, & hic erat χειροτονητὸς ὑπὸ τῆς βουλῆς teste Polluce. Tertius erat scriba populi αἱρετὸς ὑπὸ τοῦ δήμου: de quo Pollux & Æschines citati, & Thucydides VII. Porro verba illa Harpocrationis καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἀντιγ. usque ad finem, suspecta sunt. Pertinent enim ad ἀντιγραφέα τῆς βουλῆς teste Polluce, qui cum scriba confundendus non est, quod tamen fecit Suidas in γραμματεύς. In decretis senatus nomen scribæ inserebatur. Aristoph. Θεσμοφορ. Τιμόκλεια ἐπεστάτει. Λυσίλλ' ἐγραμ. & in legibus nomen scribæ populi, teste Andocide de mysteriis 13. Artemidorus cap. 31 lib. 1 ait γραμματέα visum in somnis ægro mortem portendere διὰ τὸ προάγειν τὸν γραμματέα, *quod præire soleat.* Adde τῶν θνησκόντων necessario.

Pag. 71. Καῖον.] καίων. Etym. & Suidas.

Σωτήκον.] σωτήκων. Etymol. & Suid. Idem videtur esse γυπάνιον & γυπάριον, de quo Suidas.

Γύλι@.] Critias de Rep. Lacedæm. κώθων λακωνικὸν ἔκπωμα ἐπιτηδειότατον εἰς στρατείαν καὶ εὐφορώτατον ἐν γυλίῳ. Dalechampius vertit, *quod facile in militum sporta feratur.*

Γύλων, ὄνομα κύριον.] Æſchines contra Cteſiph.

Pag. 72. Κατὰ Λυσιθέου.] εἰ γνήσι@. ex Suida.

Δάειρα.] Oceani filia, mater Eleuſini. Pauſanias in Atticis. Clemens in Protrept. Ἴμμαρ@ ὁ Εὐμόλπου καὶ Δαείρας οὐχὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἐλευσινίου. quæ ſic vertit Arnobius lib. 6. *Dairas & Immarnachus fratres peſſimi in Eleuſinis conſepto quod civitati ſubjectum eſt.* Euſtathius in ιλ. δέλτα. κατὰ τὸν ὅμοιον δὲ τρόπον καὶ Δάειρα κατ' Αἴλιον Διονύσιον διὰ τοῦ ι γραφὲν πρός τινων, εἶτα συναιρεθὲν διουλλάβως ὑπὸ Ἀττικῶν Δαῖρα ὀνομάζεται. ἣν δέ φησι μήτηρ Ἐλευσῖν@. Δάειρα etiam Proſerpina dicitur teſte Iſacio Tzetze in Lycophronem & Scholiaſte Apollonii lib. 3 pag 154. Euſtathius ιλ. ζ p. 684. Δάειραν Φερεκύδης ἱστορεῖ Στυγὸς ἀδελφήν. καὶ ἔοικεν οὕτως ἔχειν· ἐπὶ γὰρ ὑγρᾶς οὐσίας τάττουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν Δάειραν· διὸ καὶ πολεμίαν τῇ Δήμητρι νομίζουσι· ὅταν γὰρ θύηται αὐτῇ, οὐ πάρεστιν ἡ τῆς Δήμητρ@ ἱέρεια· καὶ οὐδὲ τῶν τεθυμένων γεύεσθαι αὐτὴν ὅσιον. Φαύλως οὖν ὁ Φανόδημ@ Ἀφροδίτην νομίζει τὴν Δάειραν, καὶ τὴν αὐτὴν τῇ Δήμητρι λέγει. ἔτι δὲ φαυλότερον οἱ τὴν Ἥραν Δάειραν τῆς Δήμητρ@ ἀποδιδόντες. Δάειρα γάρ φασιν ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή. τινὲς δὲ φύλακα Περσεφόνης ὑπὸ Πλούτων@ ἀποδειχθῆναι φασὶ τὴν Δάειραν. Sane Servius in 4 Æneid. p. 325 pro Junone ſumpſit. *Nam cum Eleuſine Cereris ſacrum ſit, templum Junonis clauditur. Item cum Junoni Eleuſine ſit, templum Cereris clauditur, nec ſacerdoti Junonis licet guſtare, unde Cereri ſit libatum.*

Δημο-

Δημοσθένης.] In oratione pro corona. De hoc Meursius in Lection. Atticis.

Δαρείου.] De Darii hujus aureo nomiſmate Herodotus lib. 4 ſub finem.

Pag. 73. Δατός.] Zenobius δάτος ἀγαθῶν. πόλεως ὄνομα, ἣν ἀπῴκισαν Θάσιοι. ἐφ᾽ ἧς καὶ παροιμία ἐλέχθη, δάτος ἀγαθῶν, ὡς οὔσης καλλίστης· ἔστι γὰρ καὶ χρύσεα μέταλλα καὶ ἐστὶν εὐδαίμων. Dicitur & θάσος ἀγαθῶν, teſte Zenobio ac Suida. Strabo lib. 7 circa Strymonium ſinum, *Datum urbs eſt ferax fructuum & auri & materiæ.* ἀφ᾽ οὗ καὶ παροιμία δάτον ἀγαθὸν (f. ἀγαθῶν) ὡς καὶ ἀγαθῶν ἀγαθίδες. Scylax in Thracia, Δάτον, inquit, πόλις Ἑλληνίς, ἣν ᾤκισε Καλλίστρατος Ἀθηναῖος. De hoc Calliſtrato idem ait Iſocrates ἐν συμμαχικῷ. Vide & Herodotum pag. 541. De auri metallis in Thaſo loquitur Plutarch. in Cimonis vita.

Pag. 74. Λυσίας.] Ἐν τῷ κατὰ Τίσιδος. Verba refert Dionyſius Halic in libro de Demoſth. gravitate. οὐ δυναμένου δὲ βαδίζειν, ἐκόμισαν αὐτὸν εἰς τὸ δεῖγμα ἐν κλίνῃ. Erant & in aliis urbibus digmata, ut Rhodi. Sic enim Polybius lib. 5. ἔστησαν ἐν τῷ τῶν Ῥοδίων δείγματι. & Æneas Poliorc. cap. 30 digma generaliter uſurpat pro cujuſvis emporii certo quodam loco.

Διητῶντο.] Supple αἱ κανηφόροι. Pauſanias Atticis pag. 19. Itaque lege τὰς ἑαυτῶν.

Ἰσοκράτης περὶ τῆς εἰρήνης.] Pag. 336.

Pag 75. Ἄνυτόν φησι.] Singularis de hoc locus eſt apud Plutarch. in Coriolano. Ἀθήνησι δὲ λέγεται πρῶτος ἀργύριον δοῦναι δικασταῖς Ἄνυτος ὁ Ἀνθεμίωνος προδοσίας περὶ Πύλου κρινόμενος ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς ἤδη τελευτῶσιν. Corrigendus Pollux 406. leg. ἥρως non ἥρας, & συνδεκάζ. non δικ.

Δεκαδαρχία. Ἰσοκράτης.] Ἐν πανηγυρικῷ pag. 123. al-

ludit p. 121. δεκαρχίας vocat Xenophon lib. 3 Ἑλλην. p. 290. Isocr. in Philipp. 198. Suidas δεκαρχίας habet. Sed Etymol. δεκαδαρχ.

Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.] Pag. 482.

Pag. 76. Ἐν τῷ ἕκτῳ τῶν Φιλιππικῶν.] Sexta Philippica est, si Olynthiacas tres & orationem de pace Philippicas appellas, ut debent meo quidem judicio. Sic in Ἡγήσιππος orationem de Halonesо septimam vocat Philippicam eadem ratione. Et in σύμβολα & in Βουχέτα. Intelligit enim eum locum. Ἐπὶ τῆς Ἀμβρακίαν στρατεύεται. τὰς δ' ἐν Κασσωπίᾳ (apud Justinum lib. 8 *Cappadocia* pro *Cassopia* corrupte scribitur) τρεῖς πόλεις Πανδοσίαν καὶ Βουχέταν καὶ Ἐλάτειαν (Ἐλάτρειαν legit Harpocratio. Dexippus apud Eusebium de Philippo Cassandri filio ἐν Ἐλάτρεια. Porphyrius ἐν Ἐλατείᾳ) Ἠλείων ἀποικίας κατακαύσας τὴν χώραν καὶ τὰς πόλεις βιασάμενος παρέδωκεν Ἀλεξάνδρῳ τῷ κηδεστῇ (*beau frere*. Hunc locum in voce Ἀλέξανδρος Harpocratio intelligit laudans septimam Philippicam, εἰ γνήσιος ὁ λόγος inquit. Et hujus Alexandri uxor erat Cleopatra Philippi filia teste Æschine pag. 83. Livius Cleopatram vocat. Is est, qui in Italia mortuus. Aristoteles apud Ammonium. Erat autem Neoptolemi filius teste Pausania Atticis) τῷ ἑαυτοῦ δουλεύειν. Et in voce ἱερὰν τριήρη quartam Philippicam citat, quæ revera quarta est, si tres Olynthiacas pro Philippicis numeres: sed prima hodie inscribitur, in qua hæc verba leguntur. Et in μάρτυρα laudatur octava Philippica, quæ est περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ. Octava, si Olynthiacas tres & eam de pace numeres. Et sic in ἔθνος laudat nonam Philippicam. Tamen Olynthiacas citat Priscianus lib. 18.

Δημοσθένους δ' ἐν τῷ κατὰ Μειδίου.] Hæc oratio Demosthenis laudatur à Polluce lib. 8. hodie non extat.

Περὶ τοῦ Φρυνίχου.] Ὑπὲρ τοῦ Φρυνίχου.

Δεκα-

Δεκατίδες.] δεκι.

Περὶ τῶν πλῶν.] Scrib. ἀπλειῶν. Ea eſt oratio πρὸς Λεπτίνην, quæ tota eſt de immunitatibus, unde & in argumento ſic inſcribitur, ὑπόθεσις Λιβανίου τοῦ περὶ ἀπλείας πρὸς Λεπτίνην λόγου. In ea autem oratione legitur locus ille, quem intellexit Harpocratio. Ἀρχέβιον καὶ Ἡρακλείδην, οἳ Βυζάντιον παραδοῦντες Θρασυβούλῳ κυρίους ὑμᾶς ἐποίησαν τοῦ Ἑλλησπόντου, ὥστε τὴν δεκάτην ἀποδόσθαι, καὶ χρημάτων εὐπορήσαντας, Λακεδαιμονίους ἀναγκάσαι ποιαύτην, οἵαν ὑμῖν ἐδόκει, ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην.

Pag. 77. Ὁ αὐτὸς τῷ δεκατευτῇ.] Demoſthenes κατ' Ἀριστοκράτους ad calcem.

Δεκελεικὸς, Πελοποννησιακὸς πόλεμος.] Utitur ſic Demoſth. pro corona & ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει.

Βασιλεύς.] στρατηγὸς leg.

Τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ.] Sophocles σακοδερμιστὴς dixerat in ea fabula, quod Ariſtarchus explicabat ὄφιν σάκος ἔχων. Didymus vero σκώληκα. Sed Heſychius explicat χαλκοῦν ἔχων δέρμα, ὥστε ἔλεγε χαλκιδερμιστής. τὰ γὰρ σάκη ἐπίχαλκα λέγει. Sic legendus eſt locus Heſychii.

Pag. 78. Δηλιασταί.] Philochorus in Tetrapoli apud Scholiaſtem Sophoclis in Oedip. Colon. ὅταν δὲ σημεῖα γένηται παραδεδομένα ἐν τοῖς ἱεροῖς, τότε ἀποστέλλουσι τὴν θεωρίαν οἱ ἐκ τοῦ γένους πύθιαι δὲ καὶ δηλιάδες ὁπότερα ἂν καθήκῃ αὐτοῖς. Leg. Πυθαισταί τε καὶ Δηλιασταί. Qui ſint πυθαισταὶ, docet Strabo lib. 9 pag. 404. vel lege πυθιάδα καὶ δηλιάδα. Sic Strabo p. 422. Ariſtides in Panath. p. 21.

Δήμαρχος.] Dem. πρὸς Λεωχάρην. παραγαγὼν τινὰς τῶν Ὀτρυνέων ὀλίγους καὶ τὸν δήμαρχον πείθει, ἐπειδὰν ἀνοιχθῇ τὸ γραμματεῖον, ἐγγράψαι αὐτόν. Quæ deinde proxime ſequuntur, aſcripſi ad διαδόσεις.

Ψῆφον αὐτοῖς ἐδίδοσαν.] τὴν ψῆφον διδόναι τοῖς δημόταις dicit Demoſthenes ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει, ſcilicet

πρὸς

πρὸς τὰς διαψηφίσεις: & cum ait Eubulidem dedisse suffragia, δήμαρχον fuisse satis indicat. Certe ejus pater δήμαρχος fuerat, ἀλλὰ μὴν καὶ διαψηφίσεις ἐξ ἀνάγκης ἐγίνοντο τοῖς δημόταις ὀμόσασι καθ' ἱερῶν, ὅτ' ἀπώλετο αὐτοῖς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον δημαρχοῦντος τοῦ Ἀντιφίλου τοῦ πατρὸς τοῦ Εὐβουλίδου, καί τινας ἀπήλασαν αὐτῶν (f. δημοτῶν.) Et in fine. δημαρχῶν ὁ Εὐβουλίδου πατήρ, ὥσπερ εἶπον, Ἀντίφιλος τεχνάζει βουλόμενος παρά τινων λαβεῖν ἀργύριον. καὶ ἔφη τὸ κοινὸν γραμματεῖον ἀπολωλέναι, ὥστε ἔπεισε διαψηφίσασθαι τοὺς Ἁλιμουσίους περὶ αὐτῶν, καὶ κατηγορῶν, δέκα τῶν πολιτῶν ἐξέβαλεν, οὓς ἅπαντας πλὴν ἑνὸς κατεδέξατο τὸ δικαστήριον. Erat enim ab his τῶν δήμων ἀποψηφίσεσι provocatio ad judicem, ἔφεσις, quomodo inscribitur oratio, Demosthenis πρὸς Πολυκλέα. καὶ τοὺς δημάρχους καταλόγους ποιεῖσθαι τῶν δημοτῶν καὶ ἀποφέρεσθαι ναύτας. De eo jurejurando vid. Æschines in Timarch. xx. & Demosth. contra Eubulidem in fine, εἰ δὲ δεῖ τὴν δημαρχίαν λέγειν, δι' ἣν ὀργίζοντό μοί τινες, ἐν ᾗ διάφορος ἐγενόμην εἰσπράττων ὀφείλοντας πολλοὺς αὐτῶν μισθώσεις τεμενῶν καὶ ἕτερα, ἃ τῶν κοινῶν διηρπάκεσαν.

Pag. 79. Τὸ συναγορεύειν.] γρ. τῷ συναγορ. Suidas in συμφωνεῖν, & quæ notavi ad Ammonium in V. διαπολιτεύεσθαι.

Pag. 80. Τὸ συμπολιτεύεσθαι.] τῷ διαπολιτεύεσθαι.

Διάγραμμα &c.] Sic omnino usurpavit eam vocem Demosthenes. κατ' εὐέργου. ἀπῄτουν αὐτὸν τὸ διάγραμμα τῶν σκευῶν. Et post: δεομένων τούτων ἁπάντων καὶ ἱκετευόντων καί τινα οὐ προσπεμπόντων; καὶ τὸ διάγραμμα τῶν σκευῶν ἀποδιδόντων. Theophemus enim erat τριήραρχος, & inter classes relatus, armamenta nautica reip. debebat. Item in ea περὶ συμμοριῶν, ait, τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τὰ νῦν ὀφειλόμενα τῶν σκευῶν ἐπὶ τὰς τριήρεις τιμήσαντας, ἅπαντα ἐκ τοῦ διαγράμματος νέμαι κελεύω. Pollux pag. 158.

Δια-

Διαγραφή.] Suidas, ἀγράφυ μετάλλυ δίκη· οἱ τὰ ἀργυρεῖα μέταλλα ἐργαζόμενοι, ὅπυ βύλοιντο καινῦ ἔργυ ἄρξαϑαι, φανερὸν ἐποιῦντο τοῖς ἐπ' ἐκείνοις τεταγμένοις ὑπὸ τῦ δήμυ, καὶ ἀπεγράφοντο τῦ πλεῖν ἕνεκα τῷ δήμῳ εἰκοστὴν καὶ τετάρτην τῦ καινῦ μετάλλυ. Εἴ τις ῦν ἐδόκει λάϑρα ἐργάζεϑαι μέταλλον, τ μὴ ἀπογραψάμενον ἐξῆν τῷ βυλομένῳ γράφεϑαι καὶ ἐλέγχειν.

Διαγράψαϑαι.] Sic usurpat Demosthenes πρὸς Λεπτίνην. τί γὰρ ἕνεκα τύτυ βελτίων ἐστὶν ὁ νόμος, εἴ τις ἢ τετελεύτηκε τ γραψαμένων, πρὶν εἰσελϑεῖν, ἢ πεισϑεὶς ὑπὸ σῦ, διεγράψατο, ἢ καὶ ὅλως ὑπὸ σῦ παρεσκευάσϑη, subornatus est.

Διαγράψαντος.] Sic contra Theocrinem initio. ἕως λαβὼν ἀργύριον ῦτος Theocrines εἴασε (supple τ φάσιν, quod *prævaricari* est.) διαγραφῆναι καὶ καλῦνται (optime in MS. Aug. εἴασε διαγεγράφϑαι καλῦνται) εἰς ἀνάκρισιν τ ἀρχόντων. Et Demosthenes κατ' Ὀλυμπιοδώρυ. διέγραψεν ὁ ἄρχων (cujus erat cognitio) πυϑόδοτος κατὰ τ νόμον τ τυτυῒ Ὀλυμπιοδώρυ ἀμφισβήτησιν. Aristoph. νεφέλαις, ὁπότε γράφοιτο τ δίκην ὁ γραμματεύς. Et mox, διαγέγραπται μοι δίκη. Schol. κατέξυσται. ἀνῄρηται ἀπὸ τ τῦ γραμματέως δέλτυ, ὅπυ αἱ δίκαι ἀνεγράφοντο καὶ αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν δικῶν.

Pag 81. Διαδόσεις.] Artemidorus lib 2 cap. 31. ἐπιδόσεις ἢ δημοσίας ἐπιδιδόναι. Et mox: διαφημῦσι οἱ τὰς ἐπιδόσεις διαδιδόντες. διαδῦναι pro *distribuere* ait Demosth. πρὸς Τιμόϑεον, initio non semel. Hinc Diadotæ *qui annonam distribuebant ministri.* leg. 25 Cod. Theod. de erogat. milit. ann. & Dem. πρὸς Λεωχάρην. καὶ μετὰ ταῦτα ἧκε Παναϑηναίων ὄντων τ μεγάλων τῇ διαδόσει πρὸς τὸ ϑεωρικὸν, *sub distributionem theatralis pecuniæ.* καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, ἠξίυ καὶ αὐτῷ διδόναι καὶ ἐγγραφῆναι εἰς τὸ γραμματεῖον ἐπὶ τὸ τῦ Ἀρχιάδυ ὄνομα. Aristides Panathen. p. 6.

Δημοσθένης κατ' Ἀφόβου.] in prima contra Aphobum. καὶ τὰ διακοσίας δὲ καὶ τριακοσίας ὁμοῦ τι τάλαντον διακεχρημένον. *Ducenæ porro & tricenæ drachmæ pluribus aliis datæ simul talentum fere conficiunt.* Volfius.

Διαθέμεθα.] Artemidor. lib. 1 cap. 33, & Xenophon 4 Ἑλλην. pag. 309. Demosth. contra Phormion. initio. ἐπειδὰν διάθηται τὰ φορτία ἐφ' ἑτέρας νεώς, ἔφη ἐκπλεύσεσθαι. Et in secunda Olynth. οὐδ' ὅσ' ἂν πορίσωσιν οὕτως, ὅπως ἂν δύνωνται, ταῦτ' ἔχοντες διαθέσθαι, κεκλεισμένων τῶν ἐμπορείων τῶν ἐν τῇ χώρᾳ διὰ τὸν πόλεμον, quæ Volfius vertit. *Neque etiam quæ sic quæsita tenent, suo arbitratu collocare possunt.* Pessime. Verto. *neque ea, quæ lucrati sunt, quomodocunque potuerunt, distrahere valentes.* ἔχοντες *ayans le moyen.* Supra dixit ἰώμενοι. Omnino sic intelligendus est hic locus, & sic Ulpianus explicavit, quem vide. Laertius in Zenone p. 437, ubi male interpres. Isocrates p. 95.

Διαιτηταί. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου.] τὴν μὲν δίαιταν ἀντιλαχὼν οὐκ ὤμοσεν, ἀλλ' εἴασε καθ' ἑαυτοῦ κυρίαν γενέσθαι καὶ ἀνώμοτος ἀπηνέχθη (πρὸς τοὺς δικαστὰς supple.) βουλόμενος δὲ τὸ μέλλον λαθεῖν (Midias supple) φυλάξας τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῶν διαιτητῶν τὴν τοῦ θαργηλιῶνος ἢ τοῦ σκιροφοριῶνος γινομένην, εἰς ἣν ὁ μὲν ἦλθε τῶν διαιτητῶν, ὁ δ' οὐκ ἦλθε. Ibi Ulpianus. ἦσαν οἱ διαιτηταὶ τέσσαρες καὶ τεσσαράκοντα καθ' ἑκάστην φυλήν. οὗτοι δὲ ἐν τῷ σκιροφοριῶνι τὰς εὐθύνας ἐδίδοσαν. Ultimo mense anni, tumque novi creabantur judices & arbitri. Plato 6 legum pag. 765. De Arbitris est singularis locus Demosth. κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου. initio. ἡ μὲν γὰρ δίαιτα ἐν Ἡλιαίᾳ ἦν, οἱ γὰρ τὴν Οἰνηΐδα καὶ τὴν Ἐρεχθηΐδα διαιτῶντες ἐνταῦθα κάθηνται. in Heliæa, in Heliastico foro.

Κλήρῳ.] Demosthenes contra Aphobum ψευδομαρτυριῶν in fine: τούτους μὲν ἀφῆκεν ἀκούσας αὐτῶν, ὅτι εἰ μεθ' ὅρκου

ὅρκȣ ταῦτα διαιτήσȣσι, καταγνώσονται τ ἐπιτροπήν. Volfius. *Se eum tutelæ damnaturos.* an potius ἐπιτροπὴ pro διαιτα hic sumitur teste Polluce, ἐπὶ τὸν κληρωτὸν ἢ διαιτητὴν ἐλθών, &c. Duplex fuit genus διαιτητῶν: alterum κληρωτῶν, de quibus hic Harpocr. & Pollux. Alteri erant homines privati & communes amici, de quibus Demosth. in Neæram initio & alibi.

Pag. 82. Ἐπιτρεψάντων.] ἐπιτρεψάντων. Ulpianus in Midianam, ad illa verba, πρὸς τὸ τ ἀρχόντων οἴκημα, notat, ἔδει γὰρ τ διαιτηθεῖσαν δίκην ὑπογράφεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχόντων.

Εἰς καδίσκȣς ἐσημηνάμενοι.] ἐχίνȣς vocat Pollux. Demosthenes κατ' Εὐέργȣ. ἐπειδὴ τοίνυν σοι τότε ȣ παρῆν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐχῖνοι πρότερον ἐσημάνθησαν. De arbitris loquitur. Et in oratione πρὸς Βοιωτὸν περὶ ὀνόματος. καὶ εἰ μισθὸς ἐπορίσθη τοῖς δικασταῖς, εἰσῆγον ἄν με δηλονότι, ταῦτα δ' εἰ μὴ σεσημασμένων ἤδη συνέβη τῶν ἐχίνων, κἂν μάρτυρας ὑμῖν παρεχόμην.

Διαστατῶν.] διάστατον.

Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Φιλίνȣ.] Hujus Philini meminit Antiphon in oratione ὑπὲρ τȣ χορευτȣ p. 128.

Βορείȣ, καὶ τȣ Νοτίȣ.] Utriusque meminit Æschines περὶ παραπρ. pag. 50. τὸ μακρὸν τεῖχος τὸ βόρειον Andocides περὶ εἰρήνης, p. 13, itemque τὸ μακρὸν τεῖχος τὸ νότιον memorat; at τὸ τεῖχος διὰ μέσȣ videtur mihi nil aliud esse, quam τὸ μακρὸν τεῖχος, quæ & μακρὰ τείχη & σκέλη dicuntur ab antiquis auctoribus, duo scil. brachia, quibus oppidum ipsum conjunctum erat cum portu Piræeo. cujus rei testis est certissimus Dio Chrysost. orat. 6 de tyrannide. καίτοι διακοσίων σταδίων εἶναι τὴν περίμετρον τ Ἀθηνῶν, τȣ Πειραιέως συντεθειμένȣ καὶ τ διὰ μέσȣ τειχῶν πρὸς τ περίβολον τȣ ἄστεος. οἰκεῖσθαι γὰρ πάλαι ἐ ταῦτα ξύμπαντα, ὥστε τὸ ἥμισυ ἔχειν Ἀθήνας Βαβυλῶνος. Locus

illuſtris. Apparet ergo, cur τὸ διὰ μέσου τεῖχος dictum ſit. erat enim medius is murus inter oppidum & portum. Quare errat more ſolito Meurſius lib. 3 Attic. lect. cap. Erant autem hæc brachia longit. 90 ſtadiorum, teſte Dione Chryſoſt. orat. 25 de genio.

Pag. 83. Πρὸς δὴ τοῦτο.] ἐν τούτῳ γάρ. Suidas in ποσιδεών, & in διαμεμετρ. ὡς δὴ τούτῳ. Scaliger lib. 1 Iſag. Can. pag. 56 in Tabula menſium Atticorum inter ποσιδεῶνος feſta refert ὕδωρ διαμετρούμενον. magno errore, quaſi hic ἀγῶνες eſſent ludicra.

Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.] pag. 77.

Διάμετρον.] Sic Diametrum accipe leg. ult. Cod. Th. de Navic. Heſychius. διάμετρος, τὸ διδόμενον εἰς ἀπουσίας λόγον τοῖς τοὺς σιτικοὺς καρποὺς μετροῦσι. ἀπουσία eſt *damnum, perte*. Gloſſæ *intertrimentum*. Intelligo, cum cumulum (Auctarium Feſto) dabant, nec ruplo æquabant. διάμετρον Plutarch. in Demetrio pro *dimenſo* ſeu *annona militari* uſurpat. Filio enim indignanti tot milites incaſſum interfici in obſidione Thebarum, reſpondiſſe ait Demetrium: σὺ δὲ τί δυσχεραίνεις ἢ διάμετρον ὀφείλεις τοῖς ἀποθνήσκουσι.

Διαμαρτυρία καὶ διαμαρτυρεῖν.] Demoſth. κατὰ Κτησιφ. initio ſimpliciter uſurpat pro *fraudis atque injuſtitiæ teſtes vocare*. ἀλλὰ βοᾶν καὶ διαμαρτύρεσθαι καὶ δηλοῦν τουτοισί. Et poſt: ἐγὼ μὲν γὰρ προὔλεγον καὶ διεμαρτυρόμην. Utitur eodem ſenſu Æſchines κατὰ Κτησιφ. Demoſth. κατ' Εὐέργου.

Pag. 84. Ἐγίνετο.] Singularis in eam rem locus eſt Iſæi p. 48. καὶ ἐλάχομεν τὸ μέρος ἕκαστος. μελλόντων δ' ὑμῶν ἀντόμνυσθαι διεμαρτύρησε Λεωχάρης οὗτοσὶ μὴ ἐπιδ. εἶναι τὸν κλῆρον ἡμῖν. ἐπισκηψαμένων δ' ἡμῶν, ἡ μὲν λῆξις τοῦ κλήρου διεγράφη. ἡ δὲ τῶν ψευδομαρτυριῶν δίκη εἰσῄει. Idem in oratione de Pyrrhi hæreditate, p. 35. Pollux p. 384. ἐπίσκηψις

δὲ εἰ

ἢ εἴ τις τ̀ διαμαρτυρίαν ὡς ψευδῆ αἰτιῷτο. Uterque vero tam reus quam actor dicitur διαμαρτυρεῖν, ut apud Isæum pag. 52 vs. 20. Lysias pag. 158. Isocrates adversus Callimachum p. 736, & 738, quod interpres non cepit.

Διαμαρτυρεῖν ὑσίαν.] F. διαμαρτυρεῖν ἀποστασίου.

Ταῖς ἐξ Ἀποστασίου.] Leg. Ταῖς ἐξ Ἀρεως.

Δείναρχος.] Dinarchi orationem sic concipit Dionysius Halicarn. διαμαρτυρία ὡς οὐδὲ εἰσὶν ἐπίδικοι αἱ Ἀριστοφῶντος θυγατέρες. Alteram vero orationem ita inscriptam fuisse testis est κατ' Ἡδύτης ἀποστασίου, sed ex Harpocr. hoc loco legendum Ἡδύλης.

Pag. 85. Μὴ ἐπίδικον.] διαμαρτυρία creberrime occurrit apud Demosth. πρὸς Λεωχάρην περὶ Ἀρχιάδου κλήρου, ubi & formulam retulerat, sed deest. addit, σκέψασθε δήπου διαμεμαρτύρηκεν οὗτοσὶ μὴ ἐπίδικον εἶναι τ̀ κλῆρον τὸν Ἀρχιάδου ὄντων αὐτῷ παίδων γνησίων κυρίως κατὰ τὸν θεσμόν. Vide & corrige Pollucem p. 384. Isæus p. 35 & 39 & 48 & 50 initio.

Διασκεδάσαι &c.] Demosthenes ἐν τῷ πρὸς Ἄφοβον ψευδομαρτυριῶν. ἀλλὰ διασκεδασάμενος τ̀ οὐσίαν. re familiari distracta.

Διαστίσεις.] κύβους seu ἀστραγάλους intellige, de quibus Pollux. Æschines contra Timarchum.

Διαχειροτονία.] Vide in Ἐπιψηφίζων & ad Xenoph. Demosth. κατὰ Νεαίρας initio. καὶ ἐξήνεγκε προβούλευμα εἰς τ̀ δῆμον, λέγων διαχειροτονῆσαι τ̀ δῆμον, εἴτε δοκῇ τὰ περιόντα χρήματα τ̀ διοικήσεως στρατιωτικὰ εἶναι εἴτε θεωρικά. Et in oratione κατ' Εὐέργου. καὶ ἐπειδὴ ἐν τῷ διαχειροτονεῖν ἦν ἡ βουλή, πότερα δικαστηρίῳ παραδοίη (τ̀ Θεόφημον) ἢ ζημιώσειε τ̃ πεντακοσίαις, ὅσου ἦν κυρία κατὰ τ̀ νόμον. Fiebat autem διαχειροτονία hoc modo; cum duæ sententiæ coram populo propositæ erant, præco jussu τοῦ ἐπιστάτου clamabat ἀράτω τὰς χεῖρας, ὅτῳ ταῦτα δοκεῖ, ut notat Schol.

Æſchyli in Supplicibus. Xenoph. lib. 1 in fine, Æſchines p. 16. 20. Xenoph. p. 231.

Διαψήφισις.] Suidas in ἐκλέψις. Ibi ſolenne jusjurandum præſtabant δημόται, ψηφιεῖσθαι γνώμῃ τῇ δικαιοτάτῃ καὶ οὔτε χάριτος ἕνεκα οὔτε ἔχθρας, ut teſtatur Demoſth. contra Eubulidem in fine, ubi eum accuſat deleviſſe hæc ex jurejurando. Jurabant autem hoſtiis cæſis. Vide ſupra in δήμαρχος. Quod ſi ἐν διαψηφίσει reus inſons erat judicatus, diſpuncta erat cauſa. Æſchin. p. 77. Aliud præterea ſignificat διαψήφισις apud Lyſiam, in ἐρατοσθένους p. 119 in fine, diſquiſitio ſcilicet atque ſuffragium, quo præjudicabat Senatus aut populus, utrum is, qui poſtulabatur, cædis v. g. ut in ea Lyſiæ oratione, aut alterius criminis, reus eſſe videatur, quod διαψηφίζεσθαι vocat Xenophon lib. 1 Ἑλλην. in calce non ſemel. & lib. 2, ubi de Theramene. Fiebat autem hæc διαψήφισις, de qua loquimur, pari modo, quo illa, quam Harpocratio memorat. Locabantur duæ hydriæ, clamabatque præco ad populum aut ſenatum: *cuicunque videtur reus culpa haud vacare, in hanc hydriam calculum ferat. cui videtur culpa vacare, in hanc.* quod docet diſerte Xenoph. lib. 1 in fine p. 263. Quod ſi pluribus viſum eſſet reum jure delatum eſſe, non ſtatim diſpuncta erat cauſa, ſed dies dabatur, quo accuſator peroraret, reus cauſam diceret. Judices deinde jurati ſententiam pronunciabant. Xenophon ibidem. Hanc διαψήφισιν intellexit Cicero 1 de oratore, de Socrate: *ergo ille quoque damnatus eſt, neque ſolum primis ſententiis, quibus tantum ſtatuebant judices, damnarent an abſolverent; ſed etiam illis quas iterum legibus ferre debebant.* Sigonius eodem refert locum Æſchinis pag. 77. malè.

Pag. 86. Διδάσκαλος &c.] Demoſth. contra Midian.

καὶ τ

καὶ τ̀ διδάσκαλον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, διέφθειρε τ̀ χορῦ, καὶ εἰ μὴ Τηλεφάνης ὁ αὐλητὴς, ἀνδρῶν βέλτιςος περὶ ἐμὲ πώποτε ἐγένετο, καὶ τὸ πρᾶγμα αἰσθόμενος τ̀ ἄνθρωπον ἀπελάσας αὐτὸς συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν ᾤετο δεῖν τ̀ χορὸν, ὐδ' ἂν ἠγωνισάμεθα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀλλ' ἀδίδακτος ἂν εἰσῆλθεν ὁ χορός. Et longe post: Σαννίων ἐςὶ δήπου τις ὁ τοὺς τραγικοὺς χοροὺς διδάσκων, οὗτος ἀςρατείας ἑάλω καὶ κέχρηται συμφορᾷ.

Πενταγκλέα.] hodie legitur Παντακλέα. An is est, quem Aristophanes in βατράχ. notat ignaviæ, & σκαιότατον vocat; cujus etiam meminit Eupolis ἐν χρυσῷ γέν. Παντακλέης σκαιός. Scholiastes ad eum locum Ranarum: διαβάλλει τ̀ Παντακλέα ὡς ἀμαθῆ ἐν τῷ ὁπλίζεσθαι, qui prius galeam capiti circumdabat, quam cristam imposuisset galeæ. In Etymolog. post τραγῳδιῶν additur καὶ τοὺς μουσικούς.

Ἀριςοτέλης ἐν τ̀ διδασκαλίαις.] Suidas in ὄνου σκιά laudat Aristotelem ἐν διδασκαλίαις, qui in eo opere dixerit aliquod drama ita inscriptum fuisse.

Ἐγγυηθεῖσα.] διηγγυηθεῖσα. Vide supra in ἀφαίρεσις. Utitur & Dionysius lib. x pag 633 & lib. xi pag. 613 & 614, & Polybius 827. Isocrates in Trapezit. pag. 713.

Pag. 87. Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ.] pag. 281. Scholia Aristophanis in Ranis ad finem ad illa, καὶ σκαριφισμοῖσι λήρων, ait, σκαριφισμοῖς, λεπτολογίαις, σκιαγραφίαις. σκαριφᾶσθαι γὰρ τὸ τοὺς ζωγράφους ὑποτυπῶσαι πρῶτον τοὺς γραφομένους καὶ σκαριφήσασθαι τὸ ἔπος. &c. ut Harpocratio.

Διῆρξα.] Sic Dio in fragmentis libri 53. Pollux p. 395.

Pag. 88. Περὶ ςρατιώτου.] ὑπέρ. Vide pag. 112. ἐπιπλέονας καὶ νόμους καὶ ἄλλας δικαιώσεις παρεσχήσαμεν. Thucydidis locus est in libro 8. ὅτι εἰ ὑπωπτεύοντο, δικαίωσις ἐγίνετο, ἀλλ' ἡσυχίαν εἶχεν ὁ δῆμος. Ubi Schol. ἀντὶ τ̀ κολάσεις ἢ εἰς δίκην ἀπαγωγὴ ἤτοι κρίσις. Cicero 7 in Verrem,

rem, ἐδικαιώθησαν inquit, *hoc eſt, ut Siculi loquuntur, ſupplicio affecti ac necati ſunt*. Plura Leopardus lib. 5 cap. 9, qui Harpocrat. nunquam legerat. Porro Iſocrates in Archid. p. 239 δικαιώματα dicit pro δικαιολογίας. Artemidorus lib. v cap. XI. Ἔδοξέ τις φεύγων γραφὴν ἀδικημάτων, τὰ γράμματα καὶ τὰ δικαιώματα ἀπολωλέναι.

Διοικεῖν.] γρ. διοικίζειν. Suidas. Demoſth. ἐν τῷ περὶ εἰρήνης. τὴν ἢ Θηβαίων πόλιν διοικίζειν. Et ἐν τῷ περὶ παραπρ. οὓς ἀναγκάζονται τρέφειν διῳκισμένοι κατὰ κώμας, καὶ παρῃρημένοι τὰ ὅπλα (Φωκεῖς) Iſocrates in Philipp. pag. 178. Eo ſenſu Plutarch. in Camillo ἐνιστάμενος νόμῳ διοικίζοντι τὴν πόλιν. Et mox τὸν περὶ τοῦ διοικισμοῦ νόμον vocat. Demoſthenes in Philipp. I p. 20. τὰς πολιτείας διασπᾶν pro eodem dicit. Demoſth. ὑπὲρ τῶν Μεγαλοπολιτῶν in fine. οἶμαι τοίνυν ἔγωγε κἀκεῖνο ἐνθυμεῖσθαι δεῖν, ὅτι μὴ προσδεξαμένων μὲν ὑμῶν τοὺς Μεγαλοπολίτας, ἐὰν μὲν ἀναιρεθῶσιν ἢ διοικισθῶσιν ἰσχυροῖς Λακεδαιμονίοις εὐθὺς ἐστιν εἶναι. Dicitur etiam ἐξοικίζειν, ut quidam Pythagoricus apud Stobæum, & ἐξοικιζόμενος fabula Menandri apud Stobæum ſerm. 175.

Διοπεύων.] διοπεύων τὴν ναῦν ait Demoſth. hinc ἀδίοπτος ἀφύλακτος teſte Suida. δίοποι γὰρ ἐλέγοντο οἱ τῶν νεῶν φύλακες. In Gloſſis Hippocratis à Galeno ſcriptis δίοπος. Sed Ælius Dionyſius in lexico, δίοπος, ait, ὁ ναυφύλαξ ὡς ἐπισκοπῶν αὐτὴν καὶ ἐφορῶν ἀπὸ τοῦ ὅπλου. Euſtath. Iliad. β.

Εἰς.] πρός.

Διόπιθος.] Hujus meminit Demoſth. pro corona p. 116.

Διόφαντος.] Dem. περὶ παραπρ. in calce. πολλοὶ μὲν γὰρ παρ' ὑμῖν ἐπὶ καιρῶν γεγόνασιν ἰσχυροί· Καλλίστρατος ἐκεῖνος, αὖθις Ἀριστοφῶν. Διόφαντος. τούτων ἕτεροι πρότερον. ἀλλὰ ποῦ τούτων ἕκαστος ἐπρώτευεν; ἐν τῷ δήμῳ· ἐν δὲ τοῖς δικαστηρίοις οὐδείς.

Δοκι-

Δοκιμασθείς.] Sic Dem. in 1 contra Aphobum. κἀκείνῳ (Therippidæ) μὲν ἔδωκεν ἐκ τῶν ἐμῶν ἑβδομήκοντα μνᾶς καρπώσασθαι, ἕως ἂν ἐγὼ ἀνὴρ εἶναι δοκιμασθείην. Et post: οὐδέ μοι δοκιμασθέντι παρέδοσαν, tutores scilicet. Et in oratione ὑπὲρ Φορμίωνος. δοκιμασθεὶς Πασικλῆς. Et supra, ἡνίκα Πασικλῆς ἀνὴρ γεγονὼς ἐκομίζετο τὸν λόγον τῆς ἐπιτροπῆς. Sic & Lysias κατὰ Διογείτονος p. 193. Isocrates Areopag. p. 290. Sic ἀνὴρ sumitur ab Isæo p. 58. Isocrates Panath. p. 472. Vide omnino, quæ notavi ad Arist. de Rep. Athen. Lysias in prooemio cujusdam orationis, quod refert Dionysius in Isæo. οὐχ ἱκανὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τοῖς ἐπιτρόποις ὅσα πράγματα διὰ τὴν ἐπιτροπὴν ἔχουσι, ἀλλὰ καὶ διασώζοντες τὰς τῶν φίλων οὐσίας συκοφαντοῦνται ὑπὸ τῶν ὀρφανῶν πολλοὶ, ὅπερ κἀμοὶ νῦν συμβέβηκεν· ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, καταλειφθεὶς ἐπίτροπος τῶν Ἱπποκράτους χρημάτων καὶ διαχειρίσας ὀρθῶς καὶ δικαίως τὴν οὐσίαν, καὶ παραδοὺς τοῖς υἱοῖς δοκιμασθεῖσι τὰ χρήματα, ὧν ἐπίτροπος κατελείφθην, συκοφαντοῦμαι νῦν ὑπ' αὐτῶν ἀδίκως. Xenophon in Rep. Ath. πρὸς δὲ τούτοις ἀρχὰς δοκιμάσαι καὶ διαδικάσαι καὶ ὀρφανοὺς δοκιμάσαι. Isocrates Areop. p. 290 εἰς ἄνδρας δοκιμασθῆναι dicit. & in Panathen. pag. 272 & de bigis p. 694.

Pag. 89. Ἐν τῷ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει.] Ita in oratione contra Eubulidem loquitur Demosth. ἐπὶ τούτων ἀρχὰς ἔλαχε καὶ ἦρξε δοκιμασθείς.

Ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πληρουμένων.] Et senatores probabantur. Sic Dem. contra Neæram initio. λαγχάνει βουλεύειν Ἀπολλόδωρος, δοκιμασθεὶς δὲ καὶ ὀμόσας τὸν νόμιμον ὅρκον.

Οἱ Στρατηγοί.] Unde ἀποδοκιμάζειν τὸν χειροτονηθέντα στρατηγὸν dixit Lysias κατ' Ἀγοράτου. p. 126. De hac στρατ. δοκιμασίᾳ Lysias p. 138 sub finem.

Δρακοντίδης.] De hoc notavi ad fragmenta Aristot.

de Rep. Athen. Ejus meminit Libanius in legatione ad Julianum p 160. Lysias in oratione contra Eratosthenem pag. 123.

Pag. 90. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας.] ἀντὶ γὰρ τοῦ, τὴν Εὔβοιαν ἀντ᾽ Ἀμφιπόλεως ἡμῖν παραδοθῆναι, ὁρμητήρια ἐφ᾽ ἡμᾶς ἐν Εὐβοίᾳ Φίλιππος προσκατασκευάζεται καὶ Γεραστῷ (l. Γεραιστῷ) καὶ Μεγάροις ἐπιβουλεύων διαπλεῖ, ἀντὶ γὰρ τοῦ τὸν Ὠρωπὸν ὑμῖν ἀποδοθῆναι, περὶ Δρυμοῦ καὶ τῆς πρὸς Πανάκτῳ χώρας μεθ᾽ ὅπλων ἐξερχόμεθα.

Δημοσθένης κατ᾽ Ἀριστοκράτους.] p. 447. ubi ait Iphicratem generum Cotyis regis pro eo contra suos cives Athenienses pugnavisse, cumque eum liberasset, peteretque insuper Cotys, ut castella, quæ Atheniensium erant, oppugnaret, Iphicrates jure id facere posse negavit. Offensus Cotys Charidemum Oritam ducem mercede conduxit, ejusque opera Atheniensium castella cepit, καὶ εἰς τοῦτο κατέστησε τῆς Ἰφικράτους ἀπορίας, ὥστε ἀπελθόντα εἰς Ἄντισσαν οἰκεῖν, καὶ πάλιν εἰς Δρῦν, cum Athenas redire nec honestum sibi nec tutum esse existimaret. Polyænus lib. 2 de Ischolao. Ἰσχόλαος ὑπὸ Χαβρίου πολιορκούμενος ἐν Δρυΐ, μέλλοντος προσάγειν τοὺς κριούς. Scylax in Thracia, κατὰ ταῦτα ἐμπόρια ἐν τῇ ἠπείρῳ, Δρῦς, Ζώνη.

Νίσσαν.] Νῆσσαν habet Suidas in voce Νῆσσαν ὄνομα κύριον. Δυσαύλης ὄνομα συνῴκησε τῇ Βαυβοῖ, καὶ ἔσχε παῖδας Πρωτόν τε καὶ Νῆσσαν. In Δυσαύλης autem Νῆσσαν habet.

Pag. 91. Δωριεὺς, ὄνομα παγκρατιαστοῦ.] Meursius in lect. Atticis.

Ἀποπεφευγέναι.] ἀποπεφ.

Pag. 92. Ἐν τῷ κατὰ τῶν Ῥητόρων νόμου.] Scrib. ὑπὲρ τοῦ κατὰ τῶν ῥητόρων νόμου. Sic enim Theon Sophista in progymnasm. καὶ παρὰ Λυσίᾳ, inquit, ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα ὑπὲρ τοῦ κατὰ τῶν ῥητόρων νόμου. Lex enim erat Athenis, ut cum quis novam

vam legem ferret, qua vetus abrogaretur, pro veteri lege quidam publice constitutus diceret.

Pag. 93. Ἐπὶ τοῦ καθέζεσθαι.] Etymolog. ἀντὶ τοῦ συγκαθίσαι rectius. Idem ἑδώλια habet non ἑδωλίαι. addit ἑδωλιάσαι ἐστὶ τὸ οἱονεὶ συνθεῖναι ἔκ τινων ξύλων ἁπλῶς πρὸς τόπον τινὰ συντεθέντων, τὸ δὲ ἰκριῶσαι τὰς ἐκ μακρῶν ξύλων συντεθειμένας στέγας ὑπὸ στέγαις ἑτέραις. ἑκατέροις δὲ αὐτῶν ἐχρήσαντο οἱ ῥήτορες. Male hæc verba ad vocem ἑδωδὴ apponuntur, pejus etiam ἑδωδητέσαι scribitur. Eadem habet Suidas.

Τῶν ἐν τῇ πόλει πάντων ἐθνῶν &c.] Verba sunt Demosth. contra Aristocr. Sic Juvenalis Sat. 1. *Natio Comœda.* Suidas in βαλαντιοτόμος (ex Eunapio, εἴτε βαλαντιοτόμος εἴη καὶ δοῦλος) χρημάτων τε μεγάλων ἐωνημένοι ἦγοντο μοιχοὶ, πορνοὶ, τοιχώρυχοι, βαλαντιοτόμοι, ἀνδραποδισταὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔθνη. In Harpocr. lege ex Suida, καὶ ἰδίως μέρος τι τῆς πόλεως. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. εἴ τις ὑμᾶς ἔροιτο τί πονηρότατον νομίζετε &c. In fine δουλεύωσι. Meursius 3 Attic. Lect.

Ἔχει &c.] Adde locum ex Demosthene. οὐχὶ τὰς πόλεις καὶ τὰς πολιτείας αὐτῶν ἀφῄρηται, καὶ τετραδαρχίας &c. quæ adduxi infra ad τετραρχία.

Ἐν δὲ τῷ ἐννάτῳ Φιλιππικῶν φησίν.] Et pro Ctesiph. p. 158. πολλοὶ πολλὰ καὶ δεινὰ πεπόνθασιν οὐ μόνον κατ' ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ πόλεις ὅλαι καὶ ἔθνη. Sic apud Marcianum eum, qui Epitomen Artemidori confecit, πόλεις & ἔθνη semper distinguuntur. ἔθνη sunt *populi*, nam Cor. Tacitus 60 *Galliæ populos* dicit. i. ἔθνη. Livius lib. 42 pag. 810. *omnes non gentes modo Græciæ, sed civitates etiam.*

Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ.] pag. 131.

Pag. 94. Εἰσαγγελιῶν.] Demosth. περὶ παραπρ. καὶ ἄγε τι τῶν προσηκόντων ἐγίνετο, ἐν εἰσαγγελίᾳ πάλαι ἂν ἦν. νῦν δὲ διὰ τὴν ὑμετέραν πρᾳότητα καὶ συνήθειαν εὐθύνας δίδωσι. καὶ

τούτους ὁπηνίκα βούλεται. Et post: ἴστε δήπου πάλιν, ὅτι εἰσήγγελλεν Τιμοθέως Φιλοκράτην, ὅτι παρελθὼν ἐγὼ δυσχεραίνειν ἔφην ἔν τι τῶν τῆς εἰσαγγελίας, εἰ μόνος Φιλοκράτης πάντων καὶ τούτων ἀδικημάτων αἴτιος γέγονεν, οἱ δὲ ἐννέα τῶν πρέσβεων μηδενός. Hæ εἰσαγγελίαι fiebant ἐν κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ à quolibet Atheniensi. Pollux 398. Plura idem p. 388. Fiebant etiam εἰσαγγελίαι in senatu, teste Isocrate περὶ ἀντιδόσεως in fine, & in orat. de bigis initio. Demosth. pro corona 87. De secunda delationis specie in causis maletractationis Pollux 389. Demosthenes enim in orat. de Cherroneso p. 38. καὶ λέγουσιν οἱ νόμοι ταῦτα τοὺς ἀδικοῦντας εἰσαγγέλλειν.

Ἀναβολήν.] dilationem in judicio, quæ fit ex consensu litigantium, de qua vide in Pandectis. Usurpat Demosthenes κατ' Ὀλυμπιοδώρου. Sic ἀναβάλλειν usurpat Dem. κατ' Εὐέργου nonseant.

Περὶ τοῦ αὐτοῦ κλήρου.] Lego Ἀγνίου. Locus est pag. 78, ubi γραφὴν pro εἰσαγγελίᾳ κακώσεως τοῦ παιδὸς ὀρφανοῦ sumit sæpe & p. 79.

Εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν.] Demosth. πρὸς Κάλλιππον. ὅτι ἐγὼ μάρτυρας ἔχων ἠξίουν ἐμφανῆ καταστῆσαι τὰ χρήματα, ἢ τὸ κεκομισμένον, supple τὰ χρήματα. In ea autem πρὸς Νικόστρατον de mancipiis Arethusii, καὶ ἐγράφη τῷ δημοσίῳ ἀπόκληρον ἐξ ἐμφανῶν καταστάσεως ἐπιβολὴν ἑξακοσίας καὶ ι. δραχμὰς διὰ Λυκίδου τοῦ Μυλωθροῦ τιμησάμενος τὴν δίκην. Pro ἀπόκληρον lego ἀπρόσκλητον ex MS. August. Optime. Sequitur enim mox, ἀπρόσκλητον μοῦ δέκα δραχμῶν δίκην καταδικασάμενος ὡς ὀφείλοντα τῷ δημοσίῳ κλητῆρας ἐπιγραψάμενος. Idem κατ' Διονυσοδώρου βλάβης initio. ὑμῖν δὲ τοῖς Ἀθήνησι δανείσασιν, οὐδέπω καὶ νυνὶ οὐδὲ τὰ χρήματα ἀποδίδωσιν, οὔτε τὸ ἐνέχυρον καθίστησιν εἰς τὸ ἐμφανές, nec pignus exhibet, τὴν ναῦν scilicet τὴν ὑποκειμένην ἡμῖν, ut mox ait, & supra dixerat, ὥστε δανεισάμενος παρ' ἡμῶν

ἡμῶν ἐπὶ τῇ νηὶ τρισχιλίας δραχμάς. Volfius vertit, *ad navem.* male. Verte *oppignerata nave ter mille drachmas à nobis mutuatus esset sub usuris.* Infra, ἔλεγον ὅτι βούλονται δανείσασθαι ἐπὶ τῇ νηί. Sic Isocrates in Trapezitico pag. 724, quod nec Volfius cepit. Artemidorus cap. 23 lib. 2. πολλὰ γὰρ πείσας τὰ χρέα ἀπέτισε τοῖς δανεισταῖς τοῖς ἔχουσιν ὑποθήκην τῆς ναυῶ. Philostratus pag. 599. Demosthenes adversus Phormionem pag. 591. τοῖς δανεισταῖς οὐ παρασχόντα τὰς ὑποθήκας.

Pag. 95. Τὸν ἄρχοντα.] Demosthenes in eadem contra Dionysodorum pro eodem dixit in fine ter & amplius, παρασχεῖν τὰ ὑποκείμενα ἐμφανῆ καὶ ἀνέπαφα, & παρέχειν ἐμφανῆ τὴν ναῦν. Sed & in eum, apud quem quid deposueris, hæc actio competit teste Isæo p. 54. quod not. ubi & Prætoris cognitionem fuisse ait: Sic & Isæus ἐν τῷ ὑπὲρ Εὐμαθοῦς. τριηραρχοῦντος γάρ μου ἐπὶ Κηφισοδώρου (infra δόντος) ἄρχοντος καὶ λόγου ἀπαγγελθέντος πρὸς τοὺς ἰδίους, ὡς ἄρα τετελευτηκὼς εἴην ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, οὔσης μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμαθεῖ τούτῳ, μεταπεμψάμενος τοὺς οἰκείους τε καὶ φίλους τοὺς ἐμοὺς Εὐμαθῆς ἐνεφάνισεν τὰ χρήματα, ἃ ἦν μοι παρ' αὐτῷ. Dionysius in Isæo. ὡς ἐν τῇ λύσει τῇ πρὸς Ἀριστογείτονα καὶ Ἀρχίππον εὑρίσκεται πεποιηκώς, ἐν ᾗ κλήρου τις ἀμφισβητῶν ἀδελφὸς ὢν τοῦ τελευτήσαντος προσκαλεῖται τὸν ἔχοντα τ' ἀφανῆ χρήματα εἰς ἐμφανῆ κατάστασιν. (Lego ἐν τῇ λήξει vel potius κλήσει.) ὁ δὲ τοῦ κλήρου κρατῶν παραγράφεται τὴν κλῆσιν δεδόσθαι λέγων ἑαυτῷ τὰ χρήματα κατὰ διαθήκας. Tum videntur fuisse διαιτητῶν ἄρχοντες. Demosth. in Midiam, καταλαμβάνει τοὺς ἄρχοντας ἐξιόντας καὶ τὸν Στράτωνα διαιτητὴν ἀπιόντα. Et postea in testimonio testium. ἐπιστάμεθα Μειδίαν, πείθοντα τότε Στράτωνα τὸν διαιτητὴν καὶ ὑμᾶς ὄντας ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις ἄρχοντας. &c. Possunt tamen esse ἐννέα ἄρχοντες.

Εἰσπόδιζον.] Lego ἐνεσπόδιζον. ἀντὶ τοῦ ὕφαινον τοὺς

γείσποδας ϗ &c. Vide supra in γεῖσον. est autem γεῖσ☉ *suggrunda*. Chrysost. homil. XI ad pop. Antioch. p. 148 supercilia oculorum comparat γείσῳ.

Ἥρωνος.] forte Κίρωνος. in ea enim oratione p. 64, 65 initio legitur εἰσελθὼν δ' εἴσω (pro εἰς ἕω) κομίζειν οἷος ἦν. id est, *postridie diluculo*, (sic enim lex jubebat) *efferre paratus eram.*

Εἰσφρήσειν.] Demosth. ἐν τῷ περὶ τ' ἐν Χεῤῥον. καὶ τούτους εἰσφρήσετε μᾶλλον, ἢ ἐκείνῳ παραδώσειν τ' πόλιν, cui contrarium ἐκφρηθέντων, i. ἐκβληθέντων. Suidas.

Ἐκαλίστρουν.] Non legitur ea vox in vulgatis. Forte ubi legitur de ancillis ἐν τῷ πόργῳ γ' ἦσαν ὥσπερ διαιτῶνται, leg. ἐκαλίστρουν.

Ἑκάτης νῆσος.] Σῆμ☉ ἐν β' Δηλιάδ☉. Ἐν τῇ ϗ Ἑκάτης φησὶ νήσῳ τῇ Ἴριδι θύουσι Δήλιοι τοὺς βασυνίας καλουμένους πλακοῦντας. ἐςὶ δ' ἑφθὸν πύρινον σταῖς σὺν μέλιτι, ϗ τὰ καλούμενα κόκκωρα, ἰσχὰς, ϗ κάρυα τρία. Athenæus lib. 14. Aliæ sunt αἱ ἑκατὸν νῆσοι in Asia, de quibus Herodotus lib. 1 p. 63 & Strabo & Diodorus Siculus lib. 13 p. 198.

Τάχ' ἂν εἴη Δείναρχ☉.] γρ. τάχ' ἂν εἴη Δινάρχου. Supple ὁ λόγ☉ κατ' Εὐέργου. Dinarchum peregrinis usum esse vocabulis docet Libanius in Argumento orationis περὶ τ' πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν.

Ψαμμητίχην.] ψαμίτην Suidas in ψαμίτη, at in Ἑκάτης, ψαμμίτην.

Pag. 96. Ὁ ϗ Ἀμφίον☉.] Forte ὁ γοῦν Ἀπολλώνι☉ &c. Infra in πυανέψια. Vel sane Λυσιμαχίδης ὁ ϗ Ἀμφίον☉. De quo in V. Μαιμακτ.

Μέγεθ☉.] ποδῶν ἑκατὸν ἐκ πάσης πλευρᾶς. Etym.

Ἔνδεια.] Demosth. contra Zenothemin in fine. ὁ μὲν διὰ σοῦ τὴν γεγονυῖαν ἔνδειαν οὐκ ἀποδώσειν ἡμῖν οἴεται. Et contra Apaturium. ἵνα εἴ τις ἔνδεια γίγνοιτο, τὰ ἐλλείποντα

ἐκ τ'

ἐκ τῶν παίδων εἴη Leg. ἔκδεια. Suidas ἔκδεια ἡ κεχρεωστημένη λοιπάς. ἔκδεια γὰρ ἐστὶ τὸ μέρος καταβαλεῖν, ὧν ὀφείλει τις. ἔνδεια δὲ τὸ μηδὲν ὅλως καταβαλεῖν Priscanus lib. 18. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πασικλέους. Thucydides lib. 1. ἔτι αἰτίαι ἄλλαι τε ἦσαν τῶν ἀποστάσεων τοῖς Ἀθηναίοις καὶ μέγισται αἱ τῶν φόρων καὶ νεῶν ἔκδειαι. Sic legitur apud Constantinum in Excerptis περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας. Philo in legat. ad Cajum p. 796. εἰ γὰρ ἀφορία παντελὴς ἐπέχει τὴν Ἰουδαίαν, οὐχ ἧσσον αἱ πλησιόχωροι τοσοῦται ἱκαναὶ χορηγεῖν τὰ ἐπιτήδεια, καὶ τὴν μιᾶς ἔκδειαν ἀναπληρῶσαι.

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] pag. 89.

Ἐκδικάσασθαι.] Lysias p. 142.

Δικάσασθαι.] δικάζεσθαι Etymol.

Ἔκδοσις.] Dem. ἐν τῷ πρὸς Κάλλιππον. ἐκεῖνος γὰρ τετταράκοντα μνᾶς ἔκδοσιν ἐκδοὺς εἰς Θρᾴκην Μεγακλείδῃ τῷ Ἐλευσινίῳ. Mox: βουλόμενος τὴν ἔκδοσιν κομίσασθαι. Isocrates in Areopagit. p. 289 eodem sensu. ἀλλ' ὁμοίως ἐθάῤῥουν περὶ τῶν ἔξω διδομένων ὥσπερ περὶ τῶν ἔνδον ἀποκειμένων. Sic ἔνδον usurpat Isæus pag. 79 & Lysias pag. 146. 148.

Pag 97. Αἰσχίνης ἐν τῇ περὶ τῆς παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ.] καὶ ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου 12 & 17. ἐν πόλει ἐκκλήτῳ. Et περὶ παραπρ. 38. Quid autem sit πόλις ἔκκλητος, notavi ad calcem Xenoph. p. 280. Etymolog. ἔκκλητος πόλις, ἣν ἂν ἐκκαλῆταί τις εἰς τὸ κρίνεσθαι δηλονότι τὴν πρώτην οὐ στέργων κρίσιν, ὡς πρὸς ἔχθραν κρίνασαν ἢ πρὸς χάριν. ἐξῆν δὲ τοῖς μὲν ξένοις ἐκκαλεῖσθαι πόλιν ἄλλην. τοῖς δὲ πολίταις οὐκέτι· καὶ δικαστήριον ἔκκλητον λέγουσι. Hesychius ἔκκλητοι δίκαι· αἱ ἐπὶ ξένοις λεγόμεναι καὶ οὐκ ἐν τῇ πόλει.

Ἐκλογεῖς.] Suidas.

Ἐκλάζετε. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου.] In ea oratione non legi illud verbum; forte in fine, ubi legitur ἐκροτεῖτ' ὅτε προὐβαλόμην αὐτὸν ἐν τῷ δήμῳ, Harpocr. legerat ἐκλάζετε.

Eadem

Eadem habet Eustath. in ὀδ. δ p. 1504, additque, καὶ ἔστιν ἕτερον συριγμοῦ ὁ κλωγμὸς, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ περικλώζεσθαι καὶ περιορίζεσθαι.

Δημοσθένης τι ἐν τῷ κτ̄ Στεφάνου.] Et ἐν τῷ πρὸς Λακρίτου παραγρ. πρὸς τοῖς δ' ἐξεμαρτύρησεν Εὐφίλητος. Volsius: *præter hos testati sunt, ex aliis audisse se eadem Euphiletus* &c.

Ἐκ περιουσίας.] Julianus in Misopogone. οἱ νόμοι φοβεροὶ διὰ τοὺς ἄρχοντας, ὥστε ὅστις ἄρχοντα ὕβρισεν, οὗτος ἐκ περιουσίας τοὺς νόμους κατεπάτησε.

Pag. 98. Ἐκπολεμῶσαι.] Eo sensu usurpat Dionysius lib. 2 p. 89. καὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ κατὰ τὴν Ἑλλάδα πραγμάτων ἐκπεπολεμωμένων. id est, εἰς πόλεμον καθεστώτων. *bella moverent*. Et lib. 3 initio ἐκπολεμῶσαι τὰς πόλεις ἔγνω πρὸς ἀλλήλας.

Ἡμένων.] ἰώμενων.

Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους.] In fine. εἰθ' ὃν ὁρᾶτε ἐκ προσαγωγῆς ὄνθ' ὑμῖν φίλον, καὶ ὅπως ἂν ὑμᾶς δύνασθαι νομίσῃ, οὕτω πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας ἔχοντα.

Ἐκφυλλοφορῆσαι.] Vid. Æschines contra Timarchum p. 20. Etymol. εἴ ποτέ τις τῶν πολιτῶν ἀδικεῖν ἐδόκει καὶ ἀνάξιος εἶναι τοῦ συνεδρίου τῶν πεντακοσίων, ἐσκόπει περὶ αὐτοῦ ἡ βουλή, εἰ χρὴ αὐτὸν μηκέτι βουλεύειν, ἀλλ' ἐλασθῆναι τοῦ συνεδρίου. ἀντὶ δὲ &c. ὥσπερ ὀστράκῳ ἐπὶ τοῦ ὀστρακισμοῦ, καὶ ἐλέγετο ἀπὸ τούτου ἐκφυλλοφορῆσαι. μετὰ δὲ τὸ ἁλῶναι κακουργοῦντα Ξενότιμον τὸν ὑπηρέτην ἐν τοῖς κυάμοις, οὕτως ἡ τῶν φύλλων ἐπινοήθη: ἐξῆν μέν τοι ἐν τῷ δικαστηρίῳ καταδέχεσθαι τοὺς ἐκφυλλοφορηθέντας, ὡς φησι Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. Hujus Xenotimi meminit Isocr. contra Callimach. 736.

Ἐλαιοῦς.] Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους. Livius lib. 31 pag. 573. Est & Epiri oppidum *Elaeus* teste Ptolemæo.

Pag. 99. Ἐλάτεια.] Stephan. Ἐλάτεια. ἔστι καὶ Θεσπρωτίας,

πίας, ἣν καὶ Ἐλάτρειάν φασὶ διὰ τοῦ ρ. Strabo lib. 7 pag. 324.

Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ.] pag. 472.

Ἐλεόθρεπτον.] Apium in paluſtribus provenit. Hinc Artemidor. lib. 5 cap. 8 *cum quidam*, ait, *Nemea viciſſe ſe & coronatum eſſe ſomniaſſet, liſque ei eſſet de agro, in quo palus erat ingens, cauſam obtinuit eo, quod apio Nemeonicæ coronentur.*

Pag. 100. Σωτήρ.] Διὸς σωτῆρος meminit Lyſias κατ' Εὐάνδρου δοκιμασίας pag. 165. De ara Jovis Eleutherii vide Plutarch. in Ariſtide. Erat autem in foro, teſte Xenoph. in Oeconom. p. 487. Strabo lib. 9 ædem Jovis Soteris cum porticibus in Piræeo fuiſſe ait.

Ἐνδίδοται ἆθλον.] Videri poteſt deeſſe hic quippiam. Nam quid præmii loco daretur, non dicit. Sed Ariſtides ἐν Ἐλευσινίῳ nos id docet. ἀγῶνα πρῶτον γενέσθαι γυμνικὸν ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὸ ἆθλον εἶναι τοῦ καρποῦ τοῦ φανέντος, πειρωμένων τῶν ἀνθρώπων, ὅσον εἰς ἰσχὺν ἐκ τῆς ἡμέρου τροφῆς ἐπέδοσαν. Idem in Panath. p. 6.

Λυσίας.] ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένους p. 118.

Ἔλιξος.] Meminit ejus ut proditoris una cum cæteris Græciæ proditoribus Demoſthenes pro corona. Ex ejus majoribus fuiſſe videtur is Helixus Megarenſis, cujus meminit Xenophon 1 Ἑλλην. p. 256.

Pag. 101. Ἐμβεβλημένα ---- Δημοσθένης ἐν τῷ --- ἐμβολάδας.] Euſtathius ὀδ. α pag. 1405. ὅσα ἐκεῖ φυτὰ ἀκροδρύων γεννάδια ἐμβεβλημένα, καὶ τὰς ἀναδενδράδας ἐξέκοψε, καὶ φυτευτήρια ἐλαιῶν περιστοίχων κατέκλασεν οὕτω δεινῶς, ὡς οὐδ' ἂν οἱ πολέμιοι διαθεῖεν. Ubi male Volſius vertit: *& plantaria olearum obiens ita confregit*. περίστοιχοι ἐλαῖαι ſunt *in orbem digeſtæ oleæ*. Pollux pag. 62. πάντα τὰ ἐμφυτευόμενα ἥμερα τοῖς ἀγρίοις ἐμβλήματα λέγεται. Apud

 Athe-

Athenæum lib. 14 ἐπεμβολάδας legitur, *quæ inoculato surculo satæ.*

Ἔμβιος.] Etymol. ἔμβιον τὸ στερρόν τε καὶ πρέμνον. ἔμβιοί τε αἱ ῥίζαι αἱ εἰς βάθος διϊκνούμεναι καὶ ἐμβεβηκυῖαι. Et paulo post. ἔμβιος καλεῖται ἡ σπεδὼν τοῦ ξύλου· ἡ δὲ σπεδὼν ἡ ποιότης ἐστὶν ἐν αὐτῷ, καὶ εἰ μὲν εὖ ἔχει, τοῦ ἐκφύσαι αἰτία γίνεται, εἰ δὲ κακῶς, τοῦ καταστῆναι.

Μὴ δι᾽ ἀποθάνοι.] Theophrastus lib. 1 de causis cap. 2. καὶ ὅταν ἐμβιώσωσι, μεταφυτεύουσι, de virgis palmarum tenerrimis.

Ἔμμηνοι δίκαι, αἱ τε ἐμπορικαί.] Demosthenes seu potius Hegesippus ἐν τῷ περὶ Ἁλονήσου. καὶ ἐμπορικαὶ δίκαι οὐκ ἦσαν ὥσπερ νῦν ἀκριβεῖς αἱ κατὰ μῆνα ποιοῦσαι μηδὲν δεῖσθαι συμβόλων τοὺς τοσοῦτον ἀλλήλων ἀπέχοντας. Vide Pollucem. Demosth. πρὸς Ἀπατούριον. αἱ δὲ λήξεις τῶν δικῶν τοῖς ἐμπόροις ἔμμηνοι εἰσὶν ἀπὸ τοῦ βοηδρομιῶνος μέχρι τοῦ μουνυχιῶνος, ἵνα παραχρῆμα τῶν δικαίων τυχόντες ἀνάγωνται. Male *semestres* Volfius vertit. Esset enim ἑκμηνον, quo utitur Polybius legat. 67. Suidas in ἑκμηνω. Idem Suidas recte ἔμμηνα κατὰ μῆνα.

Pag. 102. Ἔμπουσα.] Scholiastes Comici emendandus est, qui ad Ranas p. 225 sic notat. ἔμπουσα φάντασμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον καὶ φαινόμενον τοῖς δυστυχοῦσι (lege στοιχοῦσι, id est, viantibus) ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν. Et mox: δοκεῖ δὲ ταῖς μεσημβρίαις φαντάζεσθαι, ὅταν τοῖς κατοιχομένοις ἐναγίζουσιν. ἔνιοι δὲ αὐτὴν τὴν Ἑκάτην. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν ταγηνισταῖς. Χθονίας Ἑκάτης &c. εἶτα ἐπιφέρει. τί καλεῖς τὴν ἔμπουσαν. Idem error apud Suidam in ἔμπουσα & Etymologum. Philostrat. lib. 2 cap. 2. ἐπορεύοντο γὰρ ἐν σελήνῃ λαμπρᾷ, φάσμα δὲ αὐτοῖς ἐμπούσης ἐνέπεσε τοδὶ γινομένη καὶ τοδὶ αὖ καὶ τὸ οὐδὲν εἶναι. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ξυνῆκε. Idem lib. 4 cap. 8 has Empusas ab aliis λαμίας & μορμολυκίας dici ait, & carnis humanæ appeten-

tes

tes esse. Artemidorus lib. 2. Ἑκάτλω ἰδεῖν τριπρόσωπον ἑςῶσαν ὀπὶ βάσεως, ἀποδημίας σημαίνει. ἐνοδία γὰρ ἡ θεὸς καλεῖται. μονοπρόσωπον δὲ ἰδεῖν πονηρόν. κινουμένη δὲ ἡ θεὸς καὶ σωαντῶσα, κατὰ σχῆμα καὶ τὰς ὄψεις καὶ τὰ ὑπ' αὐτῆς κρατούμενα, σημαίνει τὰ ἀποτελέσματα· Mox de iis plura dicere ait nefas esse profanis.

Δημοσθένης κατ' Ἀρισογείτον⊙.] In 1 initio: τί ποτ' ἐςὶ τὸ αἴτιον καὶ τὸ ποιοῦν τὴν βουλὴν συλλέγεσθαι; τὸν δῆμον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀναβαίνειν; τὰ δικαςήρια πληροῦσθαι; τὰς ἕνας ἀρχὰς τῆ νέαις ἑκούσας ὑπεξιέναι; *decedere.* Hinc ergo ἕνη καὶ νέα dicta est dies.

Ἔνδειξις.] Scholium ad illa Josephi de Christo: καὶ αὐτὸν ἐνδείξει τῶν πρώτων, sic habet: ὅτι ἔνδειξίς ἐςι καληγορίας ὄνομα κατὰ πλειόνων μὲν λαμβανομένη. μάλιςα δὲ κατὰ τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ καὶ πολιτεύεσθαι μελλόντων. In MS. Peiresciano.

Ἐνδεκάζοντας ---- Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου.] οὐ γὰρ ὀλιγάκις ἑωράκατ' αὐτοὺς ὀπὶ μὲν τοῦ δικαςηρίου καὶ τοῦ βήματ⊙ ἐχθροὺς εἶναι φάσκοντας ἀλλήλοις, ἰδίᾳ δὲ ταῦτα πράττοντας καὶ μετέχοντας τῶν λημμάτων· καί ποτε μὲν λοιδορουμένους καὶ πλύνοντας αὐτοὺς τὰ πόρρητα, μικρὸν δὲ διαλείποντας, τοῖς αὐτοῖς τούτοις σωενδεκατίζοντας καὶ τῶν αὐτῶν ἱερῶν κοινωνοῦντας.

Pag. 103 Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοθέου.] Lysias in orat. δημοσίων ἀδικημ. pag. 142. Locus vero Demosthenis allegatus sic habet: πάτερα γὰρ ἂν οἴεσθε ῥᾷον εἶναι τῷ πατρὶ δημευθέντων τῶν Ἀνλιμάχου, ἐνεπισκήψασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου ἐνοφειλόμενον αὐτῷ τοῦτο τὸ ἀργύριον, ὅπερ Ἀνλιμάχῳ ἐδάνεισεν. Et mox: καὶ μὴν ἐνεπισκηψάμενός γε οὔτ' ἂν παρακαταβολῆς ἠπόρησεν, οὔτ' ἂν ἠπιςήθη ὑφ' ὑμῶν. πάντες γὰρ ἴςε τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν, οὐ τῶν δημοσίων ἀδίκως ὀπιθυμοῦντα. Vossius: *Enimvero si postulasset, non defuisset, unde ex sponso ageret.* Male. Vide in παρακαταβολή. Rectius Suidas ἐνεπισκήψασθαι καὶ ἐγγύlw καλαβαλεῖν. καλαδικασθέν-

των τινων δημοσιεύεσθαι τὰς οὐσίας, εἰ λέγοιεν τινὲς, ὡς εἴησαν δανεισαὶ τ̃ δημοσιουμένων, ἀπογράφεσθαι τούτους ἐκέλευον, ὅτι καὶ πόσον ἀργύριον ἐδάνεισαν. ὅπερ ἐλέγετο ἐνεπίσκηψ. εἰ μέντοι γε παρίςων ἐγγυητὰς τοῦ μὴ ἂν διαψεύσασθαι περὶ τ̃ δανείσματ@· οἱ δανείσαντες, τοῦτο ἐγγύην καταβαλεῖν ἔλεγον. Eadem Etymol. nisi quod ἐνεπίσκημμα & ἐγγύης καταβολὴν habet, additque, ἐξῆν δὲ τῇ γυναικὶ πρῶτον τ̃ ὀφειλομένην προῖκα ζητεῖν, καὶ τῷ δανειστῇ τὸ ὄφλημα ἀποδεικνύντες, ὃ ἔλεγον, ἀπελάμβανον τὰ ὀφειλόμενα. ἐκαλεῖτο οὖν τοῦτο ἐνεπίσκημμα.

Ἐνεσκευασμένην ---- Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Σπουδίαν.] Non legitur id verbum in ea oratione, sed nimirum transpositio hic facta est, & ad sequentem vocem hæc sunt rejicienda.

Ἐνετιμᾶτο.] Adde post hanc vocem. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Σπουδίαν. Quæ superiori voci perperam ascripta sunt. In ea enim sic legitur: πῶς οὖν οὐδὲν ἔλαττον ἔχει φήσει τις, εἰ τούτῳ μὲν ἐν ταῖς πεντακοσίαις μναῖς ἀπετιμᾶτο (MS. Aug. ἐτιμᾶτο recte) τὰ χρυσία καὶ τὰ ἱμάτια τῶν χιλίων. Ἐμοὶ δὲ αἱ δέκα μναῖ χωρὶς προσαπεδίδοντο. Et mox in responsione. ὥστε εἰκότως ἐν τ̃ μ μναῖς ἀπετιμᾶτο (optime in MS. Aug. ἐνετιμᾶτο, ut supra legendum est) ταῦτ' ἅπερ ἀπέτισε τῷ Λεωκράτει. In aliis MSS. legitur ἐναπετιμᾶτο pessime. Ἐντιμᾶσθαι ergo dicuntur species, ut vestis, aurea vasa seu ornamenta, quæ æstimantur, & pro dote traduntur viro, æstimata tanti ac tanti, puta duûm talentûm. Præter Harpocr. Pollux lib. 3 cap. 12 initio, ἐντιμήσασθαί ἐστιν ὅταν τις προῖκα διδοὺς, τιμήσηται τί ὁπόσου δεῖ. Nec aliud videtur esse ἐναπετίμησεν. Demosthenes πρὸς Νικόστρατον. τὸν δὲ Μάνην δανείσας ἀργύριον. Ἀρχεπόλιδι τῷ Πειραιεῖ. ἐπειδὴ οὐχ οἷός τ' ἦν αὐτῷ ἀποδοῦναι ὁ Ἀρχέπολις οὔτε τὸν τόκον, οὔτε τὸ ἀρχαῖον ἅπαν, ἐναπετίμησεν αὐτῷ. *Manem vero* famulum *mutua pecunia Archepolidi data, cum Archepolis nec sortem neque usuras reddere posset, in æstima-*

æstimationem accepit Arethusius, *a pris en payement.* Cum vero res æstimatæ in dotem dantur, maritus earum periculum præstare tenetur. Leg. x. de jure dotium, & toto titulo res dicuntur, quæ εἴδη Harpocratio vocat, id est *species*, & sic recte dicuntur. Nam JCti species semper auro & argento ac pecuniæ plerumque opponunt. Priscianus lib. 18. Demosth. ἐν τῷ πρὸς Σπουδίαν περὶ προικός.

Α'πλυμᾶτρ.] ἐναπλυμᾶτρ.

Α'πλυμάδες.] ἐναπλυμάδες.

Pag. 104. Δημηλεάδα.] Scholiastes Aristoph. in Nubes: ταύτην (τὴν τριακάδα) καὶ Δημηλεάδα προσηγόρευσαν. Vulgo δημιλεάδας legitur.

Ε'νθρυπτά.] *Intrita.* Glossæ, ἐνθρύπτης *intritio.* Apud Corneliuum Celsum *Intrita ex vino, ex posca, ex aqua,* est panis intritus in vinum, &c. Phædrus. *Intrito cibo plenam lagenam posuit.* Glossæ *intritum* ἐμβροχή. Hesychius ἔνθρεπτον ἔμβρεκτον, explicat. Hæc Salmasius in Vopiscum in Aureliano p. 394, ubi arguit Hesychium, qui à Gallis ἔμβρεκτον dici ait. Sed Γαλάται in Hesychio sunt *Asiani Galatæ.* Embractum Bajanum Apicio lib. IX. Terentius. *tute intrivisti, tibimet exedendum est.* Donatus ad moretum seu alliatum moretarium refert, male, ut ait Salmasius. Imò recte. Apud Phædrum existimo esse *Intritum cibum* quem consummatum vocamus. Apud Hesychium ἔνθρεπτον τὸ Διονύσου ἔμβρωμα. forte ἔντριπτον τὸ Διονύσου βρῶμα. Baccho enim id intritum ex vino offerebant; *une souppe trempée en vin.* Ε'μβρωμα vox usitata apud Eustathium. Julianus in orat. contra imperitos canes p. 360. ἄρκεῖ γὰρ εἰσὶν οὐδὲν ἧττον, κἂν μυριάκις αὐτοὺς ἑψήσῃ, κἂν ὑποτρίμμασι μυρίοις πεαὐτοὺς καρυκεύσῃ. Idem in orat. ad Heraclium p. 420 ὑποτρίμματα pro *scitamentis* usurpat. Hesychius ζωρ-

 τὸς ζω-

τὸς ζωμὸς τριπλός. *Tucetum* Latini dicunt. Apulejus Milesia ult. *insuper fluctus libant intritum lacte confectum*. Athenæus lib. 7 ex Erasistrato in Opsartytico ait ὑπόσφαγμα idem esse quod ὑπότριμμα, quod fit e carnibus coctis & sanguine & caseo & lacte & cumino & sale & silphio. Dalechampius ὑπότριμμα *intritum* vertit, ut & Cornarius apud Artemidorum cap. 74 lib. 1. Hipponax σηπίας ὑπόσφαγμα. *Sepiæ intritum* explicat Athenæus. Idem lib. 9 initio refert versus Antiphanis in Parasito, θρυμματὶς περιεχγμένη. Nicander in Alexipharmacis:

Ἄλλο τε ἢ σρύθ{α

Πολλάκι δὴ σφύρησιν ἄλις ἐναολέα κόψας

Ὕδασιν ἐμβρέξαιο. Et mox:

Τῷ μὲν τ' ἀβρεχί@ ἀψινθίου ἄλγ@ ἀρήξ{

Εὔστυφον πῶμα κεῖνο νεοτρίπτῳ ὑπὸ γλεύκ{.

Scholiastes. κελεύ{ οὖν ἐν γλεύκ{ βρέχειν ἀψίνθιον. τοῦτ' ἔστι ἐν γλεύκους τῷ τ' ἀψινθίου ζωμόν. Infra Nicander. ὄξ{ δ' ἐμπίσαιο, Schol. τουτέστι βρέξον. Item πλῷ ἐγκνήσαιο ῥίζας. Schol. τουτέστι ἔντριψε.

Ἰσαῖ@ περὶ τοῦ Κίρων@ κλήρου.] Pag. 66.

Pag. 105. Ἐν παραβύστῳ.] Sic Demosth. κατὰ Τιμοκράτους usurpat non longe ab initio, pro quo proxime infra dicit λάθρα.

Ἐνσημαινόμεν@ --- Ἰσοκράτης.] Utitur Demosthenes in 2 contra Aphobum. Isocratis locus est in Philipp. initio 172. Utitur & in orat. contra Cochetem in fine. Sic Appianus lib. 2 Civilium in fine de Antonia, ἀνεγίνωσκε τῷ μὲν προσώπῳ σοβαρῷ καὶ σκυθρωπῷ. τῇ φωνῇ δ' ἐνσημαινόμεν@ ἕκαστα καὶ ἐφιστάμεν@, οἷς μάλιστα αὐτὴν ἐν τῷ ψηφίσματι ἐξεθείαζον. Utitur & Xenoph. lib. 8 κυρου π. sub initium.

Ἐν Φρεάττοι.] Photius in lexico habet: Ἐς Φρεάττου.

Pag. 106. χρυσάσπιδας.] Pag. 67. ὅτι τὰς χρυσᾶς ἀσπίδας ἀνέθη-

ἀνέθεμεν πρὸς τὸν καινὸν νεὼν πρὶν ἐξειργάσθαι. Harpocrationem legiſſe apparet πρὶν ἐξαράσασθαι, rectius. Solebant autem Athenienſes aureos clypeos in Apollinis Delphici templo conſecrare. Plutarch. in Demetrio, & Pauſanias in Phocicis. ἐξαρᾶσθαι ergo eſt dedicare. πληρῶσαι dicit Athanaſius in Apologia p. 682. ἐπειδὰν δὲ καὶ περὶ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας κατειρήκασιν, ὡς δὴ συνάξεως ἐκεῖ γενομένης, πρὶν αὐτὴν πληρωθῆναι. male Interpres *abſolvere*. quanquam non male. Sic enim pag. 684 & 685.

Ἐξεγγύησις.] Demoſth. περὶ παραπρ. de captivis Halenſibus, ἔνιοι δὲ τῶν ἑαλωκότων, οἵπερ ἦσαν ἐξηγγυημένοι, ἀπιστοῦντες, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, μὴ δυνήσεσθαι μετὰ ταῦτα πεῖσαι τὸν Φίλιππον, ἑαυτοὺς ἔφασαν βούλεσθαι λύσασθαι καὶ μηδεμίαν τούτου Φιλίππῳ χάριν ἔχειν. Ita Andocides p. 8.

Ἀριστοκράτους.] γρ. Τιμοκράτους. Demoſth. enim in ea oratione ἐξεγγύησιν uſurpat. κατὰ τὸν τούτου νόμον μὴ εἶναι διεγγύησιν αὐτοῖς, μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδένα. Et paulo poſt: τηνικαῦτα ποιεῖν τὴν ἐξεγγύησιν. *per vades liberationem proponere*, Volfius. Iſæus alio ſenſu ἐξεγγύην dixit p. 46. Lyſias p 158.

Pag. 107. Ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος.] in fine, οὐδενὸς πώποτε ἐξητάσθης κατήγορος, οὐδ' ἀγανακτῶν ὤφθης. quæ verba repetit in ea contra Timocratem Androtionis ſocium & συνθιασώτην, verſus finem. Sic Dionyſius Halic. lib. 2 p. 84. μετὰ τῶν ἐναντίων ἐξετάζεσθαι. *Inter inimicos cenſeri* vertit Gelenius recte, quem injuria Sylburgius reprehendit. Sic enim & lib. 9 p. 590. εἰ δὲ μετὰ πάντων τε ἐξηταζόμην. Et lib. 4 p. 239.

Σκίρων.] Lege Κίρων. Extat in ea oratione p. 66 in fine.

Ὀνομαζόμενα.] νομιζόμενα.

Ἐξορχησάμενος.] ὁ πατὴρ ὁ σὸς ᾤχετ' αὐτόθεν (ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου) αὐταῖς πέδαις ἐξορχησάμενος Διονυσίων τῇ πομπῇ.

Ibi

Ibi Ulpianus: κακῶς τῇ πομπῇ καὶ τῇ πανηγύρει χρησάμενος. ἔθους γὰρ ὄντος ἀνίεσθαι τότε διὰ τὴν ἑορτὴν καὶ πάλιν ἐμβάλλεσθαι, διὰ τὸ δρασμὸν ἐνύβρισε τοῖς Διονυσίοις. Plutarchus πρὸς Κολώτην. Livius lib. 5 p. 144, ubi de lectisternio, quod primum Romæ factum est. *Vinctis quoque dempta per eos dies vincula. Religioni deinde fuisse, quibus eam opem dii tulissent, vinciri.* Ἐξορχήσασθαι autem fere pro insultare & contemnere ac deridere: sic Athanasius in 2 contra Arianos sæpe. Arrianus lib. 3 cap. 21. οὐ δ' ἐξαγγέλλεις τὰ μυστήρια καὶ ἐξορχῇ παρὰ καιρὸν, παρὰ τόπον.

Ἐξούλης.] Etymol. ἐξούλης, ὄνομα δίκης. οἱ δίκην νικήσαντες, ὥστε ἀπολαβεῖν χώραν ἢ οἰκίαν, ἔπειτα ἐμβατεύειν κωλυόμενοι ἢ ἐμβατεύσαντες ἐξελαυνόμενοι δίκην εἰσάγουσι πρὸς τοὺς ἐξελαύνοντας ἢ οὐκ ἐῶντας ἐμβατεύειν.

Pag. 108. Τῷ δημοσίῳ.] Andocides in oratione de mysteriis pag. 11.

Μόνος.] Μόνων.

Ἐξωμοσία --- Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρ.] ubi Æschinem, quem populus legatum creaverat, excusasse ab eo munere se dicit, cum morbum in causa esse fingeret. Vide Æschinem περὶ παραπρ. p. 41, ex quo loco discimus ejurare aliquod ministerium licuisse per alterum, id est, per interpositam personam. Quod confirmat Scholiastes Comici ad illud ἐν ἐκκλησιαζ. ἐξωμοσία δ' οὐκ ἔστιν. Notæ. Ἐξωμοσία ἔνορκος παραίτησις δι' εὔλογον αἰτίαν. ἐξωμοσία, ὅταν τις φάσκῃ ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ ὑπὲρ ἑτέρου ἐγκαλούμενος μὴ δεῖν εἰσάγεσθαι δίκην, εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν οὐκ εἰσαγώγιμος ἡ δίκη. εἰ δοκεῖ κατὰ λόγον ἀξιοῦν, ἐδίδοτο αὐτῷ ἐξωμοσίᾳ χρῆσθαι, καὶ οὕτως διεγράφετο ἡ δίκη. καὶ ἐξωμόσατο ἀπηγόρευσε. καὶ ἐξωμόσασθαι τὸ μεθ' ὅρκου ἀπαρνήσασθαι πρᾶξίν τινα διὰ νόσον ἢ πρόφασιν ἑτέραν. Vide Pollucem.

Pag. 109. Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου.] Et Demosth. contra Andro-

Androtionem, ὅτι ὁ πρὸς τοὺς θεσμοθέτας ἐφ' ὑμῖν ἐπαγγελία. Ubi & χιλίας δραχμὰς, siquis causa caderet, mulctam fuisse accusatori propositam testis est.

Ἐπικτεροκέλης.] Eustath. in ο'δ. ε pag. 1539.

Pag. 110. Ἐπαναφορά.] Hippodamus Pythagoræus in lib. de Rep. apud Stobæum serm. 141. τῶ βουλευτικῶ μέρεος τὸ μέν ἐστι πρόεδρον· τὸ δὲ ἀρχοντικόν· τὸ δὲ κοινοβουλευτικόν· πρόεδρον μὲν τὸ προσυνεδρεῦον ὁ τὸ προβουλευόμενον περὶ τῶν πραγμάτων, καὶ ὕστερον ἐπαναφέρον ἐπὶ τὰν βουλάν. Utitur & Polybius pag. 808.

Ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ.] Πρὸς Ἄφοβον ψευδομαρτυριῶν. οἶδα δ' ὅτι πάντες ἂν ὁμολογήσαιτε τοὺς ψευδομαρτυροῦντας ἢ κέρδεσι δι' ἀπορίαν ἐπαιρομένους, ἢ καὶ δι' ἑταιρείαν ἢ καὶ δι' ἔχθραν τῶν ἀντιδίκων ἐθέλειν ἄν τι τοιοῦτον ποιῆσαι. Sic & Lysias p. 154 ὑπὸ κέρδους ἐπαρθῆναι. Et Isocrates in Paneg. p. 123, & Thucydides lib. 3 p. 195.

Προέκρινε.] Lege προσέκρινε, id est *addixit, adjudicavit.* Verba Demosth. attuli in legibus Atticis. Προσδικάζειν dicit Dionysius lib. XI pag. 729. At ἐπιδικάζεσθαι usurpat Andocides p. 16. Idem error in Suida & Etym.

Προσαγορεύειν.] Pollux lib. 8 cap. 7. δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ ἐπὶ τῶν βιαίως ἀποθανόντων ἐπιφέρεται. καὶ αἱ προθέσεις δὲ διὰ τοῦτο ἐγίγνοντο, ὡς ὁρῷτο ὁ νεκρὸς, μή τι βιαίως πέπονθε. Ibidem quid sit προαγόρευσις declarat, unde apud Harpocrationem lego προαγορεύειν. ἄρχοντες δὲ, ait Pollux, ἱερῶν καὶ ἀγορᾶς οἱ ἐν κατηγορίᾳ φόνων ἄχρι κρίσεως, καὶ τοῦτο προαγόρευσιν ἐκάλουν. Vide Harpocr. in ἱεροφορία, Isocratem in Panegyr. p. 143. Idem error apud Suidam & Etymol.

Παρακαταθήμενον.] Lege παρακαθήμενον.

Pag. 111. Ἀντὶ τοῦ ἐνεκάλεσε.] Pollux lib. 8 cap. 6. ἐπίσκηψις δὲ, εἴ τις τὴν διαμαρτυρίαν ὡς ψευδῆ αἰτιῷτο. Demosth.

contra Aphobum 3. οὐδ᾽ ἢ τινι τούτων τ̃ ψευδομαρτυριῶν ἐπισκήψατε.

Τὸ ἀπάνιον.] Raro in eo significatu legi hanc vocem ait Harpocration. Usurpat tamen eo sensu Pollux lib. 8 cap. x initio. Φόνου δὲ ἐξῶ ἐπεξιέναι μέχρις ἀνεψιῶν, καὶ ἐν τῷ ὅρκῳ προσεπερωτᾶν, τίς προσήκων ἐστὶ τῷ τεθνεῶτι, κἂν οἰκέτης ᾖ, ἐπισκήπτειν καὶ συγκεχώρηται. Antiphon hanc legem memorat ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου. εἴπερ γὰρ καὶ μαρτυρεῖν ἔξεστι δούλῳ κατὰ τοῦ ἐλευθέρου τ̃ φόνον, καὶ τῷ δεσπότῃ, ἂν δοκεῖ, ἐπεξελθεῖν ὑπὲρ τοῦ δούλου. Apud Antiph. vero nil frequentius occurrit hac voce ἐπισκήπτειν. Isæus apud Pollucem lib. 8 cap. 6. Ἴσαιος δὲ καὶ τὸ ἐπὶ φόνῳ προειπεῖν εἰς ἄρειον πάγον ἐπισκῆψαι ἔφη. εἰς ἄρειον πάγον αὐτῷ ἐπίσκημμαι. Sic loquitur Plato lib. 9 de legibus p. 871, ubi pessime vertit Interpres, & Lysias ἐν τῇ πρὸς Σίμωνα ἀπολογίᾳ περὶ τραύματος ἐκ προνοίας p. 99. Etymol. post ἐπεπίλατο habet ἢ προεφασίσατο. ἔστι δὲ ἐπισκηψάμενον ἐπιβαρήσαντα, καὶ ἐπισκήψασθαι τὸ ἐπιβαρῆσαι καὶ ἐπισημειώσασθαι. Cætera ut hic. Heliodorus lib. 2 Æthiop. ἀλλ᾽ ὦ γλυκεῖα, πρόσφθεγξαι τὰ πλεῖστα καὶ εἰωθότα, ἐπίσκηψον εἴ τι καὶ κατὰ μικρὸν ἐμπνεῖς. id est *manda*, ut Latini dicunt. Suetonius in Vespasiano cap. 6. ibi Casaubonus. Apollodorus lib. 2 pag. 85.

Ἐξορκίζω.] Sic Demosth. κατ᾽ Ἀφόβου δευτέρῳ. Æschines κατὰ Κτησιφ. p. 72. *conjurer*.

Ἐπιβάτας.] Eustathius Ὀδ. β 1447. Ἀττικοὶ δὲ τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι κωπηλάτας ἐπικώπους λέγοντες, ἐπιβάτας καλοῦσι τοὺς μαχητάς. Eadem habet Scholiastes Anonymus.

Εὔγε ἐξεκολόμβησεν ἐπιβάτης, ὡς ἐξοίσων ἐπίγυον.] Sic Lysias pag. 106.

Ἐπιβλῆτας.] Eustathius in Ἰλ. ω p. 1358. ἐπιβλὴς ἐστὶ ξύλον συνέχον ἐπικεκλεισμένας τὰς θύρας ἐν τῷ ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον.

Pag.

Pag. 112. Τῇ Πανδώρᾳ.] Pandora fuit Erechthei filia, cujus meminit Suidas in παρθένοι, & in προτόνιον, ubi ait ἱματίδιον ὃ ἱέρεια ἀμφιέννυται. ἐπιτίθεται δὲ ἀπὸ τῆς ἱερείας τῷ σφάττοντι. προτόνιον δὲ ἐκλήθη, ὅτι πρώτη Πανδώρα μετὰ τῶν ἀδελφῶν κατεσκεύασε τοῖς ἀνθρώποις τὴν ἐκ τῶν ἐρίων ἐσθῆτα.

Ἐπιβολή.] Adde omnino Suidam in ἐπιβολή. Ubi post multa, quæ huc non pertinent, ait, ὅτι ἡ ὁριζομένη ζημία τοῖς ἁλοῦσιν ἐξημαρτηκέναι περὶ ὀρφανοὺς ἐπιτρόποις, ἢ καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν τὰ δημόσια μὴ καλῶς διοικησάντων, ἢ τοῖς κατέχουσι τὰ ἀλλότρια, καὶ μὴ εἰς ἐμφανὲς καθιστᾶσιν, ἣν οἱ ἄρχοντες ζημίαν ὁρίζουσιν, ἐπιβολὴ καλεῖται, καὶ τὸ ῥῆμα ἐπιβάλλειν. Scholia Comici in Vespis p. 486. Ἐπιβολὴν δὲ ἐπιτίμιον, ζημίαν παρὰ τὸ ἐπιβάλλειν. ἄλλως, ἣν οἱ ἄρχοντες ζημίαν ὁρίζουσι τοῖς ἁλοῦσιν ἐξημαρτηκέναι περὶ ὀρφανοὺς ἐπιτρόποις ἢ καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν τὰ δημόσια μὴ καλῶς διοικησάντων, ἢ τοῖς κατέχουσι τὰ ἀλλότρια καὶ μὴ εἰς τὸ ἐμφανὲς καθιστᾶσι, ἐπιβολὴ καλεῖται, καὶ τὸ ῥῆμα ἐπιβάλλειν.

Ἐπιγνώμονας.] Demosthenes πρὸς Πανταίνετον. κἂν μὲν ᾖ ταῦτ' ἀληθῆ, τὴν δίκην ἀτίμητον ὀφλεῖν αὐτῷ. ἐὰν δὲ ψευδῆ, τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα ἐπιγνώμονα εἶναι τῆς τιμῆς τοῦ παιδός. *ut quæsitor Mnesicles æstimaret, quanti esset servus, de quo quæstio habita fuisset.* Sic & Plato de legibus 8 pag. 846, & lib. 9 pag. 867. Antiphon διογνώμονας dicit pag. 110.

Ἐπίγυα.] ἐπίγυια mallem, ut ἀπόγυια. Subauditur utrobique σχοινία. Schol. Homeri Ἰλ. α παρὰ πρυμνήσια explicat παρὰ τὰ ἀπόγυια σχοινία.

Pag. 113. Ἐπίπεμπτον.] Xenophon περὶ πόρων, pag. 538 & pag. 539 ἐπίτριτον de usuris usurpat, quibus convenit τὸ ἐπί. At in Musica ἐπίτριτος dicitur numerus, qui alterum numerum continet totum, & præterea tertiam ejus partem, ut 4 ad 3. Nicomachus in theolog. Arith. cap. de enneade.

Ε'πὶ διετὲς ἡβῆσαι, Δημοσθένης.] Meminit Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφ. pag. 67. προσελθὼν ὁ κῆρυξ ἀνεῖπε, Δελφῶν ὅσοι ἐπὶ διετὲς ἡβῶσι καὶ δούλους καὶ ἐλευθέρους ἥκειν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἔχοντας ἅμας καὶ δικέλλας πρὸς τὸ θυτεῖον ἐκεῖ καλούμενον. Ridiculum esset capere hæc de pueris 16 annos natis. Ælius Dionysius ait Atticos accentu gravi afficere hujusmodi nomina διετης, τριέτης, &c: prorsus ut εὐεργέτης teste Eustathio Ι'λ. β. Sic Hesiodus in 2 operum dixit. ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβώη, πέμπτῳ δὲ γαμέτω. id est, *mulier autem annos 4 post pubertatem transegerit: quinto demum nubat.* Pubertas autem in feminis anno XIV incipit, ut notat Proclus ibidem, & Pollux in lib. 1 p. 17, ubi lege προσαριθμουμένων τῶν δ'. Ab anno igitur 18 dicebantur Ephebi: usque ad illum ætatis annum παῖδες, ut testatur Dio Chrys. pag. 272.

Pag. 114. Α'λλ' οἱ Ε'φηβοι.] Reprehendit Didymum; idem enim est, ac si diceret, ἀλλ' ὦ Δίδυμε, quomodo Græci loquuntur scriptores, cum aliquos reprehendunt. Harpocrationis sententiam confirmat Pollux pag. 17. ἐπιδιετὲς δὲ ἡβάσκων ὁ ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, *qui ante biennium excessit ex Ephebis.* Sic lego. At Censorinus cap. 14. de tertia autem ætate adulescentulorum tres gradus esse factos in Græcia, priusquam ad viros perveniatur, quod vocent annorum 14 παῖδα, μελλέφηβον autem 15, dein 16 ἔφηβον, tum 17 ἐξέφηβον. Hesychius ἔξηβον. Vide Ammonium in γέρων.

Ο'ς κελεύει.] Supple ἀπὸ κοινοῦ, νόμος.

Α'παιδας.] γρ. παῖδας, ex Isæo in oratione περὶ τοῦ Α'ριστάρχου κλήρου pag. 73.

Pag. 115. Ε'πίκληρον ἐπικληρίτιν.] Pollux p. 136.

Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ.] Imo in ea oratione Demosthenis id non legitur; sed in ea Æschinis contra Timarchum p. 18. Sed & in Demosth.

πρὸς

πρὸς Παντώνετον id legitur in formula accusationis Pantæneti. καταςήσας Ἀντιγένην τ ἑαυτοῦ οἰκέτην εἰς τὸ ἐργαςήριον τὸ ἐμὸν τὸ ἐπὶ Θρασύλλῳ, κύριον τ ἐμῶν. Volfius, *in officina mea quæ est ad Thrasyllum*. Intelligit officinam metallicam: nam argenti fodinas ibi fuisse docet Æschines. Ibidem. Ἀμφιτροπῆσιν ἐργαςήρια δύο ἐν τοῖς ἐργυρείοις ἓν μὲν ἐν αὐλῶνι, ἕτερον ἢ ἐπὶ Θρασύλλῳ. Sic Philostratus in Herode Attico. ἀνέθηκε ἢ Ἡρώδης Ἀθηναίοις καὶ τὸ ἐπὶ Ῥηγίλλῃ θέατρον.

Ἐπιθέτους ἑορτάς, Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ, τὰς μὴ πατρίους.] Hesychius ἐπιθέατα τὰ πάτρια ἱερὰ παρ' Ἀθηναίοις. Lege τὰ μὴ π. Festus in *peregrina sacra* docet, quæ ita dicantur à Romanis. Cicero 2 de legibus. *Novos vero deos & in his colendis nocturnas pervigilationes, sic Aristophanes facetissimus Poëta veteris comœdiæ vexat, ut apud eum Sabazius & alii quidam Dii peregrini judicati e civitate ejiciantur.* Locus Isocratis est pag. 288. Hesychius in θεοὶ & ἀγάλματα. Suidas in ὦ νῦν.

Pag. 116. Ἐπὶ κόῤῥης.] Eustath. in Ἰλ. ν pag. 947. καὶ κόῤῥης καὶ ἐπὶ κόῤῥης ἢ κατ' Αἴλιον Διονύσιον πληγὴ τυχὸν ἢ ῥάπισμα λέγεται τὸ εἰς σιαγόνα ἢ κρόταφον. κόῤῥην δέ φησι καὶ κόρσην Ἀττικοὶ τ ὅλην κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι λέγουσι· διὸ καὶ προπηλακισμὸς ἰσχυρός φασι τὸ ἐπὶ κόῤῥης καὶ μείζων τ κονδύλου.

Pag. 117. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τ παραπρεσβείας.] ἀνὴρ, ὡς ἐγὼ τ πρεσβυτέρων ἀκούω, σπουδαῖος καὶ πολλὰ χρήσιμος τῇ πόλει καὶ τ ἐκ Πειραιῶς καταγαγόντων τ δῆμον, καὶ ἄλλως δημοτικός.

Χαλκοῦν.] γρ. χαλκοῦς ἑςάθη, *ærea statua donatus est.* Sic Græci loqui amant. Demosth. περὶ τ συντάξεως. ἐκεῖνοι Θεμιςοκλέα τ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ςρατηγήσαντα καὶ Μιλτιάδην τ ἡγούμενον ἐν Μαραθῶνι καὶ πολλοὺς ἄλλους, μὰ Δί' οὐ χαλκοῦς ἵςασαν οὐδ' ὑπερηγάπων. Latinus poëta,

Aureus esto, dixit. Eadem porro verba leguntur etiam in oratione contra Aristocr. sub finem. Suidas ταλάντων χ' habet.

Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος.] Pag. 60. Sic etiam Demosthenes est locutus contra Theocrinem. καὶ τὴν μὲν ἀρχὴν, ἣν ἐκεῖνος ἄρχων ἐπλεόνησεν, ἱεροποιὸς ὢν, παρὰ τοὺς νόμους ἦρχεν οὔτε ἔπι λαβὼν οὔτ' ἐπιλαχών. Xenophon 342.

Pag. 118. Ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων.] Alii erant ἐπιμεληταὶ in Panathenaicis ac Dionysiis unus in unaquaque tribu, de quibus Demosth. in Philipp. 1, & initio Midianæ. καὶ κατηγοροῦντος τοῦ μὲν ἄρχοντος τῶν ἐπιμελητῶν τῆς φυλῆς &c. Et post: ὑπώχλησεν Midias ὁ προβαλλόμενος (Volfius, *lacessens*, male. Verte, *sese ipse ingerens & offerens*) καὶ κελεύων ἑαυτὸν εἰς τὰ Διονύσια χειροτονεῖν ἐπιμελητὴν (Regem autem curare mysteria docet Lysias κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας p. 102.) De his ἐπιμελητῶν loquitur Antiphon in orat. ὑπὲρ τοῦ χορευτοῦ p. 128, ubi cum συλλέγειν τὴν φυλὴν dicit, intelligo τὸν χορὸν, ut supra dixit idem Antipho. Hi curatores ludorum dici possunt. Ludos enim duntaxat curabant, nil præterea. Unde apparet error Sigonii lib. 4 de rep. Ath. cap. 2. qui omnem curam tribuum eos habuisse scribit. Suidas. ἐπιμεληταὶ ἐχειροτονοῦντο τῶν χορῶν, ὡς μὴ ἀτακτεῖν τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς θεάτροις. Pollux p. 396 de Archonte.

Ἐπιμελητὴς Ἐμπορίου.] Demosthenes κατὰ Θεοκρίνου initio: ταύτην μὲν τὴν φάσιν ἔδωκε μὲν οὗτοσὶ προσκαλεσάμενος τὸν Μίκωνα, ἔλαβε δὲ ὁ γραμματεὺς ὁ τῶν τοῦ ἐμπορίου ἐπιμελητῶν Εὔθυφημος. ἐξέκειτο δὲ πολὺν χρόνον ἔμπροσθεν τοῦ συνεδρίου ἡ φάσις. Συνέδριον intellige τῶν ἀρχόντων ex sequentibus. Et post: καλεῖ δὲ καὶ τοὺς τοῦ ἐμπορίου ἐπιμελητὰς καὶ αὐτὸν τὸν Μίκωνα, οὗ ἔφηνε τὸ πλοῖον, *cujus ratem indicavit*. Dinarchus contra Ἀριστογ. pag. 95. ὅτ' ἐμπορίου ἐπιμελητὴς λαχὼν ἀπεδοκιμάσθη, ὑπὸ τῶν τότε δικαζόντων, ἀρχὴν τὴν

αὐτὴν

αὐτὴν ἀρχήν. Inter ψευδεπιγράφους δημοσίους τῶν Δεινάρχου λόγους ab Halic. Dionysio recensetur iste, εἰ μία ἐμπορίου ἐπιμελέτη περὶ τῶν κατηγορηθέντων ἀπολογία. Lege εἰ μία ἐμπορίου ἐπιμελητῇ. Adde Inscriptionem 6 Marmorum Arundell.

Ἐπιμηνία.] De ἐπιμηνίοις Hesychius: ἐπίμηνοι οἱ ἱεροποιοί. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ θυσία τις ἐπιμηνία ἡ κατὰ μῆνα τῇ νουμηνίᾳ συντελουμένη. Athenæus lib. 6 δειπν. Ἐν Κυνοσάργει μὲν οὖν ἐν τῷ Ἡρακλείῳ στήλη τίς ἐστιν, ἐν ἧ ψήφισμα μὲν Ἀλκιβιάδου. γραμματεὺς δὲ Στέφανος Θουκυδίδου. λέγεται δὲ ἐν αὐτῷ περὶ τῆς προσηγορίας τῶν παρασίτων οὕτως. τὰ δὲ ἐπιμήνια θυέτω ὁ ἱερεὺς μετὰ τῶν παρασίτων. οἱ δὲ παράσιτοι ἔνα τῶν ἐκ τῶν νόθων καὶ τῶν τούτων παίδων κατὰ τὰ πάτρια. ὃς δ' ἂν μὴ θέλῃ παρασιτεῖν, εἰσαγέτω καὶ περὶ τούτων εἰς τὸ δικαστήριον. De Parasitorum Herculis collegio plura ibi Athenæus ex Philochoro in Tetrapoli. Diodorus Sinopensis in Epiclero. τὸν Ἡρακλέα τιμῶσα λαμπρῶς ἡ πόλις, ἐν ἅπασι τοῖς δήμοις θυσίας ποιουμένη εἰς τὰς θυσίας ταύτας παρασίτους τῷ θεῷ οὐ πώποτ' ἀπεκλήρωσεν, οὐδὲ παρέλαβεν εἰς ταῦτα τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ κατέλεγε ἐκ τῶν πολιτῶν δώδεκ' ἄνδρας ἐπιμελῶς ἐκλεξαμένη τοὺς ἐκ δυοῖν γεγονότας, ἔχοντας οὐσίας, καλῶς βεβιωκότας.

Pag. 119. Δημοφῶν.] Scholiastes vetus in Panathenaicum Aristidis: διïπετὲς παλλάδιον λέγει τὸ ἀπὸ Τροίας. ὁ γὰρ Δημοφῶν (male Δημόφιλος vulgo) παρὰ Διομήδους ἁρπάσας εἰς τὴν πόλιν ἤγαγεν, ὡς Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Σωκράτους πρὸς Πολυκράτην λόγῳ.

Παρὰ τὸ ἀμφοτέρων.] Διὰ τὸ παρ' ἀμφοτ. ex Eustathio Ὀδ. α p. 1419, & Suida ex Pausania.

Τοὐπίπεμπτον.] Supple τῶν ψήφων. Etymologus τοὐπίπεμπτον. οἱ γὰρ μὴ καταλαβόντες τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων ἄτιμοι ἦσαν. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Pag. 120. Ἤτοι πιστόν.] ἤ τι πιστ.

Λαιαπόδιος.] γρ. λαισποδίας. Ita Thucydides. Aristophanes

phanes in Avibus, Λαισποδίας εἰ τὴν φύσιν. (Lege λαισποδιάζει τὴν φύσιν. Sic enim Suidas λαισποδιάσαι τὴν φ. velandarum varicum gratia, Quintilianus lib. xi pag. 690.) Schol. ὅτι τὴν κνήμην εἶχε σαπρὰν Λαισποδίας, καὶ μέχρι τῶν κάτω περιεβάλλετο, καὶ οἱ βάρβαροι δὲ τὰ σκέλη περιβέβληνται. Λαισποδίας δὲ καὶ Δαμασίας ὡς κακόκνημοι διεβάλλοντο. μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Εὔπολις ἐν δήμοις. ποδὶ δὲ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμασίας (hinc corrige locum Eunapii in Libanio, quem in Excerptis notavi) αὐταῖσι ταῖς κνήμαισιν ἀκολουθοῦσί μοι. τοῦτον δὲ τὸν Λαισποδίαν καὶ στρατηγῆσαί φησι Θουκυδίδης ἐν τῇ ή. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Φρύνιχος ἐν κωμασταῖς ὡς πολεμικοῦ γεγονότος. Φιλύριος (f. Φιλύλλιος) δὲ ἐν ταῖς πλυντρίαις ὡς Φιλοδίκου. ἔχει δὲ καὶ περὶ τὰς κνήμας τινὰς αἰτίας, ὥς φησι Στράτων (lege Στράττις) ἐν Κινησίᾳ. διὸ καὶ κατὰ σκελῶν ἐφόρει τὸ ἱμάτιον, ὡς Θεόπομπος ἐν παισί. Δημήτριος δὲ καὶ πάντες τὸν Ἰξίονα λέγουσιν ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσιν ὡς γλῶσσαν ἐξηγεῖσθαι (lego ἐξηγεῖται, & ſupra, ὃν πάντες Ἰξίονα λ. Fuit enim hic Demetrius cognominatus Ixion teſte Laërtio in Demetrio) ὅτι Λαισποδίας ἐστὶν ὁ ἀκρατὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια, ὥστε καὶ κλίνην ποδεῖν. Sic derivabat hoc nomen Demetrius. Vide Heſychium in Λαισποδίας. Dixerat prius Ariſtoph. οὗτος τί δρᾷς; ἐπ' ἀριστερὰ οὕτως ἀμπέχῃ. οὐ μεταβαλεῖς θοἰμάτιον εἰς τὰ ἐπιδεξιά. Loquitur Neptunus Triballo Deo.

Pag. 121. Ἐπιστάτης.] Suidas ἐπιστάτης· τῶν πρυτάνεων εἷς ὁ λαχὼν ἐπιστάτης ἐλέγετο. δὶς δὲ τὸν αὐτὸν ἐπιστατῆσαι οὐκ ἐξῆν. φυλάσσει δὲ τοῦ ἱεροῦ τὰς κλεῖς, ἐν ᾧ τὰ δημόσια χρήματα, ἔτι μὴν (τὰ γράμματα addit Telephus) καὶ τὴν δημοσίαν σφραγῖδα. ἐπειδὰν δὲ οἱ πρυτάνεις συναγάγωσι τὴν βουλὴν, ἢ τὸν δῆμον, ὁ ἐπιστάτης κληροῖ προέδρους ἐννέα (τῆς πόλεως Telephus addit) ἀπὸ φυλῆς ἑκάστης ἕνα, πλὴν τῆς πρυτανευούσης· καὶ πάλιν ἐκ τῶν ἐννέα τούτων ἐπιστάτην ἕνα κληροῖ καὶ τὸ πρᾶγμα παραδίδωσι. αὐτὸς δὲ εἰσάγει τὴν δίκην, καὶ ἐπιμελεῖται κατὰ νόμον

πάντα

πάντα γίνεσθαι, καὶ μηδὲν παραλείπεσθαι πρὸς τὸ διδαχθῆναι τοὺς δικαστάς. Quæ omnia ſunt ex lexico Telephi Pergameni transſcripta teſte Euſtathio in lib. ρ Odyſſeæ, p. 1827. Γίνεται γάρ φησιν ἐπιστάτης Ἀθήνησιν ἐκ τῶν πρυτανέων εἷς, ὃς ἐπιστατεῖ νύκτα καὶ ἡμέραν μίαν· καὶ πλείω χρόνον οὐκ ἔξεστιν οὐδὲ δὶς τὸν αὐτὸν γενέσθαι.

Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ.] Pag. 145. Sed & p. 128.

Ἐπιπλεονῶν &c.] Quæ ante ſacrificium offerebantur, dicebantur τὰ προτέλεια, ut docent Grammatici. Athenæus lib. 9 ex Agathocle Cyziceno ait ſuem à Cretenſibus ſacram haberi, quod Jovi adhuc infanti mammam præbuiſſe credatur. Πραίσιοι δὲ καὶ ἱερὰ ῥέζουσιν ὑΐ, καὶ αὕτη προτελὴς αὐτοῖς ἡ θυσία νενόμισται. Latinis *præcidaneæ hoſtiæ* dicuntur. Ἐπιπλεώματα ergo ſunt ſuccidaneæ hoſtiæ. Vide Gellium lib. 4 cap. 6. In excerptis θεολογουμένων τῆς ἀριθμητικῆς, in capite de ternario. τρὶς δὲ καὶ σπένδουσι καὶ τρὶς ἐπιθύουσιν οἱ πληρωθῆναι τὰς ἑαυτῶν εὐχὰς αἰτοῦντες.

Χωρίων.] Χωρίον.

Pag. 122. Ἐπιτροπὴ --- Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀφόβου πρώτῳ.] Et Dem. ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμίωνος. ἐπιτρέψας δὲ τῷ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς πατρὶ καὶ τῷ συγκηδεστῇ τῷ ἑαυτοῦ &c. Et ſtatim, λάβε μοι τὴν γνῶσιν (τῶν διαιτητῶν ſcilicet) τὴν γενομένην ἐν ἀκροπόλει. Supra εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐλθὼν dixerat. Nam mos erat arbitros in templis Deorum fere arbitria pronunciare, ut notavi in oratione adverſus Neæram. Prima verba non ſunt Harpocrationis, ſed ex Suida huc tranſlata. Apud Suidam προχειριζόμενος legitur. & hoc inter Polybiana fragmenta retulit Caſaubonus. Ἐπιτροπὴ eſt *deditio*. Polyb. 697 & alibi. Spectat ad hiſtoriam, quæ apud Livium p. 780.

Pag. 123. Ἐπιχάρης.] Alius eſt Epichares Athenienſis, cujus meminit idem contra Theocrinem in fine.

Alius item Athenienſis improbus civis, quem perſtringit Andocides περὶ μυστηρ. p. 13.

Ἐπιχειροτονία.] Iſæus pag. 54. In decreto Timocratis apud Demoſth. contra Timocr. εἶναι αὐτῷ ἢ ἄλλῳ ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυητὰς καταστῆσαι τοῦ ὀφλήματος, οὓς ἂν ὁ δῆμος χειροτονήσῃ, ἢ μὴν ἐκτίσειν τὸ ἀργύριον, ὃ ὦφλε. τοὺς δὲ προέδρους ἐπιχειροτονεῖν ἐπάναγκες, ὅταν τις καθιστάναι βούληται. Supple ἐγγυητάς. Et infra: ὁ δὲ (Τιμοκράτης) ἔγραψε τοῖς προέδροις ἐπάναγκες, ἐάν τις καθιστῇ, προσδέχεσθαι. (δέχεσθαι infra ait.) cui pag. 473 ἀποχειροτονεῖν opponit de populo loquens. Populus ergo ἐχειροτόνει aut ἀπεχειρ. τοὺς ἐγγυητάς. i. e. *probabat* aut *improbabat*. Timocrates vero legem tulerat, ut omnino admitterentur.

Ἐπιψηφίζων.] Nicias apud Thucyd. lib. 6. καὶ ὦ πρύτανι, ταῦτα ἐπιψήφιζε. Ibi Schol. δευτέρας ψήφους τίθει. Male; hoc enim eſt ἀναψηφίζειν, quo utitur ibidem Nicias. εἰ ὀῤῥωδεῖς τὸ ἀναψηφίσαι. Ἐπιψηφίζειν eodem ſenſu Herodotus lib. 8 p. 482. Æſchines p. 38 & 40 & κατὰ Κτησιφῶντος initio, ubi προέδρων hoc munus fuiſſe innuit, & p. 62, & Dem. contra Androt. initio, οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς, καὶ ὁ τοῦτ' ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης ἠρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδοσαν, ὅτῳ δοκεῖ δωρεᾶς ἀξίως ἡ βουλὴ βεβουλευκέναι, καὶ ὅτῳ μή. Διαχειροτονίαν *ſententiæ dicendæ jus dediſſe*, vertit Volfius. Vide quæ not. ad Xenoph. & Dem. contra Timocratem verſus finem. ἡ πρόεδρος τοῦτ' ἐπεψήφισεν ἢ πρυτανίς. Suidas in ψηφίσματα citat ex veteri autore, ξυνήρεσε δὲ τὰ τοιάδε, εἰ ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς τῷ δόγματι ἐπιψηφίσοιτο. ἀντὶ τοῦ ἀρέσθη. Hippodamus de Rep. apud Stobæum 141. ἀρχοντικὸν δὲ τὸ ἤτοι ἄρχον ἢ γεγενημένον ἀρχόν. κοινοβουλευτικὸν δὲ τὸ ἄλλο, πλᾶθος τὸ παραδεχόμενον τὸ προσυνεδρευόμενον καὶ ἐπιψαφιζόμενον καὶ ἐπικυροῦν τὰ ἐπὶ χεῖρας. Dionyſius Hal. lib. 4 p. 242. In decreto Deliorum, quod legitur inter marmora

Arun-

Arundelliana, ἐπεψήφισε. Male interpres, *sententias collegit.* Porro ἐπιψηφίζειν & ἐπιχειροτονεῖν, διαψήφισις & διαχειροτονία, hoc tantum distant, quo distat χειροτονία & ψῆφος; hæc manuum extensione fiebat, illa calculis. Hinc Teles de exilio apud Stobæum cap. 158. παρὰ δοκιμασίας οὖν ὑπὸ τῶν τοιούτων (ἀνδρῶν) καὶ χειροτονία καὶ ψήφῳ, οὐκ ὄνειδος; οὔ σύν γε, ἀλλὰ τῶν τούτους χειροτονούντων καὶ ψηφοφορούντων. ἐπιπλεῖν dicit Dionysius Halic. lib. 2 p. 87 & ψῆφον ἐπιφέρειν. Ultimus enim sententiam dicebat Rex proedrus, quo facto ὅτι ἂν ἐδόκει τοῖς πλείοσι τοῦτο ἐνίκα, ut ibidem ait Dionysius. Androcides p. 131. Laërtius in Zenone pag. 441.

Pag. 124. Ὁ ἐπεράτιον.] Æschines κατὰ Τιμάρχου p. 26. Pollux p. 388.

Ὅτι καθ' ἑκάστην.] Ita Pollux p. 431. Suidas ἐπωβελία. πολλῶν εἰς χρήματα συκοφαντούντων τοὺς ἐπιεικεῖς καὶ ἀπράγμονας τῶν πολιτῶν καὶ μάλιστα τοὺς πράττειν διαβαλλομένων τῶν περὶ τὸ ἐμπόριον συμβαλλόντων ἐπὶ ναυτικοῖς τόκοις, Ἀθηναῖοι ζημίαν ἔταξαν κατὰ τῶν ἐγκαλούντων ὀβολὸν ἐκτίνειν, εἰ μὴ καθ' ὧν ἐνεκάλουν, τούτους ἕλοιεν. ταύτην τὴν ζημίαν ἐπωβελίαν ὠνόμασαν. Eadem Etymol. qui addit, ἄλλως ἐπωβελία ἐστὶ ἐπιτίμιον τοῖς διώκουσί τινα χρηματικὴν δίκην. ἐλάμβανε δὲ τὴν ἐπωβελίαν ὁ φεύγων παρὰ τοῦ διώκοντος, εἰ τὴν δίκην ἀπέφυγε, λέγεται δὲ καὶ ὁ τόκος παρὰ τῷ Πλάτωνι νόμων ιά.

Προσαγορεύονται.] Προαγορεύονται. Aliter Plato in Republ. lib. 6 in fine.

Pag. 125. Δημοσθένης ἐν τῇ τοῦ Λυκούργου παίδων ἐπιστολῇ.] Scribe. Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ aut ὑπὲρ τῶν τοῦ Λυκ. Extat hæc inter Demosthenis epistolas tertia, in qua legitur. ἵνα οἷός τε ὦ, τά τε ὀφειλόμενα εἰσπράξας καὶ τοὺς φίλους ἐρανίσας τὰ πρὸς ὑμᾶς διοικεῖν. Notat ergo Harpocr. hanc insolitam τοῦ ἐρανίζειν significationem in Demosth. nam ἐρανίζειν proprie est ἔρανον εἰσφέρειν. Antiphon in τε-

τραλ. ι orat. 2 p. 105. Laërtius in Arcesilao pag. 279 aliique. ἐρανίζεσθαι autem *accipere* vetus autor apud Suidam in Γάϊος.

Ἐρανιστής] Unde κοινὸν ἐρανιστῶν Polluci lib. 8 cap. 13. Qui autem non solvebat eranum, is ἐκλιπεῖν τὴν φορὰν dicebatur. Pollux ibid. Libanius declam. 38. οὐκ ἠυπόρησεν ἐρανιστῶν. Aristides in Panathen. pag. 6. b. de Herculis liberis, καὶ τὴν προστασίαν, ἣν ἁπάντων ἀνθρώπων Ηρακλῆς εἶχε, ταύτην αὐτὴ τοῖς ἐκείνου παισὶν ὥσπερ τινὰ ἐράνου φορὰν διεσώσατο. Vide Salmasium in lib. de usuris cap. 3 pag. 43.

Πρὸς Αἰσχροκράτην.] Pollux p. 430.

Ἔργα νέων.] Euripides in Menalippe apud Stob. 267. παλαιὸς αἶνος. ἔργα μὲν νεωτέρων, βουλαὶ δ' ἔχουσι τῶν γεραιτέρων κράτος. Strabo lib. 14 & Etymologus in Πυγέλα autor est Boëthium & ejus συστρατιώτας Tarso ejectos ab Alexandro καταπιχογράψαι, ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, πορδαὶ δὲ γερόντων. At ille adscribi jussit renidens, βρονταὶ δὲ γερόντων.

Ἐργίσκη.] *Ergessum* vocat Livius lib. 31 pag. 577 Καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἀλοννήσου. Σέῤῥιον τεῖχος καὶ Ἐργίσκη καὶ ἱερὸν ὄρος ἑάλω, pacis tempore à Philippo. Demosth. περὶ παραπρεσ. ἐν δὲ τούτῳ Δορίσκον, Θρᾴκην, τὰ ἐπὶ τειχῶν, ἱερὸν ὄρος, πάντα τὰ πράγματα ἐν εἰρήνῃ καὶ σπονδαῖς ᾕρει καὶ διῳκεῖτο ὁ Φίλιππος. Ubi nota hoc ἱερὸν ὄρος esse in Thracia, à quo distingue alterum, quod ad Euxinum pontum porrigitur, ut monet Schol. Apollonii p. 114.

Ἐργοκλῆς.] Demosth. περὶ παραπρεσ. ubi multos ab Atheniensibus capite damnatos ait esse, qui longe minus quam Æschines Reip. detrimenti attulerant: alios ὅτι χρήματα πάμπολλα ὠφλήκασιν, id est, *pecunia plurima esse multatos*, ut Ergophilum, Timomachum, Cephisodotum,

dotum, & τὸ παλαιόν ποτε Ergoclem, Dionysium, aliosque multos, qui longe levius quam Æschines offenderant. De Cephisodoto vide Harpocrat. Is videtur esse Ergocles, contra quem Lysias orationem scripsit, quemque ob peculatum ab Atheniensibus damnatum esse dicit in oratione contra Philocratem.

Pag. 126. Ἐργόφιλος.] Demosth. contra Aristocr. ejus meminit, itemque Aristoteles in Rhetoricis.

Ἑρκεῖος Ζεύς.] Philochorus lib. 9 apud Dionys. Halic. in Dinarcho: κύων εἰς τὸν τοῦ Πολιάδος νεὼν εἰσελθοῦσα καὶ δῦσα εἰς τὸ Πανδρόσιον ἐπὶ τὸν βωμὸν ἀναβᾶσα τοῦ Ἑρκείου Διὸς τὸν ὑπὸ τῇ ἐλαίᾳ κατέκειτο. πάτριον δέ ἐστι τοῖς Ἀθηναίοις κύνα μὴ ἀναβαίνειν εἰς ἀκρόπολιν, quod refert etiam Plutarchus in quæst. Rom. Plato Euthyd. p. 302. Ζεὺς δ' ἡμῖν πατρῷος οὐ καλεῖται. ἕρκειος δὲ καὶ φράτριος καὶ Ἀθηνᾶ φρατρία. Leg. αὐλῇ ex Suida & Etymol.

Ἐν τῇ βουλῇ --- τῆς πολιτείας.] Hinc Euxitheus apud Demosthenem contra Eubulidem probat se esse civem. εἶτα Ἀπόλλωνος πατρῴου καὶ Διὸς Ἑρκείου γεννηταί, εἶτα οἷς ἡρία ταῦτα, εἶτα οἱ δημόται testimonium mihi perhibent. Aristoph. ἐν Δαναΐσι. μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς Ἑρκείου χύτρας, μεθ' ὧν ὁ βωμὸς οὗτος ἱδρύθη ποτέ. Festus. *Herceus Jupiter intra conseptum domus cujusque colebatur, quem etiam deum penetralem appellabant.* Melius ergo in Harpocr. legetur ἐν τῇ αὐλῇ. Vide Pausaniam p. 51. Cicero 2 de nat. deor. *Dii penates sive à penu ducto nomine sive ab eo quod penitus insident, ex quo etiam penetrales à poëtis vocantur.* Athenæus lib. 5.

Τὴν ἐν Ἀθήνῃσι νομοθεσίαν.] Τῆς ἐν Ἀθήνῃσι νομοθεσίας.

Ἑρμάς.] Ἑρμᾶ.

Παρὰ Ἀνακρέοντι.] Locus Anacreontis legitur apud Hesychium, ἀσήμων ὑπὲρ ἑρμάτων φορεῦμαι. Eustath. in Ἰλ.

in Γ'λ. ξ. Διονύσιος δὲ λέγει καὶ ὅτι ἕρμα λέγεται καὶ ἡ ἐν θαλάσσῃ πέτρα.

Ε'ρμαῖ, Αἰσχίνης ἐν τῷ κτ̀ Κλησιφῶντος.] P. 75. τρεῖς λιθίνους Ε'ρμᾶς σῆσαι ἐν τῇ σοᾶ τῇ τῶν Ε'ρμῶν.

Ποικίλης.] Erat hæc porticus ἐν τῇ ἀγορᾷ, ut innuit Æſchines p. 76. Unde ἑρμῆς ἀγοραῖος dicitur, qui erat ad Pœcilen teſte Luciano in Jove Tragœdo, Heſychio in ἀγοραῖος, Plutarcho in Demoſthene, Καλλιςράτου τοῦ Ε'μπέδου Α'φιδναίου ῥήτορος δοκίμου καὶ ἀναθέντος τὸν βωμὸν τῷ Ε'ρμῇ τῷ ἀγοραίῳ. Erat autem ex ære opus affabre factum, cujus formam ſtatuarii omnes fabrique ærarii quotidie cera ac pice exprimebant, ut docet Lucianus eo loco.

Pag. 127. Α'νὴρ εὐεργεσίης &c.] Hujus proverbii meminit Diogenianus, & contra ingratos uſurpari ait. Φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Μέσωνος τοῦ Μεγαρέως πεποιῆσθαι. Meminit ejus adagii Libanius in orat. funebri in Juliam p. 285.

Ταῖς φυλαῖς.] Mendum eſt. Vide infra in Πρὸς τῇ πυλίδι.

Τρίπρατος.] Euſtathius in Odyſſ. α pag. 1405.

Pag. 128. Ε'ροιάδαι.] Demoſthenes contra Neæram in teſtimonio Aëtæ Ciriadæ. καὶ ἐγγυητὰς φρέατος ἑταίρας Στέφανον Εὐροιάδην, Γλαυκέτην Κηφισιέα, Α'ριστοκράτην Φαληρέα. Scrib. Ε'ροιάδην. & infra, μάρτυρες Τιμόστρατος Κεφαλῆθεν Ξάνθιππος Εὐροιάδης. Lege Ε'ροιάδης. Sic enim Heſychius, & Stephanus, Laërtius in Platone p. 211.

Κέδρου.] Κόδρου.

Ε'σαραθῦτο.] Demoſth. διὰ ταῦτ' ἐσαραθῦτο ταῦτα, καὶ διὰ ταῦτ' ἐδημηγορεῖτο.

Ε'σαραθῦτο ἦπι ἐλέγετο.] Hæc & ſequentia ſpuria ſunt.

Pag.

Pag. 129. Ἐσχαλιά.] Cicero pro Cæcina. *Ejus autem fundi extremam partem oleæ directo ordine definiunt*. Aliud ἐσχαλιὰ apud Æſchin. in Timarch. 18 & 19.

Ἐπιπυρεία --- Ἀνδοκίδης ἐν τῇ περὶ τῶν Μυστηρίων ἀπολογίᾳ.] P. 13 pro muliebri morbo.

Ἐποβουτάδαι.] Similiter Ἐτεοβουτάδαι Ἐποκρῆτες dicti. Strabo lib. x & Diodorus.

Βούτου.] Photius in lexico ἀπὸ τοῦ Βούτου γεγονότες. ἐκ δὲ τούτων &c.

Τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς.] Photius habet: καθαρῶς ἢ λίαν Ἀττικὸν τὸ γένος καὶ γνήσιον. τὸ γὰρ ἔτεον τὸ ἀληθὲς δηλοῖ.

Νομοθετήσας.] Non Zaleucus, licet & ipſe Locris leges tulerit & luſcus fuerit, teſte Æliano in lib. 13 ποικ. ἱστορ. cap. 24. & Heraclide in rep. Locrorum. Sed quidam Caſes apud Locros, qui cum alter ei oculus fuiſſet effoſſus, legis autor fuiſſe dicitur, prodiiſſeque ex more in concionem laqueo cervici circumpoſito. Sic enim lex Zaleuci jubebat, cujus ipſa verba refert Stobæus cap. 145.

Pag. 130. Εὐανδρία.] Artemidorus lib. 1 cap. 49 ἰσχὺν καὶ εὐανδρίαν conjungit, & alibi ſæpe. Pindarus Nem. ode 2. Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον εὐάνορες. Herodianus lib. 2 in oratione Severi ad ſuos milites: ὧν καὶ πλήθει σύμπαντες καὶ καθ' ἕνα ἕκαστον ἐν ἀνδρείᾳ προὔχετε. Lege εὐανδρίᾳ, ut & Schottus conjecerat. Athenæus lib. 13. ἐπαινῶ δὲ καὶ αὐτὸ τὸ κάλλος. καὶ γὰρ ἐν ταῖς εὐανδρίαις τοὺς καλλίστους ἐκκρίνουσι, καὶ τούτους πρωτοφορεῖν ἐπιτρέπουσι. Forte θαλλοφορεῖν. Certe & ſenes ipſi qui venuſtiſſimi erant judicati in Panathenæis, eligebantur, qui Minervæ thallophori eſſent. Xenophon in Sympoſio.

Ἀνδοκίδης δ' ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου.] Pag. 32, ſed locus corruptus eſt. Meminit Heſychius. εὐανδρίας ἀγών.

εὐαν-

εὐανδρία πλῆθος νέων. Xenophon 3 ἀπομν. initio. οὐδὲ εὐανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει ὁμοία τῇ ἐνθάδε συνάγεται. Locum integrum aſcribe pag. 445. Plato p. 950.

Εὔβουλος.] Εὔβουλος Προβαλείσιος Dem. in Neæram. Εὔβουλος ὁ Σπινθάρου pago Προβαλήσιος dicitur à Plutarcho in Æſchine· is omnino qui advocatus in cauſa παραπρ. pro Æſchine ἀνέβη, ut ait Demoſth. in fine illius orationis, populum ſcilicet precaturus, qui autoritate ſua effecit, ne Æſchines cauſa caderet, teſte ibidem Plutarcho. Alter eodem tempore in Republ. verſatus eſt Eubulus Anaphlyſtius. Sed hic altero antiquior eſt paululum, cujus meminit hic Harpocr. & Plutarchus ἐν πολιτικοῖς παραγγ. qui hunc ait tantum περὶ τὰς διοικήσεις i. *pecuniæ publicæ adminiſtrationem* πεπολιτεῦσθαι, & nunquam aliis in rebus ſeſe immiſcuiſſe. (Hoc προαίρεσις dicitur, ſecta, Demoſtheni pro corona. εἶτα καὶ πολλῶν προαιρέσεων οὐσῶν τῆς πολιτείας, τὴν περὶ τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις εἱλόμην ἐγώ. τάξιν etiam vocat Demoſth. ib. & in περὶ παραπρ. initio. Alius etiam fuit eo tempore Εὔβουλος Μνησιθέου Κύπριος (Κυθήριος forte.) apud Demoſth. pro corona pag. 103, ubi pro ἄρχοντος Νεοκλέους alii libri Νικοκλ.) & cum Demoſthene eum Ἀναφλύστιον vocat, de quo vide locum Theopompi apud Athenæum 4 ex x Philipp. ὁ δὲ Θεόπομπος ἐν τῇ ι τῶν Φιλ. Εὔβουλόν φησι τὸν δημαγωγὸν Ἀθήνησι ἄσωτον γενέσθαι his verbis: ὁ δὲ τῶν Ἀθηναίων καὶ τὰς προσόδους καταμισθοφορῶν διατετέλεκε. Et Ulpianus in primam Olynth. cujus verba attuli in V. θεωρικά. Eubuli Probaleſii filius fuit Spintharus avo cognominis. Σπίνθαρος ὁ Εὐβούλου Demoſth. κατὰ Κόνωνος. Libanius declam. 16. εἰσῆλθον εἰς τὴν πολιτείαν μετ' Εὔβουλον καὶ Ἀριστοφῶντα ait Demoſth.

Εὔδικος.] Μέχρι τούτου Λασθένης φίλος ὠνομάζετο Φιλίππου,

λίπωυ, ἕως πρῴδωκεν Ὄλυνθον, μέχρι τούτου Τιμόλαος, ἕως ἀπώλεσε Θήβας, μέχρι τούτου Εὔδικος καὶ Σῖμος οἱ Λαρισσαῖοι, ἕως Θετταλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν.

Add. Εὐημερία.] Photius. Εὐημερίαν, τὴν εὐδαιμονίαν. Λέξις Ὀλυνθία. Εὐημερία δίαιτοιναι καὶ μῖσαι φίλαι. καὶ εὐημερήσαντο, Ὑπερείδης.

Ἐρατοσθένης ἐν τῷ περὶ χρονογραφιῶν.] Hujus operis meminit præter Euſebium in Chronico, Dionyſius Halic. lib. 1 p. 60. ὁ δὲ χρόνος οὗτος ἀναμετρηθεὶς τοῖς Ἐρατοσθένους χρονογραφίαις κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος πίπτει τῆς ἑβδόμης Ὀλυμπιάδος, ὅτι δέ εἰσιν οἱ κανόνες ὑγιεῖς, οἷς Ἐρατοσθένης κέχρηται, καὶ πῶς ἄν τις ἀπευθύνοι τοὺς Ῥωμαίων χρόνους πρὸς τοὺς Ἑλληνικοὺς, ἐν ἑτέρῳ δεδήλωταί μοι. Affert Catonis Porcii ſententiam, qui 432 annis poſt Ilii excidium conditam eſſe Romam ſcripſerat, id ſecundum Eratoſthenis canones coincidit anno primo ſeptimæ Olymp. Ergo 408 annos ab Ilii excidio ad primam Olympiadem ponebat Eratoſthenes.

Pag. 131. Πλάτων.] In Phædro, & Euthyphrone & Apologia Socratis. Suidas in φίλιςος.

Εὐλωιάπεζα.] Cui opponitur ἀφλωιάζειν. Arrianus lib. 4 cap. 7. ταῦτα τί κωλύει διαλαβόντα ζῆν κύφως καὶ εὐλωίως.

Pag. 132. Εὐνίδαι.] Heſychius: Εὐνεῖδαι γένος ἀπὸ Εὐνέως κεκλημένον τοῦ Ἰάσονος υἱοῦ. οἱ δὲ γένος τι Ἀθήνησι κιθαριστῶν. Id nomen varie corruptum legitur. Apud Pollucem lib. 8 p. 401. οἱ δὲ περὶ τὰς πομπὰς ἐκ τοῦ Εὐοινειδῶν γένους. Lege Εὐνειδῶν. Apud Athenæum lib. 15 Κρατῖνος ἐν Εὐνοίδαις laudatur. Sed apud Ptolemæum Hephæſtionis f. & Stobæum λογ. 170 rectius Εὐνείδαις legitur. Dicti enim ſunt ab Euneo Jaſonis & Hypſipyles filio, de quo Homerus Ἰλ. κ ad finem. & ita ſcribendum eſſe ait autor Etymol. cum ſit ἀπὸ τοῦ Εὐνέως.

L Euſta-

Eustathius Ὀδυσσ. λ pag. 1681. Νείλεως ἡ γενικὴ Νείλεω, ὡς Μενέλεω. τούτου δὲ Νηλεῖδαι οἱ ἀπόγονοι, ὡς Εὐνεῖδαι φησιν οἱ τοῦ Εὔνεω. Hæc ex Artigrapho seu τεχνικῷ citat Eustathius. Charisius lib. 1. *Græca nomina in us terminata, quæ aut crescunt*, (l. *concrescunt*) *aut per os efferuntur, hanc o literam in i mutant, ut Melampus, Melampodis; Eunus, Eunois; Euplus, Euplois.* Infra tamen ait, *quæ genitivo Græco aut crescunt aut per us efferuntur.* Photius in lexico. Εὐνεῖδαι γένος Ἀθήνησι μουσικὸν ἀπὸ Εὔνεω τοῦ Ἰάσονος καὶ Ὑψιπύλης.

Ἱεραρχίας.] Ἱερουργίας. Suidas.

Ἀεργνώτη.] De hac Suidas. Porphyrius eam Pythagoræ filiam à nonnullis dici memorat in lib. de vita Pythag.

Εὐ, ῥῆμα.] Εὕρημα.

Pag. 133. Παμφιλίας.] Παμφυλίας.

Εὐρυσάκους τοῦ Αἴαντος.] Et Tecmessæ Teleutantis Phrygii filiæ, ut canit Sophocles in Ajace Mastigoph. Ajax enim ex Lysidice Coroni filia Philium suscepit, ex Tecmessa autem captiva Eurysacem teste Isacio Tzetze in Lycophronem pag. 15. Philæus autem & Eurysaces Athenas venerunt, sedemque ibi posuerunt. Eurysaces quidem Melitæ, in quo pago eidem postea mortuo templum, quod Εὐρυσάκειον vocant, constitutum est. Phylæus autem Braurone vixit. A Phylæo Phylaidarum familia propagata est, teste Plutarcho in Solonis vita.

Εὐσύμβολος &c. --- Ἀνθρώπων πολιτικῶν.] Apud Philostratum lib. 1 de vita Apollonii cap. xx. ὑπὲρ τοῦ ἀξυμβόλου ἴσως καὶ τοῦ μὴ ἀηδὴς δοκεῖν. Leg. ἀξυμβόλου. Sic lib. 2 cap. 14. χρηστόν τι καὶ ξύμβουλον τοῖς ὑπηκόοις.

Εὐώνυμοι.] Sive εὐωνυμεῖς. Æschines κατὰ Τιμάρχου p. 13. Demosth. in Midiam, sub finem: Διόπιμον τὸν Εὐωνυμέα.

νυμία. Stephanus tamen ipsum pagum Εὐώνυμον dici quoque ait: λέγεται καὶ ὁ δῆμος Εὐώνυμος ab Euonymo Cephisi filio, seu Cœli & Terræ.

Pag. 134. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ χρυσίππου.] Ea oratio est, quæ πρὸς Φορμίωνα hodie inscribitur. Dicta est autem pro Chrysippo Atheniensi, ut est in oratione & argumento, & in MS. inscribitur ὑπὲρ χρυ. πρὸς τὴν Φορμίωνος παραγραφὴν ὑπὲρ δανείου λόγος.

Ἐφέται.] Helladius: Ἀρεοπαγῖται μὲν ἐκαλοῦντο οἱ τὴν ἑκούσιον φόνον κρίνοντες. οἱ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις κοινῶς ἐφέται. Suidas & Etymol. ἐφέται ἄνδρες ὑπὲρ ν' ἔτη γεγονότες καὶ ἄριστα βεβιωκέναι ὑπόληψιν ἔχοντες, οἳ τὰς φονικὰς καὶ ἐφ' αἵματι δίκας ἔκρινον. ἐκαλεῖτο δὲ αὐτῶν τὰ δικαστήρια ἐφετῶν.

Ἐν φρεάτοις.] Ἐν φρεαττοῖ Photius.

Ἐφ' ἱερόν.] Dem. πρὸς Λεπτίνην. τούτων δ' ἁπάντων στήλας ἀντιγράφους ἐστήσαθ' ὑμεῖς τῇ κακείνου (Λεύκων) τὴν μὲν ἐν Βοσπόρῳ, τὴν δ' ἐν Πειραιεῖ, τὴν δ' ἐφ' ἱερῷ. Et iterum ἐν τῷ πρὸς Λακρίτου παραγραφήν. Locus Demosthenis πρὸς Πολυκλέα περὶ τοῦ ἐπιτριηρ. est. καὶ τοῦ στρατηγοῦ ἅμα Τιμομάχου πλεῖν προστάξαντος ἐφ' ἱερὸν ἐπὶ τὴν παραπομπὴν τοῦ σίτου. Arrianus in Periplo Ponti Euxini, Κατὰ τὸν Θράκιον Βόσπορον καὶ τὸ στόμα τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐν τοῖς δεξιοῖς τοῖς τῆς Ἀσίας μέρεσιν, ἅπερ ἐστὶ τοῦ Βιθυνῶν, κεῖται χωρίον λεγόμενον Ἱερὸν, ἐν ᾧ ναός ἐστι Διὸς οὐρίου. τοῦτο τὸ χωρίον ἀφετήριον τῶν εἰς τὸν πόντον πλεόντων. Polyb. lib. 4 pag. 307. Scholiastes Apollonii lib. 2 p. 114. Est & ἱερὸν ὄρος in Thracia, cujus meminit Xenophon lib. 7 Exped. Cyri pag. 402, & Demosth in Philipp. 3 pag. 46, & in orat. de Haloneso. pag. 33.

Ἐφορία.] Etymol. magnum. ἀγορὰ ἐφορία. ἡ σύνοδος ἡ πρὸς τοῖς κοινοῖς ὅροις γινομένη τῶν ἀστυγειτόνων, οὗ οἱ ὅμοροι συνιόντες περὶ τῶν κοινῶν ἐβουλεύοντο. Aristides alio sensu

 in en-

in encomio Romæ, ἐνταῦθα τέχνη τι περιβάλλεσθε καὶ πόλεις ἐφορείας.

Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.] Olynth. 3. ἐφορμεῖν τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς.

Ἐχῖνος.] Schol. Comici in Vespis p. 533 ad illum versum, ὁ ἐχῖνος οὖν ἔχων τὴν ἐπεμαρτύρετο, notat, ἀγγεῖόν τι χαλκοῦν ἢ ἐκ κεράμου, εἰς ὃ καθιᾶσιν οἱ διαιτηταὶ τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν, ἃ τινες ἐπεμαρτύρησαν καὶ κατασημηνάμενοι μετὰ ταῦτα, εἰ ἐγκληθείη ἡ δίαιτα, τοῖς δικασταῖς ἐπεδίδουν. τοῦ δὲ ἀγγείου τούτου καὶ Δημοσθένης μνημονεύουσι καὶ Ἀριστοτέλης. Porro ἐμπήκτης dicebatur minister publicus, qui tabellas à thesmophoro (f. thesmotheta) acceptas inculcabat, inducebatque in orificium cadi. Sic enim interpretor illud πήσσει εἰς τὴν κανωνίδα, Hesychii in ἐμπήκτη. Etymolog. ἐμπήκτης ὁ θεσμοθέτης. Idem, Ἐχῖνος ἢ καδίσκος. ἀγγεῖά τινα τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐκ κεράμου, εἰς ἃ αἴτι μαρτυρίαι καὶ αἱ προκλήσεις ἔγγραφοι ἐνεβάλλοντο ὑπὸ τῶν δικαζομένων, καὶ κατεσημαίνοντο, ἵνα μηδεὶς κακουργήσῃ τὰ ἐμβαλλόμενα. κανονίδα in Hesychio pessime explicuit Salmasius in Vopiscum p. 445.

Pag. 135. Πέμπτῳ Φιλιππικῶν.] γρ. ἐννάτῳ. Sic enim ibi de Philipp. οὐχὶ Θηβαίων Ἐχῖνον ἀφήρηται. De qua multa Polybius lib. 9. Ulpianus. Ἐχῖνος πόλις Θηβαίων μὲν ἄποικος, πλησίον δὲ Θετταλίας, ἀπὸ Ἐχίνου ἑνὸς τῶν Σπαρτῶν. Marcianus Heracl. Ἐχῖνος οὗ πόλις ἐστὶ τοῦ Σπαρτοῦ κτίσις Ἐχίονος. Vide quæ ibi notavi. Scylax in Maliensibus ponit.

Αὐτοῦ.] Ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἀδικημάτων κατασκεδάσας.

Κατέχει.] γρ. καταχεῖ, seu καταχέει. Ulpianus ibidem, ἕωλα pro obsoletis usurpat Demosth. in Midiam. καὶ τἀδικήματα ἕωλα τὰ τούτων ὡς ὑμᾶς καὶ ψυχρὰ ἀφικνεῖται. Vide Etymol.

Ξενοφῶν ἐν ἕκτῃ.] γρ. ἑβδόμῃ. Locus est pag. 239. Hesychius

ſychius ζιραὶ χιτῶνες ἀνάκωλοι. Gloſſæ; *Replica*, ἀνάκωλα. Euſtathius Ι'λ. λ pag. 837.

Ι'σοκράτης περὶ τ ἀντιδόσεως, Α'ριστοτέλης τ καθ' ἐκεῖνον τ χρόνον ζωγράφων.] Photius: Α'ριστοτέλης κτ τ Ι'σοκράτους χρόνον ζωγράφον.

Pag. 136. Α'δικοῦντες.] Suidas & Etymol. habet καθιστάμενη, πρὸς ἣν ἐμήνυον οἱ ὀφείλοντες χρήματα τῇ πόλει, καὶ μὴ ἀποδεδωκότες, præcipue peculatores, ut Demoſth. ibi indicat. Sed & cæteri qui Remp. aliquo pacto violaſſent. Andocides περὶ τ μυστηρίων ſæpe, quæ ipſa oratio eſt, quam Harpocratio hic περὶ ἐνδείξεως appellat. Delatus enim erat Andocides à Cephiſio quodam, ὁ ἐνδείξας ἐμὲ Κηφίσιος οὑτοσὶ pag. 6 & per totam orationem. Sed alia eſt περὶ τ ἐνδείξεως ab ea, quam habemus περὶ τ μυστηρίων. Teſtis Plutarchus Andocide. Δηλοῖ δὲ περὶ πάντων ἐν τοῖς λόγοις, οὓς συγγέγραφεν. οἱ μὲν γὰρ ἀπολογουμένου περὶ μυστηρίων εἰσὶν, οἱ δὲ καθόλου δεομένου (lege καθόδου, ut ipſe indicat Plutarchus eo loco.) σώζεται δὲ αὐτοῦ καὶ ὁ περὶ τ ἐνδείξεως λόγος καὶ ἀπολογία πρὸς Φαίακα καὶ περὶ τ εἰρήνης. De his ζητητοῖς Lyſias p. 154.

Δημοσία.] Δημόσια Photius.

Αἰσχίνης κτ Κλησιφῶντος.] Pag. 54 & 56.

Αὐτόν.] Αὐτῶν.

Η'γουμένη.] Sententias judicum numerabant. Iſæus pag. 48.

Ο'ρφανῶν.] Æſchines contra Timarchum pag. 26. Demoſth. ἐν τῷ πρὸς Λακρίτου παραγραφῇ in fine. ἀλλὰ ποῦ χρὴ δίκην λαβεῖν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, περὶ τ ἐμπορικῶν συμβολαίων: παρὰ ποίᾳ ἀρχῇ; ἢ ἐν τίνι χρόνῳ; παρὰ τοῖς ἕνδεκα; ἀλλὰ τοιχωρύχους καὶ κλέπτας καὶ τοὺς ἄλλους κακούργους τοὺς ἐπὶ θανάτῳ οὗτοι εἰσάγουσιν. ἀλλὰ παρὰ τῷ ἄρχοντι; οὐκοῦν ἐπικλήρων καὶ ὀρφανῶν καὶ τ τοκέων προστέτακται τῷ ἄρχοντι ἐπιμελεῖσθαι; ἀλλὰ νὴ δία παρὰ τῷ βασιλεῖ. ἀλλ' οὐκ ἐσμὲν

γυμνασίαρχοι, ὐδὲ ἀσεβείας ὐδένα γραφόμεθα. ἀλλὰ ὁ πολέμαρχος εἰσάξει; ἀποστασίυ γε καὶ ἀπροστασίυ. οὐκῦν ὑπόλοιπόν ἐστιν οἱ στρατηγοί. ἀλλὰ τὺς τριηράρχυς καθιστᾶσιν ὔποι, εἰσάγοντες εἰς τὸ δικαστήριον, ἐμπορικὴν δὲ δίκην ὐδεμίαν ἂν εἰσάγυσι. Ulpianus ad illa in exordio Midianæ. καὶ κατηγορήσων, ἐπειδή τις εἰσάγει, πάρειμι ὡς ὁρᾶτε. μετὰ γὰρ, inquit, τὸ ἀποκληρωθῆναι τὸ δικαστήριον, ἐδίδοντο τοῖς θεσμοθέταις αἱ γραφαί. κἀκεῖνοι ἠρώτων λοιπὸν, βύλει κατηγορεῖν, ἢ μαρτύρας ἔχεις εἰς τὰς ἀποδείξεις ἑτοίμυς, καὶ εἰ συνέφησεν, ὕτως ἤδη λοιπὸν εἰσήγετο. ἄρχοντες δὲ ἦσαν οἱ ἐν ἑκάστῳ δικαστηρίῳ τὰς κρίσεις εἰσάγοντες. Supra dixerat εἰσαγωγὴ γάρ ἐστιν Ἀθήνησιν ἀρχὴ τῶν τὰ ἐγκλήματα εἰσαγόντων. Idem longe post: ἔδει τὸν μέλλοντα κατηγορεῖν, εἰ πάντα ἕτοιμα ἔχει πρὸς τὸν ἀγῶνα ἐρωτᾶσθαι, εἰ δὲ συνέφησεν ἐκεῖνος, ὅρκον ἀπῃτεῖτο λοιπὸν ὑπὲρ τοῦ ἐπεξελθεῖν, ὁ μὲν ὖν ὀμόσας εἰσήγετο. εἰ δὲ ᾔτησέ τινα χρόνον ὑπὲρ τοῦ ἐπισκέψασθαι, ἔμενεν ἡ γραφή. ἐκαλεῖτο δὲ τὸ τοιῦτον ὑπωμοσία, qua se excusabat, & advocationem petebat. Lysias p. 166 βασιλέα ἐπικλήρων καὶ ὀρφανῶν κύριον vocat.

Pag. 137. Ὕβρεως.] Aristoph. in Vespis pag. 533. προσκαλῦμαί σε, ὦ γέρων, ὕβρεως. Et mox: ὕβριζ' ἕως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ.

Ἡγεμὼν Συμμορίας.] Demosth. ἐν τῷ περὶ τῆς συντάξεως. καὶ πρότερον μὲν κατὰ συμμορίας εἰσεφέρετε. νυνὶ δὲ πολιτεύετε κατὰ συμμορίας. ῥήτωρ ἡγεμὼν (supple συμμορ.) καὶ στρατηγὸς ὑπὸ τύτῳ. καὶ οἱ βοηθησόμενοι μεθ' ἑκατέρων τριακόσιοι, οἱ δ' ἄλλοι προσνενέμησθε, οἱ μὲν ὡς τύτυς, οἱ δ' ὡς ἐκείνυς. Quæ verba etiam in Olynth. 2 in fine leguntur. Verba Demosth. in orat. pro corona p. 112. πόσα χρήματα τὺς ἡγεμόνας τῶν συμμοριῶν ἢ τὺς δευτέρυς καὶ τρίτυς οἴεσθέ μοι διδόναι. Demosth. contra Midiam, ἡγεμὼν συμμορίας ὑμῖν ἐγενόμην ἐγὼ ἔτη δέκα. Tunc autem erat Demosthenes 32 natus annos, ut ibi ait. Est etiam ἡγεμὼν τοῦ χορῦ apud Demosth. in Midiam p. 393.

Δημο-

Δημοσθένυς.] Περὶ Ἀλοννήσυ. Vide argumentum Libanii.

Pag. 138. Θυκυδίδης ἐν ὀγδόῃ.] Thucyd. lib. 8. χηλὴ γάρ ἐστι τοῦ Πειραιῶς ἡ Ἠετιωνία καὶ παρ' αὐτὴν ὁ ἔσπλυς ἐστίν. Meminit & Demosth. contra Theocrinem in fine, ubi eandem narrat historiam, quam Thucydides, apud quem lege χηλὴ ex Polluce lib. 1, & Suida, apud quem χηλαὶ οἱ ἔμπροσθεν τοῦ πρὸς θάλασσαν τείχυς προβεβλημένοι λίθοι διὰ τὴν τῶν κυμάτων βίαν, μὴ τὸ τεῖχος βλάπτοιτο. παρὰ τὸ ἐοικέναι χηλῇ βοός. Mox χηλαὶ λιμένων αἱ ἐξοχαί.

Οἱ δὲ χίλιοι.] Dinarch. p. 92. Maximus Tyr. serm. 39. οὐ γὰρ τῷ κυάμῳ λαχόντες δικασταὶ χίλιοι ταῦτα ἐξετάζυσι. Mox. τοιαῦτα ἐν Ἡλιαίᾳ εὐθύνεται. Stephanus, Ἡλιαία. ἔστι δὲ τὸ μέγα δικαστήριον τὸ ἐκ τῶν δ ἡλισμένον δικαστηρίων, ἐκ πεντακοσίων καὶ πεντήκοντα, καὶ διακοσίων καὶ ἑκατόν.

Pag. 139. Ἡμιολιασμός.] Isocrat. in Trapezit. pag. 715. Latini *sescuplum* aut *sesquiplum* dicunt. Concilio Laodicensi can. 4. περὶ τοῦ μὴ δεῖν ἱερατικοὺς δανείζειν καὶ τόκους καὶ τὰς λεγομένας ἡμιολίας λαμβάνειν. *Sescupla* vertit Fernandus in Breviatione Canonum. In Cod. Moguntin. *sescupla*, i. summam capitis & dimidium summæ. Marius Victorinus: *Hemiolia subsistit quæ est sesquipli ratio.* Hemiolium dicunt numerum qui tantundem habeat quantum alius & dimidium amplius, ut si compares tres & duo.

Ἤπειρον.] Et ita sumitur ἤπειρος apud Herodotum lib. 4 pag. 254 in inscriptione, quam Darius ad Tearum amnem posuit. Et apud Xenoph. lib. 3 initio. Et Demosth. πρὸς Πολυκλέα περὶ ἐπιτριηρ. initio. ᾤχοντο ἀπολιπόντες τὰς ναῦς οἱ μὲν εἰς τὴν ἤπειρον στρατευσόμενοι, οἱ δ' εἰς τὰς τῶν Θασίων καὶ Μαρωνιτῶν ναῦς. Antiphon p. 124 & Isocrates Panegyr. p. 93 continens Asiæ, & p. 123. ἠπειρώτας vocat Asiaticos regi Persarum obnoxios, & in ea oratione

tione passim, & Lysias in orat. pro Aristophane, pag. 146.

Pag. 140. Ταύτας.] γρ. ταῦτα. Ἡράκλειον enim templum est Herculis. Duo in Attica fuere, alterum Marathone, alterum in Cynosargi, ut scribit Herodotus lib. 6 p. 372. meminit Ctesias. Livius pag. 576. Laërtius p. 211. Sed hoc loco Ἡράκλεια sunt Herculis festi dies, de quibus Demosth. pro corona, & κατ' Αἰσχίνου περὶ παραπρ. Itaque ταύτας, quod sequitur, ferri potest supplendo ἑορτάς. Aristoph. in Ranis, ὁπόθ' Ἡράκλεια τὰ ἐν Διομείοις γίνεται.

Ἡραῖον τεῖχος.] Herodotus lib. 4 p. 253. Ἡραίου πόλιος τῆς παρὰ Περίνθῳ. Demosth. Olynth. 3.

Ἡρία.] Isæus περὶ Ἀστυφίλου κλήρου in fine, τοὺς ἐχθίστους Ἀστυφίλου ἐπί τε τὰ μνήματα ἰέναι, καὶ ἐπὶ τὰ ἱερὰ ἐκείνου ποιήσετε. leg. ἠρία. Dinarchus contra Aristogit. εἰ τὰ ἱερὰ πατρῷά ἐστιν. Lege ἠρία, quod ex sequentibus manifestò probatur: τοσοῦτον δ' ἀπολέλοιπε τοῦ πατρὸς μνῆμά τι ἔχειν, ὦ Ἀθηναῖοι, δεῖξαι, ὥστ' οὐδ' ἐν Ἐρετρίᾳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τελευτήσαντος ἐκεῖ τὰ νομιζόμενα ἐποίησεν αὐτῷ. Demosth. contra Eubulidem. Dio Chrys. orat. 44 p. 509. ἢ ἡμεῖς ἱδρύσασθε τὸ ἄγαλμα, καὶ ἱερόν. Scribo ἠρίον.

Δημοσθένης.] Verba Dem. sunt: ἔπειτα λαμβάνει παῖδα διάκονον ὑδρίαν χαλκῆν ἀποφέροντα ἀλλοτρίαν ᾐτημένην πολλοῦ ἀξίαν: *commodato acceptam*. Utitur & Theophr. in charactere τῆς ἀπιστίας, & Lysias p. 174 initio, & 159 in fine. Sic enim lego.

Ἀπῶ, οὐδὲ λωπάδ' αἰτοῦμαι.] Αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος.

Pag. 141. Μυρρινά.] Galenus lib. 9 de facult. simplic. Medic. Stephanus in Λῆμνος habet Μύριναν, & in Μύρινα.

Ἠϊών.] Thucyd. Ἠϊόνα τὴν ἐπὶ Στρυμόνι. Ibi Schol.

Thu-

Thucyd. lib. 1 p. 65 ſcribit, ὅτι δύο Ἠϊόνες εἰσὶν ἐν τῇ Θρᾴκῃ, ἡ μὲν λιμὴν τῆς Ἀμφιπόλεως, περὶ ἧς νῦν λέγει (ſed & lib. 4 Ἠϊόνα ait Thucydides eſſe emporium 25 ſtad. diſtans ab Amphipoli.) ἡ δ' ἄλλη πόλις. Λυκόφρων. τὴν μὲν γὰρ Ἠϊὼν Στρυμόνος βισαλτία.

Θουκυδίδης.] Lib. 4 initio.

Θέμενος. --- Δημοσθένης.] Et Lycurgus κατὰ Λεωκράτους pag. 137. Æneas in Poliorcet. pag. 9. πολλοὶ δὲ τῶν Χαλκιδέων δι' ἀγνοίας ἀπώλλυντο. οἱ γὰρ ἐκφοβηθέντες ἐτίθεντο φέροντες τὰ ὅπλα πρὸς τοὺς πολεμίους ὡς πρὸς φίλους. Plato eo ſenſu ὅπλων θέσις dixit. Lyſias κατὰ Φίλωνος p. 175 in fine. Leopardus lib. XI cap. 20. θέμενος τὰ ὅπλα, contrario ſenſu Xenophon lib. 2 Ἑλλην. p. 276 pro ἀποθέμενος & ſic p. 277 & 783. Sic & Thucydides non ſemel. Ut lib. 4 interpres ἀποθέμενος explicat, eodemque libro p. 314 ἔθεντο τὰ ὅπλα pro παρέθεντο, ut ſchol. explicat. Et ſic Herodotus p. 315. Sic Ariſtophanes Lyſiſtrate p. 846. θὲς ἐς τὸ πρόσθεν ὑπτίαν τὴν ἀσπίδα, ubi *colloca* ſignificat *humi*. Libanius in Baſilico. οὕτω θαῤῥοῦντι τὰ ὅπλα ἐτίθετο, *arma induebat*, καὶ τὸ τῆς ἐλπίσι πλῆθος σύμφωνον ἐκομίζετο. Diodorus lib. 20 p. 770. θεμένους τὰ ὅπλα παραδοῦναι σφᾶς αὐτούς. θέσθαι τὰ ὅπλα pro *caſtra metari* uſurpat Dionyſ. Halic. ſicut & Xenophon.

Pag. 143. Θερμάν.] Θέρμην urbem Macedoniæ commemorat Thucyd. lib. 1, ubi Scholiaſtes notat, ὅτι ἡ νῦν Θεσσαλονίκη πόλις πάλαι Θέρμη ἐκαλεῖτο.

Θερμοπύλαι.] Scylax in Melienſibus. ἐντεῦθεν Θερμοπύλαι, Τραχὶς, Οἴτη, Ἡράκλεια.

Pag. 144. Θέσθαι.] Sic θέσις pro *hypotheca* & *oppignoratione* ſumitur apud Demoſth. πρὸς Ἀπατούριον initio, παραθείσης τῆς νεὼς μ μνῶν, ὅσουπερ ἡ θέσις ἦν. Etymol. θέμενος ὁ λαβών τι σκεῦος εἰς ὑποθήκην. Tamen & θέμενος

 dicitur,

dicitur, *qui pecuniam apud argentarium deposuit:* & θέμα *depositum* apud Cebetem in Tabula.

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τ ἀτελειῶν.] i. πρὸς Λεπτίνην. Utitur autem sic etiam in ea contra Timocratem. ἐπειδὴ τοὺς μὲν τ Σόλωνος νόμους τοὺς πάλαι δεδοκιμασμένους, οὓς οἱ πρόγονοι ἔθεντο, λύουσιν.

Pag. 145. θέτης.] Utitur Isæus in oratione ὑπὲρ τοῦ Ἀριστάρχου κλήρου. Hesychius, θέτης ὁ προθέμενός τι. Ut autem Isæus eo loco πρατῆρα ἢ θέτην jungit, ita ex adverso in orat. περὶ τ Δικαιογ. κλήρου. p. 48 πριάμενον ἢ θέμενον bis conjungit. Est autem θέμενος *creditor qui pignori accipit*, ὑποθέμενος *debitor qui obligat*, teste Ammonio & Harpocrat. in θέσις. De hac voce πρατὴρ vide Pollucem.

Ἐν τῷ περὶ τ ἀτελειῶν.] Videtur esse oratio πρὸς Λεπτίνην, in qua περὶ ἀτελειῶν controversia est. Ibi autem a Leucone Bospori κυρίῳ, (non enim tyrannum vocat, quia hospes erat Atheniensium & civitate atque immunitate donatus) Theudosiam emporium conditum esse scribit nihilo inferius Bosporo ipso. Leucon autem immunitate donarat Athenienses καὶ πρώτους γεμίζεσθαι, *primum frumentum auferre eis licere* pronunciaverat immunes a tricesima. Ait vero Demosthenes quotannis Athenis advehi e Bosporo, quod erat eorum horreum, 40 σίτου μυριάδας. Supple eleganter μεδίμνων. μόδιον usurpat Dinarchus.

Θεωρικά.] Libanius in Olynthiacam 1 argum. & Demosth. ἐν τῷ περὶ τ συντάξεως δύο ὀβολοὺς singulis distribui consuesse memorant, & Demosth. etiam pro corona non longe ab initio. Verba Libanii sunt. οὐκ ὄντος τὸ παλαιὸν θεάτρου λιθίνου παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ ξυλίνων συμπηγνυμένων ἰκρίων, καὶ πάντων καταλαμβάνειν τ τόπον σπευδόντων πληγαί τε ἐγίνοντο, καί που καὶ τραύματα. τοῦτο κωλῦσαι βουληθέντες

θέντες οἱ πρεσβῦται τῶν Ἀθηναίων ὠνητοὺς ἐποιήσαντο τοὺς τόπους, καὶ ἕκαστον ἔδει διδόναι δύο ὀβολούς. ( ) ἵνα δὲ μὴ δοκῶσιν οἱ πένητες τῷ ἀναλώματι λυπεῖσθαι, ἐκ τοῦ δημοσίου λαμβάνειν ἕκαστον ἐτάχθη. Sequitur. τοὺς δύο ὀβολούς. ἐντεῦθεν μὲν οὖν τὸ ἔθος ἤρξατο. προῆλθε δὲ εἰς τοσοῦτον, ὥστε οὐκ εἰς τοῦτο μόνον ἐλάμβανον, ἀλλὰ ἁπλῶς πάντα τὰ δημόσια χρήματα διενέμοντο. Ulpianus in Olynth. 1. πολλῶν θεωμένων καὶ στασιαζόντων διὰ τὸν τόπον καὶ ξένων καὶ πολιτῶν, καὶ λοιπὸν τῶν πλουσίων ἀγοραζόντων τοὺς τόπους, βουλόμενος (ὁ Περικλῆς) ἀρέσαι τῷ δήμῳ καὶ τοῖς πένησιν, ἵνα ἔχωσι καὶ αὐτοὶ πόθεν ὠνεῖσθαι τόπους, ἔγραψε τὰ προσοδευόμενα χρήματα τῇ πόλει γίνεσθαι πᾶσι θεωρικὰ τοῖς πολίταις. εἶτα ἐπιχειρήσαντος Ἀπολλοδώρου τινὸς (cujus meminit Demosth. contra Neæram initio) πάλιν αὐτὰ ποιῆσαι στρατιωτικά, βουλόμενος Εὔβουλος ὁ πολιτευόμενος, δημαγωγὸς ὢν πλείονα εὔνοιαν ἐπισπάσασθαι τοῦ δήμου πρὸς ἑαυτόν, ἔγραψε νόμον τὸν κελεύοντα θανάτῳ ζημιοῦσθαι, εἴτις ἐπιχειροίη μεταποιεῖν τὰ θεωρικὰ στρατιωτικά. Isocrates de pace 347.

Ἀγύρριος.] Hujus meminit Plato comicus apud Plutarchum ἐν πολιτικοῖς παραγγέλμ. & Isocrates.

Pag. 146. Δραχμή.] Drachma Athenis lucar initio fuit, unde adagium, δραχμὴ χαλάζωσα. Notandum hic Philini nomen, quod ni fallor leges apud Hesychium.

Εὔβουλος. Eubuli hujus meminit Æschines contra Ctesiphontem initio. Theophilus in Philaulo de quadam meretrice, ἣν ἥδιόν ἐστιν ἰδεῖν, ἢ τὸ θεωρικὸν ἔχουσιν ἡμῖν διανέμειν ἑκάστοτε.

Ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ.] Pollux p. 400 initio, ubi male interpres. Et Demosth. pro corona p. 115. Porro Demades hanc pecuniam reip. gluten esse dicebat. Plutarch. ἐν Πλατωνικ. ζητήμ. ὡς ἔλεγε Δημάδης, κόλλαν ὀνομάζων τὰ θεωρητικὰ τῆς δημοκρατίας.

Θεωροί.] Qui his præerat, ἀρχιθέωρος dicebatur. Andocides περὶ μυστηρίων p. 17. ἀρχιθέωρον εἰς Ἴσθμὸν καὶ Ὀλυμπίαζε. Meminit & Dinarchus. Autor Etymolog. Ἀρχιθέωρος ὁ ἡγούμενος τῶν θεωρῶν. θεωροὶ δὲ εἰσὶν οἱ τὴν θεωρίαν φέροντες τοῖς θεοῖς εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀγῶνας, καὶ ὑπὲρ τῶν πόλεων θύοντες. Apud Heliodorum lib. 2 & 3 ἀρχιθέωρος τῶν Αἰνιάνων dicitur Theagenes. Latinis *legati* dicuntur. Sic Livius lib. 45 de ludis ab Æmilio indictis: *& legationes cum victimis*. In Græco erat θεωρίαι. Curtius lib. 4. Carthaginiensium *legati tunc venerant* &c. id est, θεωροί. Polybius leg. 71. In Indice fabularum Æschyli recensetur una hoc titulo, θεωροὶ ἢ Ἰσθμιασταί. Male in vulgatis editionibus Θεόδωροι ἢ Ἰσμοιασταὶ legitur. Nam Hesychius in Ἴαμβις sic citat, ut dixi. Ἰσθμιασταὶ, dicitur ut Δηλιασταὶ & Πυθιασταί. In libro 2 Maccabæorum cap. 4 & 5 de certamine quinquennali in urbe Tyro, ἀπέστειλεν Ἰάσων θεωρούς. Vetus interpres vertit *spectatores*, minus recte. Fuit & Nicias ἀρχιθέωρος missus in Delum ab Atheniensibus cum choro & victimis ad sacrum solemne. Plutarchus in Nicia. Idem in Demetrio ait decretum fuisse ab Atheniensibus, ut Antigonus & Demetrius Dii Servatores appellarentur, utque legati ad eos mittendi θεωροὶ dicerentur.

Pag. 147. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριστογείτονος.] In prima sub finem. ἀλλ᾽ ἐφ᾽ οἷς ὑμεῖς τὴν μιαρὰν θεωρίδα τὴν Λημνίαν, τὴν φαρμακίδα, καὶ αὐτὴν καὶ τὸ γένος ἅπαν ἀπεκτείνατε. ταῦτα λαβὼν τὰ φάρμακα (supple Aristogitonis frater) καὶ τὰς ἐπῳδὰς παρὰ τῆς θεραπαίνης αὐτῆς, ἣ κατ᾽ ἐκείνης (θεωρίδος supple) τότ᾽ ἐμήνυσεν, ἐξ ἧσπερ ὁ βάσκανος οὗτος πεπαιδοποίηται (in præmium enim delationis civitate donata erat, ut puto) μαγγανεύει καὶ φενακίζει καὶ τοὺς ἐπιλήπτους φησὶν ἰᾶσθαι αὐτὸς ὢν ἐπίληπτος πάσῃ πονηρίᾳ.

Ἀνδο-

Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ Μυστηρίων.] Pag. 5.

Θησεῖον.] De quo Ariſtoph. ἐν ὥραις. εἴ μοι κράτιστόν ἐστιν εἰς τὸ Θησεῖον δραμεῖν, ἐκεῖ δ', ἕως ἂν εὕρωμεν πρᾶσιν, μένειν. Laudat Pollux lib. 7 cap. 2, & hæc à ſervis dici teſtis eſt. Vide ergo Heſychium in Θησεῖον. Ariſtoph. in Equitibus in fine, καθῆσθαί μοι δοκῶ εἰς τὸ Θησεῖον πλεύσαις ἢ ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν. Schol. ἐνταῦθα οἱ καταφεύγοντες τῶν οἰκετῶν ἀσυλίαν εἶχον. Plutarchus in Theſeo in fine. καὶ κεῖται μὲν ἐν μέσῃ τῇ πόλει παρὰ τὸ νῦν γυμνάσιον. ἔστι δὲ φύξιον οἰκέταις καὶ πᾶσι τοῖς ταπεινοτέροις καὶ δεδιόσι κρείττονας. Andocides p. 8 videtur locare juxta Pyræeum, certe longe à foro. Lege ἱκετῶν ex Suida in Θησεῖον. Etymol. Θησεῖον τέμενός ἐστι τῷ Θησεῖ. ὃ τοῖς οἰκέταις ἄσυλον ἦν. ἐλέγοντο δὲ δίκαι ἐνταῦθα. Φιλόχορος δὲ οὐ μόνον τοὺς οἰκέτας τὸ παλαιόν φησι καταφεύγειν εἰς τὸ Θησεῖον, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὁπωσοῦν ἱκετεύοντας. Plutarchus in Theſeo, καὶ ὅσα ὑπῆρχε τεμένη αὐτῷ τῆς πόλεως ἐξελούσης, ἅπαντα καθιέρωσε Ἡρακλεῖ, καὶ προσηγόρευσε ἀντὶ Θησείων Ἡράκλεια, ὡς ἱστορεῖ Φιλόχορος. Idem ante Philochorum Euripides in Hercule Furente.

Pag. 148. Πενιχρὰν κόρην ἣν Θῆσσαν ὀνομάζουσιν οἱ Ἀττικοί.] Schol. Apollonii lib. 1 Argon. p. x. καὶ τὰς πενιχρὰς γυναῖκας θῆσσας λέγουσιν Ἀθηναῖοι.

Ἐπίναγκες.] Demoſthenes πρὸς Λεωχάρην in fine. Terentius Phormione actu 1, ſcena 2 & 5. Harpocr. ſupra in V. Ἐπίδικος. Diodorus lib. XII p. 83, qui pro illo πέντε μνᾶς habet πεντακοσίας δραχμὰς, eandemque legem à Charonda latam eſſe ſcribit.

Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ Ἀστυφίλου κλήρου.] Pag. 70.

Θίμβρων.] Hujus meminit Plutarchus in Artoxerxis vita. Ariſtot. Polit. lib. 7 cap. 14. Xenophon lib. 3.

Pag. 149. Θόρικος.] Thucydides lib. 8. μεταξὺ Θορίκου καὶ Πρασίων. Herodotus lib. 4 p. 256. ἀπὸ Θορικοῦ μέχρι Ἀναφλύστου δήμου. Corrupte apud Demoſth. contra

tra Midiam. Καλλισθένης Σφήτιος, Διόγνητος Θεώρικος, Μνησίθεος Α'λωπεκῆθεν. Scribe Θορίκιος. Thoricios fuisse ex tribu Acamantide docet Dem. περὶ τ' ὀνόματος.

Καλεδηδομένων.] Καλεδηδεσμένων.

Θυμοιτάδαι.] Stephanus Θυματάδαι habet.

Μετίθησιν.] Μετίστησιν.

Αἰσαντίδος.] Αἰαντίδος.

Α'φνιδαῖοι.] Forte legendum est Α'φιδναῖοι. Plutarchus in vitis Rhetorum, in vita Demosthenis initio, Callistratum illum oratorem Α'φιδναῖον fuisse ait. Α'φίδναι δῆμος Hesychio. Plutarcho in Theseo vicus, quem Castor & Pollux cepere. Vide Hesych. in ἀσανίων. Α'φιδναῖος dicitur Callimachus polemarchus ab Herodoto. Decretum apud Demosthenem pro corona initio p. 34.

Pag. 150. Τύπιον.] Vide supra ad ἐπιδίετης.

Ζωόβιον.] Ζωόθεμιν.

'Ιέραξ.] Hujus & Stratoclis Amphipolit. qui Atheniensibus ab Euboeensium defensione redeuntibus legati Amphipolim tradere polliciti sunt, si eo Athenienses navigare vellent, meminit Demosth. Olynth. 1 initio, ubi ait Athenienses id recusasse, & Libanius declam. 16.

Pag. 151. Ε'πιόντα.] Ε'πανιόντα.

Pag. 152. 'Ιερώνυμος Μεγαλοπολίτης.] Quem Isocratis fuisse discipulum ibi Ulpianus annotat. Vide de hoc Hieronymo locum Demosthenis, quem adduxi ad vocem μύρροι.

Δημοσθένης ὁ ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος.] Οἱ παίζοντες οἷα ἄνθρωποι νέοι σφίσιν αὐτοῖς ἐπωνυμίαν πεποίηνται, καὶ καλοῦσι τοὺς μὲν ἰθυφάλλους, τοὺς δὲ αὐτολεκύθους. ἐρῶσι δ' ἐκ τούτων ἑταιρῶν τινες: quorum nonnulli puellas adamant. Infra: ἰθύφαλλοί τινές ἐσμεν ἡμεῖς, συνηγμένοι καὶ ἐρῶντες. Et in fine: ἀκούω

ἀκύω ᾗ, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, Κάκχόν τι τινὰ, ὃς παρ' ὑμῖν ἀπέθανε, καὶ Ἀρισοκράτην τὸ τὺς ὀφθαλμὺς διεφθαρμένον, καὶ τούτυς ἑτέρυς καὶ Κόνωνα τυτονὶ ἑτέρυς εἶναι μειράκια ὄντας καὶ τριβαλλὺς ἐπωνυμίαν ἔχειν. Vide omnino Hesychium in τριβαλλοί. Sequitur in Dem. τύτυς τά τε Ἑκαταῖα κατεσθίειν, καὶ τὰς ὄρχεις τὰς ἐκ τῶν χοιρῶν, αἷς καθαίρυσιν, ὅταν εἰσιέναι μέλλωσι, συλλέγοντας ἑκάστοτε συνδειπνεῖν ἀλλήλοις. Etymolog. τριβαλλοὶ οἱ ἐν τοῖς βαλανείοις ἀναγώγως διατελυόμενοι, οἱ ᾗ τὺς εἰκαίως τὺς βίυς διατελεῦντας.

Ἰκαριεὺς.] Demosthenes κατὰ Κόνωνος.

Σπέμμασι ἐςεμμένος.] Ἐρίῳ πεπλεγμένος. Scholiastes Comici in Plutum p. 43. Ælianus lib. 4 de animal. cap. x.

Pag. 153. Οὕτως.] Scylax. τὸ ᾗ αὐτὸ Ἀδρίας ἐςὶ καὶ Ἰόνιος.

Ἵππαρχος.] Plutarch. in Nicia. καὶ τὸ πέρας ὐδεὶς ἔτι τὸ παράπαν ἐξωςρακίσθη μετὰ Ὑπέρβολον, ἀλλ' ἔσχατος ἐκεῖνος. πρῶτος δ' Ἵππαρχος ὁ Χολαργεὺς συγγενὴς ὢν τῦ τυράννυ.

Ἵππαρχος ὁ Χάρμυ.] De quo Plutarchus in Nicia idem scribit, quod hic Androtion. Meminit & Zenobius in Ἱππάρχυ πίναξ. Nisi alter is est Hipparchus, quod non puto. Sed manifeste Suidas in eodem adagio explicando, Ἵππαρχος, ait, ὁ Πεισιςράτυ. Lycurgi verba sic hodie leguntur p. 147. Ἵππαρχον γὸ τὸ Τιμάρχυ &c. quæ sunt recondita, & huc maxime faciunt. Scribe τῦ Χάρμυ ex Harp. Hic opinor ipse Charmus est, cujus meminit Plat. in Solone initio. λέγεται ᾗ καὶ Πεισίςρατος ἐραςὴς Χάρμυ γενέσθαι, καὶ τὸ ἄγαλμα τῦ ἔρωτος ἐν Ἀκαδημίᾳ καθιερῶσαι. Lactantius lib. 3 cap. 20. *Magnum Cicero audaxque consilium suscepisse Græciam dicit, quod Cupidinum & Amorum simulacra in Gymnasiis consecrasset.* Athenæus lib. 13 scribit non Pisistratum

Charmi

Charmi amatorem, ſed Charmum ipſum polemarchum, qui Hippiam Piſiſtrati filium amabat, Amoris ſimulacrum in Academia dedicaviſſe. Verba hic omnino aſcribe: ſimulque Pauſaniam Atticis p. 23. Clemens Protreptico. τὸν ἔρωτα ἐτίμα πρότερον οὐδὲ εἷς, πρὶν ἢ Χάρμον μειράκιόν τι ἑλεῖν. Leg. ἐλεεῖν, καὶ βωμὸν ἱδρύσασθαι ἐν Ἀκαδημίᾳ. Scaliger in Animadverſ. Euſebianis pag. 13 hic Χαρῖνον legendum eſſe ait apud Clementem. Idem ad numerum Euſeb. 789, ubi hunc Harpocrationis locum adducit, Χαρῖνον legit. Peſſime. Quaſi Χαρμὸς Græcum nomen non eſſet, à quo Χαρμίδης & Ἐπίχαρμος derivantur. Athenæus lib. 13: καὶ Χάρμου τοῦ πολεμαρχήσαντος θυγατέρα ἔλαβεν Ἱππίας περικαλλεστάτην οὖσαν. συνέβη γὰρ ὥς φησι τὸν Χαρμὸν ἐραστὴν Ἱππίου γενέσθαι, καὶ τὸν πρὸς Ἀκαδημίᾳ ἔρωτα ἱδρύσασθαι πρῶτον, ἐφ' ᾧ ἐπιγέγραπται.

Ποικιλομήχαν' ἔρως, σοὶ τόνδ' ἱδρύσατο βωμὸν
Χαρμὸς ἐπὶ σκιεροῖς τέρμασι γυμνασίου.

Charmus quoque tibicen laudatur ab Athenæo lib. 8, & in Anthol. lib.

Ἐτυράννησεν.] Ἐτυραννίησεν. Sic Heraclides, ubi de oſtraciſmo.

Pag. 154. Ἴσαιος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου.] Pag. 61.

Ζευγήτας.] Ζευγίτας. Vide Plutarchum in Solone, Ariſtotelem. Scholiaſtes Thucydidis lib. 3 pag. 183 ζυγίτας vocat. Adde Plutarchum in comparatione Ariſtidis & Catonis.

Πολύφης.] Etiam Suidas Πολυφῆς. Sed lege Κορυφῆς. Cicero 3 de Nat. Deorum. *Quarta Jove nata & Coryphe Oceani filia, quam Arcades Coryphaſiam nominant, & quadrigarum inventricem ferunt.* Arnobius lib. 4. *Deſiſtetne & illa Minervam ſe dicere, cui Coryphaſiæ nomen vel ex Coryphæ matris ſigno, vel quod ex vertice ſummo Jovis parmam ferens emicuit.* Etymologus

logus in Ἱππία, Κορυφῆς habet. Stephanus in Βάρκη ait Barcæos ἱπποτροφίαν à Neptuno, aurigandi artem à Minerva didicisse. Certe Neptunus ἵππιος dictus est, ut notat Eustathius in Odyss. α pag. 1392.

Ἀπὸ Ἱπποδάμου.] De Hippodamo vide Hesychium omnino & Aristotelem libro secundo polit. cap. 6. Schol. Comici in Equitibus 306, ad istud, ὁ δ' Ἱπποδάμου λείβεται θεώμενος, notat. οὗτος ἐν Πειραιεῖ κατῴκει, καὶ οἰκίαν εἶχεν, ἥνπερ ἀνῆκε δημοσίαν εἶναι, καὶ πρῶτος αὐτὸς τὸν Πειραιᾶ κατὰ τὰ Μηδικὰ συνήγαγεν. ἦν δὲ Ἀθηναῖος τίμιος, καὶ οἱ μὲν αὐτὸν φασι Θούριον, οἱ δὲ Μιλήσιον εἶναι. Apud Hesychium lege εἰς Θουριακούς. i. Θουρίους, ut loquitur Theophrastus apud Stobæum aliique. Apud Stobæum disserte λόγῳ περὶ εὐδαιμονίας 249 Hippodami Thurii ex libro de felicitate elegantissimum fragmentum affertur. Διελεῖν apud Hesychium est distinguere ac designare. Geometra apud Aristoph. in Avibus p. 589. γεωμετρῆσαι βούλομαι τὸν ἀέρα ὑμῖν διελεῖν τε κατ' ἀγυιάς. nam urbem in aëre nephelococcygiam condere volebant.

Pag. 155. Ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ.] Pythocles forte intelligendus est ille adolescens præclarissimæ indolis, laudatissimus apud Epicureos. Plutarchus contra Epicureum Colotem. Laërtius. Sed nihil affirmo. Videtur obstare ratio temporis. De eo Pythocle, qui Epicureo antiquior videtur, multa Demost. περὶ παραπρ.

Ἐβάδιζε.] Addit Demosth. ὑποπεπτωκὼς ἐκείνῳ, ei se submittens adulatoris in morem. Sic & infra usurpat, πιστοὺς ἐθελοντὴς ὑποπίπτει.

Αἰσχίνης κατὰ Κλησιφῶντος. Ἔμπορος &c.] In fine, ubi hic locus paulo aliter legitur. Intelligit autem Æschines Leocratem, quem Lycurgus rhetor accusavit, ut patet ex oratione Lycurgi.

Εὔερπτος.] Ἕρμιππος. Dionysius Halic. in Isæo.

οὐδὲ γὰρ ὁ τοὺς Ἰσοκράτους μαθητὰς ἀναγράψας Ἕρμιππος, ἀκριβὴς ἐν τοῖς ἄλλοις γενόμενος, ὑπὲρ τούτου τοῦ ῥήτορος οὐδὲν εἴρηκεν, ἔξω δυοῖν τούτων, ὅτι διήκουσε μὲν Ἰσοκράτους, καθηγήσατο δὲ Δημοσθένους, συνεγένετο δὲ τοῖς ἀρίστοις τῶν φιλοσόφων. Laudatur hic Hermippus ab Athenæo & Diogene Laërtio. Hieronymus in prologo de Scriptor. Eccleſ. Hermippum Peripateticum de viris illuſtribus ſcripſiſſe dicit. Suidas in ἴστρος. Ἕρμιππος ἐν τῷ β τῶν διαπρεψάντων ἐν παιδείᾳ δούλων. At vero autor Etymol. in Ἀπάμεια. Ἕρμιππος ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ λαμψάντων.

Μαθημάτων.] Μαθητῶν.

Παρ' Ἀθηναίοις.] Ἴσως, παρὰ Θηβαίοις. Proclivis lapſus eſt ab Θηβαίοις in Ἀθηναίοις, ut exemplis oſtendit Scaliger ad numerum Euſebii 90, ubi bellum Amazonum contra Athenas anno ante Theſei exilium ponitur, male. Quibus adde locum Iſacii Tzetzis in Lycophronem pag. 8. ἔπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι θεοπρόπους εἰς Πυθώ. Lege οἱ Θηβαῖοι. Loquitur enim de Athamante Thebarum rege.

Pag. 156. Ἰσοδαίτης.] Bacchi ἐπώνυμον ait eſſe Plutarchus in tract. de litera εἰ.

Ἰσοτελής.] Xenophon lib. 2 rerum Græc. p. 475, & in libro de Vectigalibus p. 540.

Καλύπτω.] Scrib. Κολυττῷ.

Ἰπαῖος.] Demoſth. πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφήν, πρὸς τοῖσδε ἐξεμαρτύρησεν Ἀρχιάδης Μνησωνίδου Ἀχαρνεύς, Σώστρατος Φιλίππου Ἱστιαιόθεν, Φιλτιάδης Κτησίου Ξυπεταιών, Διονύσιος Δημοκρατίδου Χολλίδης. Lego Ἰπαιόθεν. Iterum in eadem oratione Ἱστιαιόθεν male legitur. Androtion Ἰπαῖον dixit τρισυλλάβως, teſte Stephano.

Pag. 157. Ἴων.] Suidas in Διθυραμβοδιδ.

Πλέον ἐλάσσων τούτων τριῶν ἑνός, ἑκάστου.] Forte, ἢ ἐλάσσων ἐστὶ τῶν τριῶν ἑνός. Ἑκάστου &c.

Ἀνδρο-

Ἄνδροκλ⊛.) F. Ἄνδρ⊛, quæ una ex Cycladibus, quam occupavit colonis Neleus. Vellejus lib. 1. Certe Ἀνδροκλ⊛ nomen proprium est, quem cum Neleo jungit Plutarchus tract. de gloria Atheniensium, ac nescio an cum ipso Neleo sit profectus Athenis. Vide Pausaniam Achaicis initio. Strabo lib. 14 initio γνήσιον Κόδρȣ ὑὸν vocat κλίςην Ἐφέσȣ Androclum. Ælianus lib. 8 cap. 5 ποικ. ἱςορ. pro Androclo numerat χῖον.

Ἀριςοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζέσαις --- διεκίνȣν Ἰωνικῶς.] Horatius, *motus doceri gaudet Ionicos matura virgo.* Plautus Pœnulo. *Quippe ego qui probe Ionica perdidici, sed palliolatim amictus sic huic incessi ludibundus.* In Aristophane lego διεκινȣ̃ντ' ἰωνικῶς. Suidas in ἐμιτρώσατο locum Aristophanis affert, & explicat ζώναις διαζωσάμενοι ἁβρῶς περιεπάτȣν.

Pag. 158. Καδίσκ⊛, Ἰσαῖ⊛ ἐν τῷ περὶ τȣ̃ Ἀγνίȣ κλήρȣ.] Demosth. πρὸς Μακάρτατον περὶ τȣ̃ Ἀγνίȣ κλήρȣ hanc vocem sæpe usurpat, καδίσκων τετλάρων τεθέντων κτ̀ τ̀ νόμον. Nota, tot cadiscos positos fuisse, quot essent, qui disceptarent & hæreditatem vindicarent. Erant autem quatuor in ea causa. Porro in ea oratione δίσκ⊛ semper scribitur, male. MS. Aug. semel habet καδίσκ⊛. Verba Isæi pag. 77 leguntur. Vide & Lycurgum contra Leocrat. in fine.

Καθάρσιον.] Plutarchus in Phocione de prodigiis: μύςην ἢ λȣ́οντα χοιρίδιον ἐν καθαρῷ λιμένι (lege κανθάρȣ λιμένι, ut docet Aristophanes in εἰρήνῃ, ejusque Scholiastes ac Suidas) κῆτ⊛ συνέλαβε. Hesychius in ἀφροδισία ἄγρα.

Pag. 159. Ἑνδεκάτῃ.] γρ. δεκάτῃ. Locus aliter hodie legitur, hoc modo. καὶ ἐδείς ἐςι τ̃ τριηραρχεῖν δυναμένων, ἐδὲ τ̃ εἰσφέρειν, ὅςις ἐκ ἠξίȣ τὰ καθήκοντα ἀφ' ἑαυτȣ̃ ποιεῖν. Leg. ἐφ' ἑαυτȣ̃, id est, *quantum in se est.* Sic Græci lo-

quuntur. Julianus in orat. ad Heracl. πῶς κυνιστέον, initio, δεῦρο πειραθῶμεν αὐτὴν ἐφ' ὑμῶν διδάξαι.

καθεὶς.] Puto genus fuisse sacrificii. Sic apud Illyrios quaternos equos Neptuno jaciebant in mare nono quoque anno, teste Festo in *Hippius*: & Rhodii quotannis quadrigas Soli consecratas in mare jaciunt, quod is tali curriculo fertur circumvehi mundum, ut ait Festus in *October equus*: & Syracusis calicem floribus & favis ac thure & omni aromatum genere plenum jactabant in mare, ut scribit Polemo apud Athenæum initio lib. XI. Apud Indos Rex aureum modium in flumen Indum demergere ait Philostrat. lib. 2 cap. 9. Cæsareæ Philippi victima quotannis jaciebatur in fontem, ex quo Jordanis oriri creditur. Eusebius lib. 7 hist. Legi apud Schol. Aristoph. arietem aut agnum in tempestatibus immolari suetum, ut venti cessent. Virg. p. 305 apud Macrobium. Virgilius. *Cædebant ventis & tempestatibus agnam*. Vide ibi Servium. Apud Appianum in Mithridat. Ποσειδῶνι λευκῶν ἵππων ἅρμα καθεὶς εἰς τὸ πέλαγος.

Ἰσοκράτης ἐν τῷ Βουσίριδι, περὶ Λακεδαιμονίων.] Plato in Protagora de Lacedæmoniis loquens. καὶ αὐτοὶ οὐδένα ἐῶσι τῶν νέων εἰς τὰς ἄλλας πόλεις ἐξιέναι. ὥσπερ οὐδὲ Κρῆτες, ἵνα μὴ ἀπομανθάνωσι, ἃ αὐτοὶ διδάσκουσι. Plutarchus in Lycurgi vita sub finem, hanc legem Lycurgo attribuit autori. Nicolaus Damasc. de moribus gentium: ξένοις δὲ ἐμβιοῦν οὐκ ἔξεστιν ἐν Σπάρτῃ, οὔτε Σπαρτιάταις ξενιτεύειν. Xenoph. de rep. Laced. Suidas in ξενηλασίαι, καὶ οὐκ ἐξῆν ξένῳ τινὶ ἀεὶ τῆς Σπάρτης ἐπιβαίνειν, ἀλλ' ὡρισμέναις ἡμέραις. Porro Isocratis locus extat in Busiride pag. 444. Philostrat. lib. 6 cap. X.

Pag. 160. Νόμους.] Μόνους.

Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ.] Initio p. 83.

Κακοτεχνιῶν --- Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοθέου ἴσως.] Dem. ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτυρ. παραδοῦναι παῖδα ἤθελον αὐτῷ γράμματ' ἐπιστάμενον βασανίζειν, ὃς παρῆν, ὅθ' ὡμολόγει ταῦτ' οὗτος, καὶ τὴν μαρτυρίαν γέγραφεν οὐδὲν ὑφ' ἡμῶν κελευσθεὶς κακοτεχνεῖν. Et πρὸς Ἀπατούριον in fine: εἴπερ μὴ κοινῶς μετὰ τούτου ἐκακοτέχνει. *Mendacium una ambo commenti essent*. Sic κακοτεχνεῖν adversus Lacritum usurpat in fine orationis, pro *mala fide agere*, & alibi. Locus autem Demosthenis, quem intelligit Harpocr. legitur ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον ὑπὲρ χρέους, in fine. φοβούμενος μὴ ἐξελέγξαις τὰ ψευδῆ μεμαρτυρηκότα Αἰσχρίωνα (libertum Timothei) ἐπὶ αὐτὸν δὲ (Timotheum, qui eum produceret) τῶν κακοτεχνιῶν ἔλθοιμι κατὰ τὸν νόμον.

Κακώσεως.] Demosth. Philipp. x. οὐδὲ γὰρ ἐν ταῖς ἰδίαις οἰκίαις ὁρῶ τὸν ἐν ἡλικίᾳ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους οὕτω διακείμενον, οὐδὲ οὕτως ἀγνώμονα, οὐδὲ ἄτοπον τῶν ὄντων οὐδένα, ὥστε εἰ μὴ ποιήσουσιν ἅπαντες, ὅσ' ἂν αὐτὸς, οὐ φάσκοντα ποιήσειν οὐδὲν οὐδὲ αὐτόν. καὶ γὰρ ἂν τοῖς τῆς κακώσεως εἴη νόμοις οὕτως γέ τοι ἔνοχος. δεῖ γὰρ οἶμαι τοῖς γονεῦσι τὸν ὡρισμένον ἐξ ἀμφοτέρων ἔρανον καὶ παρὰ τῆς φύσεως καὶ παρὰ τοῦ νόμου δικαίως φέρειν καὶ ἑκόντα ὑποτελεῖν. Et in oratione contra Timocratem: πολὺ γὰρ δήπου μᾶλλον οἱ προδιδόντες τι τῶν κοινῶν, ἢ οἱ τοὺς γονέας κακοῦντες ἢ οἱ μὴ καθαρὰς τὰς χεῖρας ἔχοντες. εἰσιόντες δὲ εἰς τὴν ἀγορὰν, ἀδικοῦσιν, οἷς ἅπασιν οἱ μὲν ὑπάρχοντες νόμοι δεσμὸν προλέγουσι. Pro pupillis etiam licebat intendere hanc actionem Isæo teste p. 79 initio. Vide & p. 78. Erat enim judicium publicum, ut & tutelæ. Pollux p. 385.

Ἐπικλήροις.] Isæus p. 39.

Pag. 161. Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ τῆς ἑαυτοῦ καθόδου ἐπιστολῇ.] Sic eam laudat & Priscianus libro XVIII. Scholiastes Apoll. lib. 3 p. 168. ἡ Καλαύρεια δὲ ἱερά ἐστι Ποσειδῶνος, ὥς φησι Φιλοστέφανος. ἦν δὲ πρότερον μὲν Ἀπόλλωνος, ἡ δὲ Πυθὼ Ποσειδῶνος, καὶ ἀντήμειψαν ἤγουν κατήλλαξαν. Plu-

 tarchus

tarchus quæst. 19 rerum Græcarum Εἰρήνην prius dictam esse autor est; quo refero verba Hesychii in πάσσαρος. Fallitur porro Schol. Apoll. & pro Pytho Delum debuit dicere teste Strabone lib. 8 & Pausania in Corinth. p. 58. Consentit cum Schol. Apollonii Scholiastes Æschyli initio Eumenidum. τὴν Πυθὼ τὴν πρώην Ποσειδῶνος, ὑπὲρ ἧς Καλαυρείαν ἐδέξατο. Καλλίμαχος. μέσφα Καλαυρείης ἦλθεν ἐς ἀντίδοσιν. Unde & Ἀμοιβεὺς Ποσειδῶν Delphis colebatur ob eam permutationem, ut scribit Schol. Lycophronis pag. 102.

Κανηφόροι --- φέρειν τὰ κανᾶ.] Ovidius 2 fastorum de sacro terminali: *Stat puer & manibus lata canistra tenet.* Hinc ἐνῆρκται μὲν τὰ κανᾶ. Æschines contra Ctesiph. p. 67. Volfius. *jam initiata sunt canistra.* Lambinus, *Canistrorum dies festus agi jam cœptus est.* Sed videtur mihi legendum ἐνῆρται aut ἐπῆρται. Sic αἴρειν κανᾶ in sacrificiis dixit Aristoph. ἐν ὄρνισι. Locum vide apud Harpocrat. in χερνίβων. Et Sophocles in Electra. ἔπαιρε δή μοι σὺ παροῦσα θύματ' ὦ παροῦσά μοι πάγκαρπα. Euripides in Hercule Furente, ἐν κύκλῳ δ' ἤδη κανοῦν εἷλικτο βωμοῦ.

Καρκῖνος.] Theophrastus lib. 1 de causis cap. 13. σημεῖον δὲ καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ σίτου συμβαῖνον. ὃς ὑπὸ τοῦ χειμῶνος πλεύμενος ῥιζοῦται μᾶλλον· ὃ δὴ καρκινοῦσθαι λέγουσι.

Νῆψον.] Νίψον, *irriga.*

Pag. 162. Τῆς.] Τοῦ.

Τοῦ Ξενοκλέους υἱοῦ --- Συντίθεται δὲ τούτοις καὶ Καρκῖνος.] Carcinus tragicus filium habuit Xenoclem tragicum poëtam, qui nomen avi retulit, ut videtur. Meminit Schol. Comici in Nubes ad illum versum τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγξατο. Et in Vespis sub finem, ubi Carcinum ipsum Thorycii filium dicit, καὶ Καρκῖνος μέν τις ἦν ὁ Θωρυκίου υἱός. Et in Εἰρήνῃ. Forte per jocum & de-

& deridiculum. Sic enim Æschinem Selli filium facit. Ceterum hæc Συνήθηται &c. verba sunt Lysiæ, qui versus Carcini in illa oratione citabat.

Νῦ (ita lege pro ὗ) κεῖνος ἐξέστησε, τὰς γὰρ ἐμφύτους
Ὀρθῶς παγείσας μὲν φρένας . . . . . Οὐδεὶς &c.
καιρὸς, non καιρόν.

Καρκῖνος ille tragicus poëta, quem perstringit Aristophanes, Ἀερόπην fabulam docuit. Plutarchus in libello, utrum Athenienses armis an literis præstantiores fuerint. Ubi & Astydamantem poëtam tragicum memorat, qui Hectorem fabulam dederat. Male eo loco interpres Gallicus. Carcinum tragicum memorat Diodorus lib. 5, eumque Syracusis diu moratum esse ait. Carcini comici meminit Laërtius in Æschine. Carcini meminit Aristoteles de poëtica & Ἀλόπης fabulæ, & ita forte leg. in Plutarcho.

Καρπῦ δίκη --- ἀμφισβητῆς.] Vide omnino Isæum περὶ Ἀρισάρχου κλήρου pag. 74. Porro corrige Dionys. Halic. in Indice ἰδιωτικῶν λόγων γνησίων Dinarchi. πρὸς Ἀμυνοκράτην διαδικασία περὶ καρπῶν χωρίου. Lege περὶ χωρίου, καρπῦ. Suidas auctius. καρπῦ δίκη. οἱ ἀμφισβητοῦντες ὡς προσηκούσης αὐτοῖς λαγχάνουσι τοῖς διακρατοῦσι. εἶτα ἑλόντες λαγχάνουσι τῆς ἐπικαρπίας. τοῦτο καρπῦ δίκη καλεῖται. καὶ Λυσίας &c. ut hic. Isocrates contra Callimachum pag. 751.

Pag. 163. Καταδεδέσθαι.] *Obligamentum magicum* Orosius lib. 4 cap. 13. καταδέσεις Plato usurpat eo sensu lib. XI de Legib. 933. Augustinus tract. 7 in Joannem; *usque adeo fratres mei, ut illi ipsi, qui seducunt per ligaturas, per percantationes, per machinamenta inimici, misceant percantationibus suis nomen Christi.* Artemidorus lib. I cap. 79 φαρμακείας ἢ καταδεσμούς. Justinus in dialogo cum Tryphone pag. 311. Isidorus lib. 8 Originum.

Κατά

Κατὰ δήμους δικαστὰς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους &c.] Non reperi in ea oratione, sed vide omnino, quæ p. 16 legum Atticarum notavi. De his Pollux lib. 8 cap. 5 & 8 sectione 17. Idem Pollux lib 9 cap. 7 de his loquitur. ἐπὶ μὲν τοῖς τεσσαράκοντα τοῖς μετὰ τοὺς τριάκοντα προστᾶσιν Ἀθήνησι συνῆρξεν Εὐριπίδης. Unde factum ait, ut si in jactu talorum 40 colligerent, eum numerum Euripidem vocarent. Eadem habet Eustath in Ἰλ ψ pag. 1289. ἑτέρα δὲ ἐκαλεῖτο Εὐριπίδης ἡ σημαίνουσα τὰ μ. ἐπειδὴ δοκεῖ ὁ Εὐριπίδης γενέσθαι εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις μ προστάντων μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν λ. Idem Pollux eorum quoque meminit lib. 8. Demosth. πρὸς Παντώνετον. ἡ μὲν αἰκία καὶ τὰ τῶν βιαίων πρὸς τοὺς τετταράκοντα λαγχάνεται. Pollucis locus de his μ corruptissimus est lib. 8. Lege, μετὰ τὴν τῶν λ' ὀλιγαρχίαν, μίαν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λ', μ' ἐγένοντο, deinde scribe à capite χίλιοι καὶ ς'.

Καταδικασάμενος.] Sic Demosth. in 2 contra Onetorem in fine, & in orat. κατ' Εὐέργου initio, οὐ μόνον ἐμοὶ ἀδίκως καταδικάσαντος. Et in ea πρὸς Νικόστρατον. ὁ Ἀρεθούσιος ἀπρόσκλητόν μου δέκα δραχμῶν δίκην καταδικασάμενος. Corrigendus Isæus p. 74.

Δημοσθένης ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν --- Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους.] Ἐν τῷ περὶ εἰρήνης in fine. καὶ Βυζαντίους κατάγειν τὰ πλοῖα. Supple παρακεχωρήκαμεν. Et in oratione περὶ τῶν ἐν χερρονήσῳ, quam hic designat Harpocrat. καὶ Διοπείθης ἀδικεῖ κατάγων τὰ πλοῖα. item ἐν τῷ περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν. Sic Dionysius lib. 7 pag. 446. ἀποπλέοντας οἴκαδε Ἀνδάτῃ πέρατηρον στείλαντες κατήγαγον. Livius in simili dixit *devehere* p. 153. Locus Lycurgi est initio orationis. καταχθεὶς δὲ καὶ ἀφικόμενος εἰς Ῥόδον. Polybius pag. 84. τῶν Καρχηδονίων τοὺς πλέοντας ἐξ Ἰταλίας εἰς Λιβύην καὶ χορηγοῦντας τοῖς πολεμίοις καταγόντων ὡς αὐτούς. Et p. 275. Et Polyænus lib. 1 de Polycrate.

Πολυ-

Πολυκράτῃ Σαμίῳ καταθέοντι τ Ἐλλωνικὴν θάλατταν ἔδοξεν ἄναι ϛρατηγικὸν, οἱ κατάγοι κτ̀ τ φίλων. Lege, καὶ πᾶ. Polyb. lib. 5 p. 434. καὶ πλέοντες ὡς ἐπὶ Μαλέας ἐλήϊζοντο ϗ κατῆγον τοὺς ἐμπόρους. Casaub. *mercatores ad terram deducunt*, & p. 690 τὰ κατηγμένα πλοῖα, in quibus erant commeatus Romanorum quibus potiti erant Carthag. ut dicit p. 689. Hyginus in Poëtico Astronomico cap. de Delphino, *Navicularii ſpe prædæ inducti navem avertere voluerunt*. Strabo lib. 4. πραττόμενοι τοὺς ἀναπλέοντας καὶ τοὺς καταγομένους. *vectigal ab adſcendentibus & deſcendentibus exigentes*. Ἀνάγειν etiam Strabo ſæpe. Sic lib. 5. εἰσπλεῖ καὶ ἀνάγεται μέχρι τ Ῥώμης, *ſubvehitur*. Et lib. 17. πλωνῶν τ καταγομένων καὶ ἀναγομένων, *quæ importantur & exportantur*. εἰσαγωγὸς & ἐξαγωγὸς eodem libro. ἀνάγειν Thucyd. ſæpe lib. 2.

Pag. 164. Λυσίας.] Ἐν ἀπολογίᾳ ὑπὲρ Μαντιθέου p. 139, ex quo hunc locum corrige. Dicitur autem proprie καταστῆσαι ἱππέας, ut loquitur Andocides περὶ εἰρήνης p. 23. Æſchines pag. 51. Sic Iſocrat. in Areop. in fine, τῶν ἢ περὶ τ πόλεμον οὕτω καταμελήκαμεν, ὥστε οὐδ᾽ εἰς ἐξετάσεις ἰέναι τολμῶμεν, ἢν μὴ λαμβάνωμεν ἀργύριον. Xenophon in Hipparchico initio & in fine creberrime.

Κατὰ τ ἀγορὰν ἀψευδεῖν.] Deeſt hîc locus Demoſthenis in orat. contra Leptinem initio. πῶς γὰρ οὐκ αἰσχρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κτ̀ μὲν τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν νόμον γεγράφθαι. Ad quem locum hæc notabat Harpocratio.

Pag. 165. Νενηκικὼς τὸ πρότερον ἔτι.] Νενικηκὼς τῷ πρότερον ἔτι.

Ἐν τῷ κατ᾽ Ἀνδοκίδου ἀσεβείας.] Pag. 106.

Εἰλήθυια.] Εἰληθυῖα Photius.

: Θεωρίας ϗ τ Νυμφίων.] Photius θεωρίας ἐλθόντων· κατηχεῖτο ἢ ϗ τ νυμφίῳ.

· Καταχειροτονία.] Eleganter Suidas in κατεχειροτόνησεν

αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ καταψηφίσασθαι αὐτοῦ. καταχειροτονία δὲ ἀποχειροτονίας διαφέρει. καταχειροτονία μὲν γὰρ ἐγίνετο οὕτως. ἔλεγεν ὁ κήρυξ· ὅτῳ Μειδίας δοκεῖ ἀδικεῖν, αἰρέτω τὴν χεῖρα. εἶτα οἱ θέλοντες ἐξέτεινον τὰς χεῖρας, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο πρῶτον καταχειροτονία· ἀποχειροτονία δὲ οὕτως· ὅτῳ μὴ δοκεῖ ἀδικεῖν Μειδίας, αἰρέτω τὴν χεῖρα· καὶ ἐξέτεινον τινὲς, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἀποχειροτονία. λοιπὸν πάσας ἠρίθμουν τὰς χεῖρας, καὶ ἑώρα ὁ κήρυξ, ποῖαι πλείους εἰσί. πότερον τῶν φασκόντων αὐτὸν ἀδικεῖν, ἢ μή. καὶ ὅσαι ἂν ἦσαν πλείους εὑρεθεῖσαι, ἐκεῖ καὶ ἡ γνώμη ἐκράτει. Sequitur exemplum: ὁ δὲ οὔτε ἐψηφίζετο οὔτε κατεχειροτόνει καίπερ ἐπιστάτης ὤν. Hæc ſunt inprimis bonæ notæ: non tamen ideo vera. Ritus enim ille proprie διαχειροτονία dicebatur, ut notavi ad vocem διαχειρ. Suidas in ἐπίτακτοι.

Pag. 166. Δημοσθένει.] Demoſth. περὶ παραπρ. καὶ τοῦτ', ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ πόλις, οὐδεὶς πώποτέ φησι παθεῖν οὐδένας πρέσβεις, οὐδὲ Τιμαγόραν, οὗ θάνατον κατεχειροτόνησεν ὁ δῆμος. ἀλλ' οὗτοι πεπόνθασι. Nempe quod βουλὴ οὔτ' ἐπῄνεσε τούτους, οὔτ' εἰς πρυτανεῖον ἠξίωσε καλέσαι. Utitur etiam Æſchines pag. 59 contra Cteſiph. ubi de Midiæ colapho loquitur.

Καταψευδομαρτυρησάμενος.] Καταψευδομαρτυρηθεὶς, *falſo teſtimonio oppreſſus* dicitur à Demoſth. πρὸς Ἀπατούριον in fine, & κατὰ Στεφάνου initio.

Κατῳκοδόμησεν &c.] Item περὶ Κίρωνος κλήρου p. 66 in fine, *compegit in carcerem*. Æſchines contra Timarchum p. 29. Thucyd. lib. 3 de Corcyræorum ſeditione: οἱ δέ τινες καὶ περιοικοδομηθέντες ἐν τοῦ Διονύσου τῷ ἱερῷ ἀπέθανον. Apollodorus lib. 2 p. 87. τὴν ἑτέραν ἀνῳκοδόμησεν εἴσοδον de ſpecu ἀμφιστόμου. Suidas in Ἀνάγυρος, ἐγκατῳκοδόμησε dixit. Latini, *parietibus ſtruxit*, ut notat Salmaſius ad Capitolinum in Macrino, qui ſcribit de Macrino: *Vivos etiam homines parietibus incluſit & ſtruxit*. Interpres Juvenalis ad illum verſum: *Sanguine adhuc vivo*

terram

terram subitura sacerdos. Hæc virginibus Vestæ pœna fuit decreta, si vitiatæ fuissent, vivæ parietibus struebantur. Suidas in ἐπαλινθώθησαν.

Κέβρlwα, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους.] Ubi ait Charidemum Oritam ære dirutum à Timotheo transisse in Asiam, ubi conductus est à Memnone & Mentore, Artabazi generis, κηδεστῶν, fideque iis data & accepta, per fraudem καταλαμβάνει Σκῆψιν καὶ Κέβρlwα καὶ Ἴλιον αὐτῶν, dum Artabazus ab Autophradate captus in vinculis teneretur, sed dimissus postmodum Artabazus collectis viribus Charidemum obsedit, quod etiam narrat Aristoteles in lib. de re familiari. Charidemus Atheniensium opera; qui Cephisodotum ducem cum navalibus copiis in ejus auxilium miserant, liberatus Cherronesum rediit, & per summam perfidiam Cotyi regi se tradidit, & Crithotem atque Eleunta, quæ Atheniensium erant, vi cepit. Quo astu Charidemus Ilium ceperit per fraudem equi, refert Polyænus lib. 3 in fine, additque, ὥστε εἰ χρή τι καὶ παῖξαι, δεύτερον ἑάλω τὸ Ἴλιον πάλιν ἵππῳ καταστρατηγούμενον. Plutarchus in Sertorio. Sed omnium diligentissime Ilii hanc ἅλωσιν narrat Æneas Poliorcet. cap. 24. Memnon ille gener Artabazi is est, qui pro Dario adversus Magnum Alexandrum stetit, de quo Plutarchus in Alexandro id ipsum testatur, & præterea Artabazum regis Persarum ex filia nepotem fuisse ait.

Pag. 167. Κειριάδης.] Apud Demosth. contra Neæram Ἀήτης Κειριάδης μαρτυρεῖ. Et supra καί μοι κάλει Ἀήτlw Κειριάδlw.

Ἰνόποδες.] Ἰσόποδες.

Κεραμεῖς.] Demosth. πρὸς Λεπτίνlw. Κηφισόδοτος ἐκ Κεραμέων καὶ Δεινίας Ἐρχιεύς, & contra Neæram Κτήσων ἐκ Κεραμέων.

Pag. 168. Κεραμεικὸς --- ὅτι δύο εἰσὶ &c.] Hæc omnia ad verbum leguntur in Schol. Comici ad Equites, & additur amplius. εἰσὶ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν αἱ στῆλαι ἐπὶ τοῖς δημοσίᾳ τεθαμμένοις, ἔχουσαι ἐπιγραφὰς, ποῦ ἕκαστος τέθαπται. ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ ἦσάν τε καὶ προεστήκεσαν αἱ πόρναι. In Avibus ad illa. ὁ Κεραμεικὸς δέξεται νώ. δημοσίᾳ γὰρ ἵνα ταφῶμεν φήσομεν &c. οἱ ἐν τῷ πολέμῳ ἀναιρούμενοι ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἐθάπτοντο, ὡς Μενεκλῆς ἢ Καλλίστρατος, ἐν τοῖς περὶ Ἀθηνῶν συγγράμμασί φασι βαδίζουσι δὲ ἔνθεν καὶ ἔ εἰσὶ στῆλαι ε. τ. δ. τ. εἰσὶ δὲ οὗτοι ὑπὸ τοῦ δήμου πεμφθέντες, οἷον ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ ὑπὲρ τῆς πόλεως τετελευτήκασι. ἔχουσι δὲ καὶ αἱ στῆλαι ἐ. π. ἕ. ἀπέθανεν.

Κερκίδας, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Pag. 164. Κερκιδᾶς legitur male. Tamen & Κερκιδᾶς ſcribitur apud Ælianum lib. 13. cap. 20, & Polybius lib. 2. Κερκιδᾶν Megalopolitam vocat Arati hoſpitem, p. 135. at p. 134 Κερκίδᾳ ſcribitur. P. 150 Κερκίδας.

Κέρκουρος.] Naves erant modicæ. Memnon lib. 15. Μιθριδάτης δὲ ἄλλον τε στρατὸν συχνὸν παρεσκευάζετο, καὶ τριήρεις μὲν υ΄. τῶν δὲ μικροτέρων νηῶν καὶ πεντηκοντόρων καὶ κερκούρων ἀριθμὸς ἦν οὐκ ὀλίγος. Vide quæ ad calcem Gellii notavi. Livius lib. 33 p. 609 cercuros inter leviora ponit navigia. Etymol. κερκ. εἶδος πλοίου βραχέως. Et mox: τὸ μακρὰν ἔχον πρύμναν σκάφος. Athenæus lib. 5 de nave illa ingenti regis Hieronis. ἐφόλκια δ᾽ ἦσαν αὐτῇ τὸ μὲν πρῶτον κέρκουρος τρισχίλια τάλαντα δέχεσθαι δυνάμενος. πᾶς δ᾽ ἦν οὗτος ἐπίκωπος, μεθ᾽ ὃν χίλια πεντακ. βαστάζουσαι ἁλιάδες καὶ σκάφαι πλείους.

Pag. 169. Ἐς.] Photius εἰς.

Πιθηκούσας.] Photius Πιθηκούσσας.

Ἀνδοῦλον.] Photius Ἄνδουλον.

Ἐπὶ τὴν ἄνδρα.] Περί.

Ἐπὶ Χερρονήσου.] Ὑπὲρ ex Iſocrate p. 524.

Κέφαλος.] Cujus meminit Æſchines κατὰ Κτησιφ. pag.

pag. 77. Dinarchus contra Demosth. p. 89. Suidas Κεφ. Ἀθηναῖος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς, ὃς πρῶτος προοίμια καὶ ἐπιλόγους συνέθηκε. γέγονε δὲ περὶ τῆς ἀναρχίας οἱ. Κέφαλος δὲ ὅτος ἔσχε θυγατέρα τὴν Οἴλω. Quæ falsa sunt. Antiphon enim in proœmiis laudatur. Ex Cephali rhetoris orationibus fragmentum refert Suidas in ἐπιλυμία.

Pag. 170. Βαφλώ.] Etymolog. addit κλινῶν. Scrib. λινῶν.

Κῆπος.] γρ. κῆποι. Plinio *Cepoe* & Straboni 11. Diodoro 20 lib. In Tabula Peutingerorum supra Pontum Euxinum, *Phanagorium. Stratoclis Cepos*, *Hermonassa*.

Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.] Pag. 74.

Κῆπος.] Κῆποι.

Κηρυκεία.] Pollux p. 195. κηρυκεία τέλους τινὸς ὄνομα.

Κήρυκες.] Æschines contra Ctesiph. Hesychius in κήρυκες. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ γένος ἰθαγενῶν ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ἑρμοῦ, (adde καὶ Πανδρόσου τῆς Κέκροπος ex Ptolemæo apud Schol. Homeri Ἰλ. α) Φανίας. Is est Phanias Lesbius historicus, de quo Plutarchus Solone & Them.

Κηττοί.] Πυθοδώρῳ ἐκ Κηδῶν, ait Dem. κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβ. initio. Suidas Εὔβουλος Κήττιος Ἀθηναῖος υἱὸς Εὐφράνορος κωμικός.

Κηφησιεύς.] Κηφισιεύς.

Pag. 171. Κηφισόδοτος, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.] P. 59. Is videtur esse Cephisodotus, qui Iphicrati & Cotyi regi adversus fuit, teste Demosth. κατ' Ἀριστοκρ. versus finem, ubi Charidemi gesta omnia accurate describit. μετὰ ταῦτα δὲ (i. post mortem Cotyis) παρόντων ὑμῶν οὐκ ἐπὶ τῆς Θρᾴκης τόπον οὐδένα, οὐδὲ χωρίον ( ) ἀλλ' ἐπ' Ἀλωπεκόννησον, ἣ Χερρονήσου μέν ἐστι καὶ ἦν ἡμετέρα, ἀκρωτήριον δ' ἀνέχον πρὸς τὴν Ἴμβρον ἀπωτάτω τῆς Θρᾴκης, λῃστῶν δ' ἦν μεστὴ καὶ καταποντιστῶν, ἐνταῦθα ἐλθόντων ἡμῶν καὶ πολιορκούντων.

κύνlων τούτους, προδοθεὶς (Χαρίδημος) διὰ χερρονήσου πάσης τῆς ὑμετέρας, ἡμῖν μὲν προσέβαλλεν, ἐβοήθει δὲ τοῖς λῃσταῖς καὶ καταποντισταῖς, καὶ πρότερον προσκαθήμενος, τὸν ὑμέτερον στρατηγὸν ἔπεισε καὶ ἠνάγκασε, μὴ τὰ βέλτιστ' ὑπὲρ ὑμῶν πράττειν, ἢ (supple πρότερον ἢ) αὐτὸς ὑπὸ τούτου ἐπείσθη, ὧν ὡμολογήκει καὶ ὑπέσχετό τι πράξειν. καὶ γράφει δὴ τὰς συνθήκας πρὸς Κηφισόδοτον, ἐφ' αἷς ὑμεῖς οὕτως ἠγανακτήσατε καὶ χαλεπῶς ἠνέγκατε, ὥστε ἀπεχειροτονήσατε μὲν τὸν στρατηγὸν, πέντε ταλάντοις δ' ἐζημιώσατε, τρεῖς δὲ μόνοι ψῆφοι διενέγκαντο μὴ θανάτου τιμῆσαι.

Λυσίου δύο λόγοι εἰσὶ πρὸς Κινησίαν.] Harum orationum fragmentum perquam elegans refert Athenæus p. 551. Meminit hujus Cinesiæ & Lysias in Apologia δωροδοκίας.

Pag. 172. Κέρρα.] γρ. Κίρρα ex Suida & Photio. Scylax, μετὰ δὲ Λοκροὺς εἰσὶ Φωκεῖς κατὰ τὸ Κύραιον πεδίον, καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Δελφοὶ πόλις. Lege Κιρραῖον.

Κισθήνη.] Stephan. in πεισάνδα.

Δύο ος.] γρ. δύο ς.

Κίσσας.] γρ. κίστας ex cod. Fed. Morelli, & Suida, & Photio.

Συνηγορία, Αἰσχίνης.] Συνηγορία Αἰσχίνου leg. Sic enim inscribitur ea oratio Dinarchi, teste Harpocr. in πινάκια. Utrobique Αἰσχίνῃ lege ex Dionysio Halicarn. sic inscriptæ ejusdem rhetoris orationes à Dionysio ibidem memorantur plures, ut συνηγορία Παρμένοντι ὑπὲρ ἀνδραπόδου βλάβης, & συνηγορία Ἡγελόχῳ ὑπὲρ Ἐπικλήρου, item Ἀγάθωνι συνηγορία. ὥσπερ καὶ αὐτὸς εἴρηκεν Ἀγάθων, quæ verba sunt ex initio orationis. Suidas in κλιμάζει eadem habet, quæ Harpocr. Sed in Κλιμακίζειν ait, μέμνηται Δείναρχος ἐν τῇ ὑπὲρ Αἰσχίνου ἰσηγορίᾳ (leg. συνηγορίᾳ) λέγων. οὗτος κλιμακίζει τοὺς νόμους. ἔστι δὲ οἷον παράγει καὶ διαστρέφει. ἴσως ἀπὸ τοῦ κλίμακος εἰρημένου τοῦ ὀνόματος, ἥτις

ἥτις ἐστὶ ὄργανον βασανιστικὸν διαστρέφον τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων, καὶ Ἀριστοφάνης βασάνιζε πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι δήσας &c. Posset etiam deduci ἀπὸ τοῦ κλίμακος & κλιμακισμοῦ, quod est genus *palæsmatis* teste Suida in κλίμαξ & Polluce. Hæ συνηγορίαι dicebantur à συνηγόροις, i. *advocatis*, quos sibi amicos & magnæ dignitatis homines plerumque rei ad id rogare solebant. Sic apud Isocratem contra Lochitem in fine. εἰ δέ τις ἔχει τῶν παρόντων μοὶ συνειπεῖν, ἀναβὰς εἰς ὑμᾶς λεγέτω. Æschines περὶ παραπρεσβ. in fine, & contra Ctesiph. initio. Isæus initio orat. Photius in lexico eadem habet, quæ Suidas ad verbum.

Κληροῦχοι.] Strabo lib. 14 de Samo. Ἀθηναῖοι δὲ πρότερον πέμψαντες στρατηγὸν Περικλέα καὶ σὺν αὐτῷ Σοφοκλέα τὸν ποιητὴν πολιορκίᾳ κακῶς διέθηκαν ἀπειθοῦντας τοὺς Σαμίους, ὕστερον δὲ καὶ κληρούχους ἔπεμψαν δισχιλίους ἐξ ἑαυτῶν, ὧν ἦν καὶ Νεοκλῆς ὁ Ἐπικούρου πατήρ. Idem ait Heraclides in rep. Samiorum. Diodorus lib. 18 ait Samios exules postliminio reductos esse a Perdicca anno 2 Olymp. 114, 43 post exilium annis & amplius. Meminit Æschines contra Timarchum p. 13. Zenobius in Ἀττικὸς πάροικος. Porro de hoc more ita scribit Libanius in argumento ad orationem Demosthenis περὶ τῶν ἐν Χερσονήσῳ. Ἔθος δὲ ἦν τοῦτο παλαιὸν τοῖς Ἀθηναίοις, ὅσοι πένητες ἦσαν αὐτῶν καὶ ἀκτήμονες οἴκοι, τούτους πέμπειν ἐποίκους (supra κληρούχους dixit) εἰς τὰς ἔξω πόλεις τὰς ἑαυτῶν, καὶ ἐλάμβανον οἱ πεμπόμενοι ὅπλα τε τὰ τοῦ δημοσίου καὶ ἐφόδιον. Dionysius in Dinarchi ἰδιωτικοῖς ψευδεπιγράφοις. οὗτος ὁ λόγος εἴρηται ἐπὶ Ἀριστοδήμου ἄρχοντος, ὡς ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου γίνεται δῆλον. οἱ μὲν γὰρ εἰς Σάμον ἀποσταλέντες κληροῦχοι κατὰ τοῦτον τὸν ἄρχοντα ἀπεστάλησαν, ὡς Φιλόχορος ἐν ταῖς ἱστορίαις λέγει. Aristoteles 2. Rhetor. cap. 6 ὥσπερ Κυδίας περὶ τῆς Σάμου κληρουχίας ἐδημηγόρησεν & cæt.

Pag. 173. Τὰς Κληρουχίας.] Libanius Declam. 19. τὰς κληρου-

κληρουχίας ἀφίημι, τὰ τῶν στρατηγῶν ἴδια κέρδη, οἷς ἄλλοι δέδονται φόροι: quæ sunt disjungenda, i. καὶ τὰ τῶν στ &c. adde Diodorum Siculum lib. 15 pag. 344, 348.

Κληρουχικά.] Κληρουχικὰ cum dicit, dubium est, cum infra in κοινωνικῶν κοινωνικοὺς vocat. Locus Demosthenis sic habet. ἐὰν γὰρ τοῦτο ἀποδείξητε τὸ πλῆθος (ex 1200 si 2000 faciatis) ἡγοῦμαι τῶν ἐπικλήρων καὶ τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν κληρουχικῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν (supple σωμάτων) καὶ εἴ τις ἀδύνατος, ἀφαιρεθέντων, ἔσεσθαι χίλια καὶ διακόσια ταῦτα ὑμῖν σώματα. ἐκ τούτων τούτων οἶμαι δεῖν ποιῆσαι συμμορίας εἴκοσιν, ὥσπερ νῦν εἰσίν.

Κλητῆρες.] Vide Demosth. pro corona pag. 320. Demosth. in Midiam, de Strabone, πείσας τὸν πρυτανεύοντα δοῦναι τὴν ψῆφον παρὰ πάντας τοὺς νόμους, κλητῆρα οὐδ' ὁντινοῦν ἐπιγραψάμενος, καταγορῶν ἔρημον οὐδενὸς παρόντος ἐκβάλλει καὶ ἀτιμοῖ τὸν διαιτητήν. Ibi Ulpianus, ὁ γὰρ διδοὺς τὴν γραφήν, ait, προσέγραφεν, ὅτι κατηγορῶ τοῦδε, καὶ προσκαλοῦμαι τοῦτον διὰ τοῦ δεῖνος εἰς τὸ βουλευτήριον. Hinc ἀπρόσκλητος δίκη dicebatur *in qua nulli* κλητῆρες *adessent nec ascripti fuissent*, teste Hesychio. Vide quæ ad Pollucem notavi. Etymologus post τὸ προσκλήσεως addit, ἵνα μὴ ἀπρόσκλητοι αἱ δίκαι εἰς τὰ δικαστήρια εἰσάγωνται, μηδὲ ἐκλείπῃ τὴν δίκην ὁ καλουμένος. In accusatione Æschinis contra Demosth. scriptum erat, τίμημα τάλαντα ν'.. κλητῆρες Κηφισοφῶν ( ) Κλέων. Demosth. p. 99.

Pag. 174. Κλητεύεσθαι.] Latine *testimonium denunciare.* Sic loquitur Val. Max. lib. 8 cap. 1, ubi de Æmilio Scauro. Cicero in Verrem & Paulus ff. de testibus, *ne invito denuncietur.* Suidas in ἐκκλητεύεσθαι τῶν ἐγκαταλιπόντων μαρτυρίαν τὰ ὀνόματα ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἐκηρύσσοντο, ὅπερ ἐλέγοντο ἐκκλητευθῆναι καὶ ἐκκλητεύειν. Valerius Probus de notis, quanti ea res erit. *Hæ pecuniæ judicium recuperatorium dabo, testibusque duntaxat* x *denunciandi potestatem dabo.*

Πρό-

Προσαποιητή.] Προσποιητός.

Οὐ γὰρ.] γρ. οὐ γὰρ ex Scholiaste Aristoph. in Equitibus p. 312, apud quem hæc omnia ad verbum leguntur, nisi quod abest τὸ φυέσθαι, (quod in autore nostro sequitur,) rectius, ut puto. Ab hoc vocabulo composuit Aristoph. κοβαλικεύειν & κοβαλικεύματα, in Equitibus.

Κόβαλοι.] Hæc item ad verbum leguntur in scholiis ad Plutum p. 31 ad illa verba, ὡς μόθων εἶ καὶ φύσει κόβαλος.

Pag. 175. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου.] p. 59. Isocrates de pace p. 349.

Κοινωνικῶν.] Pollux pag. 409.

Φιλίνου.] Philino tribuit Athenæus.

Φιλιεῖς.] Suidas Φυλιεῖς habet in voce Κυρωνίδαι: unde conjiciebam Φλυεῖς.

Pag. 176. Κολωναίτας.] Κολωνιάτας. Schol. Sophoclis in Oedip. Colonæo.

Μισθοπούς.] Μισθωτούς.

Ἡφαίστιον.] Hujus meminit Isocrates in Trapezit. ubi Ἡφαιστῖον scribitur. Porro Hippius Colonus à templo Neptuni Hippii dictus esse perhibetur à Schol. Sophoclis. Is in argumento ad Oedip. Coloneum. καὶ ἔστιν ἐν τῷ τεμένει τῶν σεμνῶν Ἐριννύων, ὅ ἐστιν ἐν τῷ καλουμένῳ Ἱππείῳ Κολωνῷ οὕτω κληθέντι, ἐπεὶ δὲ Ποσειδῶνός ἐστιν ἱερὸν Ἱππείου καὶ Προμηθέως, καὶ αὐτοῦ οἱ ὀρεωκόμοι ἵστανται. Etymol. in ἱππεία. Thucyd. lib. 8. ἐς τὸν κολωνόν. ἔστι δὲ ἱερὸν Ποσειδῶνος ἔξω τῆς πόλεως ἀπέχον σταδίους μάλιστα δέκα. Aristoph νεφέλαις. νὴ τὸν Ποσειδῶ τοῦτον τὸν Ἵππιον. ubi, quæ Schol. & Hesychius notant, aliena sunt. Nobiscum sentit Pausanias Atticis p. 23.

Δημοσθένης ἐν τοῖς.] Deest nomen aliquod, nempe titulus orationis. an forte ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. Ibi enim legitur, πάλιν Φιλόστρατον ἅπαντες ἴσμεν τὸν Κολωνῆθεν Χαβρίου κατη-

κατηγοροῦντα, ὅτ' ἐκρίνετο τὴν περὶ Ὠρωποῦ κρίσιν θανάτου, καὶ πέντε τῶν κατηγόρων πικρότατον γιγνόμενον. In Pherecratis versu (quem autor paulo ante allegat, pro ἐς Κολωνὸν, ἢ μολὼν) leg. εἰς κολ. ἤιμην, ut versus constet; id est ἐπορευόμην: unde ἤισαν. i. ἐπορεύοντο apud Etym. seu potius ἤιμεν. Hesych. Porro ἵππειος dictus est Ποσειδῶν, quod cum aliquando circa scopulos Coloni Attici obdormisset, & per somnum semen effudisset, equus repente Scyphius (alias Scaphius) extitit, qui & Scironites dictus est, ut ait Schol. Lycophronis pag. 123.

Τύραννοι.] Τυῤῥηνοὶ p. 251.

Pag. 177. Κοροπλάθος.] Hujusmodi fictores intelligit Demosthenes in Philippica I pag. 17.

Κοτύλαιον ὄρος.] Nonnus lib. 13. καὶ Κοτυλαῖον ἕδος.

Ἀρχέμαχος.] Hujus meminit Strabo lib. x.

Pag. 178. Κότυς.] Is primum amicus fuit Atheniensium, & se eis amicum maxime finxit, tunc, cum Miltocythes ab eo defecit; sed postquam eum superavit & omnes Thraciæ urbes cepit, tum vero, ait Demosthenes, ἠδίκει μεθύων, ἐπαρῴνει μάλιστα μὲν εἰς ἑαυτὸν, ἔπειτα δὲ καὶ εἰς ὑμᾶς. Hic est Cotys, qui ab Atheniensibus civitate donatus. *Et ego*, inquit, *illis civitatis meæ jus dabo.* Valerius lib. 3 cap. 7.

Κεραυαλλίδαι, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.] Hodie apud Æschinem legitur ἀκεραγαλλίδαι. Hesychius Κερκαλίδαι τῶν Κερσαίων τύραννοι. Sic leg. non κερσέων, ut vulgo. Libanius in fine orationis in Æschinem. πάλιν Κιῤῥαῖοι, πάλιν Ἀκεραγαλλίδαι.

Κριθωτή.] Scylax, Thracia. ἐντὸς δὲ (supple τῆς χεῤῥονήσου) Αἰγὸς ποταμὸς, Κρῆσσα, Κρηθωτή, Πακτύη.

Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον.] Μετὰ Πολυεύκτου τοῦ Κριωέως, & alibi. Vide Hesych. Κριῶθεν, qui locum Aristoph. intelligit in Avibus Εὐελπίδης Κριῶθεν. Schol. al-

teram

teram lectionem Κερωθεν agnoscit. Stephanus κερῶνα habet male.

Pag. 179. Κλησίου Διός.] Et Demosth. in oraculis Dodonæi Jovis.

Pag. 180. Ἰπτέως.] Ἰππίας. Vide infra p. 232.

Κυδαθηναιῶν.] Κυδαθηναί.

Pag 181. Κυνίδαι.] Ex hoc genere eligebantur sacerdotes Cynii Apollinis teste Hesychio in κυνίδ. Suidas Κυνήειος Ἀπόλλων Ἀθήνησιν οὕτω λεγόμενος, ὃν ἱδρύσατο Κύνις Ἀπόλλωνος καὶ Παρνηθείας νύμφης, ὡς Σωκράτης ἐν ιβ, θεμένης τῆς Λητοῦς τὰ βρέφη ὑπὸ κυνῶν ἁρπασθῆναι. τοῦ κυνηγεθμοῦ γὰρ αἰσθομένους κύνας καὶ ποιμένας ἀνασῶσαι τῇ μητρί. ὀνομασθῆναι οὖν ἐν Υμηττῷ ἀπὸ τῶν κυνῶν. Κράτης ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσιῶν οὕτω γράφει. τὸ δὲ Κυνήειόν ἐστιν Ἀπόλλωνος Κυνείου τὸ ἐκ τοῦ Θωνέου γινόμενον. τοῦτο δέ ἐστι τὸ Θωνεῖον ἀλήσιον, καὶ γίνεται πρόσοδος μεγάλη, ταύτῃ ἡ πόλις εἰς θυσίαν καταχωρίζει Ἀπόλλωνι τῷ Κυνείῳ. ἀλήσιον δημήτριον ὁ βασιλεύς.

Ἱππώναξ τὶ καὶ Ἑκαταῖος ἐν περιόδῳ Εὐρώπης.] In his libris non solum terrarum situs, sed etiam gentium mores & instituta tradebantur. Aristot. 1 Rhetor. πρὸς μὲν τὴν νομοθεσίαν αἱ τῆς γῆς περίοδοι χρήσιμοι. ἐντεῦθεν γὰρ λαβεῖν ἐστι τοὺς τῶν ἐθνῶν νόμους. Talis fuit Eudoxi liber γῆς περίοδος, teste Plutarcho in tractatu ὅτι οὐδὲ ζῆν ἐστιν ἡδ. κατ' Ἐπίκ. Locus autem Hipponactis, quem Harpocratio intelligit, hic est:

> Ἑρμῆ, φίλ' Ἑρμῆ, Μαιαδεῦ Κυλλήνιε
> Ἐπεύχομαί τοι, κάρτα γὰρ κακῶς ῥιγῶ.
> Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι καὶ κυπασίσκον
> Καὶ σαμβαλίσκα κἀσκερίσκα καὶ χρυσοῦ
> Στατῆρας ἑξήκοντα τοὐτέρου τοίχου.

apud Schol. Lycophronis.

Pag. 182. Ὡς ἀπό.] γρ. οὓς ἀπό. Sic enim apud Schol.

 Ari-

Ariſtoph. in Nubes p. 152. Ἀπολλόδωρος δέ φησι πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους κύρβιν καλεῖσθαι, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λίθους ἱστάντες, τὰ δόξαν ἀναγράφοντες, οὓς μὲν ἀπὸ τῆς στάσεως στήλας, κύρβεις δὲ ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναστάσεως ἐκάλουν, ὕστερον δὲ τὰ ξύλα λελευκωμένα γράφοντες ὁμοίως ἐκάλεσαν. Quibus ſimilia habet Schol. Apollonii lib. 4. Ælianus lib. 15 de animal. cap. IX.

Κυρεῖον.] Xenophon p. 287.

Δημαίου.] Δημέου. Sic Libanius in legatione ad Julianum, Δημάδην τὸν Δημέου vocat.

Καὶ τὸν δῆμον, ἢ τὴν βουλήν.] Ἢ τὸν δῆμον, καὶ τὴν βουλήν.

Προσγράφουσι.] Προγράφουσι, ex Polluce lib. 8, ubi hæc fere ad verbum leguntur ex Ariſtotele. Demoſth. περὶ παραπρ. ὑμῖν δὲ πρῶτον μὲν περὶ πάντων τὴν βουλὴν ἀκοῦσαι καὶ προβουλεῦσαι δεῖ. καὶ τοῦθ' ὅταν ᾖ κήρυξι καὶ πρεσβείαις προσγεγραμμένον (lege προγεγρ.) οὐκ ἀεί. (Et προγεγρ. legit Ulpianus, qui ad eum locum notat πρόγραμμά ἐστι τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας, ὥστε βουλεύσασθαι ἢ περὶ τοῦ &c. ἢ περὶ τοῦ &c.) εἶτ' ἐκκλησίαν ποιῆσαι, καὶ ταύτην ὅταν ἐκ τῶν νόμων καθήκῃ, εἶτα κρατῆσαι καὶ περιγενέσθαι δεῖ τοὺς τὰ βέλτιστα λέγοντας τῶν ( ) ἀντιλεγόντων. Æſchines περὶ παραπρ. pag. 37 bis προγράψαι ἐκκλησίαν uſurpat. Ulpianus ad 1 Philipp. initio, προὐτίθετο, ἀντὶ τοῦ προεβάλλετο. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ προεγράφετο. ἐπειδήπερ σανίδας τινὰς ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ οὗ ἡ σκέψις. καὶ προετίθεσαν τῆς ἐκκλησίας, ἵνα γνῶσι πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία. Iſocrates de pace pag. 321. πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτεθείκασι.

Οἱ.] Αἱ Suidas.

Pag. 183. Κωδία.] Κώδνα Photius.

Pag. 184. Προμηθείοις.] Hyginus in Poëtico Aſtronomico cap. de Sagitta. *Prometheus autem conſuetus inſidiari venit ad Jovis ignem, quo deminuto & in ferulam conjecto, lætus, ut volare, non currere videretur, ferulam jactans,*

jactans, ne spiritus interclusus vaporibus extingueret in angustia lumen. Itaque homines adhuc plerumque, qui lætitiæ fiunt nuncii, celerrime veniunt. Præterea totum à (f. votiva) certatione ludorum cursoribus instituerunt ex Promethei consuetudine, ut currerent lampadem jactantes.

Θύοντς.] Θέοντς.

Καταvοήσαντ@.] Καταvοήσαντας αὐτοὺς.

Λαμπτρεῦς.] Σαβρίας Λαμπρεὺς in oratione contra Neæram, & in oratione πρὸς Τιμόθεον initio παρὰ Α'ντιφίλου Λαμπρέως & in ea πρὸς Κάλλιππον, quam laudat Harpocratio hoc loco, legitur ξένος μὲν ὢν Α'ρισόνῳ τῷ Δεκελεῖ καὶ Α'ρχεβιάδῃ τῷ Λαμπρεῖ. Suidas etiam, Λαμπραὶ, ait, δῆμος τῆς Ε'ρεχθ. &c. Hesychius, Λαμπραὶ καθύπερθεν καὶ Λαμπραὶ ὑπένερθεν &c. Hoc est, *Lampræ infernates & supernates*. Sic apud Plin. *Carentini supernates & infernates.*

Pag. 185. Λεμβάδεια.] γρ. Λεβάδεια, ut Photius: ἐν ᾗ Διὸς μαντεῖον Τροφωνίου κατασκευάσαντος, ut idem.

Α'πικῆς.] γρ. ἀκτῆς. Strabo lib. x. Homerus ἀκτὴν ἠπείροιο vocat Ο'δ. ω.

Pag. 186. Φασὶ πρὸς τῷ Α'χέροντι.] Pausanias Heliac. I. 52. Etymologus in Α'χερωίς.

Ο'μήρῳ.] Ι'λ. ν.

Λευκονοιεὺς.] Δημοχάρης τε ὁ Λευκονοεὺς ὁ τὴν τηθίδα τὴν ἐμὴν ἔχων. Et rursus in oratione adversus Lacritam ita perscriptum est, & in ea adversus Polyclem. Apud Plutarchum in x Rhetor, Δημοχάρης Λάχητος Λευκονοιεὺς; & in Demetrio, Δημοχάρης ὁ Λακωνεὺς, corrupte.

Λέχαιον.] Isæus p. 50. Andocides περὶ εἰρήνης pag. 24. Plato in Menexeno p. 245.

Pag. 187. Τελεσθέντος.] Τελευτήσαντος Suidas. Sic Plutarch. in Demosth. initio, & Apollodorus lib. 3 biblioth.

Καϑ' Ηγελόχε.] Dionysius Ηγελόχῳ.

Λιτή.] Λητή. Stephanus, Λητὴ πόλις Μακεδ. ἀπὸ τοῦ πλησίον ἱδρυμένε Λητοῦς ἱεροῦ· ὡς Θεαγένης Μακεδονικοῖς. τὸ ἐθνικὸν Λητῶος. οὕτω γὰρ ἱστορεῖται Νίκαρχος Λητῶος τοῦ Ἀλεξάνδρῳ συστρατευσαμένων ὁ διασημότατος. Scribe Νέαρχος, quem tamen Arrianus in Indicis Cretem ait fuisse. Ptolemæo Λητὴ in Mygdonide. In Arriani Indicis, ἐκ δὲ Ἀμφιπόλεως ἦγον οἵδε, ἐκ Κρήτης μὲν Νέαρχος Ἀνδροτίμε, ὃς τὰ ἀμφὶ τῷ παράπλῳ ἀνέγραψε. Leg. Λήτης. Non enim Creta in Macedonia aut Amphipoli. Lete Macedoniæ oppidum à Plinio quoque memoratur.

Μαρσύας ὁ νεώτερος.] Hujus quoque mentio est in voce Γαληψός. Duo Marsyæ fuere, alter Periandri filius Pellæus, frater Antigoni regis, una cum Alexandro rege educatus, teste Suida. Hic Μακεδονικὰ scripsit libris x, quorum quintus citatur ab Harpocr. in vocibus Ἀερσίων & Μαργίτης, septimus ab Athenæo & Stephano. Scripsit etiam res Atticas & vitam Alexandri. Laudatur a Diodoro Siculo Marsyas dux Demetrii ὁ τὰς Μακεδονικὰς πράξεις συνταξάμενος. Alter fuit Marsyas Marsi filius, de quo Suidas. Μαρσύας Μάρσε Ταβηνός. Lege Ταβιηνός. i. natus Tabiis in Galatia. Scripsit Antiquitatum libros & mythica & de patria sua. Laudatur ab Hesychio in σκόπος, Μαρσύας ἐν τῇ Γάδι, nisi Mnaseas ibi scribendum est. quod non assero. Mnaseæ ambo historici noti sunt. fuit & Mnaseas quidam Berytius, qui de arte Rhetorica scripsit, itemque de Atticis nominibus teste Suida. Alius Mnaseas cursor Libys dictus, de quo Pausanias Heliac. 2.

Pag. 188. Δείναρχος Τυραννικῷ.] Ἴσως. Τυῤῥηνικῷ, ut p. 242. Πιῤῥηνικὸς dicitur a Dionysio Halicarn. inter δημοσίες Dinarchi λόγες. Frequenter τυραννικὸν occurrit pro

Τυῤῥη-

Τυῤῥηνικῷ, ut apud Aristoph. Scholiasten, ubi de Coliade promontorio Atticæ. Apud Etymologum in Σιγηπίδα λῆμνον.

Ἀρχή.] Est autem ἀρχὴ κληρωτὴ Etymol. Æschines contra Timarchum pag. 20. Suidas in εὐθύνη. κυρίως ἣν εἰσάγουσι λογισταὶ πρὸς τοὺς δόξαντας μὴ ὀρθῶς ἄρξαι τῆς πόλεως, ἢ πρεσβεῦσαι κακῶς, καὶ τὰ δικαστήρια μὲν οἱ λογισταὶ κληροῦσι, κατηγορεῖ δὲ ὁ βουλόμενος, καὶ τοῖς δικασταῖς ἐφεῖται τιμᾶσθαι τοῖς ἄλλοις.

Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῶν Μυστηρίων.] pag. 11. Lysias p. 150. qui rationem non reddiderat, tenebatur ἀλογίου judicio. Suidas, ἀλογίου δίκη, ἣν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες λόγον οὐ διδόντες τῶν τῆς ἀρχῆς διοικημάτων. quæ iisdem verbis leguntur in Etymolog.

Pag. 189. Λόγου τυχεῖν.] Λόγου τυχεῖν Demosth. ἐν προοιμίοις δημηγορικοῖς 22, & κατ' Ἀριστοκράτους bis initio; dixit pro eo, quod Gallice dicimus, *avoir audience.* νυνὶ δ' ὑπὸ τῆς ἐνίων ἀπαλγήσεως οὔτε παρελθεῖν, οὔτε εἰπεῖν, οὔτε λόγου τυχεῖν ἐστίν. Sic & in procemio 27 usurpat, & 38, & ἐν τῷ περὶ παραπρ. initio, ἐξέκλειον λόγου τυγχάνοντας τοὺς ἄλλους. Et longe post, τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἄχρι τοῦ λόγου τυχεῖν Φίλιππον ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, Κτησιφῶν καὶ Ἀριστόδημος τὴν ἀρχὴν πρώτην ἔφερον τοῦ φενακισμοῦ. Sic & Æschines περὶ παραπρ. initio. Demosthenis locus ex oratione pro corona initio sic habet: οὐ γὰρ ἀφαιρεῖσθαι δεῖ τὸ προσελθεῖν τῷ δήμῳ καὶ λόγου τυχεῖν. i. *neque vero est negandus cuiquam accessus ad populum & dicendi potestas.* Errat ergo Harpocratio.

Ἐπαίνου.] F. εἰπεῖν.

Λοιδίας, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας.] Pag. 45. ubi Λυδίαν scribitur vulgo, quomodo & apud Ptolemæum, sed in Strabone lib. 7 in fine Λουδίας. Herodot. 7 Λυδίας p. 422. Plinio *Rhedias* male pro *Lœdias.* Scylaci Λυδίας.

Εἰφί-

Ἐφίστασθαι --- ὑδρίαν ἔχων --- λουτρά.] Eustathius Ἰλ. ψ pag. 1293 & Didymus. Demosth. πρὸς Λεωχάρην. ἠῤῥώστησεν Ἀρχιάδης ὁ πλουτῶν τὸν βίον ἄπονον τοῦ Μειδυλίδου, ἄγαμος ὤν. τί τούτου σημεῖον; λουτροφόρος ἐφέστηκεν ἐπὶ τῷ τοῦ Ἀρχιάδου τάφῳ, Pollux 391. Thucyd. lib. 2. καὶ τῇ κρήνῃ τῇ νῦν μὲν τῶν τυράννων οὕτω κελευσάντων Ἐννεακρούνῳ καλουμένῃ, τὸ δὲ πάλαι φανερῶν τῶν πηγῶν οὐσῶν, Καλλιρόῃ ὠνομασμένῃ, ἐκείνῃ τε ἐγγὺς (τῆς ἀκροπόλεως ſcil.) οὔσῃ, τὰ πλείστου ἄξια ἐχρῶντο, καὶ νῦν ἔτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου πρό τε γαμικῶν καὶ ἐς ἄλλα τῶν ἱερῶν νομίζεται τῷ ὕδατι χρῆσθαι. Vitruvius lib. 8 p. 314. Statius 12 Thebaid. in fine: *Et quos Callirhoe novies errantibus undis Implicat.* Unicus porro in tota urbe erat hic fons teſte Pauſ. in Attic. p. 10. Schol. Æſchyli ad illa ex Perſis p. 135. καὶ χεροῖν Καλλιρρόου ἔψαυσα πηγῆς, notat, πηγή τις ἱερά, ἀφ' ἧς ἀνιμᾶται νᾶμα ταῖς θυσίαις ἐπιχέεσθαι. Etymolog. ἐννεάκρουνος κρήνη Ἀθήνησι παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἣ πρότερον Καλλιρόη ἔσχεν. ἀφ' ἧς τὰ λουτρὰ ταῖς γαμουμέναις μελλοῦσι. Πολύζηλος δημοτυνδάρεω. ἴσθι δὲ ἐννεάκρουνον ἔνυδρον τόπον. Pollux pag. 138. Heſychius in λιβύας. Porphyrius de antro Nympharum, ὅθεν καὶ τὰς γαμουμένας ἔτος ὡς ἂν εἰς γένεσιν συνεζευγμένας νύμφας τε καλεῖν καὶ λουτροῖς καταχεῖν ἐκ πηγῶν ἢ ναμάτων ἢ κρηνῶν ἀενάων εἰλημμένης. Porro ſiticuloſam fuiſſe Atticam, adeo ut æſtate fontes deficere ſolerent, teſtatur Dio orat. 6. Valerius Flaccus 8 Argon. de conjugio Jaſonis & Medeæ:

Inde ubi ſacrificas cum conjuge venit ad aras
Æſonides, unaque adeunt pariterque precari
Incipiunt, ignem Pollux undamque jugalem
Prætulit, ut dextrum pariter vertantur in orbem.

Nonnus lib. 3 Dionyſiac. p. 88 & lib. 2 p. 60.

Λουσιεύς.] Et Demosth. in Midiam. Stephanus, Λουσία τῶν Ὑακίνθου θυγατέρων μία, ἀφ' ἧς ὁ δημότης Λουσιεύς.

Pag. 190. Φιλόχορος.] Et Pauſanias Atticis p. 22.

Μή ποτ'

Μή τοι οὖν γεγραπέον καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῇ ἑβδόμῃ, ἀντὶ τοῦ περιβόλους δύο λυκοεργέας.] Athenæus lib. XI habet. μήτοι οὖν καὶ παρὰ Δημοσθένει (malim Ἡροδότῳ) γεγραπέον λυκιοεργέας, ἵν' ἀκούῃ τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα. Ex his ſupple hunc Harpocrationis locum. Athenæus autem pro λυκοεργέας habet λυκιεργέας. Hodie in Herodoti exemplaribus λυκιοεργ. extat.

Οὐ πάππ[ο]ς.] Hæc falſa ſunt.

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀτελειῶν.] i. ἐν τῷ κατὰ Λεπτίνου. Λυσιμάχῳ δωρεὰν ἑνὶ τῶν τότε χρησίμων ἑκατὸν μὲν ἐν Εὐβοίᾳ πλέθρα γῆς πεφυτευμένης ἔδοσαν, (majores noſtri) ἑκατὸν δὲ ψιλῆς, ἔτι δὲ ἀργυρίου μνᾶς ἑκατὸν καὶ τέτταρας τῆς ἡμέρας δραχμάς, καὶ τούτων ψήφισμά ἐστιν Ἀλκιβιάδου, ἐν ᾧ ταῦτα γέγραπται. Meminit etiam Plutarchus in Ariſtide ſub finem, qui idem dicit. Sed aliter Suidas in πλέθρον. ἐξέδωκεν ἡ πόλις Ἀθηναίων τὰς θυγατέρας Ἀριστείδου, καὶ Λυσιμάχῳ τῷ παιδὶ δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας ἐδίδου, καὶ γῆς πεφυτευμένης ἐδωρήσατο ὀκτὼ πλέθρα, ἀροσίμης ἑκατὸν, *horti 8 jugera, arvi centum*.

Pag. 191. Μαιμακτηριὼν --- ἀρχὴν δὲ λαμβάνοντος τοῦ χειμῶνος ἐν τούτῳ τῷ μηνί.] Ulpianus in Olynth. 3. χειμέριος οὗτος ὁ μήν.

Μαλακίζομεν.] Theo in Arati Phænomena ad illum Ναύτῃ μαλκιόωντι κακώτερον, explicat ναρκοῦντι. μάλκη δὲ ἐστιν ἡ ἐκ ψύχους χειρῶν καὶ ποδῶν ἐπανάστασις, ἃ καὶ χίμετλα λέγονται.

Μαλακίομεν.] Μαλκίομεν. Suidas diſerte ſic ait, μαλκίομεν, Δημοσθένης ἐν θ Φιλιππικῶν φησί. Heſychius μαλκίετον. Hinc ἀμαλκιεῖν μὴ ῥιγοῦν, Etymol. Scholiaſtes in Nicandri Theriaca ait μάλκην à Nicandro ſumi interdum pro *frigore*, interdum pro *torpore*: & exemplum affert ex Nicandro, πελιδναίνονται δὲ ἀργαλέοιο πόνοιό τι μαλκιόωντες, cum ſc. pedes ac manus præ frigore rigeſcunt.

μάλκαι igitur dicuntur αἱ μαλακίαι καὶ δυσκινησίαι διὰ τὴν τοῦ κρύους ὑπερβολὴν, ut idem ſcribit. Hinc Amalcium mare Hecatæus Oceanum ſeptentrion. vocari dixerat, quod eſt congelatum mare, teſte Solino cap. 22, & Plinio lib. 4 cap. 13. quorum tamen alter barbarum id nomen, alter gentis ejus lingua dictum putavit, cum ſit Græcum. ἀμάλκιον, ut ἄξυλος ὕλη & ἄκνηστις, pro ὑπερμάλκιον.

Αἰσχύλος Ἐλαδίῳ &c.] Scribendum exiſtimo Αἰσχύλος, ἐλαδίῳ κέκμηκε μαλακῶν ποδὶ aut πόδε. ἐλάδιον diminutivum eſt ἀπὸ τοῦ ἐλαίου. Sic utitur Teles apud Stobæum p. 237. An autem μαλκίων legendum in Æſchylo? Sic enim Heſychius in μαλκίετον. Forte ergo etiam ſupra μαλκίομεν. nihil certius.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου.] In 2 oratione, ubi ait: λελευκωμένον τε γάρ ἐστι καὶ οἴκοθεν κατεσκευασμένον. καίτοι τοὺς μὲν τὰ πεπραγμένα μαρτυροῦντας προσήκει οἴκοθεν τὰς μαρτυρίας κατεσκευασμένας μαρτυρεῖν. τοὺς δὲ τὰς προκλήσεις μαρτυροῦντας, τοὺς ἀπὸ ταὐτομάτου προστύντας καὶ ἐν μάλθη γεγραμμένους τὴν μαρτυρίαν, ἵν', εἴ τι προσγράψαι καὶ ἀπαλεῖψαι βουληθῇ, ῥᾴδιον ᾖ. Nota. Feſtus in Maltha.

Pag. 192. Τρόπην.] Τρόπιν.

Μαντινέων διῳκισμός.] Polybius lib. 4 p. 297. Λακεδαιμόνιοι Μαντινεῖς φίλους ὄντας καὶ συμμάχους ἀναστάτους ποιήσαντες οὐκ ἔφασαν ἀδικεῖν ἐκ μιᾶς πόλεως εἰς πλείους αὐτοὺς διοικίσαντες. Vide quæ not. ad Diodorum.

Γραφῇ.] Scribe παραγραφῇ. Locus ſic habet. ἐπ' ἐργαστηρίῳ τε ἐν τοῖς ἔργοις ἐν Μαρωνείᾳ. Autor argumenti. Παντάνετος παρὰ Τηλεμάρχου τινὸς ἐργαστήριον ἐν Μαρωνείᾳ μεταλλικὸν, τόπος δ' οὗτος τῆς Ἀττικῆς. Maronia autem Thraciæ dicta eſt à Marone Euanthis filio, de quo Philoſtratus junior in Heroicis, Homerus Odyſſ. ἰῶτα initio, ubi anonymus interpres, Ἴσμαρος, ait, πόλις τῆς Κικονίας,

κονίας, ἥτις νῦν Μαραθὼν λέγεται. Scribe *Μαρώνεια.* Vide Herodotum & Stephanum & Marcianum Heracl.

Pag. 193. *Τί γὰρ ἂν ἄλλο τίς εἴποι.*] Vulgati codices habent, *τί γὰρ ἄλλο τις ἂν εἴποι.*

Ἐν Πελλήνῃ μάστροι.] At Rhodiorum magistratum esse scribit Hesychius.

Πελληνίων.] *Πελληνέων.*

Ματρυλεῖον.] *Μαστρυλεῖον* Photius.

Ἡρακλείων.] *Ἡρακλέων.*

Διατρίβουσι.] Photius, *μαστροπὸ διατρίβουσιν ἑταίρας ἔχουσι, καὶ δέχονται τοὺς βουλομένους. ἐκάλουν δὲ αὐτὰς καὶ μάστρυας εὐφήμως.*

Καταφθαρεῖσα.] Suidas habet *καταφθαρείς.* Sic enim Æ. Portus emendavit, cum prius esset scriptum *κατὰ τρεῖς.*

Pag. 194. *Μεθώνη.*] De conditu Methonæ, quæ est in Thracia, vide Plutarchum in quæst. 11 rerum Græcarum. Porro Suidas sic habet. *Μεθώνη πόλις μία τῶν Ἀλκυονίδων* & cæt. ut hic. Idem Suidas. *Παλλήνη μία τῶν Ἀλκυωνίδων.* Alcyonides dicuntur filiæ Alcyonei gigantis. Earum nomina refert Suidas in *Ἀλκυονίδες* ex Hegesandro.

Μεῖον καὶ Μειαγωγός.] Aristoph. in Ranis *μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν.* Schol. *μεῖον λέγουσι τοὺς ὑπὲρ τῶν οἰῶν εἰς τὰ Ἀπατούρια οἷς ὑπὸ τῶν πατέρων εἰσφερομένους, διὰ τὸ ἐπιφωνεῖν τοὺς φράτορας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἱερείου μεῖον, μεῖον. ὅτι δὲ ἵσταντο, Ἀριστοφάνης δεδήλωκε ἐν δράμασι. τοῦτο δὲ κέκληται κούρειον ἀπὸ τῶν κούρων, ὑπὲρ ὧν ἔθυετο. μεῖον δὲ διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν, καὶ ἐπιζήμιόν τι τοῖς ἧττον εἰσάγουσιν ἀποδέδοκτο, καθάπερ αὐτός φησιν Ἀριστοφάνης, ἀλλ' εὔχομαι ἔγωγε ἑλκύσαι σε τὸν σφυγμὸν, ἵνα μή με προσαπαιτῶσι χαιῶ οἱ φράτορες.* Notandum quod scribit hanc ovem dictam esse *κούρειον*, unde explicandus est Isæi locus *περὶ Φιλοκτήμονος κλήρου.*

ἐπειδὴ ὑπ' αὐτῆς τὸ πρεσβύτερον τοῖν παίδοιν εἰσάγειν εἰς τοὺς φράτορας ἐπὶ τῷ αὑτοῦ ὀνόματι. ἐπεὶ δὲ οὔθ' οὗτος οὔθ' οἱ φράτορες συνεδέξαντο, ἀλλ' ἀπηνέχθη τὸ κούρειον. &c. Pollux lib. 8 περὶ φρατόρων. εἰς τούτους τούς τε κούρους καὶ τὰς κόρας εἰσῆγον. καὶ εἰς ἡλικίαν προελθόντων ἐν τῇ καλουμένῃ κουρεώτιδι ἡμέρᾳ ὑπὲρ μὲν τῶν ἀῤῥένων τὸ κούρειον ἔθυον, ὑπὲρ δὲ τῶν θηλειῶν τὴν γαμηλίαν. Interpres vertit, *coriandrum offerebant*. Sed lege κούρειον, vel potius κουρεῖον, ut Suidas in μειαγωγήσουσι. Quod autem in Harpocratione corrigo παρέστησε μεῖον, id non abſque judicio facio. Exiſtimavi enim ipſa eſſe verba Iſæi. nam παριστάναι proprium in hac re vocabulum fuit teſte Schol. Ariſtoph. ad locum ſupra cit. ὅτι μεῖον τὸ ἱερεῖον ἔλεγον τὸ παριστάμενον ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς φράτορας εἰσφερομένων. μεῖον δὲ ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος. ἔδει γὰρ αὐτὸ (μὴ adde) ἔλαττον ἄγειν σταθμοῦ τινὸς ἀπὸ τοῦ ὡρισμένου διὰ τοὺς φιλοδοξοῦντας. οἱ δὲ φράτορες, ἵνα μείζους νέμωνται μερίδας, ἐπεφώνουν οὐκ ἐῶντες ἱστάναι διὰ τὸ μεῖον εἶναι. Ἄλλως. ἐάν τις εἰσάγῃ εἰς τοὺς ἰδίους φράτορας υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ γινόμενον, παρέστα αὐτοῖς ἐπὶ ὡρισμένῳ σταθμῷ ἱέρειον, πρὸς ὃν ἔδει προσάγειν, καὶ οὐκ ἐξῆν μεῖον προσάγειν. ὅτι δὲ ἐντιθείη τὸ ἱερεῖον εἰς τὸν ζυγὸν, περιεστῶτες ἐβόων, μεῖον, μεῖον τοῦτο. Duplex igitur ſententia eſt, cur dictum ſit μεῖον: prima & vulgatior, quam refert Eratoſthenes: ſecunda eſt, dictum eſſe ex eo, quod vetitum erat adducere ovem majorem certo quodam pondere, idque propter ambitionem quorundam, qui uter grandiorem afferret contendebant. Id ſibi vult Pollux lib. 3 pag. 141. Apud Suidam leges Iſæi verba, uti diſtinxi, niſi quod παρέστη habet. Etymolog. κούρειον καλεῖται ἐν Ἀττικῇ τὸ ἱερεῖον τὸ θυόμενον, ἡνίκα ἐγράφοντο οἱ κοῦροι εἰς τοὺς φράτορας. τοῦτο δὲ καὶ μεῖον ἐλέγετο, καὶ μειαγωγὸς ὁ τοῦτο εἰσάγων. ἡ δὲ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἐποιοῦντο, ἐλέγετο κουρεῶτις. Supra dixerat προσπαροξύνεται.

Παρέσησε, Μέσον.] Παρέσησε Μέσον.

Ἐπισκώπλοντα.] Ἐπισκώπλοντες.

Pag. 195. Μελανωπὸς, Δημοσθένης κατ᾽ Ἀνδροτίωνος.] Et κατὰ Τιμοκράτους eundem Melanopum Androtionis συμπρεσβευτὴν, Lachetis viri probi filium pessimum vocat. Melanopi vero filius fuit Laches ab avi nomine sic dictus, qui à judicibus condemnatus est, sed in Alexandri Macedonis gratiam, qui id petiverat literis, debitum ei condonatum est omne, ut narrat Demosth. Ep. 3, ubi & Mnesibulum Acharnensem pariter absolutum ait, quod bonus vir esset. Laches etiam is qui in auxilinm missus est Leontinis una cum Chæreade, Melanopi f. dicitur à Thucydide lib. 3. Male apud Suidam μελανωπός.

Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.] Ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ. ὑπὲρ δὲ τῶν μελινῶν καὶ τῶν ὀλυρῶν τῶν ἐν τοῖς Θρακίοις σιῤῥοῖς ἐν τῷ βαράθρῳ χειμάζειν. Vide Harpocrat. in βάραθρον. Eadem verba repetit Demosthenes Philipp. X. Leg. σιροῖς ex Hesychio & Etymologo in σιροὶ, Varrone de re rust. lib. 1 cap. 57, Juliano in epist. 53. ὦ Ζεῦ πῶς μὲν καλῶς ἔχει, ἡμᾶς μὲν ἐν Θράκῃ διάγειν καὶ τοῖς ἐνταῦθα σιροῖς ἐγχειμάζειν. Dio orat. 1 Tarsica, Μακεδόνας οἵ πως μὲν τὰ ῥάκη περιηρημένοι (leg. περιεῤῥαμμένοι) καὶ ποιμένες ἀκούοντες, περὶ τῶν μελινῶν μαχόμενοι τοῖς Θρᾳξὶ τοὺς Ἕλληνας ἐκράτησαν. Et Artemidorus lib. 2 cap. 24. σιροὶ δὲ καὶ καπηλοὶ καὶ χαλκεοὶ καὶ πάντα τὰ, ἐν οἷς θησαυρίζεται καὶ ἀποτίθεται τὰ σπέρματα. Sed in lib. 4 cap. 34. ὡς πίθοι οἶνον καὶ ἔλαιον, καὶ σωροὶ πυροὺς ἢ κριθάς. forte σιροί.

Pag. 196. Μελίνη.] Μελίνας. Pag. 224 μελίνους Photius.

Θεόφραστος δὲ ἐν ἑβδόμῳ περὶ φυτῶν.] In libro 8 historiæ, ubi περὶ σιτώδων agit ex professo, in cap. 1 distinguit κέγχρον & μέλινον & σήσαμον. Item in cap. 3, ubi inter

θερινὰ χέδροπα, id eſt, *æſtiva legumina* ponit κέγχρον, μέλινον, σήσαμον & ἐρύσιμον.

Μελίτη.] De Melite Scholiaſtes Apollonii lib. 4 pag. 195 & 196. Melitem hanc Ægei fluvii in Corcyra filiam eſſe dicit, quam Hercules in Scheria inſula Phæacum uxorem duxit, ex qua Hyllum filium habuit. Apollonius. Ὕλλον ὃν εὐειδὴς Μελίτη τίκεν Ἡρακλῆϊ. Ab hac dictus eſt Athenis pagus Μελίτη. Heſychius ἐν Μελίτῃς Ἡρακλῆς. Vide & Schol. Apollonii p. 217. Pro Δίε forte Διόμε, Schol. Ariſtoph. in Ranis. Μελίτη δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾗ ἐμυήθη Ἡρακλῆς τὰ μικρὰ μυστήρια. ἔστι δὲ ἐκεῖ καὶ Ἡρακλέους ἱερόν. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μελίτης νύμφης, ᾗ ἐμίγη ὁ Ἡρακλῆς. παρὰ δὲ τὴν ὑπόνοιαν σκώπτει, ἐπειδὴ ἐν Μελίτῃ ἐστὶν ἐπιφανέστατον Ἡρακλέους ἱερὸν ἀλεξικάκου. Lege, Ἀλεξικάκου, ex Heſychio in ἐκ Μελίτης. τὸ δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἄγαλμα ἔργον Ἐλάδου τοῦ Ἀργείου τοῦ διδασκάλου Φειδίου. ἡ δὲ ἵδρυσις ἐγένετο κατὰ τὸν μέγαν λοιμὸν, *peſtem*, ὅθεν καὶ ἐπαύσατο ἡ νόσος πολλῶν ἀνθρώπων ἀπολλυμένων.

Μένδη.] Thucyd. lib. 4. πόλις ἐν τῇ Παλλήνῃ Ἐρετριέων ἀποικία. Eretrienſes intellige Eubœæ Pauſan. Heliacis 1 in fine.

Μενέλαος.] Demoſthenes Philipp. 1. οὐ γὰρ ἔχρῆν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταξιάρχους παρ' ὑμῶν, ἱππάρχους παρ' ὑμῶν, ἄρχοντας οἰκείους εἶναι, ἵν' ἦν ὡς ἀληθῶς τῆς πόλεως ἡ δύναμις, ἀλλ' εἰς μὲν Λῆμνον τὸν παρ' ὑμῶν ἵππαρχον δεῖ πλεῖν. τῶν δ' ὑπὲρ τῆς πόλεως κτημάτων ἀγωνιζομένων (an ἐχθρῶν intelligit?) Μενέλαον ἱππαρχεῖν. καὶ οὐ τὸν ἄνδρα μεμφόμενος ταῦτα λέγω, ἀλλ' ὑφ' ὑμῶν ἔδει κεχειροτονημένον εἶναι τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ. Ejuſdem Menelai Hipparchi Athenienſium meminit Libanius declam. 16, & Juſtinus lib. 7. Videtur ſtetiſſe à partibus Athenienſium, & equitatui eorum præfuiſſe. Demoſth. Philipp. 1 pag. 17.

Μεσογ-

Μεσεγγύημα &c.] Sic usurpat Demosth. πρὸς Βοίωτον περὶ τοῦ ὀνόματος initio, καὶ μεσεγγυησαμένης ἀργύριον: *certam stipulata pecuniam*. Volfius. Antiphon περὶ χορευτοῦ in fine p. 132. ubi μέγεγγύησ. legitur. Μεσεγγύημα dixit Isocrat. Παναθηναϊκῷ p. 466. Lysias κατὰ Φιλοκράτους p. 170. Glossæ Nomicæ σκευέστρ μεσεγγυητής. Plura Suidas in μεσεγγύημα, ubi in malam partem sumi dicit de pecunia deposita apud sequestrem pœnæ nomine, quoties inter duos quidpiam contra bonos mores aut adversus remp. convenit. Idem μεσεγγυοῦνται, ἐγγυηταὶ γίνονται ἢ ἐγγυηταῖς πιστοῦνται, ὡς καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ κατὰ τῶν σοφιστῶν. Locum intelligit, quem supra not. ubi pro μεσεγγύημ. lege μεσεγγυηθέντων. Sed non hunc locum intelligit Suidas, verum alterum, qui initio orationis contra Sophistas legitur pag. 574. παρὰ τούτοις τὰ περὶ τῶν μαθητῶν μεσεγγυοῦνται, id est, *ab iis stipulantur*. Apud eos tanquam sequestres pecuniam deponi volunt. μεσεγγύημα ταλάντων ὀκτακοσίων dicit Appianus lib. 2 Civ.

Pag. 197. Ἰσαῖος δ' ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου.] Vide supra in V. ἰσοτελεῖς, & infra in V. πωλῆται.

Καὶ Δημοφάνους.] Vide supra in ἐπωνία, ubi indicat inquilinos solvisse vectigal quintæ eorum, quæ vendebantur, quam legem reprobat Plato lib. 8 in fine.

Ο' δέ.] Η' δέ.

Pag. 198. Πολίτας.] Leg. πωλήτας ex Polluce.

Μετρονόμοι.] Pollux p. 213.

Pag. 199. Μέταυλος, Λυσίας &c.] *Basse cour.* differt μέσαυλος Schol. Apollonii lib. 3 p. 134. μέσαυλον ὁ οἱ Ἀττικοὶ τὴν φέρουσαν εἰς τι τὴν ἀνδρωνῖτιν καὶ γυναικωνῖτιν. Locus Lysiæ: ἀναμιμνησκόμενος ὅτι ὅτι ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐψόφει ὁ μέταυλος θύρα καὶ ἡ αὔλειος. Lego, ὁ μέτ. καὶ ἡ αὔλ. θύρα. Heliodorus lib. 3 ad calcem. ἐψόφει τι ἡ μέταυλος: *perstrepebat ostium atrii*. Interpr. Eustath. Ἰλ. λ' pag. 862.

Ἀττικοὶ

Ἀττικοὶ μὲν τὴν μέσην θύραν μέσαυλόν φασι. μάλιστα μὲν οὖν τὴν μέσην δυοῖν αὐλαῖν, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος· ἣν ἢ μέταυλον αὐτός φησι.

Λημνείαις.] Λημνίαις.

Μητρῷον, Λυκοῦργος &c.] Κοινὰ γράμματα τοῦ δήμου in eo recondita fuisse ait Demosthenes, ἐφ' οἷς ὁ δημόσιος τέτακται, quorum minister publicus curam gerit; pro Ctesiph. Idem in orat. 1 contra Aristogit. in fine, ait judices in μητρῷον se contulisse aliquando, ut leges inspicerent, si ita opus esset. Porro Lycurgi oratio contra Aristogitonem ejusdem est argumenti cum ea Demosth. in Aristogit. Unus enim idemque Aristogiton ab utroque accusatus est. Lycurgus prior peroravit, ut testatur ipse Demosth. ibidem. Dinarchus pag. 90. γράψας τὸ ψήφισμα καθ' ἑαυτοῦ παρὰ τὴν μητέρα τῶν θεῶν, ἣ πάντων τῶν ἐν τοῖς γράμμασι δικαίων φύλαξ τῇ πόλει καθέστηκε. Alexis Comicus apud Stobæum serm. 198.

Οὐκ ἠξίωσα καταλιπεῖν τὴν μητέρα,
Πρώτην δὲ σώζειν· τοῖς γὰρ ὀρθῶς εἰδόσι
Τὰ θεῖα μείζω μητρὸς οὐκ ἔστιν ποτέ.
Ὅθεν ὁ πρῶτος οὐκ ἀπαιδεύτως ἔχων
Ἱδρύσαθ' ἱερὸν μητρὸς οὐ δείξας σαφῶς
Ποίας. ἐάσας δ' ὑπονοεῖν εἰς τοὔνομα.

Erat autem τὸ μητρῷον παρὰ τὸ βουλευτήριον teste Æschine contra Ctesiph. p. 59 & Pausania Atticis pag. 2 fine.

Ἕως τοὺς τριάκοντα, μνᾶς.] Αὐτοὺς τριάκοντα μνᾶς.

Pag. 200. Μόθων &c.] Hæc omnia ad verbum leguntur apud Scholiastem Comici in Plutum p. 31.

Περιεστῆσαι.] Παραστῆσαι Sch.

Αἰσχρὰ πιστεύτος.] Αἰσχροπιστευτος. Schol. Arist.

Μόθωνας δὲ καλ. Λ. τ. π. τ. ἐλευθέροις παῖδας.] Inclusit parenthesi.

Ἀνοή-

Ἀνοήτυς.] Ἀνόητος. Sch.

Μοιροκλῆς.] Hujus meminit Ariſtot. 3 rhetor. καὶ Μοιροκλῆς οὐδὲν ἔφη πονηρότερον εἶναι, ὀνομάσας τινὰ τῶν ἐπιεικῶν. ἐκεῖνον μὲν γὰρ ἐπίτριτον τόκον πονηρεύεσθαι, αὐτὸν δὲ ἐπιδέκατον. De metaphora loquitur ibi Ariſt. ejuſque exemplum id affert. Myroclem oratorem cum Polyeucto & Hyperide memorat Plutarchus in Demoſth. Plura Meurſius in Lect. Attic. Myrocles Mediolan. Epiſcopus Ambroſio dicitur orat. in Auxentium. Corruptum id nomen apud Athenæum lib. 8. Τιμοκλῆς ὁ κωμικὸς ἐν Δήλῳ διηγούμενος τοὺς παρ' Ἁρπάλου δωροδοκήσαντας γράφει οὕτως. Δημοσθένης τάλαντα πεντήκοντ' ἔχει, καὶ Μητροκλῆς εἴληφε χρυσίον πολύ. Lege. Μοιροκλῆς. Εἴληφε καὶ Δήμων τι καὶ Καλλισθένης ὅ τ' ἐν λόγοισι δεινὸς Ὑπερίδης ἔχει.

Μοιροδικῆσαι.] Suidas μοιροδοκῆσαι. Forte μοιρολογχῆσαι. Pollux p. 409.

Μουνυχία, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Οὐχ ἱκετηρίαν ἔθηκε τριήραρχος οὐδεὶς πώποτε ὡς ἀδικούμενος παρ' ὑμῖν, οὐκ ἐν Μουνυχίᾳ ἐκαθέζετο, οὐχ ὑπὸ τῶν ἀποστολέων ἐδέθη. Ulpianus, Μουνύχιον τόπος περὶ τὸν Πειραιᾶ, ἔνθα ἐστὶν ἱερὸν Μουνυχίας Ἀρτέμιδος, κἀκεῖ ἔφευγον, οἵτινες τῶν τριηραρχῶν ἠδικοῦντο, ἢ ναῦται, ἤ τινες τῶν ἐξεταζομένων ἐν Πειραιεῖ. ἐκλήθη δὲ Μουνύχιον, ὥς φησιν ὁ Διόδωρος (Siculus) παραφέρων τὰ Ἑλλανίκου, λέγων, ὡς ὅτι Θρᾷκες ποτὲ στρατεύσαντες κατὰ τῶν οἰκούντων Ὀρχομενὸν τὸν Μινυαῖον τῆς Βοιωτίας ἐξέβαλον αὐτοὺς ἐκεῖθεν. οἱ δὲ ἐξαναστάντες ἦλθον εἰς Ἀθήνας ἐπὶ Μουνύχου βασιλέως, ὁ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς οἰκῆσαι τὸν τόπον τὸν περὶ τὴν Μουνυχίαν, ὅστις ἐπωνομάσθη παρ' αὐτῶν εἰς τιμὴν τοῦ βασιλέως. Lyſias p. 127. καθίζουσιν ἐπὶ τὸν βωμὸν Μουνυχίασι. Etymolog. habet Παντακλέους non Πανδοκλέους, ut hic ſequitur.

Pag. 201. Πραξιδαμαντίοις.] F. Πραξιδίοις. Sic Timæus Hiſtoricus Ὀλυμπιονίκας ἢ χρονικὰ πραξίδια ſcri-

 pſerat

pſerat teſte Suida. An potes a Praxidamante? Is fuit vetus auctor, qui de Muſica ſcripſit. Itaque Ariſtoxenus Muſicus ſic librum inſcripſerat. Suidas in χιάζειν. Πραξιδάμας Δημόκριτον τὸν Χῖον καὶ Θεοξενίδην τὸν Σίφνιον πρώτους ἐπὶ χρώματος τάξαι τὴν ἰδίαν ποίησιν, ὡς Ἰσοκράτης ἐν τοῖς πρὸς Εἰδόθεον.

Γλαῦκος.] Glaucus Rheginus, qui de Poëtis volumen inſigne compoſuit, de quo Stephanus & Plutarchus in Antiphonte. Glaucus Tejus dicitur ab Ariſtot. lib. 3 rhetor. initio, quod e Teo Rhegium profectus erat.

Μόρων.] Non puto in XI Philippicis eam vocem legiſſe me. Sed ἐν τῷ περὶ τῆς συντάξεως dicit orator increpans Athenienſes. νῦν δ᾽ οἱ πολλοὶ τοῦτο λέγουσι, ὡς Κερκύραν εἷλε Τιμόθεος, καὶ τὴν μόραν κατέκοψεν Ἰφικράτης. quæ verba leguntur in oratione contra Ariſtocratem ſub finem. Demoſthenes poſtea in orationem περὶ συντάξεως retulit. Apud Dinarchum p. 89 μοίραν dicit, male.

Πεντηκοστύας.] Πεντηκοστῆρας Xenoph. p. 399.

Pag. 202. Μυρίοι ἐν μεγάλῃ πόλει.] Anno poſt bellum Leuctricum inſtituti à Lycomede Tegeate, ut ſcribit Diodorus lib. 15. Horum meminit Xenophon non ſemel, ut lib. 7 p. 374 τοὺς μυρίους τοὺς προστάτας Ἀρκάδων vocat.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Αἰσχίνου.] Demoſthenis locus eſt initio orationis περὶ τῆς παραπρ. καὶ παραγγέλλων (ἀπαγγέλλων) μὲν τοίνυν δεῦρ᾽ ἥκων ἐξ Ἀρκαδίας τοὺς καλοὺς ἐκείνους καὶ μακροὺς λόγους, οὓς ἐν τοῖς μυρίοις ἐν μεγάλῃ πόλει πρὸς Ἱερώνυμον τὸν ὑπὲρ Φιλίππου λέγοντα, ὑπὲρ ὑμῶν ἔφη δεδημηγορηκέναι.

Μύρτανον, Δημοσθένης &c.] Ἵν᾽ ἐχόντων τῶν Θρακῶν τῶν ὑμετέρων συμμάχων τὰ χωρία ταῦθ᾽, ἃ νῦν οὗτος διέσυρε (Æſchines ſcil.) τὸ Σέρριον καὶ τὸ Μύρτιον καὶ τὴν Ἐργίσκην. In MSS. legitur

legitur Μυρτιλῶον & Μυρτηκὸν accentu in ultima. Suidas habet Μυρτώνιον. Libanius declam. 16. Σέῤῥιον καὶ Μυρτῆνον καὶ Γάνος καὶ Γανίδα χώραν. Est & Μύρκινον in Thracia teste Herodoto lib. 5 initio. Stephanus Μύρκιννος.

Μύρτις --- Ἀργεῖος.] Myrtis quidam Argivus μύστης dicitur ab Athenæo.

Μυσῶν λείαν.] Vide Pausaniam Atticis p. 3.

Pag. 203. Ποιμέσιν.] Hujus fabulæ meminit Suidas in ξάνω, & in Ἀμφήμερον. In ea narrabat Sophocles Protesilaum ab Hectore occisum teste Isacio in Lycophronem.

Pag. 204. Ναύκληρος --- ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ.] Sic Isæus p. 53.

Pag. 205. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην.] Imo in oratione, quæ inscribitur δημοσίων ἀδικημάτων p. 142, ubi mercatorum judices fuisse innuit. Suidas ναυτοδίκαι ἄρχοντες ἐπὶ τοῖς ναυκλήροις δικάζοντες, καὶ τοῖς περὶ τὸ ἐμπόριον ἐργαζομένοις, ὡς καὶ ναυφύλακες ἄρχοντές τινες ἐπὶ τῆς τῶν νεῶν φυλακῆς. An ergo apud Harpocr. legendum πρὸς Ἀρχεβιάδην, quæ oratio Lysiæ laudatur à Dionysio in Isæo?

Γενοῖν.] Ξένοιν Photius, absque μὴ, quod præcedit. Supple autem post hanc vocem ἀστὸς vel Ἀθηναῖος. Craterus (apud Schol. Comici in Avibus) in fabula quam inscripserat χείρονας. καὶ πρῶτα μὲν παρὰ ναυτοδικῶν ἀπάγω τρία κνώδαλα ἀναιδῆ, ποῖαι, ὀσφρύωνα, διτρεφῆ. Porro hæc de peregrinis judicia tantum Munychione mense fiebant. Schol. Comici in Avibus p. 609, ad illa, τοῦτο μὲν ἦρος αἰεὶ βλαστάνει καὶ συκοφαντεῖ, sic notat: τῷ γὰρ μουνυχιῶνι μηνὶ τοῦ ἔαρος αἱ πρὸς τοὺς ξένους δικάζονται δίκαι. Item ὕβρεως γραφαὶ eo mense introducebantur. Aristoph. p. 591. καλοῦμαι Πεισθέταιρον ὕβρεως εἰς τὸν μουνυχιῶνα μῆνα. Ubi Schol. notat: ἐς τὸν καμμακτηριῶνα γὰρ εἰσιν αἱ χείροις.

κερίοδς. Suidas in βάψας Ariſtoph. locum aliter refert: βάψας τὴν κώπην ἔπλευ, ὡς ἐλθὼν πρὸς τοὺς ναυτοδίκας.

Νεάλης --- ἀπὸ τῶν ἰχθύων.] Aliter uſurpat Dio orat. XI Iliaca. μέχρι μὲν ἤκμαζεν ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ νεαλὴς ὢν ἐμάχετο. id eſt integer, *frais*, & Plato in Politico p. 265.

Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Pag. 155.

Pag. 206. Νεώρια.] Demoſth. contra Androt. Σάτυρος γὰρ ὁ τῶν νεωρίων ἐπιμελητής. Æſchines contra Cteſiph. ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ καὶ τῶν νεωρίων. Dem. ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβ. initio. Οἱ δὲ τῶν νεωρίων ἐπιμεληταὶ (παρέδωκαν τοὺς τὰ σκεύη ὀφείλοντας) ὀθόνια ſcilicet, στυππία & σχοινία, οἷς κατασκευάζεται τριήρης, ut ibi dicit, τοῖς τριηράρχοις τοῖς ἐκπλέουσι τότε καὶ τοῖς ἐπιμεληταῖς τοῖς ἐν ταῖς συμμορίαις. Nota hos curatores claſſium, de quibus ibidem Dem. ἔτυχον δὲ ἐγὼ μὲν τριηραρχῶν καὶ ἐπιμελητὴς ὢν τῆς συμμορίας. Et iterum non ſemel. Νεώσοικοι mille talentis ædificati ſunt. Iſocrates in Areopagit. 302.

Pag. 207. Νεώνη.] γρ. νέωσι. Suidas νεῶσι. Demoſth. ait de Phocenſibus. εἶχον γὰρ Ὀρχόμενον καὶ Κορώνειαν καὶ τὸ Τιλφωσσαῖον καὶ τοὺς ἐν Νέωσιν ἀπειλήφεσαν αὐτῶν (ſup. Θηβαίων) καὶ ἑβδομήκοντα καὶ διακοσίους ἀπεκτόνεσαν ἐπὶ Ἡδυλείῳ. In MSS. νεωσίναις. Forte quod librarius duplicem γραφὴν invenerat, νέωσιν ſcilicet & νεώναις. Itaque in Harpocr. nil muto, niſi forte νεώναις in Demoſth. legas. Polybius leg. 63. παρεγένοντο πρέσβεις παρὰ μὲν Θεσπιέων οἱ περὶ Λασην καὶ Καλλίαν, παρὰ δὲ Νέωνος Ἰσμηνίας. Videtur tamen nomen eſſe proprium principis Thebanorum, de quo eadem pag. 884 dicit, τοὺς περὶ τὸν Νέωνα καὶ Ἱππίαν ἐξέβαλον: & p. 885. κατηγορίαν ἐποιοῦντο τῶν περὶ τὸν Ἰσμηνίαν καὶ Νέωνα καὶ Δικέταν. Stephanus: Νέων πόλις Φωκίδος. Ἡρόδοτος η. τὸ ἐθνικὸν Νεώνιος, ὡς Ἐλεὼν Ἐλεώνιος. καὶ Νεωνία καὶ Νεωναῖος: à Neonæ fit Νεωναῖος. Vide Pauſaniam Phocicis p. 252. 276. qui contrarium

narrat

narrat Demosth. Nam Dem. ait καὶ κακῶν ἰλιὰς περιέστηκε Θηβαίοις. In Dem. Volfius ἀπηλῆφ. receperant. Pugnabant autem Phocenses & Thebani διὰ τ παραποταμίαν γῆν, ut ait Ulpianus in eam περὶ παραπρ.

Νίκαια.] Demosth. Philipp. xi, quæ est responsio ad Philippi epistolam: ὑπεστέλλεται δ' ὑπὸ τ Θηβαίων Νίκαιαν μὲν φρουρᾷ κατέχων. Æschines κτ Κτησιφ. p. 70. ἐπειδὴ Φίλιππος αὐτῶν (Θηβαίων) ἀφελόμενος Νίκαιαν, Θετταλοῖς παρέδωκε. Addit Suidas Βοιωτίων ἄποικος & cætera.

Νικάνωρ.] Aristoteles 2 Rhet. οἷον ἡ περὶ Δημοσθένους δίκη, καὶ τ ἀποκτεινάντων Νικάνορα, ἐπειδὴ γὰρ δικαίως ἐκρίθησαν ἀποθανεῖν. Meminit Dinarchus contra Demosth. pag. 90 & 92. Balacrus Nicanoris f. memoratur ab Arriano lib. 2.

Ὑπερίδης.] Pro Ὑπερίδης forte Δείναρχος. Nam in Dinarchi contra Demosthenem oratione Nicanoris fit mentio non semel p. 90. An is vero sit Nicanor, qui Athenis præsidium Munychiæ habuit, de quo Plutarchus Phocione, & Diodorus Siculus? Sed & Hyperides contra Demosth. cum Dinarcho peroravit. Plutarchus Hyperide, ἐπεὶ δ' Δημοσθένης ὡς παρ' Ἁρπάλου δωροδοκήσας ἐκρίνετο, προχειρισθεὶς ἐξ ἁπάντων (μόνος γὰρ ἔμεινεν ἀδωροδόκητος) κατηγόρησεν αὐτοῦ.

Νίκη Ἀθηνᾶ.] Arrianus lib. 2 Dissertat. Epict. cap. 8. ἡ Ἀθηνᾶ Φειδίου ἅπαξ ἐκτείνασα τ χεῖρα καὶ τ νίκην ἐπ' αὐτῆς δεξαμένη ἕστηκε. Pausanias Atticis p. 15. Sophocles in Philoctete: Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων δόλιος ἡγήσαιτο νῷν, νίκη τ' Ἀθηνᾶ πολιάς, ἥ σώζει μ' ἀεί. Schol. ἡ πολιοῦχος Ἀθηνᾶ νίκη καλεῖται ἐν τῇ Ἀττικῇ. Euripides Ione in fine: πολιοῦχος, i. præses arcis, ut vocat Livius, lib. 45 p. 882. & lib. 31 pag. 579. & 581. πόλις enim olim dicta, quæ post acropolis, teste Thucydide in 2, Pausania Atticis. Philo de

lo de mundi fabrica p. 17, ubi de numero ſepten. diſſerit: οἱ μὲν ἄλλοι φιλόσοφοι τ̃ ἀριθμὸν τοῦτον ἐξομοιοῦσι τῇ ἀμήτορι νίκῃ καὶ παρθένῳ. Cauſam affert Euſtathius in Ἰλ. φ. ὁ ζεὺς ἅμα γεννήσας αὐτὴν, νίκην ἐποίησε κατὰ πάντων. διὸ καὶ Ἀθηνᾶ νίκη ἐπωνομάσθη. Sic Euripides. Pauſanias Eliacis lib. 1 in fine.

Νοθεῖα.] Νόθεια Photius. Demoſth. contra Eubulidem, nothis hæreditatem cernere non licuiſſe ait, ſed eorum bona ad proximos agnatos devolvi: ἐξῆν δὲ δήπου, εἰ νόθος ἢ ξένος ἦν ἐγὼ, κληρονόμους εἶναι τ̃ ἐμῶν ἁπάντων, ſupple τοὺς συγγενεῖς.

Pag. 208. Καὶ τό.] Καὶ εἰς τό.

Νομοφύλακες --- διαφέρουσι τῶν θεσμοθετῶν.] Xenophon in Oeconom. p. 349. Suidas: οἱ νομοφύλακες τίνες; ἔδοξέ τισι τοὺς αὐτοὺς εἶναι τοῖς θεσμοθέταις· ἀλλ' οὐκ ἔστιν οὕτως. οἱ μὲν γὰρ θεσμοθέται κατὰ τὰ πάτρια ἐστεφανωμένοι ἐπὶ τ̃ Ἄρειον ἀνέβαινον πάγον. οἱ δὲ νομοφύλακες στροφίοις λευκοῖς ἐχρῶντο, καὶ ἐν ταῖς θέαις ἐπὶ θρόνων ἐκάθηντο καταντικρὺ τ̃ θ' ἀρχόντων, καὶ τῇ Παλλάδι τ̃ πομπὴν ἐκόσμουν, ὅτε κομίζοιτο τὸ ξόανον ἐπὶ τ̃ θάλασσαν. ἠνάγκαζον δὲ τὰς ἀρχὰς χρῆσθαι τοῖς νόμοις, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐκάθηντο μετὰ τ̃ προέδρων κωλύοντες ψηφίζειν, εἴ τι παράνομον αὐτοῖς εἶναι δόξειε καὶ ἀσύμφορον τῇ πόλει. De his Pollux lib. 8. νομοφύλακες μὲν ἐστεφανωμένοι στροφίῳ λευκῷ· τὴν δὲ πομπὴν πέμπουσι τῷ θεῷ. (Lege τῇ θεῷ) τοῖς δὲ προέδροις ἐν ἐκκλησίαις συγκαθίζουσιν ἔνια διακωλύοντες ἐπιχειροτονεῖν, ὅσα μὴ συμφέρει.

Θεόπομπος ἐν τῇ πεντεκαιδεκάτῃ φησίν.] Et Thucyd. lib. 3. Livius p. 699. De Mantia autem rhetore Ariſtot. lib. 2. rhetor. cap. 24. & Diodorus Siculus.

Νύμφαιον, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντός φησι.] Pag. 74. Schol. Apollonii lib. 2 Argon. p. 75. Ἀνδροίτας ὁ Τενέδιος ἐν τῷ περίπλῳ τ̃ Προποντίδος παριστορῶν, ὅτι Ἀμυκὸς μὲν καλεῖται τὸ χωρίον· ἔχει δὲ ἐπίκια καὶ ναοῦ· διέστηκε δὲ τοῦ

Χαλκη-

χαλκηδονίε Νυμφαίε σαδίες έ. Scylaci inter Scythas Θεόδοσία, Κύταια, Νύμφαια.

Pag. 209. Τἆλλα.] Τάχα.

Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.] Philipp. 1 pag. 17.

Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.] Pag. 18.

Αὐτῷ.] Αὐτό.

Καλλίε.] Καλλικλέες Photius.

Ἰσοκράτης Φιλιππικῷ.] Pag. 204.

Ξηραλοιφεῖν.] Veteres poſt lavacrum ungebant ſe oleo. Schol. Lycophronis pag. 59. χύτλος ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, ἐφ' ἐ εἶχον οἱ παλαιοὶ τὸ ἔλαιον, ὥσπερ μετὰ τὸ λέσασθαι ἐχρίοντο. Maximus Tyr. ſerm. 37. ἐδεὶς ἂν δέξαιτο εἶς εἶναι τῶν ἐν μέσῳ τῷ σαδίῳ κεκονιομένων. Et ſerm. 35. Euſtathius Ἰλιάδ. γ pag. 382. *Aridam unctionem* poſſis vertere, exemplo Tertulliani, qui *aridam ſaginationem* dicit lib. de Pallio. *Studia palæſtræ male ſeneſcentia & caſſum laborantia & lutea unctio & pulverea volutatio & arida ſaginatio.* In libro de jejunio *Xerophagias* vocat, quas ab athletis mutuati ſunt Chriſtiani. Sed & ξηραλοιφεῖν proprium fuit athletarum, qui antequam luctarentur ungi ſolebant, ut notum eſt, quod ξηραλοιφεῖν dicitur, ut notavi in legibus Atticis, ad diſtinctionem unctionum balnearium & convivalium. Martialis,

Qui non cœnat & ungitur, Fabulle,
Is vero mihi mortuus videtur.

Κονίζεσθαι autem & κυλίζεσθαι ad volutationem pulveream & luteam unctionem ſpectant, de quibus ad Suetonium notavi: quibus adde Plutarchi locum ex lib. 2 Sympoſ. quæſt. 4 apud Fabrum Agoniſt. lib. 2 pag. 229, & autorem Etymologici in ἀκονιτί: ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν τῶν δύμαρῶς περιγινομένων, ὥστε μὴ κονίσασθαι, τετέσι κόνιν ἐπιπάσασθαι. τοῖς γὰρ παλαίεσι λέγεται ἐκ τῆς βίας ἱδρῶτα γίνεσθαι, εἶτα κόνιν ταῖς χερσὶν ἀναλαμβάνειν. Et in ἀκόνιτον: κονιεσθαι γὰρ τὸ παλαίειν.

παλαίειν. Idem in ξηραλοιφεῖν τὸ ἐν ταῖς παλαίστραις γυμνάζόμενον κόνει χρῆσθαι. Xenoph. in Convivio, ubi Antisthenes *se ob divitias gloriari* cum dixisset, Hermogenes interrogat, *an dives sit nummis*. Cui Antisth. *ne obolum quidem sibi esse* fatetur. quid ergo? γῆν πολλὴν κέκτησαι; Cui Antisth. ἴσως Αὐτολύκῳ ἱκανὴ ἐγκονίσασθαι. Athenæus lib. 12 ex Timæo de Sybaritarum deliciis: ἐν Κρότωνι δὲ σκάπτοντί τινι τῶν ἀθλητῶν κόνιν ἐπιστάντες τινὲς Συβαριτῶν ἐθαύμαζον, λέγοντες, εἰ τηλικαύτην ἔχοντες πόλιν οἰκέτας οὐ κέκτηνται τοὺς σκάψοντας ἑαυτοῖς τὴν παλαίστραν. Eustath. Iλ. π 764. ξηραλείφειν καὶ ξηραλοιφία τὸ ἄνευ λουτροῦ ἀλείφεσθαι· ἐπεὶ καὶ ξηρὸς ἱδρὼς, ὁ μὴ ὑπὸ λουτροῦ ἀλλ' ὑπὸ γυμνασίων καὶ πόνων γινόμενος.

Φιάλαις.] γρ. νεφέλαις. Locus sic habet: ὅπου σὺ μέγας ἐν ἅρμ' ἐλαύνης πρὸς πόλιν ὥσπερ Μεγακλέης ξύστιδ' ἔχων. Ubi interpres, ξύστις λέγεται τὸ κροκωτὸν ἱμάτιον, ὃ οἱ ἡνίοχοι (supra ἀθληταὶ alter scholiastes dicit) φοροῦσι μέχρι νῦν πομπεύοντες. χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς.

Pag. 211. Τὸ Ὁμηρικὸν φασιν. Η ὁδὸν ἐλθέμεναι.] Ἰλιάδ α.

Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου.] Pollux lib. x. ἐν δὲ τῷ Λυσίου πρὸς Φίλιππον ἐπιτροπῆς.

Οἴηθεν.] Demosth. πρὸς Ἀπατούριον. Ἀριστοκλέα Οἴηθεν. Lysias ἐν τῇ ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους φόνου ἀπολογίᾳ p. 87. Ἐρατοσθένης Οἴηθεν. Suidas Οἴηθεν. Plutarchus in Pericle. τρέπεται πρὸς τὴν τῶν δημοσίων διανομὴν συμβουλεύσαντος αὐτῷ Δημωνίδου τοῦ Ἴηθεν, ὡς Ἀριστοτέλης ἱστόρηκε. Leg. Οἴηθεν. Sophocles in Oedip. Coloneo p. 306. πλῶσι Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ. Ubi Schol. οἴα, inquit, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν καὶ τὸ Οἴηθεν. Quam tamen interpretationem damnat Hesychius in οἰάτιδος. Οἴα δῆμος Ἀττικός Etymolog. in Οἴα. & Stephanus: Οἴα δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. Διονύσιος δὲ, ὁ τοῦ Τρύφωνός φησι τὸ πληθυντικὸν Οἶς λέγεσθαι. ὁ δημότης Οἴαθεν. Δάμων Δαμωνίδου Οἴαθεν.

Χάρι-

χάροπ☉.] Χαροπȣ̃ Photius.

Pag. 212. οἴκημα, ἀντὶ τȣ̃ δεσμωτήριον.] Demosth. contra Timocratem bis usurpat pro carcere: itemque κατὰ Διονυσοδώρȣ initio: καὶ καταθησόμεν☉ εἰς τὸ οἴκημα.

Τυραννικῶ.] Τυῤῥηνικῶ.

Οἰνῆς.] Demosth. ibidem. οὐκ ἐλάνθανεν Οἰνεΐδας, ὅτι Κάδμȣ μὲν Σεμέλη, τῆς δ' υἱὸν ὄντα, ὃν ȣ̓ πρέπον ἐστὶν ἐπὶ τȣ̃δε τȣ̃ τάφȣ ὀνομάζειν, τȣ̃ δ' Οἰνεὺς γέγονεν, ὃς ἀρχηγὸς αὐτῶν ἐκαλεῖτο.

Pag. 213. Καλȣ̃ν δέ.] Hæc deleantur.

Διόδωρ☉, οἱ.] Διόδωρ☉. Οἱ.

Ἑκαθέρωθεν.] Ἑκατέρωθεν.

Ἐξ Οἴȣ. Demosth. πρὸς Μακάρτατον περὶ τȣ̃ Ἁγνίȣ κλήρου, initio: φύσει ὄντι ἐγγυτάτω Ἁγνίᾳ τῷ ἐξ Οἴȣ ἐπιδικάσασθαι τȣ̃ κλήρȣ τȣ̃ Ἁγνίȣ. Ubi Volfius errorem esse putavit: nam Hagnias erat Buseli filius. Et mox: Γλαῦκός τε ὁ ἐξ Οἴȣ vertit *Glaucus Exæi filius.* infeliciter. Scribe utrobique ἐξ Οἴȣ. Et iterum post: Βȣ́σελ☉ γὰρ ἦν ἐξ Οἴȣ. *Exæi filius*, vertit male Volfius. Hujus Buseli filius erat Hagnias major. uterque ex eodem pago Oeo. Hagnias autem minor, cujus de hæreditate agitur, erat Polemonis fil. Hagniæ nepos. Stephanus in Ἀβρότονον: δυνατὸν δὲ καὶ ἐξ Ἀβροτόνȣ φάναι τὸ ἐθνικόν. πολλὰ γὰρ τοιαῦτα μάλιστα ἐν τοῖς δήμοις τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἐξ Οἴȣ δημότης καὶ ἐκ Κηδῶν.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτȣς.] Initio: καίτοι τοῦτο πάντα ἀπείρηκεν ἄντικρυς καὶ σαφῶς ὁ κάτωθεν νόμ☉. Volfius. *Atqui hæc omnia vetuit aperte & evidenter subscripta lex.*

Βȣστροφηδόν.] Marius Victorinus lib. 1 cap. de versu. *Apud nos autem versus dictus est à versuris. i. à repetita scriptura ea ex parte, in quam desinit. Primis enim temporibus, sicut quidam asserunt, sic soliti erant scribere, ut cum à sinistra parte initium facere cœpissent, & duxissent*

ſent ad dextram, ſequentem verſum à dextra parte inchoantes ad ſiniſtram perducerent, quem morem ferunt cuſtodire adhuc in ſuis literis (leg. *liris*) *ruſticos. Hoc genus ſcripturæ dicebant buſtrophon* (leg. βουστροφηδὸν) *à boum verſatione, unde adhuc in arando ubi deſinit ſulcus, & unde alter inchoatur, verſura proprio vocabulo nuncupatur.*

Ἢ τὸν ἀπό.] Vocula ἢ deleatur.

Pag. 214. Ἄνωθεν τῆς.] Lege ἄνωθεν ἐκ τῆς. Pollux lib. 8 cap. x.

Ἢ ὀλίγον &c.] Ἰλ. ε.

Ἐν τετάρτῃ περὶ φυτῶν.] Cap. 13, ex quo ſcribe εἶναι, φησὶν τρίτος τῷ μεγέθει καὶ τῇ παχύτητι καὶ σαρκίᾳ διαφέρων ὁ καλούμενος ὁλόσχοινος. Gaza *Mariſcum* vertit. Laërtius in Ariſtippo. Photius habet φησίν.

Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.] Pag, 69.

Ὁμήρους.] Deeſt in Photio.

Κλήταρχος.] Κλείταρχος. Is res Alexandri ſcripſerat, de quo Quintiliani judicium eſt. Laudatur à Curtio. Plinius non multum abfuiſſe ſcribit ab Theopompi ætate. (Videtur autem hæc vox ὅμηροι primum uſurpari cœpiſſe ſub ea tempora, ut Harpocration innuit. nam vix eo ſenſu apud vetuſtiores uſurpatam inveneris.) Æneas in Poliorcetico, (vixit autem Æneas regnante Alexandro,) cap. x. πόλεως τῆς ὁμηρευομένης, ὅταν ἐπ' αὐτὴν στρατιὰ γίνηται, τοὺς γονεῖς τῶν ὁμηρευόντων καὶ τοὺς ἐγγὺς τὰ γένη, μεθίστασθαι ἐκ τῆς πόλεως, ἄχρις ἂν ἡ πολιορκία παρέλθῃ. Dicuntur & ἔμμηροι teſte Heſychio, ſed & ἔμπηροι. Demetrius Phalereus: μετὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ πληγὴν, Λακεδαιμόνιοι τὰ ἡμῶν τείχη κατέβαλον, καὶ τὰς τριήρεις ἔλαβον ἐμπήρους. Quæ apud Heſychium corrupta leguntur in ἔμπηροι, & ſic explicantur: ὅπως μηκέτι θαλαττοκρατοῖντο οἱ Ἀθηναῖοι. (ſic lege, non Πελοπν.) ἔμπηροι οὖν οἱ ἐν ὁμηρείᾳ ὄντες.

ὄντες. τοὺς γὰρ ἐπὶ συμβάσει διδομένους ὥσπερ ἐνέχυρα τῶν ὡμολογημένων ἔνθεν ὁμήρους λέγεσθαι. At Etymol. ἔμμηροι οἱ ἐπὶ ἐνέχυρα διδόμενοι φιλίας. Δημήτριος ἐν Σικελοῖς. Λακεδαιμόνιοι δ' ἡμῶν τά τε τείχη κατέβαλον καὶ ὓς ἔλαβον ἐμμήρους. Lege καὶ ναῦς ἔλ.

Pag. 215. Ὅμηρος. Ὁμήρησε.] Ὀδυσσείας π.

Ὁμηρίδαι, Ἰσοκράτης Ἑλένη.] Ita Strabo lib. 14. ἀμφισβητοῦσι δὲ καὶ Ὁμήρου Χῖοι μαρτύριον καὶ τοὺς Ὁμηρίδας καλουμένους, ἀπὸ δὲ τοῦ ἐκείνου γένους προχειριζόμενοι.

Ἀκουσίλαος.] De Acusilao historico loquitur Dionysius in Ep. ad Tuberonem περὶ Θουκυδ. ἰδιωμ. Ἀρχαῖοι μὲν οὖν συγγραφεῖς πολλοὶ καὶ κατὰ πολλοὺς τόπους ἐγένοντο πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐν οἷς ἐστιν Εὐγαίων τε ὁ Σάμιος καὶ Δηΐοχος ὁ Προικοννήσιος καὶ Εὔδημος ὁ Πάριος καὶ Δημοκλῆς ὁ Φυγελεύς, καὶ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος ὅ τε Ἀργεῖος Ἀκουσίλαος ὅ τε Λαμψακηνὸς Χάρων καὶ ὁ Χαλκηδόνιος Ἀμελησαγόρας. (Μελησαγόρας dicitur Hesychio in ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών. Hippocrates in Epistolis Ἀμέλησα.) Verum eos libros, qui Acusilai nomine ferebantur, Acusilai non esse plurimi crediderunt. Sic enim Suidas in συγγράφω scribit ex autore veteri: Ἑκαταῖος πρῶτος ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε. συγγραφὴν δὲ Φερεκύδης. τὰ γὰρ Ἀκουσιλάου νοθεύεται. Quod confirmat etiam Dionysius in eodem libro: οὔτε γὰρ διασώζονται τῶν πλειόνων αἱ γραφαὶ μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, οὔθ' αἱ διασωζόμεναι παρὰ πᾶσιν, ὡς ἐκείνων οὖσαι τῶν ἀνδρῶν, πιστεύονται, ἐν αἷς εἰσιν αἵ τε Κάδμου τοῦ Μιλησίου καὶ Ἀρισταίου τοῦ Προικοννησίου καὶ τῶν παραπλησίων τούτοις. Acusilai Argivi meminit Strabo lib. x, ubi de Cabiris. Cicero 2 de Oratore. Josephus. Optime Suidas in Ἀκουσίλαος.

Ἀγλαυκάδι.] γρ. Ἀτλαντιάδι. Sic Deucalioneίαν scripserat & Φορωνίδα, teste Schol. Apollonii lib. 3, & Dionysio Halic. lib. 1. In eo libro Hellanicus de Atlante ejusque filiabus septem, quæ Pleiades dictæ sunt, nar-

rabat. Una ex iis Electra ex Jove Iasium habuit & Dardanum, &c. Iasum vocat Dionysius lib. 1 p. 49. Jam Atlas Promethei & Monœtii frater fuit, filius Japeti & Clymenes Oceani filiæ, ut ait schol. Æschyli in Prometheo vincto p. 25. Isocratis locus est in fine illius orationis. Hujus operis Hellanici meminit schol. Euripid. in Phœnissis p. 312. Ἑλλάνικος δὲ ἐν ἐπιγραφῇ Ἀτλαντίδος. Celæno Atlantis filia ex Prometheo Lycum & Chimæreum suscepit. Electra ex Jove Eetionem & Dardanum. Steropa ex Hyperocho Oenomaum. Taygeta ex Jove Lacedæmonem. Maja ex eodem Jove Mercurium, ut scribit Isacius Tzetzes in Lycophronem 46. Aligone ex Neptuno Hyrieum. Merope ex Sisypho mortali Glaucum, quæ proinde obscura est. Didymus in Iliad. σ. φησὶ δὲ Ἑλλάνικος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἀτλαντιδῶν τὰς μὲν ἓξ θεοῖς συνελθεῖν. Ταυγέτην Διὶ &c. ut supra.

Ἱεροποιΐαις.] Intelligo sacrificia quædam, quæ ab hac familia in urbe Chio publice peragebantur.

Pag. 216. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους.] Vide Dionysium Longinum περὶ ὕψους pag. 53, ubi Demosthenis & Hyperidis virtutes inter se comparat. ὁ δὲ Δημοσθένης ἀνηθοποίητος &c. ὅπου δὲ ἐγγίζειν θέλῃ τῷ ἐπιχαρὴς εἶναι ποτὲ πλέον ἀφίσταται· τό γε τοι ὑπὲρ Φρύνης ἢ Ἀθηνογένους λογίδιον ἐπιχειρήσας γράφειν, ἔτι μᾶλλον ἂν Ὑπερείδην συνέστησε.

Εἰσὶν ὁμοῦ.] Antiphanes in Philothebæo, ὁμοῦ τι πρὸς τὸ τέλος δρόμου περῶν ἤξει κεκραγὼς apud Athenæum lib. ult. Scholiastes Homeri in Ἰλ. ε p. 116 ἐγγὺς explicat, locumque Demosth. citat. Male ergo Volfius, *sunt omnino*. Verte, *præter propter*, *à peu pres*. Vide Scholiastem Apollonii. Is lib. 3 pag. 73 versum Menandri sic refert, ὁμοῦ δὲ ξ. τίκτειν παρεγένεθ' ἡ κόρη. Plura habet Suidas in ὁμοῦ, quæ sunt bonæ notæ. Dionysius Halic. lib. 1 de

Rhea

Rhea Sylvia. καὶ γὰρ ὁμοῦ τι τὴν κόρην εἶναι τίκτειν. Porro Athenæ hunc fere civium numerum habuere, ut notavi ad Herodotum pag. 327. quibus adde Athenæum lib. 6 in fine, qui ait. Κτησικλῆς δ' ἐν τρίτῃ χρονικῶν τῇ ί πρὸς τῶν ρ' φησὶν Ὀλυμπιάδι Ἀθήνησιν ἐξετασμὸν γενέσθαι ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως τῶν κατοικούντων τὴν Ἀττικήν. καὶ εὑρεθῆναι Ἀθηναίους μὲν δισμυρίους πρὸς τοῖς χιλίοις, μετοίκους δὲ μυρίους, οἰκετῶν δὲ μυριάδας μ'.

Ὀνομάζων.] Dem. ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. κείμενος δὲ αὐτῶν ἤκουον πολλὰ καὶ δεινὰ λεγόντων. καὶ τὰ μὲν ἄλλα βλασφημίαν ἔχει τινὰ καὶ ὀνομάζειν ὀκνήσαιμ' ἂν ἐν ὑμῖν ἔνια.

Pag. 217. Ἡμετέροις ἱεροῖς.] Forte ἱερείοις. Sic sæpissime peccarunt antiquarii, ut notavi ad decem Rhetoras. Dicta videntur Oxythymia à thymo arbore infelici. Tzetzes Chil. v hist. 23 περὶ καθάρματος. ἑπτάκις γὰρ ῥαπίσαντες ἐκεῖνον εἰς τὸ πέος σκίλλαις, συκαῖς, ἀγρίαις τε καὶ ἄλλοις τῶν ἀγρίων τέλος πυρὶ κατέκαιον ἐν ξύλοις τοῖς ἀγρίοις. Mox Hipponactis versus refert: λιμῷ γένηται ξηρόν. ἐν δὲ τῷ θυμῷ ὁ φαρμακὸς ἀχθεὶς ἑπτάκις ῥαπισθείη. Scholiastes quoque Sophoclis in Oedipode Colonæo. ὁ δὲ Φιλόχορος ἀκριβέστερόν φησι τὰ μήτε ἀμπέλινα μήτε σύκινα, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν θύμων νηφάλια καλεῖσθαι. καὶ πρώτη φησὶν ὕλη πρὸς τὰς ἐμπύρους θυσίας ταύτῃ κεχρῆσθαι.

Ἑκαταῖός που, τά.] Ἴσ. Ἑκαταῖα, ὅπου τά.

Πρὸς τὸ τρόπαιον.] Προστρόπαιον. Et duo sunt versus sic scribendi,

Χρῶ οὖν ἐν τῇ τριόδοις, κἂν τοῖσιν ὀξυθυμίοις
Προστρόπαιον τῆς πόλεως καίεσθαι ἐπιτελλεται.

Ὀπισθόδομος.] Demosth. contra Timocratem versus finem: καὶ οἱ ταμίαι, ἐφ' ὧν ὁ ὀπισθόδομος ἐνεπρήσθη, καὶ οἱ τῶν τοῦ θεοῦ καὶ οἱ τῶν ἄλλων θεῶν, ἐν τῷ οἰκήματι τούτῳ ἦσαν, ἕως ἡ κρίσις αὐτοῖς ἐγένετο. An intelligit conflagrationem

templi antiqui Minervæ, de qua Xenophon α' Ἑλλην. p. 259. Ita cenſeo. Ob hanc conflagrationem comprehenſi ſunt & capite damnati Hellenotamiæ, de quo vide Antiphontem περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου p. 123. Sed de alia hiſtoria loquitur Antiphon. Varro lib. 4 de ling. lat. *Domus Græcum eſt, & ideo in ædibus ſacris ante cellam, ubi ſedes Dei ſunt, Græci dicunt* πρόδομον; *quod poſt* ὀπισθόδομον. Pollux lib. 1 initio. τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ σηκοῦ, πρόδομος, καὶ τὸ κατόπιν ὀπισθόδομος. Schol. Comici in Plutum, ὀπίσω τοῦ νεὼ τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς διπλοῦς τοῖχος ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. μέσον δὲ ἐστὶ τῆς ἀκροπόλεως, ἔνθα ἦν ταμιεῖον, ὄπισθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ.

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Συντάξεως.] Verba Demoſth. οἷον ἃ πρὸς τοὺς καταράτους Μεγαρέας ἐψηφίσασθε, ἀποτεμνομένους τὴν ὀργάδα, ἐξιέναι, κωλύειν, μὴ ἐπιτρέπειν.

Pag. 218. Ἐπολέμησεν Ἀθηνᾶ.] Ἐπολέμησαν Ἀθηναῖοι.

Ὁρᾶν.] Δρᾶν.

Ταῖς ἄλσεσι.] Τοῖς ἄλσεσι.

Ὀργεῶνας.] Ὀργεῶνας non legitur in Theoph. teſtamento apud Laërtium.

Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας.] Ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Xenophon 7 ἀναβ. ζεύγη ἡμιονικὰ καὶ βοεικὰ dicit.

Pag. 219. Ὅμηρος.] Ἰλ. α. οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς. Ariſtoph. autem in Ranis· παντοδαπὸν γ' οὖν γίνεται. τότε μὲν βοῦς, νυνὶ δ' ὀρεύς.

Ὅμηρος. Αἱμασιάς.] Ὀδ. ω.

Κεραυνῶνι.] Ἴσ. Κερκύονι. Vide Pollucem p. 361. Et ita Mauſſacus reſtituit in appendice ad notas ſuas in Harpocr. monitus à Salmaſio. Etymol. ὅρος καὶ γεωργικὸν σκεῦος ὅ φασί τινες σχοινίον.

Pag. 220. Ὀῤῥοδεῖν.] Ὀῤῥωδεῖν. Cæterũ non legi hanc vocem in proœmiis. Videtur intelligere locum proœmii 62 in fine.

in fine. καὶ γὰρ ἂν ἡμέρα τῆς λίαν ἀῤῥωςίας (Harpocr. forte legerat ὀῤῥωδίας) ἀπαλλάγητε, ταύτῃ τούτους οὐδ' ὁρῶντες ἀνέξεσθε. νῦν δὲ δραχμῇ καὶ χόῃ καὶ τέτταρσιν ὀβολοῖς ὥσπερ ἀσθενοῦντα τὸν δῆμον διάγουσιν, ὁμοιότατα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδόντες ὑμῖν. καὶ γὰρ ἐκεῖνα οὔτ' ἰσχὺν ἐντίθησιν οὔτ' ἀποθνήσκειν ἐᾷ.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.] Initio: ὥστε τίθησι τουτονὶ τὸν νόμον Timocrates, δι' οὗ τῶν ἱερῶν μὲν χρημάτων τοὺς θεοὺς, τῶν ὁσίων δὲ τὴν πόλιν ἀποστερεῖ. Et longe post p. 472. ἐνταυθοῖ πάλιν τῶν μὲν ἱερῶν χρημάτων τὴν δεκαπλασίαν ἀφῄρηται (Timocrates) τῶν δὲ ὁσίων, ὁπόσων ἐν τῷ νόμῳ διπλασιάζεται τὸ ἥμισυ. Nota hoc τίμημα ex lege fuisse contra peculatores, qui pecuniam sacram aut publicam intervertissent, contra hos decuplum, contra illos duplum. Et in eadem: τὰ μὲν ἱερὰ τὰς δεκάτας τῆς θεοῦ καὶ τὰς πεντηκοστὰς τῶν ἄλλων θεῶν σεσυληκότες. Ὅσιον autem pro ἰδιωτικὸν & βέβηλον sumit Aristophanes Λυσιστράτῃ. ὦ πότνι' Εἰλείθυια, ἐπίσχες τοῦ τόκου, ἕως ἂν εἰς ὅσιον ἀπέλθω χωρίον. Suidas in ὅσιον. Idem in ὁσιωθῆναι ἡμέρας λέγουσι ἐπὶ θανάτῳ τινὸς, οἷον μὴ ἱερὰς, ἀλλὰ ὁσίας νομισθῆναι. Et supra, ὁσία ἡ ἐπὶ θανάτῳ ἡμέρα.

Σεσυληκότας.] γρ. σεσυληκότες.

Ἐγίνετο.] γρ. ἐγίγνετο.

Pag. 221. Ὅτι διαμαρτάνει Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας, &c.] Πλαταιεῖς γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μόνοι τῶν Ἑλλήνων ὑμῖν ἐβοήθησαν Μαραθῶνάδε, ὅτε Δάτις ὁ βασιλέως Δαρείου στρατηγὸς ἀναχωρῶν ἐξ Ἐρετρίας, Εὔβοιαν ὑφ' ἑαυτῷ ποιησάμενος ἀπέβη εἰς τὴν χώραν πολλῇ δυνάμει καὶ ἐπόρθει. καὶ ἔτι καὶ νῦν τῆς ἀνδραγαθίας αὐτῶν ὑπομνήματα ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ γραφὴ δεδήλωκεν. ὡς ἕκαστος γὰρ τάχους εἶχεν, εὐθὺς προσβοηθῶν γέγραπται, οἱ τὰς κυνᾶς τὰς Βοιωτίας ἔχοντες. Volfius, *Canes illi Bœotias habentes*, vertit. Scribe κυνᾶς. *Galeas*. Vide Hesychium in κυνῆ Βοιωτία, & quæ ibi notavi.

notavi. Suidas in κυνέας τὰς περικεφαλαίας ἤτοι τὰς ἀπὸ κυνέων δερμάτων γινομένας ἢ ἀπὸ Κυνός τινος κατασκευάσαντος πρῶτον. Μέμνηται Δημοσθ. ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας οὕτω, οἱ τὰς σιωπὰς ἔχοντες. Lege Βοιωτίας ἔχ. Theophraſtus lib. 3 Hiſtor. Plant. cap. x de abiete, ἔχει δὲ πτέρυγας τὸ φύλλον καὶ ἐπ' ἔλαττον, ὥστε τὴν ὅλην μορφὴν εἶναι κυκλοειδῆ καὶ παρόμοιον μάλιστα τῶν Βοιωτίαις κυνέαις. Demoſthenis locum ex Suida & Heſychio correxit Leopardus lib. 16 cap. 12. Pollux lib. 1 cap. 10. κράνος βοιωτουργές.

Πλαταιαίας.] Πλαταιέας.

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν Συμμοριῶν.] Locus Demoſthenis ἐν τῷ περὶ συμμοριῶν aliter legitur. ἐπειδὴ τὸ τίμημά ἐστι τὸ τῆς χώρας ἑξακισχιλίων ταλάντων. Et rurſus. Ἡμῖν δὲ τὸ τῆς χώρας τίμημα ὑπάρχον ἀφορμὴν ἑξακισχίλια τάλαντα ἀκούσεται. Quem locum intellexit Harpocratio. At mirum eſt eum in ſuis libris ἑπτακισχ. legiſſe, cum bis hodie in noſtris ἑξακισχ. legamus, & ab Ulpiano ita lectum eſſe palam ſit ex ejus ſcholiis.

Αὐθέντος ἐν τοῖς ἑξῆς τοῦ λόγου.] Nam 250 talentis minus erat, teſte Polybio libro 2 in fine, quod notandum. Vide omnino Plutarchum in Ariſtide ſub finem. Neceſſe autem erat cenſum profiteri Athenis, quod declarat Iſæus p. 61. Pollux in πωλητῶν. Sed Plutarchus non de cenſu, ſed de tributo loquitur, quod ad 1200 talenta pervenit teſte Andocide p. 23, & 28, ubi ab Alcibiade duplicatum ait eſſe. Polybii locus ſic habet pag. 148. Τίς γὰρ ὑπὲρ Ἀθηναίων οὐχ ἱστόρηκε, διότι καθ' οὓς καιροὺς μετὰ Θηβαίων εἰς τὸν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἀνέβαινον πόλεμον, καὶ μυρίους μὲν ἐξέπεμπον στρατιώτας, ἑκατὸν δ' ἐπλήρουν τριήρεις, ὅτι τότε κρίναντες ἀπὸ τῆς ἀξίας ποιεῖσθαι τὰς εἰς τὸν πόλεμον εἰσφορὰς, ἐτιμήσαντο τήν τε χώραν καὶ τὴν Ἀττικὴν ἅπασαν καὶ τὰς οἰκίας, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν λοιπὴν οὐσίαν, ἀλλ' ὅμως τὸ σύμπαν τίμημα τῆς ἀξίας ἐνέλιπε τῶν ἑξακισχιλίων διακοσίοις καὶ πεντήκοντα ταλάν-

ταλάντοις. Hoc autem loco συναρπάζει verbum elegans. Sic apud Schol. Hermogenis p. 402. συναρπάζεται τῷ δοκεῖν ἐκ τῆς διακοπῆς ὁ ποιητικὸς ῥυθμός. i. *absconditur rhythmus poeticus*, cum interſcinditur ita ut non appareat. Mox: ὅταν τοῖς ὀνόμασι συναρπασθῇ τὰ κῶλα. Baſilius Epiſt. 401 de Sophiſtis, τῇ ἐρωτήσει τοῦ καθόλου τὸ πᾶν συναρπάζουσι. Lucianus in Jove Tragœdo p. 265. Origenes contra Celſum lib. 7 p. 387. Sextus Empiricus paſſim.

Pag. 222. Ὅτι ξένους &c.] Suidas in Φωκίων. Libanius declam. 14. ἀκούομεν δὲ αὐτὸν καὶ πρὸς τὰς Ἀπολλοφάνους θυγατέρας ποιῆσαί τι παραπλήσιον. ἀφεῖναι γὰρ αὐτὰς Σατύρῳ τῷ τῆς κωμῳδίας ὑποκριτῇ τοῦ πατρὸς τῶν κορῶν ἀπεκτονότος αὐτοῦ τὸν ἀδελφόν. De clementia Philippi loquitur. At idem declam. 16. τί μέγα Ἀριστοδήμῳ τὰς Ἀπολλοφάνους δοῦναι θυγατέρας. Memoria labitur. Vide Diodorum lib. 16 p. 451.

Ὅτι οἱ ἁλόντες &c.] Tria verba dicere damnati poterant in carceris limine, priuſquam ad ſupplicium ducerentur. Græci parœmiog. Zenobius & Suidas in εἴποις τὰ τρία παρὰ τῇ αὐλῇ. τοῖς ἐπὶ θάνατον ἀπαγομένοις τὴν παρρησίαν ταύτην ἐδίδουν, ὥστε τροφῆς καὶ οἴνου πληρωθεῖσι τρία λέγειν, ἃ βούλονται, μεθ' ἃ φιμωθέντες ἀπήγοντο πρὸς τὴν κόλασιν. τὸ δὲ νῦν δεσμωτήριον λεγόμενον αὐλὴ ἐκαλεῖτο, ὅπου ἀπήγοντο. Cujus rei illuſtre exemplum eſt in oratione Lyſiæ κατ' Ἀγοράτου p. 128.

Σόλων ἐν εἰκοστῇ πρώτῃ τῶν νόμων.] Iſæus pag 73.

Pag. 223. Ὅτι τὰ ἐπικηρυττόμενά τισι χρήματα.] Dio in Euboica ad finem. οὐκοῦν οὐδὲ κήρυκας ὠνίων, οὐδὲ κλοπῶν, ἢ δραπετῶν μήνυτρα προτιθέντας, ἐν ὁδοῖς καὶ ἐν ἀγορᾷ φθεγγομένους. Philoſtrat. cap. 17 lib. 6. εἰ μὴ ἐπὶ τραπεζῶν ἐκτεθείη τὸ ἀργύριον. Mos fuit in Græcia per præconem edicere, ei qui hominem proſcriptum occidiſſet, certam pecuniam præmio fore. Hæc proprie dicebantur Ἐπι-

κηρυκευόμενα χρήματα. Vide supra in Ἐπικεκηρυχέναι. Demosth. ἐν τῷ περὶ παραπρ. pag. 204. Καὶ διὰ ταῦτα τοὺς Θηβαίους τὰ χρήματα αὐτῷ ἐπικεκηρυχέναι, supple Philippo. Et p. 216. ὡς ἐπικεκήρυκται χρήματα αὐτῷ ἐν Θήβαις. Eam pecuniam aut in foro aut in templis super ara deponebant, quo libentius ad id præstandum plures accenderentur, ubi cædes gratuita non esset, & interfector præmium propositum auferre illico poterat. Æneas Poliorcet. cap. x. καὶ ὃς ἂν καταμηνύσῃ τινὰ ἐπιβουλεύοντα, ἢ ὅ τι τῶν προγεγραμμένων τις πρασσόμενος ἐξαγγείλῃ, ἀναγγέλλεσθαι τι αὐτῷ ἀργύριον, καὶ τὸ ἀγγελθὲν προκεῖσθαι ἐν ἀγορᾷ, ἢ ἐπὶ βωμοῦ, ἢ ἐν ἱερῷ, ἵνα προχειρότερόν τις τολμήσῃ μηνύειν τι τῶν προγεγραμμένων. ἐπὶ δὲ μονάρχῳ ἢ στρατηγῷ ἢ φυγάδι δυναστεύοντι χρὴ καὶ τάδε προκηρύττεσθαι. ἐὰν δέ τι πάθῃ ὁ ἀποκτείνας, τοῖς τέκνοις αὐτοῦ ἀποδίδοσθαι τὸ ἀγγελθὲν ἀργύριον. ἐὰν δὲ μὴ ᾖ τέκνα, τῷ ἐγγυτάτω γινομένῳ, καὶ ἐάν τις τῶν συνόντων τῷ φυγ. ἢ μον. ἢ στρ. πράξῃ τι τῶν προκειμένων, ἀποδίδοσθαι καὶ κάθοδον αὐτῷ εἶναι.

Ὅτι παιδὶ καὶ γυναικὶ &c. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ Ἀλεξάνδρου κλήρου.] Dio Chrysost. λόγῳ οδ' περὶ ἀπιστίας. οὐδὲ γυναικὶ παρ' Ἀθηναίοις συναλλάττειν, πλὴν ἄχρι μεδίμνου κριθῶν ἔξεστι. Sed verba Isæi leguntur in oratione περὶ τοῦ Ἀριστάρχου κλήρου p. 73. Ejus legis meminit Schol. Arist. in ἐκκλησ. Suidas in ὅτι, apud quem ἐμβάλλειν legitur male. Volfius συμβάλλειν legit, sed male vertit *conferre*.

Φιλιππίδου.] Philippidis comici. Hic enim Atheniensis fuit, & in rep. versatus est, teste Athenæo & Suida. Contra hunc Philippidem comicum extabat oratio Hyperidis. Ælian. lib. x var. hist. cap. 6. Athenæus lib. 12. Hic est Philippides, quem Lysimachus adamavit. Plutarch. in Demetrio.

Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Pag. 160.

Pag. 224. Ἐλοῦσι.] Volfius legit ἀλοῦσι male. nam

ἐλοῦσι

ἰλῦσι ſupple τῆς τρίτης ἐξούλης. Suidas Harpocrationem exſcripſit ad verbum. ſed præterea habet: οὐσίας δίκη. οὐσίας εἰσαγοῦσι δίκην πρὸς τοὺς ἑαλωκότας ἐν ἑτέρᾳ δίκῃ χρέους ἢ καρποῦ, ὥστε ἀπολαμβάνειν αὐτοὺς ἐξ ὅλης τῆς οὐσίας, ἃ καταδεδίκασιν.

Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀπατούριον.] Οἰκουροῦντος γὰρ αὐτοῦ (Παρμένοντος) ἐν Ὀφρυνίῳ διὰ τὴν οἴκοθεν φυγὴν, ὅτε ὁ σεισμὸς ἐγένετο ὁ περὶ χερρόνησον, συμπεσούσης αὐτῷ τῆς οἰκίας, ἀπώλοντο ἡ γυνὴ καὶ οἱ παῖδες. Dionyſius. Halic. lib. 1 Ὀφρύνιον vocat & Xenoph. p. 249.

Pag. 225. Φερέων.] Φεραίων.

Ὡς Διόδωρος.] Οὓς Διόδ.

Παιανιέων.] Παιανιέων, bis.

Ἴστρος ἐν ἀτάκτῳ.] Miſcellaneorum libri ſic dicuntur. Sic Philetas ἐν ἀτάκτοις γλώσσαις laudatur a Scholiaſte Apollonii lib. 4 p. 211 & Athenæo. Item Ariſtoteles teſte Laertio ἄτακτα ſcripſerat. Ἴστρος ἐν τρίτῳ ἀτάκτων laudatur a Suida in πυροπώλαι. Ἐν πρώτῃ ἀτάκτων laudatur a ſchol. Sophoclis in Oedip. Coloneo pag. 306. Euphorion Chalcidenſis ἄτακτα ſcripſerat, ἔχει δὲ παμμιγεῖς ἱστορίας Suida teſte.

Pag. 226. Τὴν ἀρχήν.] Suidas ἀρχήν τινα ἀρχεῖν.

Pag. 227. Πρὸς τοῖχον &c.] Theophraſtus cap. 2 lib. 8 hiſt. plant. καὶ ἐκ χειμερινῶν δὲ παλινσκίων τόπων ἢ ἐκ τῶν ὑπηλίων καὶ ὑπηνεμίων.

Παλίμβολον.] Euſtathius in Ὀδ. α pag. 1405.

Πολλάκις ἐμπολῇ.] Πολλάκις ἐπ' ἐμπολῇ Photius.

Παμβωτάδαι.] Παμβῶται Suidas.

Pag. 228. Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος.] Ἐξῆλθον ἔτος τουτὶ τρίτον εἰς Πάνακτον φρουρᾶς ἡμῖν προσγραφείσης.

Ψηφώδεσιν.] An ψοφοδεεῖ? Sic Suidas in ὄνος λύρας. Μένανδρος ψοφοδεεῖ. ὄνος λύρας ἤκουε καὶ σάλπιγγος ὗς. Eſt autem ψοφοδεὴς, teſte Heſychio, *is qui ad quemvis*

ſtrepitum contremiſcit, qua voce utitur Plutarchus περὶ τοῦ ὅτι μάλιστα τοῖς ἡγεμόσι δεῖ τοὺς φιλοσόφους διαλέγεσθαι. Quintilianus lib. x cap. 1 inter Menandri fabulas *Pſophodea* recenſet. *Niſi forte aut illa mala judicia, quæ Epitrepontes, epicleros, lochos habent, aut meditationes in Pſophoda, & nomothete hypobolimæo non omnibus oratoriis numeris ſunt abſolutæ.* Suidas. πανδαισία ἐστὶν, ὅταν δεῖπνον ἕκαστος αὐτῷ κομίζων καταλύθηται, καὶ πάντες πάντων μετέχωσι. Vetus editio Rom. ſic habebat: niſi quod *Sophode enomothete.* An ψωφιδεῖ?

Πάνδεια.] Πάνδια Demoſth. contra Midiam.

Pag. 229. Τὸν παλαιόν.] Τὸ παλαιόν.

Παραγραφή.] Dem. contra Midiam. οὑτοσὶ διαιτῶν ὑμῖν ὁ Στράτων, ἐπειδήπερ ἧκεν ἡ κυρία, πάντα δ᾽ ἤδη διεξεληλύθει τὰ ἐκ τῶν νόμων, ὑπωμοσίαι καὶ παραγραφαὶ καὶ οὐδὲν ἔθ᾽ ὑπόλοιπον ( ) κατεδιῄτησεν, *Midiam condemnavit.* Et poſt: ἤδη τὸν Στράτωνα καταλαμβάνει ἀπιόντα καὶ τὴν ἔρημον δεδωκότα. An δεδιῃτηκότα? Et ſtatim: τὸ μὲν οὖν πρῶτον οἷός τε ἦν πείθειν αὐτὸν, τὴν δίκην, ἣν καταδεδιῄτηκε, ταύτην ἀποδεδιῃτημένην ἀποφαίνειν. Et in teſtimonio Dionyſii apud eundem ibidem: ἔπειθεν ὑμᾶς διδοὺς κέρματα, τὸν μὲν Ἀρίσταρχον ἀθῷον ἀφεῖναι, Δημοσθένει τὴν γραφὴν τοῦ φόνου παραγράψασθαι. De παραγραφῇ optime Suidas, qui notat exceptionem opponi conſueſſe, ſi res jam prius judicata eſſet, vel ſi nullus eſſet magiſtratus, qui eam introduceret cauſam, vel ſi de ea re nulla lex eſſet, ἐστὶ παραγραφὴ καὶ ἐπ᾽ ἐκείνῃ τῇ δίκῃ, περὶ ἧς οὐδὲν ὥρισται παρὰ τοῖς νόμοις, οὐδὲ ἐστὶν αὐτὴν ὁ εἰσάξων ὥσπερ καὶ τὰς ἄλλας δίκας.

Pag. 230. Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιδόσεως.] Pag. 634.

Παρέγραψα.] Sic παραγράφειν uſurpat Julianus ad Themiſtium Ep. Sic videtur ſumpſiſſe Demoſth. κατὰ Ἀνδροτ. καὶ περὶ μὲν τῶν νόμων, οὓς παρεγραψάμεθα. i. *quas in medium attulimus.* Et contra Ariſtocratem. ὁ μὲν νόμος

ἐστίν.

ἐστὶν ὁ τοῦ Δράκοντος, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ οἱ ἄλλοι, ὅσους ἐκ τῶν φονικῶν νόμων παρεγράψαμεν. Et post: οὐ τοίνυν μόνον τούτους τοὺς νόμους, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, παραβέβηκεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλους πολλοὺς, οὓς οὐ παραγεγράμμεθα διὰ τὸ πλῆθος. Sumitur & pro expungere, delere. Polybius lib. 9 p. 564. Casaub. ad Athenæum. Ibi ego not.

Παραγεγραμμένους, ὅ ἐστι περιγεγραμμένους.] Suidas παραγεγραμμένον ὅπερ ἐστὶν ὡρισμένον. Porro Dionysius περιγράφειν pro *terminare* crebro usurpat, ut περὶ Δημοσθ. λέξεως. ἐγὼ δὲ τῇδέ πη περιγράψας τὸν ὑπὲρ τούτων λόγον ἐπὶ τὸ παραλειπόμενον ἐλεύσομαι μέρος.

Παραγγελία.] Add. Δημοσθένης περὶ παραπρ. in quo imitatur Andocidem περὶ μυστ. initio, & Lysiam. Vide Clementem 6 Stromat. Demosth. in procemio 64. οἱ τε χρηστοὶ μὲν ὑμῶν καὶ δικαίως ἄρχοντες, μὴ πάνυ δ᾽ οἷοί τ᾽ ἐνοχλεῖν καὶ παραγγέλλειν, οὐκ ἀπολαύουσι τῶν τιμῶν. Et ipso initio orationis περὶ τῆς παραπρ. ὅση μὲν, inquit, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σπουδὴ περὶ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα καὶ παραγγελία γέγονε, σχεδὸν οἶμαι πάντας ὑμᾶς ᾐσθῆσθαι. quem locum intelligit Harpocr. Idem contra Midiam initio. Ὅσῳ γὰρ πλείοσιν οὗτος ἐνώχληκε καὶ παρήγγελλεν παράταξιν. Sic usurpat Demosth. πρὸς Λεοχάρην initio Plutarch. in Cimone fine. καὶ μὴ περιιδεῖν πένητας ἀνθρώπους καὶ ἀσθενεῖς καὶ κατασκευασθέντας ὑπὸ παρατάξεως ἀδίκους. ἡμεῖς μὲν γὰρ καὶ τῇ ἀληθείαις πιστεύοντες εἰσεληλύθαμεν καὶ ἀγαπῶντες, ἄν τις ὑμῶν ἐᾷ, τῶν νόμων τυγχάνειν. οὗτοι δὲ τῇ παρασκευαῖς καὶ τοῖς ἀναλώμασιν ἰσχυριζόμενοι διατετελέκασι. Sic & Dionysius usurpat lib. 7 pag. 463, & alibi non semel. Idem lib. XI in fine, παραγγέλλειν τὴν ἀρχὴν dicit, quod est *ambire magistratum*, εἰς τὴν ἀρχὴν diceret Appianus.

Παράκλησις --- ἀντὶ τῆς δεήσεως.] Demosth. ἐν τῷ περὶ παραπρ. initio: αἱ δὲ τῶν παρακλήτων (advocatorum) αὗται δεήσεις καὶ σπουδαὶ τῶν ἰδίων πλεονεξιῶν ἕνεκα γίγνονται. Sed pro

corona p. 124. *οἱ μὲν οὖν ἐκ παρακλήσεως συγκαθήμενοι οὐκ εἴων με λέγειν.* Dionysius lib. x pag. 681 *συμπαραγγέλλοντας* vocat *competitores.* At lib. xi pag. 717. *τῶν τὰ δίκαια λεγόντων παράκλητοι, advocati in justa causa.*

Pag. 231. *Πάραλοι.*] Scrib. *παράλιοι.* Æschines contra Ctesiph. Hesychius in *παράλιοι*, & *παραλίτης.* Tamen Thucydides lib. 8 *παράλους* vocat, nisi mendosus codex est, & Plutarchus Lysandro; quare recte hic scriptum est. Demosth. *πρὸς Τιμόθεον, μεταπεμψάμενος τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν εἰς τὸ Παράλιον.* Schol. Comici in Avibus ad illa, *κλητῆρ' ἄγουσ' ἔσωθεν ἡ Σαλαμινία*, notat, *δύο εἰσὶ νῆες ὑπηρετίδες παρ' Ἀθηναίοις, ἡ Πάραλος καὶ ἡ Σαλαμινία. ὧν ἡ μὲν Σαλαμινία τοὺς ἐκκαλουμένους εἰς κρίσιν ἦγεν, ἡ δὲ Πάραλος τὰς θεωρίας ἀπῆγεν, τουτέστι τὰ εἰς θυσίας πεμπόμενα.* Sed & *τῇ Παράλῳ* ad abducendos reos utebantur. Vide in *πινάκιον.* Parali Herois meminit Euripides *ἐν ἱκέτισι.*

Pag. 232. *Κατὰ μεταφοράν.*] Similiter Ulpianus ad illa Demosth. in Timocratem, *ἐν παραβύστῳ*, ait, *ἀντὶ τοῦ λάθρα, ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν παραπληρωμάτων τῶν ἐμβαλλομένων ἐν ταῖς οἰκοδομίαις βύουσι τὸ στόμα τῶν ῥητόρων.* Quibus verbis indicat locum Aristoph. in Pluto p. 41. *τὸ στόμ' ἐπιβύσαις κέρμασι τῶν ῥητόρων.* Quod vero ait Ulp. *ἐν ταῖς οἰκοδομίαις*, satis clarum est. Plato de Legibus x p 902. *οὐδὲ γὰρ ἄνευ τῶν σμικρῶν τοὺς μεγάλους φασὶν οἱ λιθολόγοι λίθους εὖ κεῖσθαι.* Arist. *εἰρήνῃ* p. 670. *χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύουν τὸ στόμα.* Schol. *ἐπλήρουν, ἔφρασσον.* Suidas *πλήρωμα ὁ τῶν νηῶν φορτός.* Unde *παραπλήρωμα* est onus, quod adjicitur onerandæ navi, quando scilicet merces omnes in navem illatæ non efficiunt totum pondus, quantum navis ipsa requirit. Aliter Apollonius Dyscolus *περὶ παραπληρωματικῶν συνδέσμων. ἀπείκασε δὲ καί τινας αὐτῶν ὁ Τρύφων ταῖς καλουμέναις στοίβαις· ὃν γὰρ τρόπον φησὶ εἰς τὰς συνθέσεις τῶν ἀμφορέων* (Hesychius *ἀμφορέων, φορτίων*) *παραχρῆσθαι*

ἡ τῶν στιβῶν παρένθεσις ὑπὲρ τοῦ μὴ καταθραύεσθαι τοὺς ἀμφορέας (Gallis *estouppe*) τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ὑπὲρ τοῦ τὰ τῆς φράσεως μὴ τραχύνεσθαι, ἤδε ἡ σύνταξις τῶν μορίων παραλαμβάνεται. Servius in Virg. *Metaphora*, inquit, *à navibus, in quibus stuppa interponitur vasis, quam stipam dicunt*, an στιβὴν; Hesychius, στιβὴ σύνθεσις & ἐστιβασμένη συγκεκλειμένη σύνθεσις.

Ῥήτορες ἐκ Ὑπερείδης &c.] Vide Pollucem lib. 8 p. 384, quæ omnino illustria sunt. Et Demosthenes πρὸς Μακάρτατον initio, περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου, καὶ ἐπιδημῶν, ait, ὅτι Θεόπομπος ὁ τουτοὶ πατὴρ Μακαρτάτου, καὶ τοῦ κήρυκος κηρύττοντος, εἴ τις ἀμφισβητεῖν ἢ παρακαταβάλλειν βούλεται τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου ἢ κατὰ γένος ἢ κατὰ διαθήκας, οὐκ ἐτόλμησε παρακαταβαλεῖν, ἀλλ' αὐτὸς ἑαυτῷ ἐδίκασεν, ὅτι οὐδαμόθεν αὐτῷ προσῆκεν οὐδὲν τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου. *Sacramento contendere* vertit Volfius. Melius, *sponsione ac depositione pignoris*. Dicitur autem παρακαταβάλλειν τοῦ κλήρου πρὸς τῷ ἄρχοντι Demosth. πρὸς Λεωχάρη non semel. Isæus περὶ τοῦ Νικοστράτου κλήρου p. 43 & p. 76 & 52. In omnibus autem caussis sacramento contendebant, præterquam in actione ὕβρεως & αἰκίας, ut ait Isocrates initio orationis contra Lochitem, quo loco παρακαταβολὴν late sumit pro omni pecunia quæ à litigantibus deponitur, & τὰ πρυτανεῖα comprehendit.

Pag. 233. Μέν.] In vulg. με. Suidas μέν με.

Πολλάς.] Dele. abest enim ab vulg. & à Suida, apud quem legitur ἐπειδὴ θᾶττον ἂν εἷλεν τὰς παρακαταβολάς.

Παραβάλλοιτο.] Περιβάλλειν usurpat p. 67 initio.

Λαμβάνουσι &c.] Eadem verba habet Hesychius in ἐσθιῶαι, ex quo scrib. δύο ἑκάτερος, pro ἑκατέρους, quod mox sequitur.

Παρεῖαι.] Oratio Hyperidis contra Demadem laudatur in ὀξυθύμια. Erat autem plena maledictorum ac convi-

conviciorum teste Plutarcho ἐν πολιτικοῖς παραγγέλμασι. αἱ δὲ λοιδορίαι τοῖς πολιτικοῖς ἥκιστα πρέπουσι. ὅρα δὲ τὰ πρὸς Αἰσχίνην ὑπὸ Δημοσθένους εἰρημένα, καὶ τὰ πρὸς τοῦτον ὑπ' Αἰσχίνου, καὶ πάλιν ἃ πρὸς Δημάδην γέγραφεν Ὑπερίδης.

Pag. 234. Λοιδωρίας.] Λοιδορίας.

Παρασκήνια, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου.] Initio, τὰ παρασκήνια φάττων, προσηλῶν. Ulpianus: τουτέστιν ἀποφράττων τὰς ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἰσόδους, ἵνα ὁ χορὸς ἀναγκάζηται περιϊέναι διὰ τῆς ἔξωθεν εἰσόδου, καὶ οὕτω βραδυνόντος ἐκείνου συμβαίνῃ καταγελᾶσθαι τὸν Δημοσθένην. Suidas. Σκηνή ἐστιν ἡ μέση θύρα τοῦ θεάτρου. παρασκήνια δὲ τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς μέσης θύρας. Etymol. παρασκήναι εἰς τὴν σκηνὴν ἄγουσαι εἴσοδοι. σκηνὴ δέ ἐστι ἡ νῦν θυμέλη λεγομένη· Idem in σκηνή.

Παράσημα.] Arist. in Acharn. ἀλλ' ἀνδρεῖα μοχθηρά, παρακεκομμένα, ἄτιμα καὶ παράσημα καὶ παράξενα. Opponitur ἀργύριον δόκιμον, quod usurpat Demosth. adversus Lacritum.

Pag. 235. Ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατ' Ἀρισοκράτους.] Imo κατὰ Τιμοκράτους in fine. δεῖν δὴ τοὺς δικαστὰς πολλῷ μᾶλλον, εἴ τις, ὃ τῆς πόλεώς ἐστι νόμισμα, τοῦτο διαφθείρει καὶ παράσημον εἰσφέρει, μισεῖν καὶ κολάζειν ἢ εἴ τις ἐκεῖνο, ὃ τῶν ἰδιωτῶν ἐστι.

Παράστασις.] Διάστασιν vocat Pollux p. 408. Sed legendum ibi est παράστασιν ex eodem pag. 385 & 386. Isæus p. 39. Andocides p. 16 initio. Suidas, παραστησόμεθα αὐτὸν εἰς κρίσιν. Πλάτων πολιτ. ὀγδόῳ, ἀντὶ τοῦ καταστήσομεν αὐτὸν εἰς κρίσιν. τὸ μὲν γὰρ ἔγκλημα ἀντωμοσία καλεῖται. ὁ δὲ εἰσκαλῶν, γράψας εἰς πινακίδιον καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπίτιμον, μεθ' ὑπηρέτου τῷ ἐγκαλουμένῳ ἐπιδίδωσι. Hoc est, *edere libellum actionis*. Porro δίθυρον γρ. quid sit not. ad Hesychium. Sunt & τὰ δίθυρα *valvæ* apud Polybium 884, ubi Casaubonus *tribunalia* vertit. Suidas in ἀντωμοσία, παράστασις δὲ, ait, ἡ διδομένη ἴσως τῷ γραμματιδίῳ, ἐν ᾧ τὸ ἔγκλημα γέγραπται, ὅπως ἐγγραφῇ εἰς τὰ ἐγκλήματα.

ματα. Etymologus: παρακατάστασις ἀργύριόν ἐστι παρακαταβαλλόμενον ἐν τοῖς δικαστηρίοις ὑπὸ τῶν δικαζομένων. λέγεται καὶ παρακαταβολὴ, καὶ παρακαταβάλλειν τὸ πρᾶγμα.

Παραφρυκτωρεῖν.] Utitur & Lysias κατ' Ἀγοράτου pag. 130 in fine, quem locum laudat etiam Suidas in παραφρυκτωρ. & in Φρυκτός. Etymolog. παραφυλακτωρούμενοι περὶ τὰς φυλακάς. φρυκτοὺς ἀναπτόντες ἐπὶ τῷ συμφέροντι τῶν πολεμίων.

Pag. 236. Παρελθεῖν --- Δημοσθένης.] Initio. ὅτι τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβολὰς, αἷς ἐκ τοῦ προτέρου λέγειν ὁ διώκων ἰσχύει, οὐκ ἔνι τῷ φεύγοντι παρελθεῖν. *Evitare* rectius vertit Volfius. Recte Ulpianus. προσφόρως εἶπε τὸ παρελθεῖν, ὡς ἐπὶ δρομέων λαβών. οὐ γὰρ ὁ προδραμὼν καὶ φθάσας νικῆσαι δίκαιος, ἀλλ' ὁ δεύτερος ἐπελθὼν καὶ παρελθεῖν δυνάμενος. εἴη δ' ἂν οὗτος ὁ φεύγων. Aristoph. in Equitibus. ἰὼ δ' ἀναιδεία παρέλθῃς (i. νικᾷς) ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς. Dionysius Halic. in prooemio historiæ suæ, ὅτι παρελθεῖν τὸν ὑπὲρ αὐτῶν λόγον ἐβουλήθην, ubi *præterire* significat.

Περιουσία.] Add. ἤτοι Suid. & Photius.

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ συντάξεως.] Semel in ea oratione legitur παρουσία. χωρὶς δὲ τούτων πολλὰ τῶν πραγμάτων τὴν ὑμετέραν ποθεῖ παρουσίαν. Ubi tamen recte Volfius vertit. *Præterea multæ res vestram præsentiam desiderant*, quod confirmat τὸ ποθεῖ. In prooemio autem ejusdem orationis legitur, ἀλλ' ὡς ἑκάτεροι χρείας καὶ περιουσίας ἔχουσι. Num ergo hunc locum intellexit Harpocratio? Dinarchi oratio in indice Dionysii Hal.

Εὐπαθῆ.] Ἀπαθῆ Photius.

Pag. 237. Τραπεζίτου.] Δημοσθ. κατ' Ἀφόβου πρώτῳ, & ὑπὲρ Φορμίωνος, de eo multa habet, & Isocrates.

Παταικίων.] Æschines p. 76. μὴ οὖν ἡμῖν ὡς Παταικίωνος ἄμεινον πεπολίτευται, δίεξιθι. Suidas. Παταικίων, ἀνὴρ

ἀπὸ συκοφαντίας τὸν βίον ποιούμενος, καὶ προσκρούων ἐπιτηδείων τοῖς δοκιμάζουσι τῶν νέων. διέβαλλε δὲ καὶ ὡς κλέπτης ὢν τοιχώρυχος. Dio Chrysoft. orat. 52. καὶ οἱ λόγοι οὐ μόνον ἀσχημονέστερον ἥρωϊ πρέποντες, ἀλλ' οὐδ' Εὐρυβάτου ἢ Παταικίωνος. Plutarch. in lib. de legendis poëtis: κρείττονα μοῖραν ἕξει Παταικίων ὁ κλέπτης ἀποθανὼν ἢ Ἐπαμινώνδας.

Πιδάρητος.] Παιδάρητος vocatur ab Isocrate & Plutarcho in Apophthegm. Lacedæmoniarum, ubi & mater ejus Teleutia nominatur. Suidas παιδάρητος. Cætera ut Harpocr. Thucyd. lib. 8 Πεδάρητος. Plutarch. in Lycurgo Παιδάρητον vocat.

Φιλιππικοῖς.] Olynth. 2. Ibi Ulpianus. Sed in responsione ad Philippi epistolam, ubi fere eadem repetit, habet: τοὺς δὲ περὶ αὐτὸν ὄντας ἑταίρους καὶ τοὺς τῶν ξένων ἡγεμόνας ἀρετῆς δόξαν μὲν ἔχοντας ἐπ' ἀνδρείᾳ, πεζέταιρος δὲ μᾶλλον τῶν ἀδόξων ζῶντας. Corruptum id nomen apud Arrianum lib. 6 pag. 137. καὶ τὸν Ἀστεταίρων τὰς τάξεις. Lege πεζεταίρων.

Pag. 238. Ἀφαιρεθέντος.] Ἀφερηθέντος Photius.

Παιπάλης.] Πιπάλης Photius.

Ὅμηρος.] Ἰλιάδ. κ. Et alibi. ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν, quem versum citat Etymologus in ἄλφιτα.

Pag. 239. Πεπάρηθος.] Vide epistolam Philippi ad populum Athen. Ulpianus in orationem pro corona. νῆσός ἐστι πρὸς τῷ Αἰγαίῳ πελάγει περὶ τὴν Θετταλίας. ταύτην ἐπόρθησεν Ἄλκιμος ναύαρχος τοῦ Φιλίππου.

Οἶπερ.] Παρά.

Περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος.] Εὐκτήμονα τὸν πεντηκόνταρχον. Volsius ubique vertit *Semicenturionem* pessime. Nam & Pollux sic explicat, ut Harpocr. Xenophon etiam in lib. de Rep. Ath. initio.

Pag. 240. Πεντηκοστὴ καὶ πεντηκοστεύεσθαι καὶ πεντηκοστολόγοι.] Demosth. πρὸς Φορμίωνα initio. λάβε δὲ καὶ τὴν τῶν πεντηκοστολόγων

λόγων ἀπογραφήν. Lysias p. 148. Demosth. contra Neæram de Xenoclide Poëta: ἐωνημένος τὴν πενθηκοστὴν τοῦ σίτου ἐν εἰρήνῃ, καὶ δέον αὐτὸν καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον. Apud Harpocr. lego πεντηκοστεύεσθαι ex Etymol.

Περγασή.] Forte Περγασοῦ. nam Aristoph. in Equit. πρὶν γὰρ εἶναι Περγασῆσιν, ἔνεον ἐν τῇ ἐμβάσι, *natabam in calceis.*

Ὄνου σκιᾶς.] Apulejus lib. 9 ad calcem. Aristophanes, & Photius, ubi de Demosthene.

Pag. 241. Περιθοῖδαι.] Apostolius ex Suida in Περιθοῖδαι, ut existimo, scribit in proverbio Πειρίθου & Θησέως φιλοξενία. νόμος δὲ ἦν Ἀθήνησι ξένους εἰσδέχεσθαι τοὺς βουλομένους τῶν Ἑλλήνων. Θεσσαλοὺς δὲ ἐξαιρέτως ὑπεδέχοντο διὰ τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως φιλοξενίαν. τούτοις δὲ καὶ χώραν ἐμέρισαν, ἣν ἐκάλεσαν Περιθοῖδα ἀπὸ Πειρίθου τοῦ Ἰξίωνος, ὅθεν καὶ Περιθοῖδαι δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. Ἔφορος ἱστορεῖ ἐν τρίτῃ.

Περίλλος.] Περίλαος Megarensis scribitur semper apud Demosth. περὶ παραπρ. & pro corona.

Ἡ καταβολή.] γρ. ἤ. Extant hæc verba in orat. 9 Philipp. Chrysostomus homil. 26 in 2 ad Corinth. p. 738.

Τῷ δήμῳ περί.] Παρὰ τοῦ δήμου.

Pag. 242. Τοῦ Δάμωνος.] Deest ἑταῖροι, aut quid simile.

Ποιήσουσιν.] Ποιοῦσιν. Theophrastus in charactere τῆς λογοποιΐας. πολλάκις γὰρ αὐτῶν οἱ μὲν ἐν τοῖς βαλανείοις περιστάσεις ποιούμενοι τὰ ἱμάτια ἀποβεβλήκασιν.

Τὸ περίστατον μεταποίησαν.] Τῷ, περιστατὸν με ἐποίησαν. Sic Maussacus restituit in Appendice.

Περιστοιχίζεται.] Himerius in declamatione contra Philippum. πανταχόθεν ἡμᾶς περιστοιχιζόμενος κατὰ τοὺς δεινοὺς τῶν θηρατῶν, οἳ ποσοῦτον φείδονται τῶν θηρίων χρόνον, ὅσον

 ἔτι πα-

ἐπὶ παρασκευάζονται. Demosth. locus est in Philipp. 4. Etymolog. στίχοι δέ εἰσι αἱ λεγόμεναι στάλικες, ἀφ' ὧν τὰ δίκτυα καθίεται.

Pag. 243. Μήποτε.] Dissentit dubitabundus à Didymo. Confirmat Harpocrationis conjecturam locus Aristoph. in Acharn. p. 418. καὶ περὶ τὸ χωρίον ἅπαν ἐλάϊδας ἐν κύκλῳ, ὥστ' ἀλείφεσθαί σ' ἀπ' αὐτῶν κἀμὲ τῶν νουμηνιῶν: quæ sunt στιχάδες ἐλαῖαι. Vide Pollucem p. 234. Theophrastus in lib. 3 cap. 6 ait, in omnibus quidem arboribus germinationes esse manifestas, maxime autem in abiete piceaque διὰ τὸ στιχεῖν τὰ γόνατα καὶ ἐξ ἴσου τοὺς ὄζους ἔχειν: *quoniam genicula in versus rectos porriguntur*, Gaza vertit.

Περιφορουμένους.] Περιφορουμένους, bis.

Ἀποκεκλιμένου.] Ἀνακεκλιμένου Photius.

Pag. 244. Πηγαί.] Meminit Thucydides lib. 1. Plinio aliisque *Pagæ*.

Πήληξ, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.] Et περὶ παραπρ. p. 42. Stephan. in Εὐπυρίδαι δῆμος τῆς Λεοντ. φυλῆς. τρικώμους ἢ τούτους ἐκάλουν Εὐπυρίδος, Κεκροπίδος, Πήληκος.

Κληρονόμων.] γρ. κληρουμένων. Demosthenis verba retuli inter leges Atticas. Idem error apud Suidam. Videndus Hesychius in χαλκοῦν. Plato 6 de legibus pag. 753.

Τὰ ἐνταῦθα.] Demosth. ἐν τῷ περὶ χερρονήσου: ταῦτα πάντα κωλῦσαι δύναιτ' ἄν, καὶ λέγουσιν οἱ νόμοι ταῦτα τοὺς ἀδικοῦντας εἰσαγγέλλειν. Et paulo post: ἔπειτ' ἡμᾶς αὐτοὺς ψήφισμα, εἰσαγγελία, πάραλος. ταῦτ' ἐστὶν ἱκανά. Sic Paralum Ath. misere, ut Alcibiadem arcesserent ad causam Athenis dicendam. Thucyd. & Suidas in πάραλος. Isocrates in Panegyr. pag. 125.

Πιτθεύς.] Demosth. κατὰ Κόνωνος. Χαιρήτιος Χαιρημένους Πιτ-

νυς Πιτθεύς. Proclus in Hesiodi lib. 2 operum & dierum p. 101 ex Plutarcho scribit: τὸν δὲ τῶν Πιθέων δῆμον διὰ τοῦτο οὕτως ὀνομάσαι, διότι τῶν πίθων ἐπενοήσαντο τὴν πλάσιν.

Pag. 245. Λυσίας.] Vide omnino Pollucem p. 328, ubi Ἰσαῖος scribitur locusque adducitur. ὑπερβαλέσθαι autem usurpat Andocides p. 17 περὶ μυστηρ. Etymolog. πλεονεκτήσαντες ait τὸ πλεῖον πωλῆσαι τιμῆς, ὅ τις ὠνήσατο. Sic & Hesychius.

Λαχοῦσιν.] Vide in ἄλογοι.

Μέδιυ.] Ἔρανον, ὃν συλλέγουσι καὶ οὐ πληρωταὶ γίγνονταί τινες. Et in prima contra Aristogitonem. Lysias κατ' Αἰσχίνου τοῦ Σωκρατικοῦ apud Athen. lib. 13. ἀλλὰ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐκ εἰς ἐμὲ μόνον τοιοῦτός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους ἅπαντας τοὺς αὐτῷ κεχρημένους. ὅσους δ' ἐράνους συνείλεκται, τὰς μὲν ὑπολοίπους φορὰς οὐ κατατίθησιν, ἀλλὰ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ στήλην διαφθείρονται. Quæ ultima pessime Casaubonus explicat de caupone vicino, cui multas προπόσεις debebat Æschines. At τοῦτον τὸν κάπηλον ipsummet Æschinem appellat, id est, veteratorem.

Πλινθεῖον.] Pollux p. 502.

Ἀθηναίοις.] Varinus in lexico addit, ἣν ἐπὶ Ἀγλαύρῳ τῇ Κέκροπος θυγατρὶ ἄγουσι.

Πλωθεῖς.] Isæus περὶ τοῦ Δικαιογ. κλήρου p. 48 Πλωθεύς.

Pag. 246. Ἰσοκράτης τι ἐν τῷ πανηγυρικῷ.] Pag. 130.

Πολέμαρχος.] De Polemarcho vide Herodotum lib. 6 p. 370, 371. Notat Scholiastes Aristophanis & ex eo Suidas, Polemarchum Ætolorum claves penes se habuisse, & portas urbis clausisse, atque ad portas ἐπὶ τῶν πυλώνων habitasse. Sed fallitur, inductus ex loco Polybii lib. 4 pag. 287, ubi de Cynæthensium Arcadum Polemarcho loquitur Polybius, non vero de Ætolorum. Mirum est in eundem errorem incidisse Casaubonum ad cap. 18 Æneæ poliorcet.

Pag. 247. Ὁ πολέμαρχος. εἰκότως.] Sic & Demosth. contra Zenothemin in fine. εἰ μὴ γὰρ δι' ὑμῶν ἔρημος ἐγίγνετο ἡ δίκη, ἅμα ἂν αὐτὸν προσεκάλει καὶ κατηγγύα πρὸς τὸν πολέμαρχον. Erat enim Zenothemis Massyliensis. Item in 2 contra Stephanum in fine: ἐκεῖνον εἴπερ ἐβούλετο ὀρθῶς διαπράττεσθαι, αὐτὸν λαχεῖν ἔδει τοῦ ἐπικλήρου, εἴτε κατὰ δόσιν αὐτῷ προσῆκε, εἴτε κατὰ γένος, εἰ μὲν ὡς ὑπὲρ ἀστῆς πρὸς τὸν ἄρχοντα, εἰ δὲ ὡς ὑπὲρ ξένης πρὸς τὸν πολέμαρχον, καὶ τότε εἴπερ τι λέγειν εἶχε δίκαιον, πείσοντα ὑμῶν τοὺς λαχόντας (supp. δίκαιος) μετὰ τῶν νόμων καὶ τῆς ψήφου κύριον εἶναι. Isocrates Trapezit. 712.

Ἀνδροτίων, ἄλλα.] Ἀνδροτίων ἄλλα. Hic Androtion in concione pro populo, qui pecunia carebat, trium rerum optionem esse dixit, ἢ τὰ πομπεῖα κατακόπτειν, ἢ πάλιν εἰσφέρειν, ἢ τοὺς ὀφείλοντας εἰσπράττειν. Tertium populus elegit, ut narrat Demosthenes contra Timocratem versus finem: ubi & ab Androtione vasa sacra confecta esse dicit, seu phialas, quibus nomen suum inscripsit, Ἀνδροτίωνος ἐπιμελουμένου ἐποιήθησαν, conflatis coronis aureis, in quibus magnifici erant tituli, ut, *Conon ex manubiis Lacedæmoniorum.* τὰ πομπεῖα ὡς ἐπεσκεύακασι, καὶ τοὺς τῶν στεφάνων καθαίρεσιν. Demosth. ib. illud sibi objici prævidens Androtionem virum esse clarum, & de rep. bene meritum, ait: ἀλλ' Ἀνδροτίων ὑμῖν πομπείων ἐπισκευαστής. Ἀνδροτίων; respondet: ὦ γῆ καὶ θεοί: πομπεῖα etiam vocat ejusmodi vasa Andocides κατ' Ἀλκιβιάδου, ubi inter ea χέρνιβας & θυμιατήρια recenset.

Pag. 248. Καὶ πυρός, πέρας, --- &c. usque ad ὑδαλικοῦ πυροῦ.] Hæc inclusa sunt parenthesi, & adscriptum: Dele his notis ( ) inclusa.

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Pag. 92.

Pag. 249. Δημοσθένης μνημονεύει ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς.] Philipp. prima p. 17.

Pag.

Pag. 250. Δημοσθένης ὑπὲρ Κλησιφῶντος.] Pag. 111. δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα, φέρειν δ᾽ ὅ, τι ἂν ὁ θεὸς διδῷ, γενναίως.

Ἄπιστον.] Πρὸς τὸν Φίλιππον. in oratione περὶ παραπρ. non longe ab initio.

Φυλάγορος· οὕτω.] γρ. πυλαγόρας. Sic scribitur semper apud Æsch. Demosth. Harpocr. πυλαγόρας οὗτος, sic legitur p. 125 & similiter p. 161.

Ἐν δὲ τῷ κατὰ Μειδίου.] Initio.

Δὴ βλέπειν.] γρ. δὲ, ἢ βλέπειν &c. Locus Demosthenis est in Philipp. 1, ubi Athenienses bellum cum Philippo gerere ait, prorsus ut barbari & imperiti pugiles pugnant. Hesychio προβολαὶ dicuntur. Eadem metaphora dixit Polyb. lib. 2 p. 150. ὥστε παραπλήσιον εἶναι τὸ σύμπαν σχῆμα τῆς στρατοπεδείας τῇ τῶν ἀγαθῶν ὁπλομάχων προβολῆς. Casaub. *ut castrametationis ejus universa forma similis esset peritorum campidoctorum positioni.* Male. verto, *gladiatorum, scuto se tegentium.* Schol. Hermogenis περὶ ἰδεῶν cap. περὶ σεμνότητος pag. 391 notat προβαλλομένους ἐλπίδας. τοῦτο ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν τὴν ἀσπίδα προβαλλομένων ἐν ἑτοίμων μάχεσθαι, ἢ τῶν προτεινόντων τὰς χεῖρας ἐπὶ τῷ πλῆξαι. Heliodorus lib. x de Theagene ad luctam descendente, καὶ ἅμα κόνιν ἀνελόμενος &c. προβάλλει τε ἐκτάδην τὼ χεῖρε, καὶ τοῖν ποδοῖν τὴν βάσιν εἰς τὸ ἑδραῖον διερεισάμενος. Vetus Scholiastes in arg. ad od. 7. Olymp. Pindari scribit Damagetum pancratiastem & Doricum pugilem Diagoræ fil. ἵστασθαι προβεβλημένους in statuis à Diagora dedicatis. Hinc illa Chrysippi προβολή. Cicero lib. 13 ad Atticum, ep. xx. Hesychius in προὐβάλλετο. Herodianus lib. 7 in fine, τότε δὲ οἱ στρατιῶται πλησθέντες, καὶ πῶς ἀπροσδοκήτως προσβαλεῖν οὐ δυνηθέντες. Gellius lib. 13 cap. 26.

Δημο-

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τ πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν.] Hodie legitur προσβολάς. ἕως γὰρ ἂν ἐξῇ τ κατὰ θάλατταν καὶ μόνων ἀναμφισβητήτως εἶναι κυρίοις, τοῖς γε κατὰ γῆν πρὸς τῇ ὑπαρχούσῃ δυνάμει ἐστὶ προσβολὰς ἑτέρας εὑρέσθαι. Æſchines κατὰ Κτησιφ. p. 79. τί προβαλλόμενος ὑπὲρ τοῦ δήμου πεπολίτευσαι; *quæ dum remp. gereres, munimenta urbi comparaſti*, Volſius. Et Demoſth. pro corona p. 166. Iſocrates Philipp. p. 210.

Pag. 251. Παρὰ δὲ Αἰσχίνῃ ἐν τῷ περὶ τ παραπρεσβείας.] Τῶν δὲ συκοφαντῶν ὡς κακούργων δημοσίᾳ προβολὰς ποιούμεθα. Vide Pollucem.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.] Non longe ab initio, ubi & ἡ βουλὴ ταῦτα προβεβούλευκε, & hujuſmodi προβουλεύματα interdum in concione pro populo recitari conſueſſe dicit. Senatusconſultum, quo patres autores fiebant, ſic vocat Dionyſius Halic. paſſim.

Τυῤῥηνῶν.] Τελήρων, ut ſupra p. 176.

Τροπικῶν.] Τροπικῶς. Sic Suidas in ἠμπόληκα & κάλως.

Πρόβολοι.] Demoſth. ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν χεῤῥον. & in x Philipp. in fine: ἀλλ' ἀνάγκη τούτοις ὥσπερ προβόλοις προσπταίοντας ὑστερίζειν ἐκείνων. Et in 1 contra Ariſtogit. in fine: μὴ δὴ πρὸς οὓς αὐτὸς ἔχωσας λιμένας, καὶ προβόλων ἐνέπλησας, πρὸς τούτους προσορμίζου. Προβολὰς appellat Polybius lib. 1 pag. 55. καθώρμησαν πρός τι πολισμάτιον ἀλίμενον μὲν, σάλους δὲ ἔχον καὶ προβολὰς περικλειούσας ἐκ τ γῆς εὐφυεῖς. *Promontoria* Caſaub. In epiſtola Plinii ad Lupercum. Legitur προσβολὴ in ſupra allato Demoſth. loco. Utitur Ariſtides in Panath. pag. 7, & Libanius in Baſilico. Heliodorus lib. 8 in fine: τῷ προβόλῳ τ ὄχθης ἀποκρύψαντες. Procopius lib. 4 de fabricis Juſtiniani: πρὸς δὲ θάλασσαν προβόλους τεκτηνάμενοι βραχεῖς, ὥσπερ καλεῖν νενομίκασι μώλους. id eſt, *moles*. Et iterum infra. Homerus Ἰλ. β. προβλῆτι σκοπέλῳ.

Ἐκλη-

Ε'κληρουῦτο τῶν.] Ὑπὸ inſerendum.

Πρόεδροι.] Ulpianus in Midianam, οἱ γὰρ πρόεδροι, ait, ἦσαν οἱ διὰ τοῦ κήρυκος λέγοντες τῷ δήμῳ. δοκεῖ ὑμῖν περὶ τούτου βουλεύσασθαι, καὶ χωρὶς ἐκείνων περὶ οὐδενὸς ὁ δῆμος ἐσκέπτετο. Itaque dicebantur προθεῖναι τὴν σκέψιν, ut proxime dixerat Ulpianus: at Xenophon προθεῖναι τὴν διαψήφισιν.

Pag. 252. Προηροσία.] Libanius declam. 19. καὶ τὴν προηροσίαν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος θύετε. Ariſtides in fine Panath.

Προθεσμίας νόμος.] Æſchines in Timarch. p. 11. καὶ ἔστω ταῦτα ἄκυρα, ὥσπερ τὰ ἐπὶ τῶν τριάκοντα, ἢ τὰ πρὸ Εὐκλείδου, ἢ εἴ τις ἄλλη πώποτε τοιαύτη ἐγένετο προθεσμία. Volfius, *ſi quid aliud hujuſmodi præfinitum tempus exſtitit.* Utitur eodem verbo Demoſth. pro corona p. 119.

Πρόκλησις.] Æſchines περὶ παραπρ. p. 47. Dem. contra Neæram in fine exemplum ac formulam προκλήσεως refert, additque in fine formulæ. καὶ ἐπὶ ἐκ τῆς βασάνου βλαφθείησαν αἱ ἄνθρωποι ἀποτίνειν ὅ, τι βλαβείησαν. προομόσαι id ipſum vocat Demoſth. in 3 contra Aphobum in fine. Solebant autem Juriſperitum adire litigantes, qui hos libellos componeret, ut indicat Dio in Euboica p. 123.

Pag. 253. Κάγχρυς.] γρ. κάχρυς. Sic enim ſcribit Heſychius. Pollux tamen & Schol. Ariſtoph. in Equitibus ad κυρηβίων, ἔνθα, ait, αἱ κάγχρυς φρύγονται. κάγχρυς δέ εἰσιν αἱ λελεπισμέναι κριθαὶ, ἀφ' ὧν ἡ πτισάνη. Sunt autem κάχρυς καλητριγμέναι nil aliud quam λελεπισμέναι *decorticatæ*. Heſychius in ἐρικτὰ & καλεριτά: *orge monde* vocamus. Aliter Galenus in gloſſis Hippocratis, quid ſint ἄλφιτα προκώνια explicat. Eundem vide in ἐρικίδες.

Προμετρητὴς &c.] Pollux p. 213.

Πρόνοια.] Dem. contra Ariſtogit. 1. καὶ Προνοίας Ἀθηνᾶς ὡς μεγάλης καὶ ἀγαθῆς θεοῦ καὶ παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι ἐν Δελ-

φοῖς κάλλισ⊙ καὶ μέγισ⊙ νεὼς ἐδὶς εἰσιόντι εἰς τὸ ἱερὸν, ὃς ὢν θεὸς καὶ μάντις, καὶ ἀμφότερα εἶδε τὸ βέλτιστον· ἀλλ' οὐκ Ἀ'πνοίας καὶ Ἀ'ναιδείας, supple εἰσὶ βωμοί. Æschylus initio Eumenid. Παλλὰς προναία. Callimachus χ' ἡ Παλλὰς, Δελφοί νιν ὅθ' ἱδρύοντο προναίην. Citat eo loco Scholiastes Æschinem.

Pag. 254. Προπεπωκότες.] Demosthenes in ea περὶ παραπρεσβ. p. 218. μετὰ ταῦτα ἐν θυσίᾳ καὶ δείπνῳ τινὶ πίνων καὶ φιλανθρωπευόμενος πρὸς αὐτοὺς (Θηβαίους scil. qui ejus munera respuerant) ὁ Φίλιππος ἄλλα τε δὴ πολλὰ οἷον αἰχμάλωτα καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ πλευτῶν ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ προὔπινεν αὐτοῖς. Sic in suo codice legi Opsopæus notat, non προὔτεινεν. Optime. & hunc locum illustrat. nam Græci sic solebant inter bibendum propinare hujusmodi munera, interdum coronare etiam tot talentis, ut ex Athenæo patet aliisque. Vide Harpocrationem in στεφανοῦν. Quin & Diodorus Siculus id explicat, cujus verba habet Faber 2 Agonist. p. 315. Et omnino sic legit Ulpianus, qui ad eum locum notat. πολλάκις δέ φασι ταῦτα τὰ ποτήρια χαρίζεσθαι τὸν βασιλέα, οἷς προπίνοι. τοῦτο γὰρ ἦν τὸ προπίνειν. Exemplum insigne apud Plutarchum in Alexandro, ubi de Aristone Pœoniensi. Hæc verba porro de Prusia non videntur esse Harpocrationis, sed Suidæ, qui locos ex auctoribus affert innominatis. Sic & in ἐπιτροπὴ prima verba non sunt Harpocrat.

Λέγεται προπεπωκέναι.] Λέγεται, προπεπωκέναι δὲ quod addit Suidas.

Μελιδιστής.] γρ. μὲν λεῦσις.

Προπύλαια, ταῦτα.] Προπύλαια ταῦτα. Scholiastes Hermogenis p. 402 ad cap. περὶ ἐπιμελείας καὶ κάλλους ait, ἐνάργειαν fieri καθ' ἔννοιαν, καὶ κατὰ λέξιν, ex doctrina Tiberii Grammatici. κατὰ δὲ λέξιν ποιεῖ ἐνάργειαν τὰ πληκτικὰ τῶν ὀνομάτων καὶ τὰ σημαντικά. οἷον, ὁρᾶτε ὦ ἄνδρες. κατὰ ἄλλους δὲ

λους δὲ καὶ τὰ δεικτικὰ σχήματα ἐναργῆ. οἷον. προπύλαια ταῦτα.

Pag. 255. Τῶν προπυλαίων τῆς Ἀκροπόλεως.] Plutarchus in Pericle.

Πρόσκλησις.] Xenophon pag. 442. καὶ προεκαλέσατο εἰς δίκην δημοσίαν, ἐν ᾗ αὐτὸν ἔδει κριθῆναι, ὅτι δεῖ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι. Suidas: προσκλήσεις, πρὸς ἃς καλεῖ τις εἰς δικαστήριον ἢ βουλὴν κλητῆρας ἔχων. πρόκλησις δὲ χωρὶς τοῦ σ καὶ προκαλεῖσθαι ἐπὶ διαιτητήν. Thucydides libro primo pag. 25 & 28.

Προστάτης.] Isocrates συμμαχικῷ p. 337. Dem. in 1 contra Aristog.

Pag. 256. Ὁμολογουμένη προστασία.] Possit explicari ex iis, quæ in eadem oratione dixit supra Demosth. πῶς οὐ φανερὸν, ὅτι προστάντες τοῦ πράγματος τὰ γνωσθέντα ὑφ' ὑμῶν ἀποστερῆσαί με ζητοῦσι. Sed προστασία omnino est *collusio*, ut recte vertit Volfius. Colludebant enim Aphobus una atque Onetor, & conspirabant adversus Demosth.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐέργου.] Προσελθὼν αὐτῷ, πρῶτον μὲν ἀπῄτουν τὰ σκεύη, ὡς δὲ οὐκ ἀπεδίδου, ὕστερον αὐτῷ περιτυχὼν περὶ τὸν Ἑρμῆν τὸν πρὸς τῇ πυλίδι, προσεκαλεσάμην πρός τε τοὺς ἀποστολέας καὶ τοὺς τῶν νεωρίων ἐπιμελητάς. οὗτοι γὰρ εἰσῆγον τότε τὰς διαδικασίας εἰς τὸ δικαστήριον περὶ τῶν σκευῶν. Quin & Isæus p. 53. τῆς ἐν Κεραμεικῷ συνοικίας τῆς παρὰ τὴν πυλίδα. Erat hæc portula non procul ab acta, teste Lycurgo p. 138.

Ἀρξάμενοι --- &c. usque ad πειθόμενοι. incl.] Integrum distichum.

Ἀρξάμενοι πρῶτοι τειχίζειν. οἵδ' ἀνέθηκαν,
Βουλῆς καὶ δήμου δόγματι πειθόμενοι.

Nam & οἵδ' legendum, non οἱ δ'. Id est, hi, quorum nomina infra scripta sunt.

Προστιμήματα.] Herodianus in libello περὶ ἀριθμῶν. ἀλλὰ καὶ παρὰ Σόλωνι τῷ τοὺς Ἀθηναίων νόμους γράψαντι τὰ ἐπ' ἀργυρίου προστιμήματα τούτοις ὁρῶ γράμμασι σεσημασμένα.

Pag. 257. ὅσα τι οὖν αὐτὸς τὸ τοιοῦτον προστρόπαιον.] γρ. ἐάσετε οὖν αὐτὸν τοιοῦτον προστρόπαιον, μὴ γὰρ δὴ τῆς πόλεως, ὥστε ἐν ὑμῖν ἀναστρέφεσθαι. Volfius addidit ἐμοῦ προστρόπ. male. Potius ἑαυτοῦ. Sic φονεὺς, τοῦ ἀποθανόντος προστρόπαιον dicitur apud Antiph. p. 114 & 116 initio, & p. 112 in fine. Plato 9 de legibus p. 866. τοῦ παθόντος προστρεπομένου τὸ πάθος. Valerius 1 Argon. *Et nostras nequeat præcurrere diras*: ἐμὸν προστρόπαιον. Credebant enim veteres, ut idem canit lib. 3, *quisque suos sontes inimicaque pectora pœnis Implicat, & varia meritos formidine pulsant*. Polybius in excerptis p. 117. Xenophon lib. 8 Cyrop. p. 236.

Προτέλεια.] Sic προτέλεια γάμων Plato 6 legum, pag. 774. Plato Comicus in Phaone: εἰ γὰρ Φάωνα δεῖσθ' ἰδεῖν, προτέλεια δεῖ ὑμᾶς ποιῆσαι πολλὰ πρότερον τοιαδί. πρῶτα μὲν ἐμοὶ γὰρ κουροτρόφῳ προθύεται πλακοῦς ἐνόρχης &c. quo loco κουροτρόφος est Tellus, quæ eo cognomine culta est Athenis teste Suida, seu potius Vesta, teste auctore Etymologici.

Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου.] Pag. 11. Sophocles tamen in Oedip. Coloneo προφέρτατον pro filio natu maximo usurpavit pag. 320. ὅταν εἰς τέλος τῆς ζωῆς ἀφίκῃ, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ σήμαινε. Et ita sumit Plato in Euthydemo initio. Sic προπόλιος qui ante ætatem præmature canescit, teste Ælio Dionysio apud Eustathium Ἰλ. ψ pag. 1330.

Προχειροτονία, &c.] Dem. contra Timocratem initio. μετὰ ταῦτα ἐμήνυσεν Εὐκτήμων, ἔχειν Ἀρχέβιον καὶ Λυσιθείδην τριηραρχήσαντας χρήματα ναυκρατικὰ, τίμημα τάλαντα

ἐννέα

ἐννέα καὶ τριάκοντα μνᾶς. προσῆλθε τῇ βουλῇ. προβούλευμα ἐγράφη. μετὰ ταῦτα γιγνομένης ἐκκλησίας προεχειροτόνησεν ὁ δῆμος. ἀναστὰς Εὐκτήμων ἔλεγε ἄλλα τε πολλὰ &c.

Pag. 258. Προχαιρητήρια.] Dicitur etiam προχαιριστήρια. Suidas. προχαιριστήρια, ἡμέρα ἐν ᾗ ἐν τῇ ἀρχῇ πάντες ἀρχομένων καρπῶν φύεσθαι, λήγοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος, ἔθυον τῇ Ἀθηνᾷ. τῇ δὲ θυσίᾳ ὄνομα προχαιριστήρια. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερωσύνης. τὴν τοίνυν ἀρχαιοτάτην θυσίαν διὰ τὴν ἄνοδον τῆς θεοῦ, ὀνομασθεῖσαν δὲ προχαιριστήρια διὰ τὴν βλάστησιν τῶν καρπῶν τῶν φυομένων. Hesychius in ἄνοδος.

Ἀπιέναι.] Ἀνιέναι.

Πρυτανεῖα.] Dem. κατ' Εὐέργου: ἐξέπινον πολλῶν παρόντων μαρτύρων χιλίας μὲν καὶ ἑκατὸν δραχμὰς καὶ τρεῖς καὶ δύο ὀβολὼ τὴν ἐπωβελίαν, τριάκοντα δὲ τὰ πρυτανεῖα. Infra tamen ſemper habet χιλίας τριακοσίας δεκατρεῖς δύο ὀβολώ: ter & amplius ſic vocat. Porro hæc verba Harpocrationis αὐτολεξεὶ leguntur in Scholiis Ariſtophanis ad Nubes p. 188. Vide omnino Pollucem p. 385, qui eum locum Demoſth. optime explicat. Ait enim eos, qui litigarent de re, cujus precium intra mille drachmas ſtaret, tres duntaxat drachmas depoſuiſſe; quod ſi lis mille drachmas ſuperaret, 30. Sic intellige Iſocrat. in orat. contra Callimachum: δεινὸν οὖν ἡγησάμην, εἰ τῶν νόμων οὕτως ἐχόντων ἐγὼ περιόψομαι τὸν μὲν συκοφάντην ἐν λ' δραχμαῖς κινδυνεύοντα. Idem infra, πάλιν τὴν αὐτὴν δίκην ἐγράψατο, ὡς ἐν τοῖς πρυτανείοις μόνον κινδυνεύσων, pro eodem dixit. Πρυτανεῖα dicit Xenoph. de rep. Ath. 404. In levibus autem cauſis ſacramentum non deponebant, eæque cauſæ ἄνευ πρυτανείων dicebantur, teſte Heſychio.

Δευτέρῳ.] Forte ἐννάτῳ. In 9 enim legitur ſub finem, ubi de Oritis: χορηγὸν ἔχοντες Φίλιππον, καὶ πρυτανευόμενοι παρ' ἐκείνου. Sic Iſocrates in Panegyr. pag. 128.

Pag. 259. Πεντακοσίων.] Ita obtinuit, cum x tribus eſſent,

ſent, ſed poſtquam duæ tribus acceſſere, Antigonis & Demetrias, tum primum Senatus non quingentorum hominum, ut prius, ſed ſexcentorum factus eſt, cum ſingulæ tribus quinquaginta homines conferrent, ut refert Plutarchus in Demetrio, & Stephanus in Βερενικίδαι, δῆμος τῆς Πτολεμαΐδος, δέκα γὰρ φυλὰς ἔχοντες Ἀθηναῖοι προσέθεσαν δύο Ἀντιγονίδα καὶ Δημητριάδα καλοῦντες, ὕστερον δὲ Πτολεμαΐδα καὶ Ἀτταλίδα, ὅθεν καὶ τὴν βουλὴν 𐅅 οὖσαν 𐅅Η ἐποίησαν, ἑκάστη γὰρ φυλὴ ν΄ εἶχεν, οἳ κατὰ μῆνα ἐπρυτάνευον: tumque demum prytania unius menſis fuit ſpacium, ut Ammonius dicit, & diſerte Pollux p. 405. Hic autem Senatus initio 400 duntaxat viros habuit. Nam Solon, qui primus eum conſtituit, ex ſingulis tribubus (erant autem tum temporis tantum quatuor) centum homines elegit. Plutarchus in Solone: συστησάμενος δὲ τὴν ἐν Ἀρειοπάγῳ βουλὴν ἐκ τῶν κατ᾽ ἐνιαυτὸν ἀρχόντων, ἧς διὰ τὸ ἄρξαι καὶ αὐτὸς μετεῖχεν, ἔτι δ᾽ ὁρῶν τὸν δῆμον οἰδοῦντα καὶ θρασυνόμενον τῇ τῶν χρεῶν ἀφέσει, δευτέραν προσκατένειμε βουλὴν ἀπὸ φυλῆς ἑκάστης, τεττάρων οὐσῶν ρ΄ ἄνδρας ἐπιλεξάμενος, οὓς προβουλεύειν ἔταξε τοῦ δήμου, καὶ μηδὲν ἐᾶν ἀπροβούλευτον εἰς ἐκκλησίαν εἰσφέρεσθαι. τὴν δ᾽ ἄνω βουλὴν ἐπίσκοπον πάντων καὶ φύλακα τῶν νόμων ἐκάθισεν, Areopagum ſcilicet, οἰόμενος ἐπὶ δυσὶ βουλαῖς ὥσπερ ἀγκύραις ὁρμοῦσαν ἧττον ἐν σάλῳ τὴν πόλιν ἔσεσθαι, καὶ μᾶλλον ἀτρεμοῦντα τὸν δῆμον παρέξειν. Nota Areopagum dici τὴν ἄνω βουλήν. Sic etiam Heliodorus lib. 1 Æthiop. Ἀρίστιππος τὸ μὲν γένος Ἀθηναῖος, βουλῆς δὲ τῆς ἄνω. Idem Plutarchus in Cimone: Ἐφιάλτου προεστῶτος ἀφείλοντο τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς τὰς κρίσεις πλὴν ὀλίγων ἁπάσας. Mox: τοῦ Κίμωνος πειρωμένου πάλιν ἄνω τὰς δίκας ἀνακαλεῖσθαι. Dio in orat. 50. καὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οὐδεὶς πώποτε ἐγένετο οὕτω θρασὺς δημαγωγὸς, ὥστε τὸν Ἄρειον πάγον ἢ τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους ἀτιμώτερον τοῦ δήμου νομίζειν. Sextus adverſ. Mathem. cap. x. ἡ βουλὴ οἱ ἑξακόσιοι.

Διαπ-

Διαπιστωῦτες --- &c. usque ad εἶναι.] Hæc sunt insititia & aliena. Locus autem Æschinis, quem Harpocr. intelligit, sic habet.

Οἱ πρυτάνεις.] Rhodiorum, ut puto. Nam fragmentum videtur ex historia Polybii, & quidem ex libro ejus 13, in cujus excerptis legitur. ὁ δὲ Φίλιππος Ἡρακλείδῃ μὲν καθάπερ ὑπόθεσιν δοὺς ἐπέταξε φροντίζειν, πῶς ἂν κακοποιήσῃ καὶ διαφθείρῃ τὰς τῶν Ῥοδίων νῆας. εἰς δὲ τὴν Κρήτην πρεσβευτὰς ἐξαπέστελλε τοὺς ἐρεθιοῦντας καὶ παρορμήσοντας ἐπὶ τὸν κατὰ τῶν Ῥοδίων πόλεμον. Tum deinde multa de Heraclide, ut patriam suam Tarentum prodiderit Rom. & alia de ejus audacia subjicit. A quibus non longe aberant hæc, quæ apud Harpocr. hoc loco leguntur, itemque ea, quæ refert Suidas in ἀναδέξασθαι. Πάνυ γὰρ βουληθῆναι τὸν Φίλιππον ἀναδέξασθαι καὶ καταφανῆ γενέσθαι Ῥοδίοις τὸν ἐν τούτοις αὐτοῦ προαίρεσιν. ἣ καὶ τὸν Ἡρακλείδην ἀπέλυσε τῆς ὑποψίας. Ex hoc Polybiano lib. 13 fragmento patet rectè à nobis in Harp. emendatum Κρητικά. Philippus enim societatem cum Cretensibus fecerat, ut discimus ex prologo lib. 29 Trogi Pompeji, ex Plutarcho in Arato versus finem, & Polybio lib. 4. De hoc Heraclide Livius lib. 30, 31, maxime 32 pag. 590.

Κριτικά.] Γρ. Κρητικά: is vero est Heraclides architectus, qui Philippo Persei patri pollicitus erat navale Rhodiorum se incensurum, de quo multa Polyænus lib. 5.

Πύγελα.] Ita Strabo lib. 14. Suidas. Πύγελα τόπος ὁ παρ' ἡμῖν λεγόμενος Φύγελλα, ὅθεν ἐστὶ περαιώσασθαι τὸν πρὸς Κρήτην κατάγοντα πορθμόν. Sed Mela *Phygela* facit. *Pygela* Livius 692.

Pag. 260. Πτώματα ἐλαιῶν.] *Caducam oleam* Latini dicunt. Plinius lib. 17 initio *caducos fructus*, quos pendentibus opponit.

Ὑπερείδης πρὸς Ἀπελλαῖον.] Ejus orationis meminit Pollux lib. 3. καὶ παρ' Ὑπερίδῃ. ἐξέδωκε τὴν πρόγονον τὴν αὐτοῦ, ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον περὶ θησαυροῦ.

Πνυκί.] Suidas habet πυκνί. τῶν Ἀθηναίων ἐκκλησία οὕτως ἐκαλεῖτο. Κλείδημος δέ φησι πύκνα ὀνομασθῆναι διὰ τὸ &c. Idem πνὺξ, inquit, ἔδει, ἀλλὰ μετατέθεικε στοιχεῖα Ἀριστοφάνης πυκνὸς λέγει τὴν θηλυκήν. Mox. πνὺξ πνυκὸς πνυκὶ καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν πυκνί. Sic ergo legendum in Harpocr. At Mauſſacus, qui hoc non vidit, ut ordinem alphab. ſervet, πνυκὶ poſt πλωθεύς collocandum eſſe cenſuit in appendice. Etymolog. in πνὺξ, ἡ θηλυκὴ πνυκός. διὰ δὲ εὐφωνίαν πυκνός. Eadem habet Stephanus Byzantius in πνύξ.

Πνύκα.] Videtur ex ſerie literarum legendum eſſe Πύκνα, & ſic Heſychius appellat in πυκνάπετρα. ubi tamen alluſio Comici potius eſſe videtur, qui πυκνὰ πέτρα in concione videre ſe dicebat. Thucyd. lib. 8 ſub finem. οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς τε εἴκοσιν ὅμως ἐπλήρουν, καὶ ἐκκλησίαν συνέλεγον μίαν μὲν εὐθὺς πρῶτον εἰς τὴν Πύκνα καλουμένην, οὗπερ καὶ ἄλλοτε εἰώθεσαν. Sed vide omnino Stephanum de Urbibus, cujus verba ſunt corrupta & mutila, & in MSS. Demoſth. Πυκνὶ legitur argumento orationis pro corona. Utitur & Æſchines contra Cteſiph. p.80, οὐ Πυκνὰ προσιὼν ἀπήνεγκα τὴν γραφήν. Nota ἀπήνεγκα. Ariſtoph. in Equitibus initio. δῆμος Πυκνίτης. & iterum. καὶ τῆς Πυκνός. Ubi Schol. μετάθεσις, inquit, ἐστὶ τῶν στοιχείων. εἰ γὰρ Πνύξ ἐστιν, ἔδει Πνυκὸς, ἔτι δὲ Πνυκί. Et in ἐκκλησιαζ. ἐν ταῖς φυγαῖς μετ' ἀνδρὸς ᾤκησα ἐν Πυκνί. Et mox 732. εἰς τὴν Πύκνα ἧξεν ἄνθρωπος bis ait.

Pag. 261. Πύῤῥα.] Thucyd. lib. 3. Πύῤῥαν καὶ Ἔρεσον καὶ Ἄντισσαν urbes in Lesbo memorat, quibus adde Methymnam & Mitylenem. Erat enim Lesbos Pentapolis. Schol. Lycophronis pag. 170.

Πωλῆται

Πωλῆται καὶ πωλητήριον.] An vero diversi sint ab his πωλῆται & πωλητήριον τ̄ μετοίκων, ubi inquilini, qui pensionem τὸ μετοίκιον non solverant, publice vendebantur, de quibus Dem. in 1 contra Aristog. cujus verba citat Suidas in μέτοικοι non laudato autore. Ζωβίαν ὑποδεξαμένην Α'ρισογείτονα φυγόντα καὶ ἀξιοῦσαν δὲ παθεῖν, ὅτι ἴσχυεν, ἐπὶ τὸ τοῦ μετοικίου πωλητήριον ἦγαγε, καὶ τ̄ ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ πέπρακε. καὶ αὖθις. τοῦτον δὲ ἐπίπρασκον τὸ μετοίκιον ἀπολονοῦντα θεῖναι, quæ ultima sunt ex Laërtio in Xenocrate, ubi ἀπονοῦντα. Lege ἀπονοῦντα. Sic Origenes lib. v contra Celsum 271. Suidas in πωληταί. οὗτοι τ̄ ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ κτ̀ προθεσμίαν, καὶ μὴ ἀποδιδόντων ἐπίπρασκον τὰς οὐσίας. ὑπέκειντο δὲ τοῖς πωληταῖς καὶ ὅσοι τὸ διαγραφὲν ἀργύριον ἐν πολέμῳ μὴ εἰσέφερον. ἔτι δὲ οἱ ξενίας ἁλόντες καὶ ὁ μέτοικος προστάτην οὐκ ἔχων, καὶ ὁ ἀποστασίου γραφείς. τούτων γὰρ τὰς οὐσίας πωλοῦντες παρακατέβαλλον εἰς τὸ δημόσιον.

Pag. 262. Πῶλας.] Suidas πωλάς.

Τὸ παρέχειν ἑαυτὴν τοῖς βουλομένοις, ὅθεν δὲ τὸ πορνεύειν, ὅπερ ἐστὶ περνάναι.] F. τὸ περνάναι, ὅθεν καὶ τὸ πορνεύειν, ὅπερ ἐστὶ παρέχειν, &c. (Sic in margine. Sed in primis paginis scripsit.) Lego ὅπερ ἐστὶ περνάναι ὅθεν καὶ τὸ πορνεύειν. Sic enim deducit τὸ πορν. ἀπὸ τοῦ περνάναι, quod est πωλεῖν seu πιπράσκεσθαι, ut usurpat Aristoph. in Equit. Scholiastes Lycophronis pag. 54. Suidas πέρναται πιπράσκεται. ἔνθεν καὶ πόρνη ἡ πωλοῦσα τ̄ μίξιν. Hipponax. καὶ μὴν καλυπτεῖ μῶν χαράδριον περνᾶς apud Suidam in χαράδριος. Ita Etymologus in πορνή.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.] Καὶ ἐπιστολὰς ἔπεμψεν ὁ Φίλιππος δύο καλοῦσας ὑμᾶς, οὐχ ἵν' ἐξέλθητε. πώμαλα. Ulpianus. ὄνομα δέ ἐστιν ὑφὲν ἀναγινωσκόμενον. ὡς μέν τινές φασι Σικελῶν κομισάντων τ̄ ἐκεῖθεν φυγάδων. ἰσοδυναμεῖ δὲ τῷ κατ' οὐδένα τρόπον. οὐδ' ὅλως. Aristoph. ἐν πλούτῳ

 scena

ſcena 2. ait Plutus, ὦ πᾶν ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. Chremylus reſp. πώμαλα. Ubi Scholiaſtes, οὐδαμῶς. ἔστι δὲ Ἀττικὸν καὶ ἐπίρρημα ἀρνήσεως.

Pag. 263. Ῥᾴους --- Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.] Non memini legere apud Demoſth. Imo in prima Olynth. ubi hiſtoriam ὡς ἐν συντόμῳ Philippi ſcribit. ἠσθένησε πάλιν, ῥάισας οὐκ ἐπὶ τὸ ῥαθυμεῖν ἀπέκλινε, ἀλλ' εὐθὺς τοῖς Ὀλυνθίοις ἐπεχείρησε. Ulpianus notat. οὐ τὸ ὑγιάνας σημαίνει, ἀλλὰ κουφότερον ἔχων ἐκ τοῦ νοσήματος. Euſtathius Ὀδυσσ. δ pag. 1509. λέγεται δὲ καὶ ῥάων ὁ ἐκ νόσου ὑγιής· καὶ ῥαΐζειν τὸ ἀπὸ νόσου ἀνασφάλλειν.

Ῥάως.] Ῥᾷον Suidas.

Pag. 264. Ῥοδογούνη.] De qua Dio Chryſoſt. orat. 64 & Philoſtratus in imaginibus lib. 1.

Ῥόθιον.] Suidas in ῥόθιον. Ὑπεΐδης τῷ ῥοθίῳ ἐπὶ τῆς εἰρεσίας χρῆται συντονωτάτης. Φησὶ οὖν. τὸ μὲν οὖν ἐλαυνόντων πλῆθος καὶ τὸν τοῦ ῥοθίου ψόφον καὶ τὸ μέγεθος τοῦ σκάφους ἐκπεπληγμένοι δεινῶς ἦσαν.

Ῥυτά.] Ulpianus: ῥυτὰ δὲ ἐπιμήκη ποτήρια κεραλοειδῆ. ἄνω μὲν εὐρυνόμενα, εἰς ὀξὺ δὲ λήγοντα. Eorum formam ex vett. nummis proponit Salmaſius tomo 2 in Solinum. Athenæus illud poculum ſolis heroibus competere ſcribit ob capacitatem lib. XI.

Pag. 266. Σεσημασμένῳ.] Suidas in συσσημαίνεσθαι.

Σηκός.] Σηκὸς plura ſignificat, ut *ſtabulum*: hinc σηκοκόρος apud Pollucem p. 361 ὁ τὰς μάνδρας καθαίρων. Significat & *adytum templi*. Sed hoc loco apud Lyſiam pro *ſtipite ſacræ olivæ* ſumitur. Suidas in μορίαι. τῆς δὲ μορίας ἐκείνης ὁ στέλεχος σηκὸς ἐκαλεῖτο. Ante dixerat: μορίαι ἐλαῖαι ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐξ ὧν τὸ ἔλαιον ἔπαθλον ἐδίδοτο τοῖς νικῶσι τὰ Παναθήναια. ἦσαν δὲ πρῶτον ιβ τὸν ἀριθμὸν αἱ μεταφυτευθεῖσαι ἐκ τῆς ἀκροπόλεως εἰς Ἀκαδημίαν.

Τῆς εὐσεβείας.] Τῆς ἀσεβ.

Σηράγγιον.] Ἐν τῷ σηραγγίῳ apud Isæum p. 54. unde corrige Hesychium in σηράγγων βαλανεῖον.

Σημεῖα.] Xenophon lib. de Vectigalib. p. 540.

Pag 267. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Et contra Neæram: Σιμὸς ὁ Θετταλός. Et in fine rursus: Σιμὸς ὁ Λαρισσαῖος.

Σίμων.] Demosth. Simonem & Bianorem memorat Thracas: est & Simon quidam, quem perstringit Aristoph.

Σίμυλος.] Σιμύλος. Suidas in πετύλος.

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Imo καὶ Ἀνδροτίωνος & κατὰ Νεαίρας in fine.

Καταχημενῆσαι.] Καταχημονῆσαι.

Ἀριστοφάνης Τελμισεῦσιν.] Et in Pluto, ἡ μὲν σιπύη μεστή 'στι λευκῶν ἀλφίτων. Scholiastes, σιπύη δὲ ἡ ἀρτοθήκη.

Pag. 268. Σῖτος.] Dicitur & σίτησις. Demosth. contra Theocrinem, ubi ait eum accusasse patrem suum παρανόμων, quod decretum tulisset, ἐν ᾧ τὴν σίτησιν ἔγραψε Χαριδήμῳ πατὴρ τῷ Ἰσομάχου υἱῷ. Dicebat enim Theocrines puero insidias strui hoc decreto: λέγων ὡς ἐὰν ἐπανέλθῃ εἰς πατρῷον οἶκον ὁ παῖς, ἀπολωλεκὼς ἔσται τὴν οὐσίαν ἅπασαν, ἣν Αἰσχύλος ὁ ποιησάμενος αὐτὸν υἱὸν, ἔδωκε αὐτῷ, ψευδόμενος. οὐδενὶ γὰρ πώποτε τοῦτο τῶν εἰσποιηθέντων συνέβη. Vide supra in ὅτι οἱ ποιητοί. Patrem suum, intellige omnino patrem Epicharis accusatoris, cui Demosthenes hanc orationem scripsit. Isæus p. 36 δίκην σίτου ἢ τὸν προικὸς &c. Porro ἐν ἀνθ' ἑνὸς dicunt Grammatici, i. simpliciter & absolute. Eustathius Ὀδ. α 1393. Sic Suidas in κάπηλος. ἐν ἀνθ' ἑνός τινες οἶονται εἶναι οἰνοπώλην &c. Athenæus lib. ult. Τιμαχίδας δὲ καὶ Σιμμίας οἱ Ῥόδιοι ἀποδιδόασιν ἐν ἀνθ' ἑνὸς ἴσθμιον στέφανον. Dalech. *uno ore*.

Ἐν τῷ ἐκ τοῦ Σόλωνος.] Dele ἐν τῷ.

Καλὰ τῷ.] Καὶ δεκάτῳ. Suidas legit: ἐν τῷ τοῦ Σόλωνος περὶ τῶν κατὰ τὸν ἄξ.

Σιτοφύλακες.] Demosth. πρὸς Λεπτίνην. αἱ τοίνυν παρ' ἐκείνου (Leuconis Bosporí domini) δεῦρ' ἀφικνούμεναι σίτου μυριάδες, supple μεδίμνων, περὶ τετταράκοντά εἰσι. καὶ τοῦτ' ἐκ τῆς παρὰ σιτοφύλαξιν ἀπογραφῆς ἄν τις ἴδοι. Et Lysias ἐν τῷ κατὰ σιτοπωλῶν p. 156 in fine. Lego autem in Harpocr. πεντεκαίδεκα. δέκα μὲν &c.

Σκαμβωνίδαι.] Κοινὸν Σκαμβωνιδῶν. Nummus Hadriani teste Goltzio in Thes.

Σκαφηφόροι.] Pollux lib. 3 cap. 4 Ælianus lib. 6 Var. hist. cap. 1. Ammonius in ἰσοτελής. Suidas in ἀσκοφορεῖν. ἐν τῇ Διονυσιακαῖς πομπαῖς τὰ μὲν ὑπὸ τῶν ἀστῶν ἐπράττετο, τὰ δὲ τοῖς μετοίκοις ποιεῖν ὑπὸ τῶν νομοθετησάντων προσετέτακτο. οἱ μὲν οὖν μέτοικοι χιτῶνας ἐνεδύοντο χρῶμα ἔχοντας φοινικοῦν, καὶ σκάφος ἔφερον, ὅθεν σκαφοφόροι προσηγορεύοντο. οἱ δὲ ἀστοὶ ἐσθῆτα εἶχον, ἣν ἐβούλοντο, καὶ ἀσκοὺς ἐπ' ὤμων ἔφερον, ὅθεν ἀσκοφόροι ἐκαλοῦντο. Vide quæ notavi ad Castellanum in κανηφόρια de Sciadophoris & Diphroforis. Eadem quæ Suidas, habet Etymologus in ἀσκοφορεῖν, nisi quod τὰς σκάφας rectius legit, non σκάφος. Athenæus lib. 8 pag. 335. ταύτῃ οὖν ὅταν θύουσιν αἱ Δηλιάδες, προσφέρουσιν αὐτῇ σκάφας πάντων πλήρεις ἀγαθῶν. Μέτοικοι servorum & ancillarum loco erant. Nam servis non licebat in pompa adesse &c. Isæus p. 55. Suidas in Συστομώτερος.

Σκαφηφόρων ἔφηβοι.] Σκαφηφόρων, ἔφηβοι.

Pag. 269. Αὐτοὺς μὲν σκάφας φέρειν.] Xenophon περὶ προσόδων pag. 538.

Ὑδρεῖα.] Quod proprium ancillarum, Homero teste Ἰλ. ζ. Καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης. Et Herodoto in 3 p. 166. Catullus in carmine de nuptiis Pelei p. 47. *Quæ tibi jucundo famularer serva labore, Candida permulcens liquidis vestigia lymphis.*

Σκα-

Σκαφίον.] Meminit & Arist.in Avibus. σὺ κοψύχῳ γε σκάφιον ἀποτετιλμένῳ. Supple ἔοικας. Schol. δύο δὲ εἴδη κουρᾶς, σκάφιον καὶ κῆπος. τὸ μὲν οὖν σκάφιον τὸ ἐν χρῷ. ὁ δὲ κῆπος τὸ περὶ μετώπου κεκοσμῆσθαι. Hinc chorus mulierum in θεσμοφ. pag. 811 ait ei mulieri, quæ bonum Imperatorem aut gubernatorem navis genuisset, primas sedes in Thesceorum & Scirorum festis dari oportere, contra illam quæ malum Imp. ὑστέραν αὐτὴν καθῆσθαι σκάφιον ἀποκεκαρμένην.

Ὡς εἰς.] Ὡσεί.

Ἐν Σκηναῖς.] In casis. Juvenalis sat. 6. *Mense quidem brumæ, quo jam mercator Jason Clausus & armatis obstat casa candida nautis.* Vetus Schol. *Romæ in porticu Trajanarum thermarum tempore Saturnaliorum sigillaria sunt, tunc mercatores casas de linteis faciunt* &c. Plura Casaubonus ad Theophrasti characteres p. 349. Juven. sat. 7. *Institor hibernæ tegetis niveique Cadurci.* Schol. *Cadurcum quidam cucullum dicunt* &c. *alii tabernaculum aut tentorium, quibus merces suas protegere consueverunt.* Etymol. in σκηνή. οἱ δὲ εἶδος κόσμου γυναικείου. οἱ δὲ σκεῦός τι οὕτω καλούμενον. οἱ δὲ τὴν νῦν δελφικὴν καλουμένην. Sic Theodorus Mopsuest. patrem Aëtii hæretici ait aurificem fuisse papilionarium, qui vile tabernaculum ex pilis confectum circumferret. Nicetas lib. 5 orthodoxæ fidei c. 30.

Pag. 271. Σκιράφια.] Isocrates Areop. pag. 195.

Σκίρωνι.] Ἐν Σκίρῳ.

Σμικυθίων.] A quo Miltocythem Thracem, qui longe antea à Coty rege desciverat, proditum esse ac traditum Charidemo Oritæ post Cotyis mortem narrat Demosth. ad calcem ejus orat. Charidemus Miltocythem tradidit Cardianis. (nam se invicem occidere Thraces nefas habent.) Cardiani in

Athenienſium odium Miltocythem cum filio trucidarunt.

Σπαρτωλὸς, Ἀντιφῶν ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ἐπιτροπικὸς Τιμοκράτους.] Meminit Xenophon ἑλλην. lib. 5 pag 328. Iſæus. p. 50.

Pag. 272. *Περὶ τῆς μεταστάσεως.*] i. de mutatione ſtatus reip. cum à populari ſtatu in oligarchiam 400 virorum mutata eſt Ath. reſp. quam mutationem adjuvit ac perſuaſit maxime Antiphon, ut teſtis eſt Thucyd. lib. ult. Poſtea vero pulſis 400 ipſe in jus vocatus ob eam cauſam una cum Archept. capite damnatus eſt, ut refert Plutarch. in ejus vita. Tunc ergo videtur Antiphon cauſam dixiſſe *περὶ τῆς μεταστάσεως ἀπολογίαν*. Errat autem Harpocr. Aliud enim ſunt *στασιῶται*. nempe *earundem partium homines in civilibus diſcidiis*. Sic apud Herodotum in 1. Heſychium. Inter Antiphontis vero & Archeptelemi accuſatores fuit Theramenes teſte Lyſia κατ' Ἐρατοσθ. pag. 122. Idem Lyſias contra Nicomachum *μετάστασιν* eo ſenſu, quem diximus, uſurpat. & Iſocrates contra Callimach. 745. Ariſtides in Panath. p. 17.

Ὁ στασιώτης.] ῷ vel οὗ στασιώτης.

Θυέστου.] Θεστίου, ex Suida & Photio.

Pag. 273. *Στιρειεύς.*] Στειριεὺς Photius. Lyſias p. 140. τοῦ σεμνοῦ Στιριέως, id eſt Thraſybuli, de quo adde, quæ not. ad Diodorum.

Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας.] Pag. 50. Dem. in Midiam de Stratone quodam, οὗτος μέντοι πολίτης ὢν ἐστρατευμένος ἁπάσας τὰς ἐν ἡλικίᾳ στρατείας. Libanius declam. 16 p. 447. στρατευσάμενός τις τὰς ἐφ' ἡλικίαν στρατείας ἀφεῖται τοῦ λοιποῦ τῶν καταλόγων.

Pag. 274. *Προσγράφουσι.*] Προγράφουσι.

Ἐπωνύμου.] Vide in ἐπώνυμοι.

Στρατη-

Στρατηγοί.] Horum munus deſcribit Demoſth. ἐν τῷ περὶ ὀνόματος πρὸς Βοιωτόν. τίνα δ' οἱ στρατηγοὶ τρόπον ἐγγράψουσιν, ἐὰν εἰς συμμορίαν ἐγγράφωσιν, ἢ ἐὰν τριήραρχον καθιστῶσι, ἢ ἂν στρατιά τις ᾖ, τῷ δῆλον ἔσται, πότερός ἐσ' ὁ κατειλεγμένος. τί δ' ἂν ἄλλη τις ἀρχὴ καθιστῇ λειτουργεῖν, οἷον ἄρχων, βασιλεὺς, ἀθλοθέται; τί σημεῖον ἔσται, πότερον καθιστᾶσι. Sed & permutationes facultatum iidem curabant, teſte Dem. πρὸς Φαίνιππον initio, ἐποίουν οἱ στρατηγοὶ τοῖς τριακοσίοις τὰς ἀντιδόσεις. Creabantur autem στρατηγοὶ ex cenſu πεντακοσιομεδ. Eupolis apud Stob. ſerm. 141.

Καὶ μὴν ἐγὼ πολλῶν παρόντων οὐκ ἔχω τι λέξω.
Οὕτω σφόδρ' ἀλγῶ τ πολιτείαν ὁρῶν παρ' ἡμῖν.
Ἡμεῖς γὰρ οὐχ οὕτω τέως ᾠκοῦμεν, ὦ γέροντες,
Ἀλλ' ἦσαν ἡμῖν τῇ πόλει πρῶτον μὲν οἱ στρατηγοὶ
Ἐκ τ μεγίστων οἰκιῶν, πλούτῳ γένει τε πρῶτοι
Οἷς ὥσπερεὶ θεοῖσιν ηὐχόμεσθα. καὶ γὰρ ἦσαν.
Ὥστ' ἀσφαλῶς ἐπράττομεν. νυνὶ δ' ὅπη τύχοιμεν,
Στρατευόμεσθ' αἱρούμενοι καθάρματα στρατηγούς.

Erant autem χειροτονητοὶ, ex Iſocrate de pace, & ſexcentis aliis. Optime Tzetzes Chiliad. Plato 6 legum 755.

Στρατὰξ.] Demoſth. adverſus Leptinem.

Στρομβιχίδης.] Στρομβιχίδης Διοτίμου ναύαρχος Ἀθηναίων. Thucyd. 8. Alter Strombichides apud Lyſiam in orat. in Nicomachum p. 172.

Pag. 275. Στρούθης.] Hujus meminit Xenophon lib. 4 ἑλλην. ad calcem.

Στροφίδες.] γρ. στροφάδες.

Τυραννικῷ.] Τυῤῥηνικῷ.

Στρύμη.] De Stryma eadem ait Herodotus lib. 7 pag. 417.

Τριηραρχήματος.] Ἐπιτριηραρχήματος. Locus ſic habet. ὁ δ' στρατηγὸς Τιμόμαχος ἀφικομένων ὡς αὐτὸν πρέσβεων Μαρωνιτῶν, καὶ δεομένων, αὐτοῖς τὰ πλοῖα παραπέμψαι (con-

(*conduire*) τὰ σιτηγὰ, προσέταξεν ἡμῖν τοῖς τριηράρχοις, ἀναδεισαμένοις τὰ πλοῖα (τὰ σιτηγὰ) ἕλκειν εἰς Μαρώνειαν. Et mox: παρέπεμπε πάλιν ὁ Τιμόμαχος μετὰ τῶν Θασίων εἰς τὴν Στρύμην σῖτον καὶ πελταστὰς ὡς παραληψόμενος αὐτὸς τὸ χωρίον. παραταξαμένων δὲ τῶν Μαρωνειτῶν ἡμῖν ταῖς ναυσὶν, ὑπὲρ τοῦ χωρίου τούτου καὶ μελλόντων ναυμαχήσειν.

Τῶν Θασίων πρὸς Μαρωνήτας.] Philippus in epist. ad sen. pop. que Athen. καὶ λογίζεσθ' ὡς ἄλογόν ἐστιν Ἀθηναίους, Θασίους μὲν καὶ Μαρωνείτας ἀναγκάσαι περὶ Στρύμης διακριθῆναι λόγοις. Satis indicat Demosth. in suprad. oratione, Strymen tunc obsessam fuisse à Maronitis. Addit enim. καὶ περικαθημένων κύκλῳ τὸ τεῖχος καὶ ξένων μισθοφόρων καὶ βαρβάρων προσοίκων.

Μαρωνήτας.] Scr. Μαρωνείτας. Sic enim scribitur id nomen in oratione περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν, quam Hyperidis esse putat Libanius: Ulpianus Hegesippi Crobyli, ejus, qui Timarcho familiaris fuit, cujus & VII Philippicam esse habitam scribit. Μαρωνίτας vocat Polybius semper in Excerptis legationum.

Ἀκοντίῳ.] Ἀκοντίου. Schol. στεφάνιον. ὁ καλούμενος σαυρωτὴρ τῶν δοράτων.

Στρωτὴρ &c.] Gallice *solives*, quasi *sublicæ*. Pro δουροδόκων Etymolog. δορόκων. Lege δοροδόκων, non δουροδόκων. Suidas habet tantum δοκῶν. Polybius lib. 5 pag. 430 inter munera Rhodiis data ab Antigono recenset στρωτῆρας. Apud Suidam in Λυκοῦργος, πρὸς Ἰσχυρίαν dicitur hæc oratio: an is est improbus calumniator tempore 30 tyrannorum, qui Æschylides Lysiæ dicitur, κατ' Ἐρατοσθ. p. 121? *Asseres* apud Polybium vertit Casaub. Etymolog. præterea addit ἢ τὰ εἰς ὀροφὰς πεποιημένα, ἄλλοι δὲ πλέγμα ἀπὸ ῥάβδων εἰς ὄροφον πεποιημένον. Legendum autem puto δουροδόχων aut δοροδόχων. Suidas δοροδόκος τὸ ὑποδεχόμενον τῆς οἰκίας τὸν ὄροφον. leg. δοροδόχος.

Glossæ,

Glossæ, *lacunar*, ὀρόφωμα ὑροδόχιον, leg. δυροδόχον. *Asserculi* στρωτῆρες in Glossis cap. de habitatione. Festus, *Asseres dicti, quod assideant parieti trabibusque*. Arrianus rerum Indicarum p. 189 in fine. Libanius in ep. ad Basilium: στρωτήρων δέομαι. κάμακας δ' ἂν ἢ χάρακας ἄλλος εἴποι σοφιστής.

Pag. 276. Σύλας --- Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ Στεφάνου τῆς τριηραρχίας.] Dem. περὶ ἐπιτριηράρχ. πάλιν κατάγουσι τὰ πλοῖα καὶ ἀναγκάζουσι τὸν σῖτον ἐξαιρεῖσθαι. Pollux pag. 425. Etymol. ἐξαίρεσις τόπος τις Ἀθήνησι, ἔνθα ὑπεξαιρούμενοι τὰ φορτία ἀπετίθεντο. Locus autem ille ex oratione περὶ Στεφάνου τῆς τριηραρχ. sic habet: καὶ μόνοις ὑμῖν οὐδαμόσε ἐστιν ἄνευ κηρυκείου βαδίσαι διὰ τὰς ὑπὸ τούτων ἀνδροληψίας καὶ σύλας κατεσκευασμένας. De trierarchis loquitur, de quibus dixerat: ἐπειδὰν γάρ τις μισθωσάμενος τριηραρχίαν ἐκπλεύσῃ, πάντας ἀνθρώπους ἄγει καὶ φέρει.

Ἐξελόμενος ὁπόταν μὴ συλαιῶσιν Ἀθηναίοις.] Lege, ut in vulgatis est, ἐξελόμενοι ὅπου ἂν μὴ σύλα ὦσιν Ἀθηναίοις. Verba sunt syngraphæ, quæ Volfius vertit: *si exoneraverint, ubi Atheniensibus pignora capere non licet*. Forte melius sic: *si à prædonibus spolientur* &c. Sed tamen optime Volfius. Nam Demosth. in eadem infra, pro *exonerare* usurpat bis: ἐπεσκοποῦμεν, εἴ τι ἐξαιρούμενοί ποτε ἐκ τοῦ πλοίου ἢ πεντηκοστεύονται. Et mox, οὐδ' ὁπουοῦν εὑρίσκομεν, οὔτε ἐξῃρημένον, οὔτε πεντηκοστευόμενον.

Σύλας.] Sic συλᾶσθαι Demosthenes περὶ τῶν ἐν χερρονήσῳ. ἀλλ' ὠνούμενοι μὴ ἀδικεῖσθαι τοὺς παρ' αὐτὸν ἐμπλέοντας ἐμπόρους μηδὲν συλᾶσθαι· παραπέμπεσθαι ἢ τὰ πλοῖα τὰ ἑαυτῶν τὰ τοιαῦτα. φασὶ δ' εὔνοιᾳ διδόναι. Chii & Erythræi ducibus Atheniensium pecuniam dabant, ut tuto commeare ad se navigia mercatorum sinerent. καὶ τούτου τοὔνομα ἔχει τὰ λήμματα ταῦτα. Sic Polybius ut notavi pag. 746 τὰ ῥύσια διδόναι κατὰ τῶν Αἰτωλῶν dixit. Vide quæ notavi in Ex-

cerptis Gallici Polybii p. 746. Idem legat. 123. ἤτουν τὰ ῥύσια τοὺς Ἀχαιοὺς οἱ Δήλιοι κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Livius pag. 733, *si quæ pecuniæ debentur, earum exactio esto* & cæt. eleganter. Contra in Latino fœdere apud Festum in nanciscor. *pecuniam qui nactus est habeto*]. τὰ σῦλα διδόναι *lettres en prise*. Etymologus ῥύσια ἐνέχυρα τὰ ἀντί τινῶν ἑλκόμενα, ἅπερ ἀντὶ τῶν ἡρπασμένων ἁρπάζονται. Sic συλωμένους dicit Isocrates in Nicocle pag. 65. Aristoteles 2 Rhetor. συλῶντας Καρχηδονίους. Quod & Olynthiac. 2 in fine dicit. τὰ δὲ λήμματα τῶν ἐφεστηκότων καὶ τῶν στρατιωτῶν Λάμψακος, Σίγειον πλοῖα ἃ συλῶσι. Et pro Ctesiphonte p. 123. In argumento in orationem contra Timocratem. πολέμου τυγχάνοντος Ἀθηναίοις πρὸς βασιλέα κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἐγράφη ψήφισμα πλοῖα σῦλα πολεμίων εἶναι, καὶ γίνεσθαι τὰ τιμήματα τῶν ἁλόντων δημόσια. *estre de bonne prise*. Corrige Lysiam pag. 173 σκῦλα ποιουμένους. Lege σῦλα. Apud Suidam in Σύλας pro συλλήψεις lege συλήσεις. Tamen nil temere. Sed & Servius in 2 Æneidos scribit in Fuldensibus membranis. σύλαι *enim Græce aut furta aut spolia dicuntur*. In Etymologico σύλαι scribitur.

Ὑπὸ Φασηλιτῶν ὥσπερ.] Ὑπὸ τούτων Φασηλιτῶν ὄντων ὥσπερ.

Θέλωσιν.] Ἐθέλωσιν.

Τις ἔχοι ἄλλο.] Ἄλλο τις ἔχοι.

Τῷ τοιούτῳ.] Τοῖς τοιούτοις.

Ἀναιροῦνται τά.] Ἀφαιροῦνται βίᾳ τά.

Σύμβολα.] Antiphon περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου pag. 124. Dionysius in excerptis legationum initio, σύμβολα ποιησαμένους πρὸς ἀλλήλους. Mox: ἀξιώσαντες μήτε σύμβολα ποιεῖσθαι πρὸς τοὺς Ῥωμαίους. Quæ Sylburgius non intellexit, qui συμβόλαια rectius dici annotat. Sed fallitur. Nam σύμβολα eo loci sunt pacta & leges, quibus populi amici

amici ac fœderati controversias, si quæ orirentur, dirimere sanxerunt, quod declarat locus integer: ἡ δὲ βουλὴ ( ) ἀπέστελλε τοὺς ἀξιώσοντας αὐτοὺς μηδὲν εἰς τοὺς ὑπηκόους τῆς τῶν Ῥωμαίων ἡγεμονίας παρανομεῖν, ἀλλὰ καὶ διδόναι τὰ δίκαια καὶ λαμβάνειν. [καὶ] εἴγε διαφέρονται πρὸς ἀλλήλους, μὴ δι' ὅπλων, ἀλλὰ διὰ λόγων, σύμβολα ποιησαμένους πρὸς αὐτοὺς, καὶ τὸ λοιπὸν εἰρήνην ἄγειν. Dele [καὶ,] sensum enim turbat. Polybius legatione 46. τοῦ γὰρ Φιλίππου συγκλεισθέντος εἰς τὴν κατὰ τὸ σύμβολον δικαιοδοσίαν πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας. Casaubonus, *ex formulâ fœderis*, pessime. sequitur enim: οἱ μὲν περὶ χώρας, οἱ δὲ περὶ σωμάτων, οἱ δὲ περὶ θρεμμάτων ἧκον ἀμφισβητοῦντες. ἔνιοι δὲ περὶ συμβολαίων καὶ τῶν εἰς αὐτοὺς ἀδικημάτων. τινὲς μὲν οὖν φάσκοντες μὴ δύνασθαι τυχεῖν τοῦ δικαίου κατὰ τὸ σύμβολον (*secundum pacta* Casaubonus) διὰ τὸ τὸν Φίλιππον ἐγκόπτειν τῇ δικαιοδοσίᾳ. τινὲς δὲ ἐγκαλοῦντες τοῖς κρίμασιν ὡς παραβεβραβευμένοι διαφθείραντος τοῦ Φιλίππου τοὺς δικαστάς. Sic legatione 123. Livius p. 755 *formulam juris exequendi* vertit, Festus *Reciperationem*, quem vide.

Συμμορία.] Porro hoc munus personale non erat, sed indictum possessionibus, neque pupilli ab eo liberi nec immunes erant, ut testis est Demosth. in 1 contra Aphobum: εἰς γὰρ τὴν συμμορίαν ὑπὲρ ἐμοῦ συνετάξαντο (supple οἱ ἐμοὶ ἐπίτροποι) κατὰ τὰς πέντε καὶ εἴκοσι μνᾶς, πεντακοσίας δραχμὰς εἰσφέρειν, ὅσονπερ Τιμόθεος ὁ Κόνωνος καὶ οἱ τὰ μέγιστα κεκτημένοι τιμήματα, εἰσέφερον. Unde & ἡγεμὼν συμμορίας factus est Demosth. tum adhuc pupillus, ut ipse testatur 2 contra Aphobum. Contra Lysias pag. 295.

Pag. 277. Χιλίων καὶ διακοσίων.] Dem. in Midiam. τηνικαῦτα δὲ τοῦ πράγματος (τοῦ λειτουργεῖν) ἧπται, ὅτε πρῶτον μὲν διακοσίους χιλίους πεποιήκατε συντελεῖς ὑμεῖς. Hanc orationem Demosth. 32 natus annos recitasse se ipse ibi dicit.

Συμμορίας ὥσπερ εἴκοσι ναῦς εἰσι σώματα ἑξήκοντα ἑκάστην ἔχουσαι.] Scribe *συμμορίας εἴκοσιν, ὥσπερ νῦν εἰσιν. ἑξήκ. σώμ. ἔχ. ἑκάστην*, ut legitur in Demosth. oratione. Erant enim xx classes Atheniensium, ut ex Hyperidis loco patet, etiam post illam Dem. legem, qua cautum est, ut viri 300 triremes instruerent. Ea lex Demosth. refertur in oratione pro corona 113. Vide Dinarchum contra Demosth. p. 85. Isæum pag. 61 & 56. Classes Romanas Dionysius Hal. vocat *συμμορίας* p. 222 lib. 4.

οἱ δημοποίητοι.] Ulpianus ad 2 Dem. Olynth. *δέκα οὐσῶν φυλῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ εἰς ι ὥσπερ μεμερισμένης τῆς πόλεως, ἀνάγκην εἶχεν ι ὥσπερ ἑκάστη φυλὴ ἀπὸ πάσης προβάλλεσθαι τοὺς πλουσιωτέρους αὐτῆς ἑκατὸν εἴκοσι ἄνδρας τοὺς λειτουργοῦντας, εἶτα οἱ ἑκατὸν εἴκοσι οὗτοι ἐμέριζον ἑαυτοὺς εἰς β μερίδας· ἵνα ἑξήκοντα αὐτῶν ἄνδρες ἔσωσι) οἱ πάνυ πλούσιοι, οἱ δ᾽ ἄλλοι ἑξήκοντα ἧττον πλούσιοι. ἐποίουν δὲ τοῦτο, ἵνα μὴ, ἐὰν ἐξαίφνης πόλεμος αὐτοὺς ἐπείξῃ, καὶ τύχῃ πρὸς τὸ παρὸν μὴ ἔχειν χρήματα τοὺς ἧττον πλουσίους. εἰσέφερον γὰρ οἱ πλουσιώτεροι ὑπὲρ αὐτῶν καὶ προετέλουν, καὶ ἐδέχοντο* (*recipiebant*) *ταῦτα ὕστερον κατὰ σχολήν.* Et mox: *ἐμέριζον οὖν αὐτοὺς ἀπὸ ἑξακοσίων ἀνδρῶν, ὅ ἐστιν ἀπὸ ι συμμοριῶν. πάλιν δὲ ἑκατέραν τῶν δύο μερίδων τούτων ἔτεμνον εἰς δύο, ὅ ἐστιν εἰς τριακοσίους μὲν ἄνδρας, κατὰ ε δὲ συμμορίας. οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τριακόσιοι οἱ πάνυ πλούσιοι, οἵτινες προεισέφερόν τε τῶν ἄλλων, καὶ εἶχον αὐτοὺς ὑπακούοντας εἰς πάντα, ὥστε συμβαίνειν εἰς β* (lego *δ*) *μερίδας εἶναι τοὺς πάντας. εἴ γε οἱ τῶν ἑκατέρωθεν ἦσαν ὥσπερ ἡνωμένοι τοῖς ἑκατέρωθεν τριακοσίοις τοῖς πλουσιωτάτοις. εἶχε δὲ ἑκάστη μερὶς τῶν τεσσάρων, καὶ ἴδιον στρατηγὸν καὶ ἴδιον ῥήτορα. ὅμως δὲ πάλιν τῶν δευτέρων καὶ οἱ ῥήτορες καὶ οἱ στρατηγοὶ ὑπεῖκον τῶν προτέραις.* Hæc falsa esse existimo. Sunt enim desumpta ex Demosthenis loco male intellecto, ut ad *ἡγεμὼν* notavi. Porro quod ait Harpocr. *οἱ δημοποίητοι* &c. etiam Pollux lib. 8 cap. 13. *καὶ τὸ παρ᾽ Ὑπερείδῃ μετοικικῆς συμμορίας.*

Xenoph.

Xenoph de rep. Ath. καὶ τριήραρχοι καθίστανται τετρακόσιοι ἑκάστου ἐνιαυτοῦ.

Pag. 278. Ναυσινίκου.] Meminit Demosth. κατ' Ἀνδροτ. ὑμῖν παρὰ τὰς εἰσφορὰς τὰς ἀπὸ Ναυσινίκου παρ' ἴσως τάλαντα τριακόσια ἢ μικρῷ πλείω ἐλλείμματα τέτταρα καὶ δέκα ἐστὶ τάλαντα. εἰσφοραὶ enim proprie sunt ἐν τοῖς τριακοσίοις, ut ait Isæus p. 56.

Καταστάσεως τῶν υ.] χ. υ. id est, *quadringentorum*. Locus Isocratis est pag. 299. Porro ante oligarchiam 400 constituti sunt decemviri cum summa potestate legibus scribendis, ut ait Thucyd. qui πρόβουλοι sunt dicti, quibus postea additi sunt viginti viri. Sic 30 omnes fuerunt συγγραφεῖς, ut scripsit Philochorus & Androtio in Atticis. At Thucyd. horum xx virorum non meminit, sed x virorum duntaxat. Rem vero ita actam esse Suidas docet: πρόβουλοι πρὸς τοῖς οὖσι ί ἡρέθησαν ἄλλοι κ' εἰσηγησόμενοι τὰ δοκοῦντα τῇ πολιτείᾳ συνοίσειν, μετὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ συμφοράν. Sic legendus locus ille sane illustris, quum vulgo habeatur οὖσι διῃρέθησαν. Ex his κ. προβούλοις unus fuit Agno pater Theramenis teste Lysia in orat. contra Eratosthen. p. 122. πρώτους ἡμᾶς τῆς ἐπὶ τῶν υ πολιτείαν ἐλέσθαι, καὶ ὁ μὲν πατὴρ αὐτοῦ τῶν προβούλων ὢν ταῦτ' ἔπραττε &c. Alter Sophocles teste Aristotele 3 Rhetor. cap. 18. Sed vide, num Thucyd. eos nominet. Etymol. addit συγγραφεῖς. ἄνδρας ἡροῦντο, ἵνα συγγράψωσι τοὺς μετέχοντας τῆς τῶν υ ἀρχῆς, καὶ τῆς τῶν λ'. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ αὐτοὶ καὶ καταλογεῖς. Quod falsum est: alii enim sunt καταλογεῖς, de quibus Suidas in καταλογεύς.

Προβούλων.] Confundit Harpocration decem ξυγγραφεῖς, quorum meminit Thucydides, qui priores ante quadringentos electi sunt, cum 30 illis ξυγγραφεῦσι, quorum meminisse Androtionem dicit aliosque. nam 30 illi ξυγγραφεῖς ii sunt, qui postea 30 tyranni evaserunt,

runt, & cum ξυγγραφεῖς τ νόμων electi essent, nullam tamen legem tulerunt, teste Xenophonte lib. 2.

Σωύδικοι.] Dem. καΤ' Ἀριστοκράτους in fine, ὑμεῖς δ', ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς τὰ μέγιστα ἀδικοῦντας καὶ φανερῶς ἐξεληλεγμένους, ἂν ἓν ἢ δύο ἀστεῖα εἴπωσι, καὶ παρά τῶν φυλετῶν τινες ᾑρημένοι σύνδικοι δεηθῶσιν, ἀφίετε. Nil aliud hic sunt quam συνήγοροι, *advocati*. De his συνδίκοις loquitur & Lysias ἐν ἀπολογίᾳ ὑπὲρ Μαντιθέου p. 139, & in orat. ὑπὲρ Ἀριστοφ. χρημ. p. 147, & περὶ δημοσίως τοῦ Νικίου ἀδελφιδοῦ in fine p. 144, & δημοσίων ἀδικ. p. 142, in quibus de descriptis & publicatis bonis agit.

Θεσμοθέτης, γραφάς.] Θεσμοθέτης γραφάς.

Γραφὰς γραφόμενος --- ἀπογραφὰς ἀπογράφων.] Sic & Lysias καΤ' Ἀγοράτου p. 130. περὶ δὲ συκοφαντίας, ὅσας οὗτος ἢ δίκας ἰδίας συκοφαντῶν ἐδικάζετο, ἢ γραφὰς ὅσας ἐγράφετο, ἢ ἀπογραφὰς ἀπέγραφεν: & tota oratione ἀπογράφειν dicit de delatore, qui nomen alicujus defert.

Συνήγοροι.] Demosth. κατὰ Τιμοκράτους initio. ἤδη γὰρ ἐκεῖνο (ὁ νομοθέτης) ὅτι τὰς ἄλλας, ἃς γέγραφεν αὐτῶν (τῶν νόμων) φυλακὰς ἐστι πολλαχοῦ διαφεύγουσαν, τοὺς συνηγόρους, οὓς χειροτονεῖτε, δύναιτ' ἂν πεῖσαί τις σιωπᾶν. Et tandem post: τίς οὖν μόνη φυλακὴ καὶ δικαία καὶ βέβαιος τ νόμων, ὑμεῖς οἱ πολλοί. δικασταὶ scilicet. Et Aristoph. in Equit. Sic & κατήγοροι sortito eligebantur teste Dinarcho κατὰ Δημοσθ. p. 86 & 87 & 93 in fine. Vide quæ not. ad Aristotelem in rep. Athen.

Οἴκησις.] Forte διοίκησις.

Καὶ μίαν σύνταξιν &c.] Hæc Demosthenis verba leguntur in Olynthiaca 1 initio. Isocrat. in Panath. pag. 507. συντάξεις καὶ φόρους ὑποτελεῖν. Quinto quoque anno fiebant ut plurimum hæ τάξεις τοῦ φόρου teste Xenoph. de rep. Ath. in fine.

Pag. 280. Συντελεῖς.] Latinis *contributi*. Græcis

etiam

etiam ὁμοπλεῖς. Imo *contributi* προσνεμόμενοι & συμπολιτευόμενοι. συμπλεῖν ait Isocrates in Platæico initio pag. 587, quod πλειπίας κοινωνεῖν pag. seq. dicit. Etymol. in συμπλής. ὅτι οἱ τριηραρχοῦντες νεὼς μιᾶς ἅμα ἐπιμελοῦντο, συμπλεῖς ἐλέγοντο.

Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Pag. 113 & 130 & contra Leptinen initio.

Σφιτλός.] Σφηττός, ex Suida, bis.

Ταυρέας.] Demosth. in epist. 3 ad senat. populumque Ath. pro Lycurgi liberis, qui vincti in carcere fuerant ob patris factum: quod iniquum esse probat Demosth. primo patris Lycurgi in remp. merita recensens, deinde quod ob delictum patris iniquum sit plecti liberos, πᾶσι γὰρ πάντων τῶν ἁμαρτημάτων ὅρος ἐστὶ τελευτή. Secundo, quod ipsi accusatori Mœrocli, cum in custodia esset cum Taurea, Pataco & Aristogitone, hanc gratiam populus fecit, non modo ut vinctus non esset, sed & δημηγορεῖν *orationem habere* permisit. Alius est Taureas, de quo Demosth. in Midiam de Alcibiade, Ταυρέαν ἐπάταξε χορηγοῦντα ἐπὶ κόῤῥης. ἀλλὰ χορηγῶν γε χορηγοῦντα τοῦτ' ἐποίησεν. εἶρξεν Ἀγάθαρχον τὸν γραφέα, λαβών γέ τι πλημμελοῦντα ὥς φασι.

Καὶ τὰς νίκας.] Demosth. in oratione contra Androtionem in fine. τὴν μὲν γὰρ θεὸν τοὺς στεφάνους σεσυλήκασι. Hi in Parthenone erant, cujus ibi meminit Demosth. & in ea contra Timocratem, ἵν' ὥσπερ οἱ τὰ ἀκρωτήρια τῆς νίκης περικόψαντες ἀπώλοντο αὐτοὶ ὑφ' αὑτῶν. Ubi Ulpianus, οἱονεὶ τὰ πτερά. οὕτω γὰρ γράφεται ἡ νίκη. τινὲς δὲ ἐξηγοῦνται νίκης Ἀθηνᾶς ἄγαλμα εἶναι ἐν τῇ ἀκροπόλει. ταύτης τὰς πτέρυγας χρυσᾶς οὔσας ἐπεχείρησάν τινες κακοῦργοι ἀφελέσθαι. Vide Harpocr. in νίκη: & nota incogitantiam. Dem. contra Timocratem de Glauceta: ἔπειτα ταμιδίους, ἐν ἀκροπόλει τὰ ἀριστεῖα τῆς πόλεως, ἃ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, ὑφῃρη-

ὑφῃρημένος ἐξ ἀκροπόλεως τόν τε δίφρον τ ἀργυρόποδα καὶ τ ἀκινάκlw τ Μαρδονίε, ὃς ἦγε τριακοσίους δαρεικούς. Ad quæ Ulpianus: ἐπὶ τούτου ἐκαθέζετο ὁ Ξέρξης ἐν αἰγαλέῳ (lege Αἰγαλέῳ) ὄρει τ Ἀττικῆς θεωρῶν τ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. Νίκαι vero ſunt, quas Cicero *Victoriolas* vocat 3 de nat. Deorum. Schol. Ariſtoph. in Ranas actu 2 in fine, τῷ προτέρῳ ἔτει ἐπὶ Ἀντιγένους, ἀλλὰ νικᾶ φησι χρυσοῦν νόμισμα Κοπῆναι ϗ Φιλόχορος ὁμοίως, τὸ ἐκ τῶν χρυσῶν νικῶν. Et mox, ἐπὶ γὸ Καλλίε, inquit, χαλκοῦν νόμισμα ἐκόπη. De victoriolis autem illis ad Ammianum notavi multa. Meminit Plutarchus in Lycurgo rhetore, qui fuit ταμίας τ δημοσίων χρημάτων, *quæſtor ærarii*. Magna dignitas Athenis hæc fuit, penes quam erat annulus publicus, unde apud Ariſtoph. in Equit. populus iratus Cleoni, καὶ νῦν, ait, ἀπόδος τ δακτύλιον, ὡς οὐκ ἔτι ἐμοὶ ταμιεύσεις. Porro videtur fuiſſe decretum ab Athen. ut æreo numiſmate uterentur: id decretum propoſuerat Dionyſius, qui Chalcus ideo dictus eſt, teſte Athenæo lib. 15, cujus Dionyſii Chalci meminit Plutarchus in Nicia. Quod decretum paulo poſt abrogarunt, ut objicit Ariſtoph. in ἐκκλησιαζ. p. 748. Andocides περὶ μυστηρ. p. 17 ταμίαν ἐν πόλει τ ἱερῶν χρημάτων fuiſſe ſe dicit. Sic penes στρατηγὸν Achæorum erat δημοσία σφραγὶς teſte Polybio lib. 4 p. 277. Plutarcho in Arato. Meminit & Demoſth. contra Androt. in fine, quem ταμίαν & ἀντιγραφέα fuiſſe ait, & habuiſſe curam τ παλαιῶν στεφάνων χρυσῶν ϗ ἀναθημάτων τῇ θεῷ. & exegiſſe publicas functiones: ubi ἀντιγραφεὺς τ εἰσενεγκόντων dicitur. Is Androtion populo perſuaſit conflandas eſſe eas ſacras coronas, quippe quæ ob vetuſtatem defluerent, & loco nobilium illarum inſcriptionum Κόνων ἀπὸ τ ναυμαχίας τ πρὸς Λακεδαιμονίους & Εὐβοεῖς ἐλευθερωθέντες ἐστεφάνωσαν τ δῆμον, is inſcribi recenter conflatis phialis juſſit nomen ſuum,

suum, Ἀνδροτίων۞ ἐπιμεμελημένυς ἐπιμήθησαν. Pollux lib. 8 de his loquitur, additque, εἶχον δ' ἐξουσίαν ἢ ζημίαν ἀφελεῖν, εἰ ἀδίκως ὑπὸ τ̃ ἀρχόντων ἐπιβληθείη. Quod testatur & Lysias p. 113. Suidas: εἰσὶ ϑ̀ καὶ ἄλλοι ταμίαι ἄρχοντες χειροτονητοὶ ἐπὶ τὰς ἱερὰς καὶ δημοσίας τριήρεις. ὁ μὲν ἐπὶ τ̃ πάραλον, ὁ ϑ̀ ἐπὶ τ̃ ϒ̃ Ἄμμων۞. Nam alteri erant κληρωτοὶ, ut idem dicit supra, & Pollux.

Pag. 281. Σίμων.] Σιμωνίδης.

Πλέω.] Πλοίῳ Photius.

Τετρακόσιοι.] Quatuor menses duntaxat imperium tenuisse ait Aristoteles teste Harpocratione. Constituti sunt anno 1 Olympiadis 92, pulsi anno 2 teste Diodoro Siculo lib. 13, cæsi ἐπὶ Θεοπόμπυ ἄρχοντος teste Plutarcho in Antiphonte, quod consentit plane cum Diodoro Siculo. Olympiadis autem 93 anno 3 prætore Callia constituti sunt 30 tyranni teste Diodoro. Ergo vera Maussaci emendatio seu potius Suidæ lectio.

Πρὸς ἑπλὰ κατέστησαν τῶν.] Ἑπλὰ ἐτῶν, aut potius ἑπλὰ ἔτη κατεστήσαν πρὸ τῶν &c. πρὸ ἑπλὰ ἐτῶν Photius.

Pag. 282. Τετραρχία, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.] Philipp. 2 de Thessalis: προσδοκᾶν τ̃ καθεστῶσαν νυῦ δεκαδαρχίαν ἔσεσθ παρ' αὐτοῖς. Vide supra in δεκαδαρχία. At in Philipp. 9, ut quidem vocaret Harpocratio: καὶ τετραδαρχίας κατέστησε παρ' αὐτοῖς, ἵνα μὴ μόνον κτ̀ πόλεις, ἀλλὰ καὶ κτ̀ ἔθνη δουλεύωσι.

Ἀλεύατυ Πύῤῥυ.] Sic diserte Suidas. γρ. Ἀλεύα τῦ Πύῤῥυ. *post Aleuam Pyrrhi filium.* Hic Aleuas Thessalorum Rex fuit, de quo Plutarchus περὶ φιλαδελφίας ad calcem, ubi oraculum refertur quoddam hujusmodi: τὸν φάσκω τ̃ πυῤῥὸν ὃν Ἀρχεδίκη τίκε παῖδα. Vertendum est, *sub Aleua qui rufus dictus est.* Rationem hujus cognomenti pete ex Plut. cit. De Aleua Theocritus cidyll. 16. Vid. Ulpianum in Demosthenis Philippi-

cas, in Olynth. 1. Ἀλεύας ἀπόγονός τις τοῦ Ἡρακλέος Θετταλὸς ἐτυράννησε Θετταλῶν, εἶτα καὶ οἱ τούτου παῖδες. μὴ φέροντες οὖν τὴν τυραννίδα οἱ Θετταλοὶ, καὶ ἀπορουῦντες τί δεῖ ποιεῖν, μεταπέμψαντο εἰς συμμαχίαν τὸν Φίλιππον. εἶτα ἐλθὼν ἐκεῖνος ἐξέβαλε τοὺς Ἀλευάδας ἐκ τῆς τυραννίδος. Mauſſac. in Append. Ἀλεύου τοῦ Πύῤῥας. De hac Archedice, cujus mentio fit in oraculo, vetus eſt epigramma, quod refert Iſidorus Peluſiota lib. 3 ep. 224. Ἀρχεδίκη πατρὸς, ἀνδρὸς, ἀδελφῶν τ' οὖσα τυράννων, Παίδων τ' οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην. Vide Thucydidem lib. 6, ubi integrum epigramma legitur. Simonidis eſſe dicit Ariſtoteles lib. 1 Rhetor. cap. 9, ut docet Caſaubonus epiſtola ad Ritterſhuſium. Sed fallor. Thucydides enim de Archedice loquitur Hippiæ filia, ut didici ex ipſo Thucydide. Aleuas etiam dictus eſt Argi τοῦ πανόπτου filius, teſte Schol. Æſchyli p. 37 in Prometh. vincto. Aleuadarum familia diu ſtetit uſque ad tempora Philippi Macedonis; at Scopadarum cito extincta eſt. Phavorinus apud Stobæum ſerm. 103. ἄνθρωπος ἐὼν μηδέποτε φῇς, ὅ, τι γίνεται αὔριον, μηδ' ἄνδρ' ἰδὼν ὄλβιον, ὅσσον χρόνον ἔσσεται, ἀλλὰ μηδὲ οἶκον, ὥσπερ ἐν μέλει ὁ ποιητὴς διεξέρχεται τὴν τῶν Σκοπαδῶν ἀθρόαν ἀπώλειαν. Simonidem melicum intelligit, cujus verſus à Stobæo ibidem relati ſunt. Athenæus lib. x ex Phania, Σκόπαν Κρέοντος μὲν υἱὸν, Σκόπα δὲ τοῦ παλαιοῦ υἱωνόν. De vetere Scopa vide Herodotum. De Aleua Suidas: Ἀλευάδαι οἱ ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θετταλίας εὐδοκιμοῦντες ἀπὸ Ἀλεύου βασιλέως τὸ γένος ἔχοντες. Horum hiſtoriam ſcripſerat Ephorus junior, qui ſub Galieno vixit, teſte Suida: Ἔφορος Κυμαῖος ἱστορικὸς ὁ νεώτερος ἔγραψε τὰς Γαλλιηνοῦ (lege Γαλιηνοῦ) ἱστορίας ἐν βιβλίοις κζ. Κορινθιακὰ, περὶ τῶν Ἀλευάδων. Reges Theſſalorum ταγοὶ proprie dicebantur, & ab iis tempora numerabant. ἐπὶ Ἀλεύα Ariſt. Sic ἐπὶ Σκόπα Xenophon 6 ἑλλην. initio. Clemens 1

Stro-

Stromat. Εὐφορίων ἢ ἐν τῷ περὶ Ἀλιάδων. Lege Ἀλευάδων. Ælianus lib. 8 animalium cap. XI.

Τετρυπημένοι.] Pag. 16. πετρυπημένη. Idem error in Suida.

Τιμάρχου.] Ulpianus in Timocratem: αἱ ψῆφοι ἢ ποτὲ μὲν τετρημέναι καὶ ἄτρητοι, ποτὲ ἢ μέλαιναι καὶ λευκαί. αἱ μὲν τετρημέναι καὶ μέλαιναι ἦσαν καταψηφιζόμεναι. φασὶ δέ τινες τῶν ἐξηγησαμένων, ὅτι ἀπὸ χοιρείων ὀστῶν αὗται ἐγίνοντο. αἱ ἢ λευκαὶ καὶ ἄτρητοι ἦσαν αἱ σώζουσαι. Mox infra, τετρυπημέναι καὶ ἄτρυτοι ſcribitur apud eundem. Schol. Comici in Veſpis.

Pag. 283. Ἐλέγεται.] Ἐλέγχεται. Photius ἐκδελέγετο.

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Et Philipp. 9. ἂν ἢ ληρεῖν καὶ τετυφῶσθαι δοκῶ. Et περὶ παραπρ. ἐγὼ ἢ μαίνομαι καὶ τετύφωμαι νυνὶ κατηγορῶν αὐτοῦ, & alibi ſæpe. Quin & contra Ariſtocratem p. 448 abſolute uſurpat & adverbialiter, ἁπλῶς καὶ κομιδῇ τετυφωμένως. Polybius lib. 3 p. 232. ἀγνοεῖ καὶ τετύφωται.

Τηλεφάνης, αὐλητής.] De quo fuſe Leopardus lib. 12 cap. IX.

Πρὸς Πυθόδημον.] Ὑπὲρ ἀποστασίου inſcripta erat hæc oratio teſte Polluce p. 329.

Καταστήσεσθαι.] Καταστήσασθαι Suidas.

Pag. 284. Οἷον κεφάλαιον.] Ἴσ. ἐπικεφάλ. Sic Iſæus p. 61.

Περὶ τῶν δήμων δηλοῖ.] Addit Etymolog. τὸ ἢ Τιτακίδαι καὶ Θυργωνίδαι φρατρίαι τινὲς καὶ γένη ἄδοξα. εἰς γὰρ εὐτέλειαν ἐκωμῳδοῦντο, οὐχὶ ἢ δῆμοι ὥς τινες οἴονται.

Τὰ χοινία.] Pollux p. 361.

Pag. 285. Τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας.] Χωρὶς οἰκεῖν dicuntur etiam, qui judicio familiæ herciſcundæ cum fratribus experti ſunt, & diviſa hæreditate ſeorſum habitant. Sic Dem. κατ' Εὐέργου. ἠρόμην αὐτὸν, πότερα μεμερισμένος εἴη

πρὸς τ ἀδελφὸν, ἡ κοινὴ ἐσία ἐη αὐτοῖς· ἀποκρινομένε δέ μοι Εὐέργε ὅτι νενεμημένΘ εἴη καὶ χωρὶς οἰκοίη ὁ Θεόφημος, αὐτὸς δὲ παρὰ τῷ πατρί. Huic opponitur ἀνέμητΘ ἐσία. Æschines contra Timarch. p. 18. Lysias κατὰ ΔιογείτονΘ. ἀδελφοὶ ἦσαν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ΔιόδοτΘ καὶ Διογείτων, καὶ τὴν μὲν ἀφανῆ ἐσίαν ἐνείμαντο, τῆς δὲ φανερᾶς ἐκοινώνεν. Tamen aliquando fratres, qui patrimonium non diviserant, seorsum habitabant. Sic Demosth. πρὸς Λεωχάρην initio, καὶ γίγνεται αὐτῷ (Μειδυλίδῃ Archiadæ fratri) θυγάτηρ, ᾗ ὄνομα Κλειτομάχη, ἣν ἠβελήθη μὲν ἐκεῖνΘ ἀγάμω τῷ Ἀρχιάδῃ τῷ ἀδελφῷ ὄντι τῷ ἑαυτε ἐκδοῦναι, ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀρχιάδης οὐκ ἔφη προαιρεῖσθαι γαμεῖν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐσίαν ἀνέμητον διὰ ταῦτα συγχωρήσας εἶναι, ᾤκει καθ' αὐτὸν ἐν τῇ Σαλαμῖνι. Aliquando fratres τὴν ἀφανῆ ἐσίαν inter se dividebant, φανερὰν indivisam relinquebant, quod memini me legere apud Lysiam. Divisa hæreditate jurabat uterque se divisionem eam ratam habiturum, teste Isæo περὶ Δικαιογένες κλήρε initio: de fratribus qui patrimonium non dividunt, Dio orat. 38 ad Nicomed. p. 481. Alii sunt χωρὶς οἰκεντες, de quibus Demosthenes Philip. 1. καὶ τριηράρχες καθίσαμεν, καὶ τέτοις ἀντιδόσεις ποιέμεθα, καὶ περὶ χρημάτων πόρε σκοπεμεν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐμβαίνειν τὲς μετοίκες ἔδοξε καὶ τὲς χωρὶς οἰκεντας. εἶτ' αὐτὲς πάλιν ἀντεμβιβάζειν. Volfius *libertinos* vertit, qui suam ipsi rem familiarem administrant. An potius sunt rustici, qui rure habitant, χωρῖται, Hesychio, Dionysio lib. 1 pag. 68. an potius ξένοι, qui οἰκεντες Ἀθήνησιν, de quibus Demosthenes contra Leptinem, qui scripserat legem μηδένα ξένον εἶναι ἀτελῆ, μὴ διωρίζων τ οἰκέντων Ἀθήνησι, quod reprehendit eo loco.

Προσκεῖσθαι.] Supple τῶν δεσποτῶν, id est, sed etiamsi abessent ea verba τῶν δεσποτῶν in loco Demosthenis. Certe hodie in Philipp. 1 Dem. ubi hæc habentur, τῶν δε-

τῶν δεσποτῶν abest, & recte quidem. Sic ἐν τῷ κατ' Εὐέργου in fine: ἀφεῖτο γὰρ ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ ἐμοῦ ἐλευθέρα καὶ χωρὶς ᾤκει καὶ ἄνδρα εἶχε.

Pag. 286. Τετρηραρχήματος.] Ἐπιτριηραρχ. quæ oratio etiam πρὸς Πολυκλέα inscribitur. In ea sic legitur, ὅτι γὰρ τῷ τριηραρχήματι, ὅτι τοῖς ἐπιβάταις καὶ τῇ ὑπηρεσίᾳ χρήσοιτο, versus finem. Pollux lib. 1 p. 34.

Ἐν τῷ.] Add. ὑπὲρ τ. νυνὶ γάρ φασιν ἐκεῖνοι δεῖν Ἠλείους μὲν τῆς Τριφυλίας τινὰ κομίσασθαι, Φλιασίους δὲ τὸ Τρικάρανον.

Προκλείδης.] Etymolog. προκλείδης habet, quod est πατροκλείδης.

Τοῦ τρικεφάλου Ἑρμοῦ.] Hesychius in Ἑρμῆς τρικέφαλος, & Lycophron in Cassandra p. 99. τρικέφαλος φαιδρὸς θεὸς, ubi Tzetzes rationem cognomenti affert. Eustathius Ἰλ. ω ex veteri scriptore sic refert. Ἑρμῆς τετρακέφαλος ἐν Κεραμεικῷ Τελεσαρχίδου ἔργον, ᾧ ἐπεγέγραπτο. Ἑρμῆ τετρακέφαλε, καλὸν Τελεσαρχίδου ἔργον Πάνθ' ὁράᾳς· καὶ ἡ τετράς φασιν ἱερὰ τοῦ Θεοῦ. Idem in Ὀδ. δ p. 1504 τρικέφαλον Ἑρμῆν memorat.

Pag. 287. Τετρῆρα. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους.] Vide Pollucem p. 361. Theon Sophista, τὰ Ἰσαίου ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ὕβρεως.

Πιθάκνη.] Demosth. in 1 adversus Onetorem: καὶ τὰ σκεύη γεωργικὰ πάντα (supple ᾤχετο λαβὼν) πλὴν πιθακνῶν. Glossæ: *tolus*, τριπτήρ. τριπτῆρα pro *prælo* sumit Nicander in Alexipharm: ὥσπερ νοτίδουσιν ὑπὸ τριπτῆρσιν ἐλαίην. Scholiast. τριπτ. κατασκεύασμά τι ἐν ᾧ τὰς σταφυλὰς ἀποθλίβουσι.

Τετρημόριον.] Suidas post verba autoris nostri hæc amplius habet. θαυμάζω μὲν οὖν ἔγωγε, πῶς τεταρτημόριον εἰσὶ δύο χαλκοῖ, τετρημόριον δὲ ἕξ. εἰ μὴ ἄρα ἐκεῖνο μὲν κυρίως ὠνομάσθη τέταρτον μέρος τοῦ ὀβολοῦ. τὸ δὲ τετρημόριον, ὡς

ἀπὸ δὲ μερῶν ὄντων, ἀνὰ δύο χαλκοῦς τρία ἔχων μέρη ϛʹ χαλκοῦς συνάγει. Vide Pollucem p. 432.

Γενέσθαι.] Γεγεννῆσθαι.

Τριττύς.] Plato Polit. lib. 5 p. 475. καὶ μὴν φιλοτίμους γε, ὡς ἐγᾦμαι, καθορᾷς, ὅτι, ἂν μὴ στρατηγῆσαι δύνωνται, τριττυαρχοῦσι. Melius forte dixisset φυλαρχῆσαι.

Pag. 288. Ὑακινθίδας.] γρ. ὑακινθίδες. Diodorus lib. 17, Φωκίων μὲν χρηστὸς ἔφη δεῖν τοὺς ἐξαιτησομένους μιμήσασθαι τὰς Λέω κόρας καὶ τὰς Ὑακινθίδας, καὶ τὸν θάνατον ἑκουσίως ὑπομεῖναι ἕνεκα τοῦ μηδὲν ἀνήκεστον παθεῖν τὴν πατρίδα. Demosthenes ἐν τῷ ἐπιταφίῳ λόγῳ, ᾔδεσαν ἅπαντες Ἐρεχθεῖδαι τὸν ἐπώνυμον αὐτῶν Ἐρεχθέα ἕνεκα τοῦ σῶσαι τὴν χώραν τὰς αὑτοῦ παῖδας, ἃς Ὑακινθίδας καλοῦσιν, εἰς πρόῦπτον θάνατον δόντα ἀναλῶσαι. Male ergo Harpocration. Hæ κατ᾽ ἐξοχὴν παρθένοι dicebantur ab Atheniensibus. Autor Suidas in παρθένιοι. ὑπὸ δὲ Ἀθηναίων Ἐρεχθέως θυγατέρες. Mox: παρθένοι. τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας οὕτως ἔλεγον καὶ ἐτίμων. ἦσαν δὲ ἀριθμὸν ἕξ. ὧν δὲ πρεσβυτάτη μὲν Πρωτογένεια, β δὲ Πανδώρα, γ Πρόκρις, τετάρτη Κρέουσα, ε Ὠρείθυια, ἕκτη Χθονία. τούτων λέγεται Πρωτογένεια καὶ Πανδώρα δοῦναι ἑαυτὰς σφαγῆναι ὑπὲρ τῆς χώρας, στρατιᾶς ἐλθούσης ἐκ Βοιωτίας. ἐσφαγίσθησαν δὲ ἐν τῷ Ὑακίνθῳ καλουμένῳ πάγῳ ὑπὲρ τῶν Σφενδονίων. διὸ καὶ οὕτω καλοῦνται παρθένοι Ὑακινθίδες, καθάπερ μαρτυρεῖ Φανόδημος ἐν τῇ πέμπτῃ Ἀτθίδι μεμνημένος τῆς τιμῆς αὐτῶν, καὶ Φρύνιχος μονοτρόπῳ. Idem Suidas in Ὑακινθίδες (sic enim scribit) eadem habet quæ Harp. Cicero pro Sextio p. 657. *mortem, quam etiam virgines Athenis regis, opinor, Erechthei filiæ pro patria contemsisse dicuntur. Ego vir Cons.* &c. Euripides in Erechtheo vocat ζεῦγος τριπάρθενον teste Hesychio. Hyginus fab. 46. *Erechtheus Pandionis f. habuit filias IV, quæ inter se conjurarunt*, &c. ubi *Otioniam* vocat, quæ se sponte immolandam obtulit; qua immolata cæteræ se inter-

interfecere. Sed in fabula 238 *Colophoniam* eam vocat, ubi & id legitur: *Hyacinthus Spariantidem filiam ex responso occidit pro Athenienfibus.* Sed legendum est *Chthoniam.* Procridis porro Erechthei filiæ meminit Hyginus fab. 253. *Procris cum Erechtheo patre, ex quo natus est Aglaurus.* Theon in Arati Phœnomena. Εὐριπίδης οὖν ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας Ὑάδας φησὶν γενέσθαι τρεῖς οὔσας.

Ἐργάνη.] Artemidor. lib. 2.

Ὑπερήμεροι.] Demosth. contra Midiam: δίκην δὲ τούτῳ λαχὼν ὕστερον τῆς κακηγορίας, εἷλον ἐρήμην, οὐ γὰρ ἀπήντα. λαβὼν δὲ ὑπερήμερον καὶ ἔχων, οὐδενὸς ἡψάμην πώποτε τῶν τούτου. ἀλλὰ λαχὼν ἐξούλης πάλιν, οὐδέπω καὶ τήμερον εἰσελθεῖν δεδύνημαι.

Pag. 289. Ὑπερημερία.] Sic utitur Demosth. πρὸς Ὀνήτορα I, & πρὸς Ἀπατούριον initio, & in oratione κατ' Εὐέργου. μελλούσης μοι ἤδη ἐξήκειν τῆς ὑπερημερίας. Et mox: ἐδεόμην δ' αὐτοῦ ἀναβαλέσθαι τὴν ὑπερημερίαν. Etym. ὑπερήμεροι, οἱ ἐν ταῖς καταδίκαις πρὸς ἔκτισιν ἡμέραν λαβόντες, καὶ μὴ διαλυσάμενοι.

Ὑπὸ γῆν οἰκοῦντες.] Nil aliud sunt, quam Antipodes. Cleomedes libro I. Τρωγλοδύται quidem Straboni lib. 2 dicuntur ἐν φωλεοῖς οἰκοῦντες διὰ τὰ ψύχη. Sed Philostr. lib. 3 cap. 14 Pygmæos ὑπὸ γῆν οἰκοῦντας memorat.

Καλουδέους.] Καλουδαίους ex Suida scrib. Homerus hymno in Mercurium καλουδαίῳ ἐνὶ βόθρῳ, *in subterraneo specu.* Diomedes lib. 3. *Exegetici poëmatis species sunt tres.* * *Historice, qua narrationes & genealogiæ componuntur, ut est Hesiodi* γυναικῶν κατάλογος. Scripsit & virorum catalogum. Unde Hesiodus ἐν καταλόγοις citatur ab Schol. Homeri Ἰλ. β de Nestore & Periclymeno.

Ἐν λί-

Ἐν λόγῳ.] Hinc ὑπολογίζεσθαι pro *rationem habere* apud Dionys. Hal. lib. XI pag. 669. τὸν δὲ τῶν γεωργῶν ὄλεθρον οὐχ ὑπολογούμεθα. Et Demosth. pro corona p. 111.

Βουλή.] Βουλῆ Suidas.

Pag. 290. Ὑποφόνια.] Nota. meminit Pollux. Xiphilinus in Caracallo. οὐ καὶ ἐκεῖνο μόνον, ὅτι ἐπὶ μεγίστῳ τῶν ἀνθρώπων κακῷ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα τοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σφαγῆς ὑποφόνια τοῖς στρατιώταις ἐδεδώκει. Philostratus quoque junior lib. I Imaginum, in Pyrrho seu Mysis. καθάπερ εἰς τὰ ὑποφόνια καθαρὸς ἥκειν. Eustathius Ἰλ. σ pag. 1158. ἐλέγετο τὰ τοιαῦτα χρήματα ὑποφόνια διδόμενα τοῖς φόνου κατηγοροῦσι, ἵνα μὴ ἐπεξέλθωσι. ἦν γὰρ παλαιὸν ἔθος καὶ τὸ ποινὴν δίδοσθαι ὑπὲρ φόνου, καὶ μὴ ἀνάγκην εἶναι φεύγειν ἀεὶ τὴν πατρίδα τὸν πεφονευκότα. Ita & Didymus in Ἰλ. σ. ποινῆς τῆς καλουμένης παρ' Ἀττικοῖς ὑποφόνια. Et Il. I pag. 779.

Ὑπωμοσία.] Vide Demosth. pro corona p. 112, ubi *prævaricari* vertit Volfius. Et contra Theocrinem: τὴν μὲν Δημοσθένην τις ὑπωμόσατο καλουμένης τῆς γραφῆς, ὡς νοσοῦντα, τὸν θεῖον τὸν καὶ λοιδορούμενον Αἰσχίνη. τοῦτον δ' οὗτος τὸν ἐχθρὸν εἴασε, καὶ οὔτε τότε ἀνθυπωμόσατο, οὔθ' ὕστερον ἐπήγγελκεν. Aristoph. Pluto p. 75. ἵν' ἐπωμνύμενον πώσω σε τῆς ἐκκλησίας. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐκκαλούμενον. ἐπωμοσία δέ ἐστιν, ἣν ἐπιδίδωσι ὁ βουλόμενος ἀντειπεῖν ψηφίσματι εἰσφερομένῳ. ἐκκαλοῦνται δὲ εἰς δικαστήριον πολλάκις, (quæ ὑπωμοσία dicitur à Polluce p. 389 & Xenoph. in fine lib. I Ἑλλην.] ἄλλως. ἐπωμοσία ἐστὶν ἀπόδοσις αἰτίας, δι' ἣν οὐχ ὑπαντᾷ τις πρὸς τὴν δίκην. Ὑπερείδης. καὶ ἐμοὶ μὲν συμβάσης ἀῤῥωστίας καὶ ὑπομωσθείσης ταύτης τῆς γραφῆς ἀνεβλήθη ὁ ἀγών. Σαλούστιος δέ φησιν, ὡς μέλλοντες εἴς τινα δημοσίαν ἀποστέλλεσθαι χρείαν παρὰ τοῦ δήμου, πολλάκις ἐπώμνυον τὸ μὴ δύνασθαι αὐτὸ ποιεῖν, ἵνα μὴ συκοφαντῶσιν οἴκοι μένοντες. At hoc est ἐξωμοσία, non ἐπωμοσία.

φαλάγ-

Φαλάγγια.] Demosth. in 1 contra Aristogit. in fine. οὐδὲ γὰρ ὁρᾶτε. οὐδένα ὑμῶν ἴσως ἔχεις ἔδακεν, οὔτε φαλάγγιον, μήτε δάκοι ποτέ. ἀλλ' ὅμως πάντα τὰ τοιαῦτα, ἐπὰν ἴδητε, εὐθὺς ἀποκτείνετε. Sic igitur & sycophantis ac delatoribus facere oportet, non expectare, ut ab eis mordeantur. De phalangiis vide Scholiastem in Nicandri Theriaca. Nicander multa phalangiorum genera recenset: 1 ῥάξ. 2 ἀστέριον. 3 κυάνεον. 4 ἀγρώστης. 5 δύσδηρι. 6 μύρμηκα seu μυρμήκιον. 7 quod inter legumina reperiri ait. Plato Comicus. ἐοίκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τοῖσι λεπτοῖς ἀραχνίοις, ἃ τοῖσι τοίχοις ἡ φάλαγξ ὑφαίνει. citat Ælius Dionysius apud Eustathium Ι'λ. ν pag. 924.

Pag. 291. Φαρμακὸς, &c.] Aristoph. in Ranis actu 2 in fine.

> Καὶ ξένοις καὶ Πυῤῥίαις
> Καὶ πονηροῖς κἀκ πονηρῶν εἰς ἅπαντα χρώμεθα
> Ὑστάτοις ἀφιγμένοισιν, οἷσιν ἡ πόλις πρὸ τοῦ
> Οὐδὲ φαρμακοῖσιν εἰκῇ ῥᾳδίως ἐχρήσατ' ἄν.

Pessime interpres: *quibus antehac civitas ne quidem usa fuisset temere ac facile pro unguentariis.* Scholiastes Græcus: Φαρμακοῖσι τοῖς λεγομένοις καθάρμασι. Aristoph. in Equitibus de his sic loquitur. Chorus: εἰ τοὺς δ' ἐπιτήδες ὥσπερ δημοσίους τρέφεις ἐν τῇ πυκνί. καθ' ὅταν μή σοι τύχῃ ὄψον ὂν, τούτων, ὃς ἂν ᾖ παχὺς, θύσας ἐπιδειπνεῖς. Schol. δημοσίους τοὺς λεγομένους φαρμακοὺς &c. Verba Lysiæ in orat. κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβ. leguntur p. 106 in fine. Latini *piaculum* dicunt. Sic Livius sæpe, nominatim lib. x sub finem de Decio. Idem p. 530 *sacrum piaculare fieri*, & 531. Servius ad illud 3 Æneid. *Auri sacra fames*, insigne exemplum hujusmodi φαρμάκων apud Massilienses refert. Hinc *piacularis porta* Festo.

Ἀπλιμήματα.] Ἀπομιμήματα ex Etym.

Pag. 292. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου.] Aristoph. Θεσμοφ. p. 795. ἀλλ' ἢ πεφάρμαχθε, ἢ κακόν τι μέγα πέπονθατ' ἄλλο. *Incantatæ estis.* Plutarchus πρὸς Κολώτην. οὐ γὰρ οὐ κραιπαλῶντες οὐδὲ φαρμακῶντες ἄνθρωποι καὶ παρακόπτοντες, ἀλλὰ νήφοντες καὶ ὑγιαίνοντες.

Φασκώλιον, ἱμάτιον, φορεῖον.] Scribendum existimo φάσκωλον ἱματιοφορεῖον, vel ἱματίων φορεῖον. Thomas magister. φάσκαλος ὁ ἐκ δέρματος ὁ λεγόμενος ἰδιωτικῶς τζαμαντᾶς, ἐν ᾧ τὰ ἱμάτια φέρομεν. Ammonius. φάσκαλος φασκωλίου διαφέρει. φάσκαλος μὲν γάρ ἐστιν ἱματιοφορία. Melius φάσκωλος ex Polluce, Hesychio, Etymologo, qui & φάσκωλον in neutro genere dici notat. Deinde scribo φασκώλιον ἢ πήρα τις. φάσκαλος tamen dici potest & Doricè φάσκωλος. Sic θᾶκος θῶκος, sedes: φιδαλὸς φιδωλὸς, ut memini notari à Schol. Aristoph. φασκώλιον vero Latine *pasceolus*, id est *sacculus ex aluta*, teste Nonio Marcello. Pollux pag. 344.

Φαῦλος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους.] γρ. Φάϋλλος. Strabo lib. 9, & Pausanias in Phocicis. Diodorus lib. 16. Onomarchi meminit Demosth. περὶ παραπρ. in fine. Verba Demosth. κατ' Ἀριστοκράτους sunt: φέρ' ἐὰν δὴ καὶ Μενέστρατος ἡμᾶς ὁ Ἐρετριεὺς ἀξιοῖ ταῦτα καὶ αὐτῷ ψηφίσασθαι, ἢ Φάϋλος ὁ Φωκεὺς, ἤ τις ἄλλος δυνάστης. Melius scribitur Φάϋλος quam Φάϋλλος. Sic apud Polybium lib. 5 p. 415. φαῦλον ἐπὶ πάντων καταστήσας. Sic Θρασύλος scrib. apud Xenoph. lib. 1 rerum Græc. qui aliis Θράσυλλος. Eusebius Φάϋλλον vocat lib. 18 de Euang. præp. & Theopompus apud Athenæum.

Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Κήρωνος κλήρου.] Pag. 66.

Pag. 293. Φελλέτας.] Φελλεάτας habet Scholiast. Aristoph. Vid. Plato in Critia pag. 111.

Φυγαιεῦσι.] Φηγαιεῦσι. Hesychius.

Φιγούσιον.] Φηγούσιον Photius.

Περὶ

Περὶ τοῦ Βατράχων φόνου.] Lego ὑπὲρ τοῦ Βατράχου φόνου. Sic Lysias ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους φόνου orationem scripsit. Batrachus & Æschylides delatores & calumniatores improbissimi, qui multos cives sub 30 tyrannis interemerant, memorantur à Lysia ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένους p. 121, & ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας.

Φθόνῳ.] Exstat hodie is locus in 3 Epist. Demosth. quæ est pro Lycurgi liberis. In ea sic de Pythea oratore loquitur. καὶ μὴν οὐδὲ τὸν Πυθέαν παραλείψω τὸν μέχρι τῆς παρόδου δημοτικόν. μετὰ ταῦτα δ' ἕτοιμον εἰς τὰ καθ' ὑμῶν πάντα. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τοῦτον, ὅτε μὲν τὴν ὑπὲρ ὑμῶν τάξιν ἔχων εἰς τὸ πολίτευεσθαι παρῄει ὡς δοῦλον ἐλαυνόμενον καὶ γραφὴν ξενίας φεύγοντα. (Dinarchus eum accusavit. ejus oratio κατὰ Πυθέου ξενίας laudatur ab Athenæo & Harpocr. pag. 92 & Dionysio inter δημοσίους. Ab Harp dicitur εἰσαγγελία p. 40 & sic Dionysius ib. κατὰ Πυθοκλέους εἰσαγγελία ξενίας) καὶ μικροῦ πραθέντα ὑπὸ τούτων, οἷς νῦν ὑπηρετῶν τοὺς κατ' ἐμοῦ λόγους ἔγραφεν. ἐπειδὴ δ' ἃ κατηγόρει τότε τῶν ἄλλων, νῦν αὐτὸς πράττει, εὐποροῦντα μὲν οὕτως ὥστε δύ' ἔχειν ἑταίρας αἳ μέχρι φθόνης (Dionysius in Isæo citat Pythiam ἐν τῇ Δημοσθένους κατηγορίᾳ) καλῶς ποιήσασαι προπεπόμφασιν αὐτόν. Ex his patet has Demosthenis epistolas non esse spurias ac suppostititias. Sed & Plutarchus in Lycurgi Rhetoris vita hujus Demosthenis Epistolarum meminit, & Æschines Ep. 12, ubi testatur etiam Athenienses absolvisse hujus Lycurgi liberos, quod & Plutarchus scribit. At in Καλαύρεια Harpocr. citat epistolam Demosthenis περὶ τῆς ἑαυτοῦ καθόδου. ea est secunda, in qua ad finem Calaureæ etiam meminit. Utriusque epistolæ meminit Hermogenes p. 354.

Ἰσοκράτης Αἰγινητικῷ.] Pag. 762.

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] In fine. Æschines pag. 76.

φιλοσοφεῖν.] Dem. κατ' Ὀλυμπιοδώρου sub finem: ἀλλ' οὕτω πεφιλοσόφηκεν. *Sed operam dedit & ſtuduit maxime, ut* &c. Iſocrates panegyr. initio.

Ἐνεβάλλοντο.] Adde ἀστράγαλοι ex Etymol. Deeſt etiam in Suida hæc vox. Sed apud eum Diphili verſus integrior legitur ſic: Δίφιλος δέ φησιν, ἕλκ' εἰς μέσον τὸν φιμὸν, ὡς ἂν ἐμβάλῃ. *Phimus* igitur turricula eſt ſeu pyrgus, crebris intus gradibus exciſus, ex quibus fundebantur tali. Horatius: *Mitteret in phimum talos.* Ea turricula ſtatuebatur in media parte alveoli. Vetus Epigramma, quod profert Salmaſius ad Vopiſcum in Proculo, de Tabula.

In parte alveoli pyrgus velut urna reſedit,
Qui vomit internis teſſerulas gradibus.

Urnam judicialem intelligit. Κημὸς igitur hic pro urna ponitur, cum tamen proprie ſit infundibulum urnæ, teſte Heſychio & Polluce, ut in truncis, quos vocant, in eccleſiis videmus. Orificium eſt patens in ſuperiori parte & in anguſtias deſinens paulatim ac rimam, qua ſtipes tranſmittuntur. Tale colum vel infundibulum erat in urnis judicum Athenis, qui σχοινικὸς ἠθμὸς dicebatur, quod ex virgis textum eſſet, teſte Heſychio, de quo Caſaubonus ad Athenæum. Tale etiam fuit in pyrgo aleatorum. A quo diſtinguendum eſt ψηφόβολον, de quo præter Suidam & Joannem Antiochenum à Salmaſio ibi citatos loquitur Cedrenus p. 103. id eſt *fritillus*, ſeu *pyxis cornea.* Male Salmaſius pag. 469 ait ψηφόβολον eſſe κημὸν ſeu φιμὸν pyrgi. Male item fritillum & cornetum cum pyrgo confudit. E fritillo enim talos in pyrgum jaciebant, ut apparet in Calendario veteri apud D. Peirez. ad menſem Januarium pictus eſt aleator è fritillo talos mittens in pyrgum. Pyrgus ipſe eſt in margine tabulæ, turris formam referens, ut notavit

tavit narravitque mihi teſtis oculatus J. Sirmondus. Seneca in ludo.

Nam quoties miſſurus erat reſonante fritillo,
Utraque ſubducto fugiebat teſſera fundo.

Claudii ineptiam & ſtuporem ridet, qui ex fritillo volens conjicere talos in pyrgum à pyrgo aberrabat. Fundus enim de fritillo ſeu cornu dicitur. Vetus cento de alea Salmaſii: *Terna tibi hæc primum fundo volvuntur in imo.*

Φλυεῖα.] Demoſth. pro corona, Δημοκράτης Φλυεύς.

Φορβαντεῖον.] Andocides pag. x initio: περικόψειν τὸν Ἑρμῆν τὸν παρὰ τὸ Φορβάντιον. lege: τὸ Φορβαντεῖον. Hic Phorbas Rex fuit Curetum, qui Eubœam habitabant. Eubœam enim initio habuere Curetes, ut Archemachus Eubœenſis ſcribit apud Strabonem. Cum ergo inter Athenienſes & Eubœos motum eſſet bellum, Xuthus Erechtheo ſuppetias tulit, cumque præcipuus autor fuiſſet victoriæ, Creuſam Erechthei filiam in præmium accepit, ut ait Euripides in Ione ſub initium, ἐλθὼν Ἀθήναις τοῖς τε Χαλκωδοντίδαις, οἳ γῆν ἔχουσ' Εὐβοΐδα, πολέμιος κλύδων, ὃν συμπονήσας καὶ συνεξελὼν δορὶ, γάμων Κρεούσης ἀξίωμ' ἐδέξατο. Hujus Phorbantis, qui ex Acarnania in Eleuſinam irrupit, meminit Euſtathius Ἰλ. σ pag. 1156.

Φρατρίζειν.] Φρατριάζειν Euſtathius Ἰλ. ι pag. 735. Φρατριάζειν dicit Demoſth. πρὸς Μακάρτατον initio: ubi & Διὸς Φρατρίου meminit, & alia memorat, quæ operæ pretium eſt legere. Sed in MS. Aug. optimæ notæ legitur ἐφράτριζεν, non vero ἐφρατρίαζεν. Dionyſius Halic. lib. 2 pag. 93. καθωσιῶτό τις, ὥσπερ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πρυτανείοις ἑστία κοινὴ τῶν φρατριῶν. Stephanus tamen Φρατριάζειν Atticum eſſe ait.

Φρατρίαρχος.] Περὶ τῶν φρατόρων ὡς εἵλοντό με φρατρίαρ-

τείαρχον. Demosth. ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει. Et infra. ἀλλὰ μὴν ὁ πατὴρ αὐτοῖς ζῶν, ὀμόσας τὸν νόμιμον τοῖς φράτερσιν ὅρκον, εἰσήγαγέ με ἀστὸν ἐξ ἀστῆς ἐγγυητῆς αὐτῷ γεγενημένον εἰδώς. Nota hoc sacramentum. Supra dixerat ὡς εἰσήχθην εἰς τοὺς φράτορας, ὡς ἐνεγράφην εἰς τοὺς δημότας. Simile jusjurandum apud γεννητὰς aliquando præstitum esse testatur Demosth. contra Neæram. Locum not. ad Pollucem. Porro & notum est ex Polluce, prius induci in curiales oportebat, quam inscribi inter tribules. Unde Demosth. πρὸς Λεωχάρην, graviter reprehendit Leocharem, ὁ νῦν διαμεμαρτυρηκὼς πρότερον εἰς τοὺς δημότας ἢ εἰς τοὺς φράτορας ἐνεγράφη. Utrumque enim dicitur & εἰσάγειν & ἐγγράφειν εἰς τοὺς φράτορας. Demosth. πρὸς Λεωχάρην supra. ἡνίκα αὐτὸν ποίησας ἕνα τῶν φρατόρων, ἐνέγραψεν εἰς τὸ φρατορικὸν γραμματεῖον. Suidas. ἐγγράφοντο δὲ πατρόθεν εἰς τοὺς φράτορας τῇ τῶν Ἀπατουρίων ἑορτῇ. Mox: τὸ δὲ γράφεσθαι εἰς τοὺς φράτορας, σημεῖον εἶχον τῆς συγγενείας.

Pag. 295. Ὑπάρχω.] Scribe ἱππάρχω ex Etymol.

Φυλή.] Æschines contra Ctesiphontem. Hesychius. Φυλὴ τόπος τῆς Ἀττικῆς οὕτω λεγόμενος. Demosth. περὶ στεφ. Etym. Φυλάσιοι ἐκ τοῦ δήμου τῆς Φυλῆς.

Νομίζει εἶναι τόπον τῆς Φυλῆς.] Leg. νομίζεται εἶναι τὸν τόπον Φυλῆς. Ita Schol. Aristoph. in Acharnens. Φυλὴ ὄνομα δήμου, καὶ Μένανδρος δυσκόλῳ νομίζεται εἶναι τὸν τόπον Φυλῆς. Hos autem *vicos* & *pagos* & *castella* Livius vocat pag. 579 lib. 31.

Pag. 296. Ἀθηνᾶ.] Eustath. p. 1437.

Χαρικλῆς.] Is ut videtur, cujus meminit Isocrates ἐν τῷ περὶ ζεύγους, & Andocides περὶ μυστηρίων. p. 14.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος.] In fine.

Καὶ χερνίβων καὶ κανῶν &c.] Ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δεῖν τὸν εἰς ἱερὰ εἰσιόντα καὶ χ. καὶ κ. ἁψόμενον, καὶ τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπιμελείας προεστῶτα ἐσόμενον οὐχὶ προειρημένων ἡμερῶν ἀριθμὸν

ἁγνεύειν

ἀγνεύειν μόνον, ἀλλὰ τὸ βίον ὅλον ἡγνευκέναι. Quæ repetit rursus ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. Nonius Marcellus. *Polubrum quod Græci* χέρνιβα, *nos trullum vocamus*. Dicitur & χερνίβιον. Nam in Lysia & Andocide legi p. 31.

Pag. 297. χίλια ὀφειλόντα.] Lege, χιλίας ὀφείλοντα, *qui mille drachmis multatus est*. Confirmat Hesychius, apud quem χιλιῶσαι seu potius χιλιωθῆναι, χιλίας δραχμὰς ζημιωθῆναι.

Κεχιλιῶσθαι.] Κεχιλιῶσθαι. Sic enim Pollux lib. 8 cap. 5 in fine & Hesychius. Autor Etymol. ἐχιλιώθη. χίλια ἐζημιώθη. Leopardus Emend. lib. 16 cap. xx ὀφλόντα in Suida corrigit.

Χλῆδον.] Χλῖδον hodie scribitur hic & infra. ἵνα δὲ εἰδῆτε, ὅτι καὶ εἰς τὴν ὁδὸν χλῖδον ἐμβεβλήκασι, καὶ τὴν αἱμασιὰν προαγαγόντες στενωτέραν τὴν ὁδὸν πεποιήκασι. Sed in MS. Aug. legitur χλῆδον. Sequitur paulo post. Αὐτοὶ τὴν αἱμασιὰν προαγαγόντες καὶ τὴν ὁδὸν ἀνακεχωκότες, ἑτέροις βλάβης δικάζονται καὶ ταύτην χιλίων δραχμῶν ἀτίμητον. Notat Suidas χιλιῶν δραχμῶν. οὕτως οἱ Ἀττικοὶ προπαροξύνουσι. Porro Suidas, qui ab Harpocr. habet, χλῖδος tamen legit. At Etymolog. χλῆδος & Hesych.

Pag. 298. Χολαργία.] Scribe χόλαργοι ex Dionysio Tryphonis filio, aut χόλαργος ex Didymo & Diodoro, ut ait Stephanus.

Pag. 299. Χολεῖδαι.] Μίκωνα Χολλίδην Demosth. κατὰ Θεοκρίνου initio, & in ea κατὰ Κόνωνος Εὔξιθεον τουτονὶ τὸν Χολλίδην perscriptum est. Sic apud Arist. in Acharn. δικαιόπολις καλεῖ σε Χολλίδης ἐγώ. Ubi scholia δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. Stephanus. Χολλίδαι, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς, Διογένης δ' ὁ Λαερτιεὺς ἐν β' φιλοσόφου ἱστορίας χολλιδεύς φησι. Locus Laërtii est in Platone p. 211.

Ἠπατημένοι.] Ἐξηπατημένοι.

Ἑαυτοὺς.] Ἑαυτοῖς.

Ἄλλο

Ἄλλο δ᾽ οὐδέν.] In vulgatis: ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐλπίδα ἔχοντες ὑπὸ τούτου. Sed in MS. legitur ἄλλο δ᾽ οὐδὲν ἐλπίδας. Forte. ἄλλο δ᾽ οὐδὲν οὐδ᾽ ἐλπίδας, absque τῷ ἔχοντες ὑπὸ τούτου, quæ absunt à MS.

Χρυσοῖς --- Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Ἀνδροτίωνος.] Οὐχ ἀμφορεῖσκοι δύο, οὐδὲ χρυσίδες τέτταρες. in fine.

Παρ᾽ Αἰσχίνη, Ἀποφοιτήσας.] Forte παρ᾽ Αἰσχίνη ἀποφοιτήσας, &c. verba sunt Dinarchi.

Χρυσοχοεῖν.] Χρυσοχοεῖον ἐν τῇ ἀγορᾷ, *aurificina. boutique d'orfevre.* Demosth. contra Midiam initio.

Pag. 300. Τί δαί.] γρ. τί δέ; ἦδ᾽ ὃς ὁ Θρασύμαχος.

Χρυσοχοεῖ, εἰς τούσδε.] Χρυσοχοήσοντας οἰει τούσδε &c.

Ἀναλαμβάνοντες.] γρ. ἀναλαβόντες ex Suida.

Καὶ σύ.] γρ. καὶ σῖτον recte legit Erasmus. sic ἐπισιτισμὸν ἡμερῶν μ. Philippus in Epist. apud Demosthenem pro corona. Potest legi καὶ σιτί᾽ ἐπί. Sic Aristoph. εἰρήνη 843. οὐ γὰρ ἦν ἔχοντας ἤδειν σιτί᾽ ἡμερῶν τριῶν.

Pag. 301. Ψευδεγγραφή.] De ψευδεγγραφῆ Pollux p 386, ubi addit, κατὰ δὲ τούτου ἦν καὶ ἐπιβουλεύσεως γραφή. Lege βουλεύσεως γραφὴ, de qua Harpocr. sed quid differt actio ψευδεγγραφῆς a βουλεύσεως actione? Sane nullum discrimen notat Harpocratio: sed Suidas in ψευδὴς ἐγγραφὴ ait, ζητήσει δ᾽ ἄν τις τίνι διαφέρει ψευδεγγραφὴ βουλεύσεως; καὶ γὰρ διαφέροντα τίθησιν ὁ Λυκοῦργος. τάχα οὖν ψευδεγγ. μὲν ἐλάγχανον, οἱ μὴ ὀφείλοντες μὲν, ἐγγραφέντες δὲ ψευδῶς. βουλεύσεως δὲ οἱ πάλαι μὲν ὠφληκότες, ἀποδόντες δὲ καὶ αὖθις κατ᾽ ἐπιβουλὴν ψευδῶς ἐγγραφέντες.

Ψευδοκλησία.] Athenæus lib. 6. Θεόπομπός φησι πλήρεις εἶναι τὰς Ἀθήνας διονυσοκολάκων καὶ ναυτῶν καὶ λωποδυτῶν, ἔτι δὲ ψευδομαρτύρων καὶ συκοφαντῶν καὶ ψευδοκλητήρων.

HEN-

HENRICI VALESII

NOTÆ

IN

Maussaci Dissertationem Criticam.

Pag. 307. *Hyperidis orationum hypotheses confecit, de eo quod ementita sit Herodoti historia, de agminum ordinibus qui apud Xenophontem* περὶ τάξεων.] Ejus meminit Sopater in comment. in Hermogenem p. 216, ubi de amplificatione differit, quæ primo à quantitate sumitur, postea à relatione secundum Hermogenem: Ἁρποκρατίων ἢ ἀδιάφορον εἶναι βούλεται τὴν τάξιν. Idem laudatur pag. 367, ubi quid sit ἐπενθύμημα differit. Priorem Sopatri locum Meursius notavit lib. 6 Att. lect. cap. 2. Libanius etiam meminit cujusdam Harpocrationis Grammatici viri doctissimi p. 355 ad Aristænetum, & 358 Alexandrinos. Et hic est autor hujus Lexici, ut patet ex V. ἀνακαλυπτήρια. Nam παρ' ἡμῖν, id est, apud Alexandrinos.

Pag. 308. *Alius est Harpocration Naucratites.*] Harpocrationis etiam ἐν βουβάστῳ presbyteri Meletiani meminit Athanasius pag. 789 in apolog. 2.

Pag. 318. *Plutarchus in Alexandro* μυστικὰ λίκνα.] Ubi περὶ Ὀλυμπιάδος ὀργιαζούσης: ὄφεις μεγάλους ἐκ τοῦ κίττου καὶ τῶν μυστικῶν λίκνων παραδυομένους, ubi κίττον *hederam* cum vanno jungit.

Pag. 320. *Videtur ille post verbum χράφυσι interpunxisse, & deinde à capite novo plane sensu legisse.*] Ita malo. Catullus: *Pars occulta cavis celebrabant orgia cistis.* Valerius Fl. 2. *Æraque circum Tympanaque & plenas tacita formidine cistas.* Sed si cistæ sunt κανᾶ, non potest congruere Æschini. nam canephori in Bacchanalibus erant feminæ, teste Aristophane. κιστοφόρος dicitur Æschines à Libanio in vituperatione Æschinis. Nonnus lib. 9 de Mystide Bacchi gerula & custode:

Καὶ φιάλας γυμνοῖσιν ἐπὶ στέρνοισι καθάψαι
Χαλκείας ἐνόησε καὶ ἰξὴ δέρματα νεβρῶν
Καὶ τελετῆς ζαθέης ἐγκύμονα μύστιδα κίστην.

Pag. 324. *Harpocrationis περὶ φυσικῶν δυνάμεων librum.*] Citatur hic autor à Salmasio in Solinum.

Pag. 330. *Philo· γραμματικὴ ἱστορίας τὰς παρὰ ποιηταῖς.*] Idem Philo in lib. de Cherubim. γραμματικὴ μὲν ποιητικὴν ἐρευνῶσα καὶ παλαιῶν πράξεων ἱστορίας μεταδιώκουσα.

Pag. 353. *Clidemus, & Anticlides, ab Athenæo & Harpocratione, ἐν ἐξηγητικοῖς laudantur sæpissime.*] Ἐξηγητικὰ Clidemi & Anticlidis nullatenus grammatica erant, sed de rebus sacris, ut notavi infra pag. 175. Proclus in Hesiodum p. 178. τὴν ιθ' καὶ ιη' τὰ πάτρια τῶν Ἀθηναίων καθαρμοῖς ἀποδίδωσι καὶ ἀποτροπαῖς, ὡς Φιλόχορος λέγει καὶ ...... ἀμφότεροι ἐξηγηταὶ τῶν πατρίων ἄνδρες. Sic Hesiodus teste Pausania in Bœoticis scripsit ἐξηγητικὸν ἐπὶ τέρασι.

Pag. 359. *Æschyli.*] Eustathius in ὀδ. υ, ubi & Plutarchum de fluminibus citat.

Pag. 362. *Orion autor apud Etymologum V. ἄχος.*] Et Eustath. ἰλ. φ p. 1254.

Pag. 368. *Nicostratum.*] Suidas in Νικόστρατος Μακεδών. ῥήτωρ. ἐτάχθη ἢ ἐν τοῖς κριθεῖσι δευτέροις δέκα ῥήτορσι

περι &c. Hi decem posteriores Rhetores sunt Nicostratus, Dio Chrysostomus, Aristides, Polemo Aristidæ magister, & alter Polemo Rhetor, qui sub Commodo vixit. Ejusdem meminit Hermogenes. Itaque diversus videtur ab eo, qui Papinianum consuluit.

Pag. 373. *Σουίδας quidam laudatur ἐν πρώτῳ Θεσσαλικῶν.*] Strabo lib. 7 in fine Suidam in opere, quod Θεσσαλικὰ dicitur, laudat. Licet enim ejus opus non nominet, tamen colligitur facile, cum ibi Strabo Thessaliam describat.

Pag. 377. *Κριτικὴ quæ propria ac præcipua Grammaticæ pars est ἰδιαίτερον μέρος τῆς γραμματικῆς.*] Eustath. Ἰλ. ι p. 773. Ἡρακλείδης δέ φησιν, ὡς τῶν τινες κριτικῶν, ὅ ἐστιν ἀκριβεστέρων γραμματικῶν, ὧν ἐστι καὶ Τισίας.

Pag. 385. *De historicis quæ quisque composuerit.*] Artis Grammaticæ duæ partes à Græcis ponuntur, ἐξηγητικὴ, quæ enarrat: & ὁριστικὴ, quæ definit. Varro: Ars Grammatica, quæ à nobis literatura dicitur, scientia est, quæ à poëtis, historicis oratoribusque dicuntur ex parte majore. Ejus præcipua sunt officia quatuor, ut ipsi placet, scribere, legere, intelligere, probare. Ut Aristoni placet, Grammatice est scientia poëtas & historicos intelligere, formam proprie loquendi ad rationem & consuetudinem dirigens. Hæc ex Mario Victorino.

Pag. 389. Ε'πίουροι.] Etymologus βλήτροισι. σημαίνει δὲ τοὺς κατὰ τὰς ἁρμονίας γόμφους τοὺς πύρους. i. ἐπιούρους.

Pag. 391. Ῥοδανὸς ποταμὸς &c.] Idem fere Appianus lib. 10.

Pag. 396. *Criticos.*] Sed & Dio orat. 53 de Homero, Criticos prius dictos esse ait, qui postea Grammatici sunt appellati. Grammaticam autem & Criticam ab Aristotele sumpsisse exordium: οἱ δὲ αὐτὸ τοῦτο τὴν διάνοιαν ἐξηγούμενοι, οὐ μόνον Ἀρίσταρχος καὶ Κράτης καὶ ἕτεροι

πλείυς τ̃ ὕστερον γραμματικῶν κληθέντων, πρότερον ϡ κριτικῶν. καὶ δὴ αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης, ἀφ' ὗ φασι τ̃ κριτικὴν τε καὶ γραμματικὴν ἀρχὴν λαβεῖν.

Pag. 379. πέντε κριταὶ] De his κριτῶν est illustris locus apud Æſchinem κτ̃ Κτησιφ. in fine, p 81. καὶ τὺς μὲν κριτὰς τὺς τ̃ Διονυσίων, ἐὰν μὴ δικαίως τὺς ἐγκυκλίυς χορὺς κρίνωσι, ζημιῦτε. αὐτοὶ ϡ ὐ κυκλίων χορῶν κριταὶ καθεστηκότες, ἀλλὰ νόμων καὶ πολιτείας &c. Male Volfius *ordinarios ritus* vertit. Lambinus vero, *choros in orbem circumductos & tralatitios & communes*. Demosth. initio ejus contra Midiam: ἐπειδὴ ϡ τὺς τε κριτὰς διαφθείραντος τύτυ τότε ἐπὶ διὰ τῦτο τ̃ φυλῆς ἀδίκως ἀφαιρεθείσης τ̃ τρίποδα, καὶ αὐτὸς πληγὰς εἰληφώς. De judicibus his Bacchanalium loquitur: nam χορηγὸς electus erat in Pandionide tribu Demosthenes ad Dionyſia. Meminit & poſtea apertius. Antequam vero in certamen deſcenderent, mos erat diis ſacrificare thure, ut indicat Ariſtoph. in Ranis p. 253, ubi Bacchus judex electus inter Æſchylum & Euripidem: ἴθι νυῦ λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω, ὅπως ἂν εὔξωμαι πρὸ τ̃ σοφισμάτων ἀγῶνα κρῖναι τονδὶ μυσικώτατα. Schol. Comici in Avibus p. 562. ἔκρινον οἱ κριταὶ τὺς κωμικὺς, οἱ ϡ λαμβάνοντες τὰς ε ψήφυς εὐδαιμόνυν. Lege ergo, οἱ ε κριταί. Hi & ῥαβδῦχοι dicti, ut notat idem Schol. ad εἰρήνην, pag. 677, & Suidas. Sophocles Trachiniis p. 349. μόνα δ' εὔλεκτρος ἐν μέσῳ κύπρις ῥαβδονόμει ξυνῦσα. Loquitur de Acheloo & Hercule certantibus, uter Deianiram conjugem haberet. Plutarchus in Cimone judices tragœdis ſortiri prætorem ſcribit. Jurati autem ſententiam ferebant teſte Dione in orat. 52 pag. 549, & Plutarcho ibidem: ubi etiam ut inſolitum notat, decem fuiſſe judices ab Aphepſione magiſtratu lectos.

HEN-

HENRICI VALESII

NOTÆ

IN

Notas Mauſſaci.

Pag. 6. Ἅμα.] Et in μοχθηρόν. καὶ φησὶν οὕτως Ἀντιφῶν ἐν προοιμίοις καὶ ἐπιλόγοις, ubi & παλαιότατον τῶν ῥητόρων vocat.

Pag. 8. Abari.] Nonnus lib. xi Dionyſ.

Ἔκλυες αὐτὴν Ἄβαριν, (leg. αὖ τὸν) ὃν εἰς δρόμον ἠεροφοίτην

Ἱπταμένῳ πόμπευεν ἀλήμονι Φοῖβος οἰστῷ.

Malchus.] Sed longe plura Jamblichus ex Malcho, qui etiam αἰθροβάτην dictum eſſe ſcribit, ut Empedoclem ἀλεξάνεμον, Epimenidem καθαρτήν. De eo plura Suidas. συνεγράψατο δὲ χρησμοὺς τοὺς καλουμένους σκυθίνους. De hoc vide Scaligerum ad numerum Euſebii 1454. ubi locum Firmici affert de Palladio. Simulacrum eſt ex oſſibus Pelopis factum, hoc Abaris Scytha feciſſe perhibetur. Schol. Ariſtoph. in Equitibus. ὅτι δὴ καὶ Ἄβαρίν φασι τὸν Ὑπερβόρειον ἐλθόντα θεωρὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα Ἀπόλλωνι θητεῦσαι, καὶ οὕτω συγγράψαι τοὺς χρησμοὺς τοὺς νῦν προσαγορευομένους Ἀβάριδος. Sic emendat Scaliger pro βάριδας, quod nihili eſt. Euſebius Olymp. 54 anno 2. *Abaris de Scythia venit in Græciam. Lydorum nonus Cræſus ann.* XV. Numero Euſeb. 1454. Apud eundem Olymp. 82 anno 4. *Abaris Hyperboranus hariolus agnoſcitur*, quod ineptiſſimum eſt. Porro cum ex Porphyrio & Jamblicho conſtet Pythagoram Abaridi Hyper-

borei Apollinis ſacerdoti aureum femur ſuum oſtendiſſe, ſequitur, ut eodem tempore vixerint Olymp. 54 anno 2. Hic ſagittæ inſidens orbem peragraſſe dicitur, quam ſagittam Apollo in Hyperboreo monte defoderat, cum Cyclopas interfeciſſet, qui fulmen Jovi fecerant, quo Æſculapius erat interfectus. Sed poſtquam Jupiter ignoviſſet filio, ſagitta ipſa vento ad Apollinem perlata cum frugibus, quæ eo tempore naſcebantur, teſte Hygino in Poëtico Aſtronom. Proclus in Timæum pag. 141 citat Pythagoram ἐν τῷ πρὸς Ἄβαρον λόγῳ: ubi ſcribendum eſt Ἄβαριν.

Pag. 9. Ἀκροκόμας.] Ἀβροκόμας Suidas ex Harpocr.

Pag. 10. Pro Δεινάρχῳ habebant Δημάρχῳ.] Δεινάρχῳ leg. eſt. Is orationem habuit, quæ κατ' Ἀγασικλέους εἰσαγγελία ξενίας inſcribitur à Dionyſio inter δημοσίους λόγους γνησίους Dinarchi, quanquam κατὰ Πισικλέους ibi legitur male.

Ἄγλαυρος maluimus quam Ἄγραυλος.] Ἀγλαύροις καὶ ἀγραύλοις κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων ait Scholiaſtes Nicandri in Theriaca. Sed Ἄγλαυρος rectius ſcribi docent Stephani verba: τρεῖς δὲ ἦσαν ἀπὸ τῶν αὐξόντων τοὺς καρποὺς ὠνομασμέναι, Πάνδροσος, Ἕρση, Ἄγραυλος. Leg Ἄγλαυρος.

Ἔστι δὲ καὶ ἐπώνυμον Ἀθηνᾶς.] Apud Herodotum lib. 8 p. 479. τὸ ἱρὸν τῆς Κέκροπος θυγατρὸς Ἀγλαύρου. Euripides Ione numero εεε. ij. ἵνα χοροὺς στείβουσι ποδοῖν Ἀγραύλου κόραι τρίγονοι. Sic Heſychius. Ὑακινθίδες ἐπώνυμοι Ἀπόλλωνος ἀπὸ Ὑακίνθου. Nam Apollo Hyacinthus dicitur Tarenti, quæ eſt colonia Lacedæmoniorum, teſte Polybio lib. 8 p. 533. In Euripidis loco citato Ἀγραύλου κόραι ſunt filiæ Cecropis. Nam ut ait Apollodorus lib. 3. biblioth. Cecrops Agraulum (ſic ſcribit) Actæi, qui primus Atticæ regnavit, filiam uxorem ſortitus eſt, è qua Agraulum, Erſem ac Pandroſum ſuſcepit.

Pag.

Pag. 11. Τῆς Ἀθηνᾶς.] Ἀθηναίων corrupte legitur apud Ulpianum, quæ emendatio obvia erat. Volfius vertit pessime, *victima porro fuit Agraulos Athenienſibus*.

Pag. 12. Ἀγραύλη.] Sic apud Plutarchum in Alcibiade & in Themiſtocle: Λεωβότης ἦν Ἀλκμαίωνος Ἀγραύληθεν, at in Antiphonte Ἀγρύληθεν.

Pag. 13. ὁλόκληρα.] Sic apud Schol. Comici in Veſpis 533, ad illa ἀλλ' οὖν σὺ μέμνησ' αὐτὸς ἄ'ν ἀπικρίναιο, notat, ἄ 'ν τὸ ἐντελὲς ἂ ἄν. Suidas in ἐὰν ait, interpretes Thucydidis ſcribere ἐὰν ὁλοκλήρως ſcribi, cum præcedit ἤ, ut ἢ ἐὰν: alias συνῃρημένως efferri, i. ἄν.

Δ, Ο, ςοιχεῖα non ſunt ὁλόκληρα, ut A & B.] Hæc plane non intelligo. Sumpſit autem Mauſſacus ex Ammonio Grammatico in V. γράμμα, ſed non intellexit quid ſibi vellet Ammonius. Ait enim Ammonius eo loco differre γράμμα & ςοιχεῖον. γράμμα enim eſſe *typum ac formam*. ςοιχεῖον autem eſſe ἐκφώνησιν καὶ φθόγγον, id eſt, ſonum, quo illi typi ac formæ efferuntur, ac pronunciantur; ut in trigono γράμμα Δ, at ςοιχεῖον eſt δέλτα. Addit Ammonius: τὸ δὲ ςοιχεῖον τὸ ὁλόκληρον, οἷον α β καὶ τὰ λοιπὰ ςοιχεῖα καταχρηστικῶς γράμματα. id eſt: *integrum etiam Alphabetum 24 literarum, ut α, β, & cæterarum abuſive vocari* γράμματα, id eſt, *literas*. Scribe igitur in Græco ἄλφα, βῆτα. Nam ſi α & β ſcribas, non procedit, quod ait Ammonius, cum α & β & Δ & C ſint vere γράμματα. At vero ἄλφα, βῆτα, γάμμα, &c. proprie ςοιχεῖα, non γράμματα, niſi improprie. Eundem locum reſtituimus ut ibi vide. Diogenes Laërtius in Zenone p. 471. τῆς δὲ λέξεως ςοιχεῖά ἐστι τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα. τριχῶς δὲ λέγεται (ſupple ςοιχεῖον.) τὸ γράμμα, ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ ςοιχείου, καὶ τὸ ὄνομα, οἷον α. Lege ἄλφα: hoc enim ὄνομα, indeclinabile. Non pudet nos hæc tractare, quæ Stoicos philoſophos graviſ-

ſimos

ſimos viros in ſcriptis ſuis tractare non puduit. Adde Boëtium in librum de interpretatione pag. 297, ubi diſcrimen affert inter elementum & literam. Dionyſius Halic. περὶ Δημοσθ. δεινότητος ſub finem: οἷόν τι γίνεται καὶ περὶ τὰς ἄλλας τέχνας, μάλιστα δὲ περὶ τὴν καλουμένην γραμματικήν. ἱκανὴ γὰρ αὕτη καὶ τὰς ἄλλας τεκμηριῶσαι φανερωτάτη πασῶν οὖσα καὶ θαυμασιωτάτη. ταύτην γὰρ ὅταν ἐκμάθωμεν, πρῶτον μὲν τὰ ὀνόματα τῶν στοιχείων τῆς φωνῆς ἀναλαμβάνομεν, ἃ καλεῖται γράμματα. ἔπειτα τύπους τε αὐτῶν καὶ δυνάμεις. Et hic diſſentit ab Ammonio. Cum Ammonio facit Priſcanus lib. 1. *Hoc ergo intereſt inter elementa & literas, quod elementa proprie dicuntur ipſæ pronunciationes; notæ earum, literæ. Abuſive tamen & elementa pro literis, & literæ pro elementis vocantur.* Mox: *Sunt igitur figuræ literarum, quibus nos utimur*, 23. *Ipſæ vero pronunciationes earum multo ampliores*, &c. Eadem habet Diomedes lib. 2 initio.

Pag. 14. Ἰδίως Διευχίδας.] Dele ἰδίως. Nam ἰδίως εὐτυχ. corrupte ſcriptum erat pro ὁ Διευχ. Quæ ſequuntur, verba ſunt Dicuchidæ. ἐν δὲ τῷ ἱερῷ (ſic lego, non ἰατρῷ. nam ſæpe hæc duo à librariis confuſa animadverti) τούτῳ διαμένει, καὶ ἔτι καὶ νῦν ἐστιν ὁ ἀγυιεὺς &c. Nihil certius. Sequitur καὶ οὕτω καταμηνύει, ὅτι Δωριέων εἰσὶ τὰ Ἑλλήνων. τούτοις γὰρ ἐπὶ στρατιᾶς φάσματος οἱ Δωριεῖς μιμούμενοι τὰς ἀγυιὰς ἱστᾶσι καὶ νῦν ἔτι τῷ Ἀπόλλωνι, quæ ſunt mendoſiſſima, poſtea addit quædam plane eadem, quæ hic ab Harpocratione dicuntur. Et Suidas ex eo Scholiaſte accepit. Pauſanias Heliac. pag. 159. De Agyieo Apolline Euſtathius in Iliad. β initio, ubi addit, ἔφη δέ τις καὶ Ἀγυιάτιδας θεραπαίνας τοὺς πρὸ τῶν θυρῶν βωμοὺς, οἳ πρὸς χάριν Ἀπόλλωνος Ἀγυιέως ἵδρυντο. Lege Ἀγυιάτιδας θεράπνας. Vide Stephanum Byzantium in ἀγυιά.

Pag.

Pag. 15. De Agyrrio.] De hoc Aristoph. in ἐκκλησιαζούσαις: Ἀγύῤῥιος γοῦν τὸν πρώνόμου πώγων' ἔχων λέληθε, καὶ τὸ πρότερον ἦν οὗτος γυνή. νυνὶ δ' ὁρᾷς, πράττει τὰ μέγιστ' ἐν τῇ πόλει. Schol. Ἀγύῤῥιος στρατηγὸς θηλυδριώδης, ἄρξας ἐν Λήμνῳ, καὶ τὸν μισθὸν τῶν ποιητῶν συνέτεμε, καὶ πρῶτος ἐκκλησιαστικὸν δέδωκε. Quæ ultima mirifice faciunt ad explicationem Harpocr. in θεωρικά. De hoc Plato Comicus: λαβοῦ, λαβοῦ τῆς χειρὸς ὡς τάχιστά μου. μέλλω στρατηγὸν χειροτονεῖν Ἀγύῤῥιον, & quæ sequuntur: προσίστατό μου πρὸς τὸ βῆμα μαντίλη, καὶ βόσκει δυσώδη κεφαλὴν αἰσχίστην νόσον. Item Aristoph. in ἐκκλησιαζούσαις: ἐκκλησίαισιν ἦν ὅτ' οὐκ ἐχρώμεθα οὐδὲν τὸ παράπαν, ἀλλὰ τόν γ' Ἀγύῤῥιον πονηρὸν ἡγούμεθα. νυνὶ δὲ χρωμένων, ὁ μὲν λαβὼν ἀργύριον ὑπερεπῄνεσεν (suppl. Agyrrium) ὁ δ' οὐ λαβὼν ἀργύριον εἶναι θανάτου φησ' ἀξίους τοὺς μισθοφορεῖν ζητοῦντας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Verba Platonis Comici sumpsimus è Plutarcho.

Ἀδελφίζειν.] Schol. Hermogenis 406 illud ἀδελφίζειν Isocratis explicat ἀδελφὰ φρονεῖν. minus recte. Isocratis locus est p. 770. *Abare* autem dictum videtur ἀπὸ τοῦ ἀπφά, quæ Attice sororem denotat. Sorores enim solæ sic se compellabant ἀπφά teste Eustathio in ε Ἰλ. pag. 565. unde ἀπφίον ὑποκοριστικῶς ἡ ἐρωμένη, quæ repetit in Ἰλ. ξ p. 971.

Pag. 16. Ἀδικίου actio.] Recte autor Etymologici. Hæc actio tum competebat, cum nulla alia erat, qua jus suum actor recuperare posset. In libello actionum fere omnium ita scrib. ex Demosth. & aliis, ἀδικεῖ με ὁ δεῖνα &c. Itaque apud Lysiam ita concipere soleo titulum, qui hodie vulgo legitur Λυσίου δημοσίων ἀδικημάτων. Lego, inquam, ego πρὸς τὸ δημόσιον ἀδικίου. Etymolog. ἀδικίου ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ὁπωσοῦν ἀδικούντων. τῆς δὲ δίκης τὸ τίμημα ἀργυρόν ἐστιν ἀποτιννύμενον ἁπλοῦν. Imo δημοσίων ἀδικημάτων δίκη occurrit apud Pollucem pag. 308.

Libanium in oratione, nomine Demosthenis in Æschinem Pylagoram δημοσίων ἀδικημάτων, & apud commentatores Hermogenis omnibus paginis occurrit. Artemidorus lib. 1 cap. 5. ἑάλω φεύγων δημοσίων ἀδικημάτων. male Cornarius *ob publica delicta*. Eodem sensu fortassis Isocrates in panegyrico κοινὰ ἁμαρτήματα dicit pag. 109.

Pag. 17. Ἕως inquit δεῦρο. τὸ ἀεὶ &c.] Vide Hesychium. Aristoph. Λυσιστράτῃ p. 905. ἕως μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται. Sophocles in Oedip. Coloneo p. 322. Nuncius, ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἐξεπίστασο. *Scias Oedipodem mortuum esse.* ἀεὶ pro ἕως sumit seu πῶς. Thucydidis locus in proœmio, quem intelligit Harpocratio, is est, χαλεπὸν τὴν ἀκρίβειαν αὐτὴν τῶν λεχθέντων διαμνημονεῦσαι ἦν ἐμοί τε, ὧν αὐτὸς ἤκουσα, καὶ τοῖς ἄλλοθέν ποθεν ἐμοὶ ἀπαγγέλλουσι. ὡς δ' ἂν ἐδόκουν ἐμοὶ ἕκαστοι περὶ τῶν ἀεὶ παρόντων τὰ δέοντα μάλιστ' εἰπεῖν ἐχομένῳ, ὅτι ἐγγύτατα τῆς ξυμπάσης γνώμης τῶν ἀληθῶς λεχθέντων οὕτως εἴρηκα.

Pag. 18. Oratione secunda.] Libro 2. In his libris providentiam sustulerat Antipho teste Origene lib. 4 contra Celsum. κἂν Ἀντιφῶν ἄλλος ῥήτωρ νομιζόμενος εἶναι, καὶ τὴν πρόνοιαν ἀναιρῶν ἐν τοῖς ἐπιγεγραμμένοις περὶ ἀληθείας.

Εὐεστή.] Εὐεστὼ vox est à Democrito cusa, qui librum eo nomine ediderat teste Laërtio. Melius autem legas hoc loco ἀζεστώ. Ἀντιφῶν ἐν ἀληθείας β. &c. usque ad Διονυσιανῷ.

Pag. 19. Ἀζηνία.] In fine vocabuli Ἀζηνία addit Suidas, καὶ Ἀζηνιεῖς, καὶ Ἑρχιεῖς, καὶ Ἁλιεῖς, καὶ πάντα τὰ ὅμοια δασέως φασὶ φθέγγεσθαι τοὺς Ἀττικοὺς τοὺς παλαιοὺς Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἀδαῖον καὶ Ἀντίγονον.

Pag. 20. Τὰ δὲ ἄρβηλα.] Ἄρβηλος quidam memoratur à Ptolemæo filio Hephæstionis, Patrocli frater, Herculis

culis amasius, à Theseo occisus, cum ei Herculis conflagrationem retulisset. Stephanus de Abdera. ἡ μὲν Θράκης ἀπὸ Ἀβδήρου τοῦ Ἀβδήλου. Imo non legitur in Stephano Ἀβδήλου in hoc loco, sed in Ἄβδηλα.

Pag. 21. Ἐπιτροπῆς.] Ἐπιτροπὴ est arbitrium apud διαιτητάς, teste Polluce lib. 8. ἐπιτροπὴ est actio tutelæ, ut idem testatur, quam Demosthenes contra tutores suos intendit, ut testatur ipse in Midiam & Plutarchus.

Ἀμενῆ.] Εὐμενῆ. Verba sunt Polybii sine dubio, ut declarat illud καταχνδὴν vox Polybii propria. Errat autem Maussacus graviter hoc loco.

Pag. 22. Ἄκη.] Athenæus lib. 7 pag. 297. Νικάνωρ δὲ ὁ Κυρηναῖος ἐν ταῖς μετωνομασίαις τὸν Μελικέρτην φησὶ Γλαῦκον μετονομασθῆναι.] Citatur & à Stephano in Πάρος. Porro Nicanor, qui hic laudatur περὶ μετονομασιῶν, (sic enim lego,) non ignotus est scriptor. Stephanus in Ὕδη. Λέανδρος δ' ὁ Νικάνωρ ἐν μετονομασίαις τὴν αὐτὴν καὶ Ὕδην Σάρδεις φησί. Schol. Apollonii p. 185 ed. H. Steph. Νικάνωρ δὲ τούτοις συμφωνεῖ καὶ Ἀρχέμαχος ἐν ταῖς μετωνυμίαις (lege meo periculo μετονομασίαις) καὶ Ξεναγόρας ἐν πρώτῳ χρόνων. Sic Callimachus scripserat κτίσεις νήσων καὶ πόλεων καὶ μετονομασίας teste Suida, item περὶ μετονομασίας ἰχθύων. Verba Demosth. in oratione πρὸς Κάλλιππον hæc sunt, quæ Harpocr. intellexit: ἐκεῖνος γὰρ τετταράκοντα μνᾶς ἔκδοσιν ἐκδοὺς εἰς Θρᾴκην Μεγακλείδῃ τῷ Ἐλευσινίῳ καὶ Θρασύλλῳ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ. Pro εἰς Θρᾴκην lege εἰς Ἄκην ex Harpocr. non enim fœneratus esset εἰς Θρᾴκην, sed εἴς τινα τῆς Θρᾴκης πόλιν. Assignandus enim est locus certus, in quo solvatur pecunia cum usuris: alioqui, cum Thracia tam vasta sit, incertus erit creditor, quo in emporio pecuniam suam recepturus sit. Ideo in omnibus contractibus nauticis apud Demosthenem aliosque semper locus certus assignatur.

Ἄκτια.] Actium terræ Anactoriæ, i. Epiri memorat Thucyd. lib. 1, ubi Apollinis templum fuerit ad fauces sinus Ambracii, & Polybius lib. 4 pag. 327 κατὰ τὸ τῶν Ἀκαρνάνων ἱερὸν καλούμενον Ἄκτιον ait Ambracicum sinum esse arctissimum. Apollinis Actii templum ab Argonautis positum esse ait Hyginus in Poëtico Astronomico.

Actiaque iliacis celebramus littora ludis.] Vide Strabonem lib. 7.

In Æschinis fratrem Philocarem.] Philochares & Aphobetus fratres Æschinis. Demosth. ib.

Pag. 23. Eustath.] ἰλ. σ p. 116.

Ἀλάβαστον sine ρ'.] Etymol. ἀλάβαστρον, λήκυθος λιθίνη πρὸς μύρων ἀπόθεσιν. λαμβάνει δὲ τὸ ρ ἀλάβαστος οὖσα.

Pag. 24. Ἀλέας.] Demosth. in Philipp. X, quæ est responsio ad Philippi epistolam, initio. ἐπειδὴ γὰρ Φαρσαλίοις Ἄλον παρέδωκε. Nam, ut testatur Demosth. περὶ τῆς παραπρ. sub initium, Halum evertit Philippus & Halenses ejecit, ὥστε ἐξελήλαται καὶ ἀνάστατος αὐτῶν ἡ πόλις γέγονεν. In Vossii MSS. codicibus rectius erat ἀνάσπαστος. Neque enim verum est, Halum eversam fuisse, cum tradita sit Pharsaliis. ἀνάσπαστος autem recte dicitur, quia ejus incolæ omnes abducti & in servitutem redacti. Sic Eretrienses ἀνασπάστους vocat Herodotus p. 410, Halum autem obsedit Parmenio dux Philippi teste Demosth. περὶ παραπρ. Dionysius Halic. lib. 1 p. 34 inter Herculis arcana magnum hoc fuisse & admirandum, τὸ δὴ τοὺς ἀνασπάστους ἐκ τῶν κεκρατημένων πόλεων πῶς μὲν ἐπήγετο εἰς τὰς στρατιὰς, καὶ ἐπειδὰν προθύμως τοὺς πολέμους συνδιενέγκαιεν, εἰς τὰ δορίκτητα κατοικίζειν. Sic Cares ἀνάσπαστοι dicti sunt, quod à Persis erant translati in Persidem, teste Arriano: & Eretrienses ἀνάσπαστοι dicuntur à Strabone & Herodoto.

doto. ἀναστῆσαι uno verbo transducere, seu abducere. Suidas ἀνέστησαν, μετῴκισαν. νεμεσᾷ δὲ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Καῖσαρ, ὅτι μὴ ἀνέστησαν ἅπαξ ἅπαντας Σαβείρους τε καὶ Ἀλβανούς. Ἄλος urbs Thessaliæ ἀπὸ τῆς Ἀθάμαντος ἄλης περὶ τοὺς τόπους γενομένης ἐκείνους, καὶ ὑπ' αὐτοῦ κτισθεῖσα. λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. Μεθόδιος, ait Etym. Sic Appianus in Mithridatico de Chiis, & iterum de Cappadocibus transductis in alias regiones ἀναστάσεις usurpat.

Φιλέλληνα &c.] Hausit ex Herodoto lib, 8 in fine. Idem Lycurgus narrat contra Leocratem pag. 140. οὕτω γ' οὖν ἐφίλουν τὴν πατρίδα πάντες, ὥστε τὴν παρὰ Ξέρξου πρεσβείαν Ἀλέξανδρον φίλον ὄντα αὐτοῖς πρότερον, ὅτι γῆν καὶ ὕδωρ ᾔτησεν, μικροῦ δεῖν κατέλευσαν. Notum est autem, quid Lacedæmonii his legatis à Xerxe fecerunt, qui terram & aquam petituri venerant. Eos enim in puteum conjecerunt ac superjecta humo obruerunt, referre Xerxi mandantes, habere eum à Lacedæmoniis terram aquamque, quam postulaverat. Refert Herodotus & Polybius lib. 9 p. 570.

Pag. 25. Ἁλὸς πεδίον.] Xenoph. lib. 2 pag. 274 locum esse ait juxta Piræeum.

Pag. 26. Restituimus nos μητρός.] Vide Andocidem ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου p. 31. Megacles erat avus maternus magni Alcibiadis. Nam Alcibiades fuit Dinomachæ f. Dinomacha Megaclis f. teste Plutarcho in Alcib. Megacles filius Clisthenis ejus qui remp. Atheniensium ordinavit. Isocrates in oratione de bigis. καὶ τὸ πλουτεῖον Ἀλκιβιάδης καὶ Κλεισθένης ὁ μὲν πρὸς πατρὸς, ὁ δὲ πρὸς μητρὸς ὢν πρόπαππος τοῦ πατρὸς τοὐμοῦ στρατηγήσαντες τῆς φυγῆς κατήγαγον τὸν δῆμον, καὶ τοὺς τυράννους ἐξέβαλον &c. Et hæc de materna origine ex Herodoto & aliis.

Alcmæonis filius

Megacles Magnus, ejus filii

Clisthenes, & Hippocrates,

Clysthenis Megacles, hujus Agarista,

hujus Dinomache, hujus Pericles.

hujus Alcibiades.

Paternum autem genus sic habet.

Alcibiades Magnus. ejus filii

Clinias, & Axiochus,

hujus Alcibiades. hujus Clinias.

Ex quibus apparet longe falli Demosthenem (seu quis alius autor est) orat. in Midiam, cum Alcibiadem illum Cliniæ f. paterna origine Alcmæonidem fuisse ait, πρὸς δὲ μητρὸς Ἱππονίκου. Duplex error est, non enim ex paterna sed ex matris origine Alcmæonides fuit, ut certissimum est. Megales enim magnus erat Alcmæonis f. ex Herodoto & Plutarcho in Pericle, quod clarissime docet Isocrates. Illud etiam falsum est, maternum Alcibiadis genus ex Hipponico fuisse. Nullus enim Hipponicus comparet in eo stemmate. Quid ergo Demosthenem induxit? Nimirum Alcibiadis illius filius ac nepos tum vivebat, cum Demosthenes eam orationem habuit. Ii materna origine ex Hipponici domo erant oriundi. Nam Alcibiades Cliniæ f. Hipparetem Hipponici filiam uxorem habuit teste Plutarcho in Alcibiade & Andocide. Putavit ergò Demosthenes etiam patrem ex ea domo fuisse. Demosthenis errorem secutus est Libanius declamat. 9 pag. 352. Nec minor est Meursii error, qui lib. 6 lect. Att. cap. 12 totam seriem paterni generis Alcibiadis miscuit. Locus est Platonis in Euthydemo initio de Clinia: ἔστι δὲ οὗτος Ἀξιόχου μὲν υἱὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου τοῦ παλαιοῦ, αὐτανέψιος δὲ τοῦ νῦν ὄντος Ἀλκιβιάδου. Hunc locum mendosum esse existimat Meursius

ſius & corrigere aggreditur. ſed fruſtra eſt, cum locus ſit integer. Loquitur enim Plato de pulcro illo Clinia fratre patrueli Alcibiadis, qui Clinias filius fuit Axiochi, ut præter Platonem fidem facit Æſchines in Axiocho. At Meurſius magno errore hunc Cliniam Alcibiadis patrem facit. Atqui Clinias Alcibiadis pater in prælio ad Coroneam occubuerat teſte Platone in 1 Alcibiade & Iſocrate & Plutarcho & Sopatro in diviſione controv. pag. 290. Clinias autem Axiochi f. vixit poſt bellum Peloponneſiacum, ut patet ex illo Æſchinis dialogo. Quod ſpectat ad Alcibiadem magnum Alcibiadis avum, firmat noſtram ſententiam, primo Herodotus lib. 8, qui Cliniam Alcibiadis filium in prælio ad Artemiſium fortiter egiſſe ſcribit. Fuit autem hic Clinias Alcibiadis noſtri pater ex Plutarcho & Sopatro locis citatis. Accedit Plato in Euthymedo loco cit. Deinde Andocides in orat. in Alcibiadem. καὶ γὰρ ὁ τῆς μητρὸς πατὴρ Μεγακλῆς καὶ ὁ πάππος Ἀλκιβιάδης ἐξωστρακίσθησαν ἀμφότεροι. Ex quibus corrigendus Harpocratio & πάππος legendum non πρόπαππος, & ſic de cæteris. Fuit porro alter Clinias Alcibiadis frater minor natu, de quo loquitur Plato in Protagora.

Pag. 27. Ἔστι δὲ Φηγούσιος Ἀλκιβιάδου ξένος.] Hæc ſine dubio mendoſa ſunt. Φηγούσιος Ἀλκιβιάδης quidam dicitur ab Andocide ἐν τῷ περὶ τῶν μυστηρίων pag. 10. An is, cujus meminit Xenophon ι ἑλλην. p. 254. ſed non poteſt. Porro illa verba, Ἀλκιβιάδου ξένος, ni fallor, ſunt ex oratione Æſchinis περὶ παραπρεσ. in fine p. 50. καὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ξένων τῶν εἰς Φλιοῦντα παραπομπήν.

Ἄλκιμος.] Καὶ ὁ στρατηγὸς Ἄλκιμος ἀνάγεσθαι κελεύει τὴν ναῦν. In fine autem ἐστὶν ὡς ἡ ναῦς ἡ στρατηγὶς κατεσκευάσθη Ἀλκιμάχῳ.

Pag. 28. Ἄλογοι ἐρανιστὰ, ἐρανιστὴς, ἐρανίζοντες.] Εἰς τὸν

ἔρανον

ἔρανον ἐκφερομένων ait Harpocr. Verte, *quæ in eranum inferuntur*. Sic Eranum uſurpat Plinius lib. x epiſt. p. 150, quem vide: hunc enim collationum morem unice declarat. Lyſias κατ' Αὐτοκράτους. πτύχηται δέ μοι ὁ εἰκόσιμνος ἔρανος pag. 430 apud Pollucem. Æſchines pag. 84, ὥσπερ ἐκ τῶν ἐράνων τὰ πλείονα νειμάμενοι, quod not. Autor Etymolog. ἄλογοι οἱ μήπω ἀνηρημένοι τὸν ἔρανον ἐρανισταί. οἱ μὴ καταθέμενοι τοῦ ἐράνου τὴν καταβολήν. οἷς οὐδεὶς ἐστι λόγος πρὸς τὸ μὴ ὀφείλειν. Libanius declam. 19. καὶ ὥσπερ ἐν ταῖς τῶν ἐράνων εἰσφοραῖς ἔρανον ἐπιοῦντες τῶν σωμάτων, κόπτοντες αὐτὰ καὶ διαιροῦντες. Apud Antiphanem comicum in κνοίθιδι ἢ γάστρωνι griphus eſt hujuſmodi. τί ἐστιν ὅτι φέρων τις μὴ φέρει. qui ſic ſolvitur: φέρομεν γὰρ ἔρανόν τινα ἄνθρωποι δέκα. οὐ φέρει δὲ τούτων τὴν φορὰν οὐδὲ εἷς. σαφῶς οὖν ὅτι φέρων τις μὴ φέρει. Lycurgus contra Leocratem p. 135.

Stipites.] Stipes.

Pag. 29. Μένανδρον.] Lego μὲν ἄνδρα. Sic Mauſſacus in Appendice.

Κερκύων.] Item Chœrilus Ath. teſte Pauſania in Atticis, Χοιρίλῳ τῷ Ἀθηναίῳ δρᾶμα ποιήσαντι Ἀλόπην.

Ita etiam Harpocration hoc loco &c.] Ita & Diogenes Laërtius, ut memini.

Pag. 31. Ἀμαδόκῳ.] Amadoci à Seuthe Thracio, qui dux copiarum Amadoci erat, occiſi meminit Ariſtot. Polit. lib. 5 cap. x. Xenophon lib. 4 ἑλλην. p. 316. Amadocum vocat Odryſarum regem. Idem lib. 5 κύρου ἀναβ. Μηδόκον eundem vocat: & Diod. Siculus lib. 13 in fine Μηδόκον καὶ Σεύθην Thracum reges appellat, ubi pugnam ad Ægos potamon deſcribit, & lib. 14 pag. 308. Livius 759 *Amodocum* Thraciæ quendam regulum vocat, ſed ibi lego *Amadocum*. In nominibus autem barbaris obſervavi ſæpe A literam initio præponi, interdum omitti

omitti solere. Toto 7 libro Xenoph. Κύρυ ἀναβ. Μήδοκ⊕ dicitur, item apud Dionysium Halic. περὶ ἑρμηνείας cap. περὶ τῶν ἐν πράγμασι χαρίτων. ἐπὶ δὲ τῶν Θρακῶν ἔτερ⊕, ὅτι Μηδόκης ὁ βασιλεὺς βοῦν ἔφερεν ὅλον ἐν γνάθῳ. Duplex autem Amadocus: alter Cotyis filius, Berisadæ & Cersobleptis frater, de quo Demosth. in Aristo. alter Amadoci hujus f.

Pag. 32. Ἀμαζόνιον.] Sic Suidas & Plutarch. Theseo. Diodorus Siculus lib. 4 vocat Ἀμαζονεῖον. Erat & Ἀμαζονὶς στήλη, cujus meminit Plato in Axiocho initio.

Pag. 33. Ἄμιπποι.] Ἄμφιπποι dicuntur in vetere lexico vocum militarium, quod ad calcem Ammonii adjicitur, οἱ ἐπὶ δυοῖν ἀστρώτοιν ἵπποιν συνδεδεμένοιν ὀχούμενοι, οἱ δὲ μεταπηδῶσιν ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλον, ὅταν ἡ χρεία καλῇ. Livius lib. 23 sic describit. *Numidæ in dextro locati cornu, sed quibus desultorum in modum binos trahentibus equos inter acerrimam sæpe pugnam in recentem equum ex fesso transultare mos erat* p. 367. Suidas in ἀλίβυες ζυγῖται. ὅτι κατὰ τὸ παλαιὸν, ἐλέγοντο δύο ἵπποι συνεζυγμένοι τῷ τραχήλῳ ἄμιπποι. ὧν δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ ἑτέρου ἡνίοχ⊕, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ὁπλίτης. καὶ νῦν δὲ χρῶνται περὶ ἀρχῆς Ἀλίβυες οἱ προσαγορευόμενοι ζυγῖται. quæ repetit Suidas in ἄμιπποι. Eademque habet Eustathius quæ Suidas, in ο'δ. ε pag. 1534 ex Pausaniæ lexico. Apud Ælianum in Tacticis Amphippi dicuntur barbari, qui Danubii ripas accolunt, quod ex equo in equum transiliunt.

Πρόδρομοι.] Πρόδρομοι hoc loco sunt ferentarii seu levis armatura. ἔκδρομοι dicuntur à Xenophonte lib. 4 ἑλλην. pag. 310, qui hostes persequebantur adjunctis equitibus, ut ibi docet Xenophon. unde ἄμιπποι dicti. Xenophon lib. 2 p. 279.

Pag. 34. Ἱμεραίȣ.] Sic ſcribitur illud nomen apud Plutarchum in x rhetorum vitis, ubi de Demoſthene. Frater erat Demetrii Phaleræi teſte Athenæo.

Pag. 35. Ἀμμωνίς] Add. ἐπειδὴ τῷ Ἄμμωνι δι' αὐτῆς τὰς θυσίας ἔπεμπον. τȣ́των δὲ τῶν ἱερῶν τριήρων αὐτὴ ἡ πόλις ἐπεμελεῖτο, καὶ χρήματα ἐδίδȣ τοῖς ταμίαις, ὥστε αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι, καὶ παρέχειν ταχυναυτȣ́σας. καὶ τιμὴ ἦν τὸ τȣ́των τινὸς ἐπιμεληθῆναι. Etymolog. in πάραλος ἱερὰ τριήρης, ὥσπερ καὶ Σαλαμινία καὶ Ἀντιγονὶς καὶ Δημητριάς &c. In his navibus navigabant, qui dicebantur θεωροί. Plinius lib. 35 cap. x de Protogene. *Athenis fecit nobilem Paralum & Ammonida*, male vulgo *Hemionida*. Hujus Parali, quam pinxerat Athenis Protogenes, meminit Cicero lib. 4 in Verrem.

Πισσούθνȣ.] Piſſuthnes filius Hyſtaſpi Sardium prætor erat. Thucyd. lib. 1. Polyænus lib. 3 στρατηγ. Πάχης, inquit, Νότιον (τῶν Κολοφωνίων) πολιορκῶν, Ἱππίαν στρατηγὸν Πισσούθνȣ, κοινολογησόμενον προσελθεῖν ἔξω τȣ̃ τείχȣς ἠξίωσε, συνθέμενος ἀβλαβῆ καὶ ζῶντα ἀποπέμψειν. ἐπεὶ δὲ προσῆλθε, φυλακῇ αὐτὸν παραδȣ́σας, τὸ Νότιον μετὰ κράτȣς ἐξεῖλε, καὶ τότε Ἱππίαν εἰς τὴν πόλιν ζῶντα εἰσήγαγεν, ὡς ὑπέσχετο, καὶ μετὰ τȣ̃το κατηκόντισεν.

Ἀμόργης.] De Amorge vide diligenter orationem Andocidis περὶ τῆς πρὸς Λακεδ. εἰρήνης p. 25 in fine.

Pag. 36. Δρομιάφιον.] Δρομιάμφιον lege. Sic Poëta quidam, Callimachus forte, in hexametro poſuerat metri cauſa tranſponens compoſitum ἀμφιδρόμια. Sic pro φιλοχωρεῖν χωροφιλεῖν dixit Demoſth. rhythmi ac numerorum gratia: erat enim eo loco numeroſius, ut notat Dionyſius Halic.

Pag. 37. Pauſanias in Heliacis.] Heliac. 2. Sed & Dionyſius Halic. in Iſæo: Ἀναξιμένην δὲ τὸν Λαμψακηνὸν ἐν ἁπάσαις ταῖς ἰδέαις τῶν λόγων τετράγωνόν τινα εἶναι βȣλόμενον,

μενον, καὶ γὰρ ἱστορίας γέγραφε, καὶ περὶ τῆ ποιητῆ συντάξεις καταλέλοιπε, καὶ τέχνας ἐξενήνοχε. ἦσαν δὲ καὶ συμβυλευτικῶν καὶ δικανικῶν ἀγώνων. ἐ μέντοι πλέον γε ἐν ἐδεμιᾶ τέτων τῶν ἰδεῶν, ἀλλ' ἀσθενὴς καὶ ἀπίθανον ὄντα ἐν ἁπάσαις θεωρῶν. Anaximenes Rhetor inter viros illustres, quos tulit Lampsacus, refertur à Strabone lib. 3. At Anaximenis historici nulla mentio, nisi apud Diogenem.

Pag. 38. Α'νδραίμων.] Apollodorus lib. 1 bibliothecæ. Οἰνεὺς δὲ βασιλεύων Καλυδῶνος γήμας Α'λθαίαν τὴν Θεσίε θυγατέρα Τοξέα καὶ Θυρέα καὶ Κλύμενον καὶ θυγατέρα Γόργην, ἣν Α'νδραίμων ἔγημεν. Idem paulo post scribit Andræmonem Oeneo socero successorem regni fuisse. Aristoteles in Peplo.

Pag. 39. Lexicon quoddam rhetoricum.] Idem lexicon rhet. laudat in ἀλάστωρ & in ἀσφάραγος, in βάκηλις.

Pag. 40. Ire redhibitionis causa scilicet, *ἀναγωγὴ redhibitio* est Platoni 11 de legibus.] In pignoribus quoque locum habebat redhibitio, ut patet ex Lysia pag. 111. Α'νάγειν in eo sensu usurpat Lysias in oratione πρὸς τὰς συνεστιαστὰς κακολογιῶν p. 111. Plato lib. xi de leg. p. 916 & 915.

Male apud Suidam legi ἐναγωγὴ pro ἀναγωγή.] Verba Suidæ in ἐναγωγὴ illustria sunt: ἐναγωγὴ οἰκέτε, τὰ πραθέντος οἰκέτε, εἰ τι ἔχει νόσημα, ὃ μὴ προεῖπεν ὁ πωλῶν, ἐφίησιν ὁ νόμος τῷ ὠνησαμένῳ διακρίνεσθαι πρὸς τὸν πεπρακότα πρότερον ἀπογραψαμένῳ πρὸς τὰς ἀρχὰς τὴν αἰτίαν. Igitur μηνύειν nil aliud est apud Harpocrat. quam ἀπογράφειν πρὸς τὸν ἄρχοντα τὴν αἰτίαν.

Α'ναγεῖς maluimus ut responderet τῷ ἐναγεῖς.] Livius pag. 58. *Proficiscentibus deinde indignatio oborta, se ut consceleratos contaminatosque ab ludis, festis diebus, cætu quodammodo hominum deorumque abactos esse.*

Æſchinis porro locus in oratione contra Cteſiph. is eſt pag. 67 edit. Aldinæ. ἀρχὴν δέ γε ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ᾽ ἂν ὠνομάζετο τοὔνομα τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ἐν ταῖσδε ταῖς ἡμέραις, ἀλλ᾽ ὡς ἐναγεῖς ἐξήγετο ἐκ τοῦ ἱεροῦ. Leg. ἀναγεῖς ex Harp. certe ἐναγεῖς tolerari non poteſt: id enim tantum admiſiſſe Athenienſes dicebantur, quod clypeos in æde, quæ nondum dedicata fuerat, conſecraverant, ob quod unicum admiſſum quis ἐναγεῖς vocaret Athenienſes? ἐναγεῖς vero pag. 66 ſacros & deteſtabiles vocat Æſchines. Idem Livius pag. 109. *An eſſe ulla major aut inſignior contumelia poteſt, quam partem civitatis velut contaminatam indignam connubio haberi?*

Pag. 41. Proprium eſt ἀνάκαιον.] Ex Etymologico ſumpſit hæc Mauſſacus in ἀνάκαιον. Locus Xenoph. eſt p. 331.

Ἀνώγεον ſine diphthongo maluiſſet Coprogenius magiſter &c.] Ex Suida in ἀνώγεον. Sic ſane Athanaſius in diſputatione de Nicæno concilio contra Arium p. 129. λέγε μοι ἄνθρωπε, ὅπερ ἐπερωτῶ. ἀρχιτέκτων λαβὼν κάλαμον μέτρα τίθησιν, εἶτα διαχαράττει ἀνώγεα καὶ κατώγεα, διώροφα καὶ τριώροφα, ἐὰν φθάσῃ περὶ τὴν πρώτην ὀροφὴν, γινώσκει, ὅτι περὶ τῆς δευτέρας ἀσχολεῖσθαι δεῖ. ἐπὰν δὲ τὴν δευτέραν στέγην συντελέσῃ, νοεῖ, ὅτι ἐγγύς ἐστι πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ κτίσματος. ἡνίκα δ᾽ ἂν προσοικοδομῆσαι γένηται τὴν τρίτην ὀροφὴν ὡς περὶ δύο ἢ τριῶν δόμων, ἀσφαλῶς ἐπίσταται, ὅτι ἤγγικε τὸ συμπέρασμα τῆς οἰκοδομῆς.

Τῶν ἀπελευθέρων τοὺς ἀφισταμένους.] Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμιόνα περὶ ἐγγύης. Ἑρμοκράτην δὲ εἰς τὸ ἀνάκαιον ἐνέβαλε φάσκων ἀπελεύθερον εἶναι, καὶ οὐ πρότερον ἀφῆκε, πρὶν λ᾽ δραχμὰς ἐπράξατο.

Pag. 42. Πεσσῶν.] Non ſolum de calculis, ſed etiam de talis dixit Alexis in Φιλοτραγῳδῷ apud Stobæum 254.

στέργειν τὰ πίπτοντα, καὶ θέσθαι πρέπει σοφὸν κυβευτήν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην. Hinc proverbium: τὸ παρὸν εὖ θέσθαι: *se servir bien de sa chance.* quo utitur Plato in Gorgia teste Hesych. in τὸ παρόν. Cicero *calculum reducere*, *ut in 12 solet scriptis*, dixit, quod est ἀναθέσθαι, ut notat elegantissimus Muretus lib. 2 cap. 13 var. ubi verba Platonis in Hipparcho profert, confertque cum verbis Ciceronis. Idem Plato 1 πολιτειῶν. ἀλλὰ μεταθώμεθα. κινδυνεύομεν γὰρ οὐκ ὀρθῶς τὸν φίλον καὶ ἐχθρὸν θέσθαι. Apud Stobæum vero serm. 278 inter Socratis dicta illud recensetur, πεττείᾳ τινὶ ἔοικεν ὁ βίος, καὶ δεῖ ὥσπερ ψῆφόν τινα τίθεσθαι τὸ συμβαῖνον. οὐ γάρ ἐστιν ἄνωθεν βαλεῖν οὐδὲ θέσθαι τὴν ψῆφον. Alias ἀναθέσθαι τὴν ψῆφον legitur. Plutarch. in Romulo initio de æditua Herculis, προὔθετο πρὸς τὸν θεὸν διακυβεύειν. Mox: τὰς μὲν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ τιθεὶς, τὰς δ' ὑπὲρ αὐτοῦ ψήφους ἀνεφάνη νικώμενος. Narrat Plutarchus in Pyrrho sub finem, Antigonum Gonatam dicere solitum de Pyrrho, malo & imprudenti aleatori simillimum sibi videri, fausto quidem, sed qui felici jactu suo male utatur. Sed εὖ χρῆσθαι dicit id ibi Plutarchus. Xenophon 4. ἀπομν. initio, μετατίθεσθαι τὰ εἰρημένα dicit eadem translatione. Philo in legatione ad Cajum initio. ὑπαλλαττόμεθα γὰρ καθάπερ ἐν ταῖς πεττείαις τὰς πράξεις μετατεθέντες, οἰόμενοι τὰ μὲν τυχηρὰ μονιμώτερα εἶναι τῶν φύσει. τὰ δὲ κατὰ φύσιν ἀβεβαιότερα τῶν τυχηρῶν.

Pag. 43. Παρέχειν.] Παρέχειν usurpat Aristoph. in Lysistrata non semel eo sensu p. 850. κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι. Vertit Florens Christ. *dabo hoc maligne nec me habebit mobilem.* προσκινεῖσθαι eodem sensu usurpat in θεσμοφορ. Ovidius, *quod socio motu femina virque juvant.* Et in Λυσιστρ. pag. 844. ἐὰν δὲ τύπτωσιν Viri, παρέχειν χρὴ κακῶς. Et Artemidorus cap. 80. lib. 1.

Pag. 44. Ῥακιζομένην.] Scribe ῥαπιζομένην. Sic enim laudatur à Stobæo, si memini, & Polluce pag. 337, & Suida in ἀμφορεαφόρους & in ἀνέσπακε, & in μυοδόχον, & Athenæo & Polluce lib. 7 cap. 13.

Θεώρετρα.] Meursius in Glossario voce θεώρετρα. Eustath. ἰλ. λ pag. 881 ex Pausaniæ lexico, προτέλεια ἡ περὶ τῶν γάμων θέα, ἴσως τὰ λεγόμενα θεώρετρα.

Λυσίου.] Add. καὶ ὁ περὶ τῆς ἀμβλώσεως. Suidas ζεῦγος ἡμιονικὸν ἢ βοϊκόν. ζεύξαντες τὴν λεγομένην κλινίδα, ἥ ἐστιν ὅμοια διέδρῳ τὴν τῆς νύμφης μέθοδον ποιοῦνται. παραλαβόντες δὲ αὐτὴν ἐκ τῆς πατρῴας ἑστίας (hinc Pythagorici dicebant virum sic debere tractare uxorem, quasi supplicem ab ara & foco deductam, teste Aristotele lib. 1 de re famil. cap. 4.) ἐπὶ τὴν ἅμαξαν ἄγουσιν εἰς τὰ τοῦ γαμοῦντος ἑσπέρας ἱκανῆς. κάθηνται δὲ τρεῖς ἐπὶ ἁμάξης. μέση μὲν ἡ νύμφη, (Eustathius in ἰλ. λ p. 833 ex Pausaniæ lexico.) ἑκατέρωθεν δὲ ὅ τε νύμφιος καὶ ὁ πάροχος. οὗτος δέ ἐστι φίλος ἢ συγγενὴς ὅτι μάλιστα τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος. ἐπειδὴ δὲ ἡ ἅμαξα ὄχημα ἐλέγετο, ὁ ἐκ τρίτου παροχούμενος πάροχος ἐκλήθη. καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς συνηθείας, κἂν πεζοὶ μετίωσί τινες κόρην, ὁ τρίτος πάροχος λέγεται συμπαρών. Autor Etymologici in ἁρμάτειον μέλος. οἱ δὲ, ὅτι τὸ παλαιὸν τὰς παρθένους γαμουμένας ἐπὶ ὀχήματος ἦγον, ὅθεν καὶ παρόχους τοὺς παρανύμφους ἐκάλουν. De hoc autem ritu sponsam abducendi ab ara Vestæ seu foco vide Pollucem.

Pag. 45. Ἔχειν αὐτὴν δεῖ.] Add. ἐν θατέρῳ δὲ, εἰ τὸ ἔτι ἐγκυούμενον ἄνθρωπός ἐστι, καὶ εἰ ἀνεύθυνα τὰ τῆς ἀμβλώσεως ταῖς γυναιξί. Λυσίου μὲν οὔ φασιν εἶναι τούτους τοὺς λόγους. Quærebatur in ea oratione, utrum fœtus, qui in utero gestatur, homo sit. Si enim hominem esse constat, rea est mulier, quæ partum medicamentis abegit, homicidii. In quam sententiam sancti Patres eunt omnes. D. Hieronymus. Plutarchus in Timoleonte. εἶναι γὰρ ἱερὰν τῆς

κόρης τὴν Σικελίαν, ἐπεὶ καὶ τὰ περὶ τὴν ἁρπαγὴν αὐτόθι μυθολογοῦσι γενέσθαι, καὶ τὴν νῆσον ἐν τοῖς γάμοις ἀνακαλυπτήριον αὐτῇ δοθῆναι. Diodorus Siculus lib. 5 initio. ἔνιοι δὲ τῶν ποιητῶν μυθολογοῦσι κατὰ τὸν τοῦ Πλούτωνος καὶ Περσεφόνης γάμον ὑπὸ Διὸς ἀνακαλυπτήρια τῇ νύμφῃ δοθῆναι ταύτην τὴν νῆσον. Eodem sensu ὀπτήρια dicit Callimachus in hymno, pariter ἐπαύλια. Suidas & Etymol. καλεῖται δὲ ἐπαύλια καὶ τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τῶν γάμων παρὰ τοῦ τῆς νύμφης πατρὸς δῶρα φερόμενα τῷ νυμφίῳ καὶ τῇ νύμφῃ ἐν πομπῆς σχήματι. παῖς γὰρ ἡγεῖται χλανίδα λευκὴν ἔχων καὶ λαμπάδα καιομένην. ἔπειτα μετὰ τοῦτον κανηφόρος, εἶθ' αἱ λοιπαὶ ἀκολουθοῦσιν ἐφεξῆς φέρουσαι χρυσία λεκανίδος σμήγματα, φορεῖα, κλένας, κοίτας (κίστας) ἀλαβάστρους, σανδάλια, θήκας, μυράλειπτρα, (μύρα, νίτρα habet Eustathius Ιλ. ω, ubi hæc omnia ad verbum leguntur ex Pausaniæ lexico) ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν προῖκα ἅμα τῷ νυμφίῳ φέρουσιν, οἱ δέ φασιν ἐπαύλια τὴν δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους ἡμέραν καλεῖσθαι, ἐν ᾗ πρῶτον ἐπαυλίζεται τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη. Sed quomodo deduceretur sponsa, videndus Suidas in ζεῦγος ἡμιονικόν.

Tritopatreus.] Fuere & quidam tritopatres dicti, qui Athenis colebantur, de quibus docte Suidas in τριτοπάτορες. Δήμων ἐν τῇ Ἀτθίδι φησὶν ἀνέμους εἶναι τοὺς τριτοπάτορας. Φιλόχορος δὲ τοὺς τριτοπατρεῖς πάντων γεγονέναι πρώτους. τὴν μὲν γὰρ γῆν καὶ τὸν ἥλιόν φησιν, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα καλεῖ, γονεῖς αὐτῶν ἠπίσταντο τότε οἱ ἄνθρωποι, τοὺς δὲ ἐκ τούτων τρίτους πατέρας. Φανόδημος δὲ ἐν ἕκτῳ φησὶν, ὅτι μόνοι οἱ Ἀθηναῖοι θύουσί τε καὶ εὔχονται αὐτοῖς ὑπὲρ γενέσεως παίδων, ὅταν γαμεῖν μέλλωσι. ἐν δὲ τῷ Ὀρφέως Φυσικῷ ὀνομάζεσθαι τοὺς τριτοπάτορας Ἀμαλκείδην καὶ Πρωτοκλέα καὶ Πρωτοκλέοντα θυρωροὺς καὶ φύλακας ὄντας τῶν ἀνέμων. ὁ δὲ τὸ ἐξηγητικὸν ποιήσας οὐρανοῦ καὶ γῆς φησιν αὐτοὺς εἶναι παῖδας. ὀνόματα δὲ αὐτοῖς Κόττον, Βριάρεον καὶ Γύγην. Hesychius, τριτοπατρεῖς οἱ πρῶτοι γινόμενοι. Idem in τριτοπάτορες, ἀνέμους ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς γενομέ-

γινομένυς καὶ γενέσεως ἀρχηγούς, οἱ δὲ τὺς τριτοπάτρες. Forte τριτοπάτορας ex Polluce. Hesiodus in Theogonia vers. 147.

Ἄλλοι δ' αὖ γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἐξεγένοντο
Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄμβριμοι, οὐκ ὀνομαστοὶ,
Κόττος τε Βριάρεώς τε Γύγης θ' ὑπερήφανα τέκνα
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
Ἄπλαστοι, κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα.

Sed Apollodorus initio biblioth. οὐρανὸς πρῶτος τοῦ παντὸς ἐδυνάστευσε κόσμου, γήμας δὲ γῆν ἐτέκνωσε πρώτους τοὺς ἑκατόγχειρας προσαγορευθέντας Βριάρεων, Γύην, Κοῖον. Schol. Æschyli in Prometheo Vincto p. 25 ait, cum decennali jam bello cum diis bellum gessissent Titanes, essetque utrinque æqua victoria, ὁ ζεὺς συνεργοὺς πρὸς τὴν μάχην λαβὼν τοὺς τρεῖς μονοφθάλμους κύκλωπας τὸν Βρόντην, τὸν Στερόπην καὶ τὸν Ἄργον, καὶ τοὺς. τρεῖς ἑκατόγχειρας τὸν Κοῖον, τὸν Βριάρεων καὶ τὸν Γύγην, οἵτινες καὶ οὗτοι παῖδες οὐρανοῦ καὶ γῆς ἐχρημάτιζον, καὶ νέκταρ κεράσας ἤυφρανε καὶ πρὸς τὴν μάχην προσέτρεψε. Sic & Palæphatus. Hos *primigenios* vocare possis ex Censorino.

Anactes.] Anactes & Anaces confundit Maussacus. unde facile est contra eum argumento ad hominem probare Pollucem & Castorem esse Anactes. Nam ut autor est Plutarchus Theseo, Anaces dicti sunt Castor & Pollux, ubi etiam nominis originem affert. Ælianus lib. 4 Var. Hist. diserte ἄνακτας appellatos esse a Menestheo καὶ σωτῆρας narrat. ἄναξ etiam epitheton fuit Apollinis, ut ex hymnis apparet in eum conscriptis & omnibus diis commune apud poëtas.

Pag. 46. Διοσκούρων.] Διόσκουροι etiam λευκόπωλοι dicti sunt Zethus & Amphion, teste Schol. Homeri ὀδ. τ.

Pag. 47. Ἄνωθεν ἐκ τοῦ &c.] Sensus est: *c'est ce meschant homme, qui court de la hault devers le temple des Diosco-*

Dioscores. Ibi enim habitabat Pasio, de quo supra dixerat proxime ante hæc verba, μεθ' ἡμέραν εἰ ὢ σώφρων, τὴν ἢ νύκτα, ἐφ' οἷς θάνατος ἡ ζημία, ταῦτα ποιεῖς. id est, *grassaris, latrocinaris:* deinde ut eum demonstret auditoribus, subjicit πονηρὸς οὗτος. Hic ille est malus homo, de quo fortasse audivistis, qui ex templo Dioscurorum, ad quod habitat, noctu grassatur.

Pag. 48. Ἀνακείῳ.] Ita Hesychius in Πολυγνώτου. Sed Pausanias in Atticis p. 12 Διοσκούρων ἱερὸν vocat. i. *Castoris & Pollucis*, ut ibidem indicat clarissime, cum de Polygnoti pictura loquitur. Ruit ergo argumentum Maussaci, quod hoc ariete insuper evertemus. Ἀνακεῖον est templum Διοσκούρων Ἀνάκων. sic enim requirit analogia. At Dioscuri Anaces sunt Castor & Pollux, ut docet Plutarchus in Theseo. καὶ τιμὰς ἰσοθέους ἔσχον Ἄνακες προσαγορευθέντες, ἢ διὰ τὰς γενομένας ἀνοχὰς, ἢ διὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ κηδεμονίαν τοῦ μηδένα κακῶς παθεῖν, στρατιᾶς τοσαύτης ἔνδον οὔσης. ἀνακῶς γὰρ ἔχειν τοὺς ἐπιμελουμένους ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν, καὶ διὰ τοῦτο τοὺς βασιλεῖς ἴσως ἄνακτας καλοῦσι. Et Ælianus lib. 4 ποικ. cap. 5. καὶ Μενεσθεὺς δὲ ὁ Πετεῶ περὶ τοὺς Τυνδαρίδας οὐκ ἐγένετο ἀχάριστος. ἐκβάλλοντες γὰρ ἐκεῖνοι τοὺς Θησέως υἱοὺς καὶ τὴν μητέρα Θησέως Αἴθραν αἰχμάλωτον λαβόντες, ἔδωκαν τὴν βασιλείαν τῷ Μενεσθεῖ. διὰ ταῦτα πρῶτος ὁ Μενεσθεὺς Ἄνακτάς τε καὶ Σωτῆρας ὠνόμασε. Quomodo Dioscori Castor & Pollux pingerentur, docet Ælianus apud Suidam in Διόσκουροι. Locus est elegans. Dioscuri simpliciter Castor & Pollux intelliguntur. Varro lib. 4 de L. L. & Ælius Dionysius, ac Pausanias Lexicographi apud Eustath. in ἰλ. α sub finem p. 1425.

Pag. 49. Le Prince.] Immo *Monseigneur.*

Αὐτοσχεδιασί.] Improprie loquitur. Nam αὐτοσχεδιασὶ aliud est. Sed αὐτοσχεδίως potius dicere debuit, ut Schol.

Ariſtoph. in Ranas, 226. καὶ ἄλλα ἄτλα τῶν αὐτοσχεδίως συντεθέντων οὐκ ἀνεκτῶς περαίνονται. i. *falſo comminiſcuntur.* Dionyſius in procemio hiſt. οἱ μὲν προαιρούμενοι τὰς κρατίστας ὑποθέσεις, εἰκῆ δὲ καὶ ῥαθύμως αὐτὰς συντεθέντες ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων ἀκουσμάτων, οὐδένα ὑπὲρ τῆς προαιρέσεως ἔπαινον κομίζονται. οὐ γὰρ ἀξιοῦμεν αὐτοσχεδίους οὐδὲ ῥαθύμους εἶναι τὰς περί τε πόλεων ἐνδόξων καὶ ἀνδρῶν ἐν δυναστείᾳ γεγονότων ἀναγραφομένας ἱστορίας. Interpres *ex tempore* vertit, male. Vertendum erat, *temere.* Sic σχεδιάζειν ſumit pro *temere confingere* idem Dionyſius p. 6 & 211 lib. 4, & Diodorus Siculus non ſemel, Athenæus etiam, Polybius lib. 12 p. 655, & ἀποσχεδιάζειν p. 654.

Pag. 50. Ἐπεστράτη.] Retinuit errorem, qui eſt in H. Steph. editione. Atqui legendum ἐπεστάτει.

Κάρτερος.] Schol. Comici in Ranas p. 227. Ἀθηναῖοι τοῦ Διαγόρου ὡς χλευάζοντος τοὺς θεοὺς καταψηφισάμενοι, ἀνεκήρυξαν τῷ μὲν ἀναιρήσοντι ἀργυρίου τάλαντον. τῷ δὲ ζῶντα κομίσαντι δύο. ἔπειθον δὲ καὶ τοὺς ἄλλους Πελοποννησίους, ὡς ἱστορεῖ Κάρτερος ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν ψηφισμάτων. Plutarchus in Ariſtide ſub finem Craterum Macedonem appellat.

Pag. 51. Μυεῖσθαι & ἐποπτεύειν, Myſtæ & Epoptæ.] Himerius Sophiſta, οὐ μιμησάμενος τὸν μυστικὸν νόμον, ὃς ἐπόπτῃ τε καὶ μύστῃ μερίζει τὸν χρόνον. ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἐν ταυτῷ μύστην τε ὁμοῦ καὶ προφήτην τῆς ἱερᾶς τελετῆς τῶν ἐν σοὶ λόγων δεξάμενος.

Pag. 52. Ἀνεχαίτισεν.] Dionyſius Halic. lib. 5 p. 289. καὶ οἱ ἵπποι αὐτῶν ἐμπλέξαντες τὰ στήθη τῇ ῥύμῃ τῆς φορᾶς ἐπὶ τοῖς ὀπισθίοις ἀνίστανται ποσὶ, καὶ τοὺς ἐπιβάτας ἀναχαιτίσαντες ἀποσείουσι. Gelenius, *ſublataque cervice ſeſſores excutiunt.*

Pag. 53. Athenæo, lib. 13. Dipnoſ.] Pag. 586. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Λαΐδα, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, τούτων μνημονεύει, Φιλύραν

Φιλύρα γέ τοι ἐπαύσατο πορνευομένη ἔτι νέα οὖσα καὶ Σκιώνη καὶ Ἱππάφεσις καὶ Θεόκλεια καὶ Ψαμάθη καὶ Λαγίσκα καὶ Ἄνθεια. μήποτε δὲ δεῖ γράφειν Ἄντειαν, & cætera, quæ ad textum Harpocr. adſcripſi, quod confirmat Athenæus ex orat. in Neæram.

Θρακίαις πύλαις, nam ita reſtituimus, cum antea legeretur Θρασίαις.] Sed legendum eſt Θριασίαις πύλαις, quarum meminit Heſychius. Thucyd. lib. 2 ad Eleuſinem verſas fuiſſe teſtatur & Plutarchus Themiſt. quod hic optime quadrat. At Θρακίαι πύλαι, quarum meminit etiam Polyænus lib. 4, ubi de Lyſimacho, nil ad hunc locum. Porro decretum contra Megareas ſic refert Schol. Ariſt. in Ranas p. 273. Poſtquam enim retulit Timocreontis Rhodii ſcholium, ὤφελες, ὦ τυφλὲ πλοῦτε, μήτ᾽ ἐν γῇ, μήτ᾽ ἐν θαλάττῃ, μήτ᾽ ἐν ἠπείρῳ φανήμεναι, &c. addit, τούτοις ἔοικε τὰ ὑπὸ Περικλέους εἰσηγηθέντα. ἔγραψε γὰρ ψήφισμα τοιοῦτον, ὁ Περικλῆς Μεγαρέας μήτ᾽ ἀγορᾶς μήτε θαλάττης μήτ᾽ ἠπείρου μετέχειν. Sed & quod alicubi lego, ſcriptum erat Megarenſes à myſteriis arceri, ut notavi ad Harpocr. hoc loco. Sed & alibi legi notatum ſic fere. Quanti vero myſteria fecerint Athenienſes, patet ex decreto adverſus Megarenſes. Sed hæc nota Schol. potius conveniret ad illa ex Acharnenſ. ubi etiam repetitur inferius ſcholion, ubi ait Dicæop. ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης ὁ Ὀλύμπιος ἤστραπτεν, ἐβρόντα, συνεκύκα τὴν Ἑλλάδα, ἐτίθει νόμους ὥσπερ σκολιὰ γεγραμμένους, ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτ᾽ ἐν γῇ, μήτ᾽ ἐν ἀγορᾷ, μήτ᾽ ἐν θαλάττῃ, μήτ᾽ ἐν ἠπείρῳ μένειν. Nota νόμους. mox ψήφισμα appellat rectius. ſed eo loco ad νόμους μουσικοὺς alludit, quod non animadvertit Schol. In Scholiis ad εἰρήνην p. 667. ἐπεὶ ψήφισμα περὶ τῶν Μεγαρέων ὁ Περικλῆς ἔγραψε, μήτε γῆς, μήτε λιμένων Ἀττικῶν αὐτοὺς ἐπιβαίνειν. εἰ δὲ μὴ, τὸν ληφθέντα ἀγώγιμον εἶναι.

Ἀντιγραφῆς.] Ariſtoph. Equitibus in fine: ὅπως γνῶμαί σοι φανὸς ὑπογραφῶς δικῶν. Schol. ἐπὶ δήμου δὲ ὑπογραφῶς ἐλέγετο, ὁ δὲ τοῦ βουλευτηρίου ἀντιγραφεύς. δημοσίου δὲ γινομένου ἔγραφον ἀμφότεροι τὰ λεγόμενα.

Pag. 54. De qua videndus Suidas.] Suidas nil habet, niſi ex Harpocrat. Porro ἀντιγραφὴ ſecundo ſenſu parum ab ἀντωμοσία differre videtur. Suidas, ἀντωμοσία γραφὴ κατά τινος ἔνορκος, περὶ ὧν ἠδικῆσθαί φησι. διωμοσία δὲ ὁ ἑκατέρωθεν γινόμενος ὅρκος ὑπὸ τῶν διαδικαζομένων.

Ἀντίθεσις.] Aliter ἀντίθεσιν ſumit Ulpianus ubique, ut legenti patebit, qui etiam ætate poſterior fuit Harpocratione, & Chriſtianus: nam in ſecundam Olynth. laudat Theologi proœmium in Baſilium. Sed in Ulpiani ſcholiis multa à recentioribus ſunt temere aſſuta, quale & hoc eſſe exiſtimo. Ulpiani Rhetoris meminit Eunapius, & Sozomenus, aut quis alius in Hiſt. Eccleſ.

Φιλέως.] Delendum Φιλέως. Nam eo loco ſic ſcribitur. ὁ μέν γε ὑπὸ γνωρίμου καὶ τούτου μεθύοντος ἐναντίον ἓξ ἢ ἑπτὰ ἀνθρώπων ἐπλήγη καὶ τούτων γνωρίμων. De Enæone loquitur, qui in convivio à Bœoto quodam percuſſus fuerat, & iratus ob injuriam acceptam eum interfecerat. Confert ergo ſibi illatam injuriam Demoſth. ἐγὼ δὲ ὑπ' ἐχθροῦ νήφοντος, ἕωθεν, ὕβρει οὐκ οἴνῳ τοῦτο ποιοῦντος, ἐναντίον πολλῶν καὶ ξένων καὶ πολιτῶν ὑβριζόμην, καὶ ταῦτ' ἐν ἱερῷ, καὶ οἷ πολλή μοι ἦν ἀνάγκη βαδίζειν χορηγοῦντι. In quibus eſſe antitheſim notat etiam Ulpianus eo loco. Poſt γνωρίμων omiſi hæc, quæ neceſſaria ſunt, οἱ τὴν μὲν κακιῶν οἷς ἔπραξε, τὴν δ' ἐπιγνέσθαι, μετὰ ταῦτα ἀναχόμενον καὶ καταχόνθ' ἑαυτὸν ἔμελλον, καὶ ταῦτ' εἰς οἰκίαν ἐλθὼν ἐπὶ δεῖπνον, οἷ μηδὲ βαδίζειν ἐξῆν αὐτῷ.

Pag. 55. Ἀντίπατρος Γολάου παῖς reſtituimus.] Sed & Anti-

Antipatri filius fuit Iolaus, avo cognominis, is qui venenum Alexandro propinavit, cum esset regis pincerna ἀρχιοινοχόος, ut ait Plutarch. Dio in orat. 64 de fortuna, τίς γὰρ ἤλπισεν, ὅτι τὸν Ἡρακλέα ἀπέκτεινε χιτὼν καὶ γυνή. ὅτι τὸν Ἀλέξανδρον δοῦλος καὶ κύλιξ. Male Casaubonus ἰόλαος legit. Recte enim δοῦλος, id est, *minister regius*, de Iolao dicitur, cujus nomen taceri majorem ἔμφασιν habet, ut χιτὼν καὶ γυνὴ, non Deianiram dicit. Sed obiter monemus eo loci gravius subesse mendum: τίς ἂν ἤλπισεν Ἰνδῶν ἄρξειν ὄρεια, Λυδῶν βασιλεύσειν ποιμένα. Lege ἄρξειν κυρέα ex Helladio Besantin. & Diodoro & Libanio in orat. ad Antioch.

Suidas.] In Ἀντίπατρος.

Pag. 56. Ῥαμνούσιοι καλοί.] Ὁ Δῆμος Pyrilampis filius, καλὸς dictus Aristoph. in vespis, Hesychio, aliisque videtur fuisse Rhamnusius. Nam Pyrilampes Antiphontis filius dicitur à Plutarcho lib. de dæmonio Socratis. Est & Pyrilampes Antiphontis pater apud Platonem in Parmenide initio. Plures fuere Antiphontes, ut notavi ad Xenoph. pag. 274.

Pag. 57. Stephanus voce ἄγκων.] Et Etymologus in ἀντρών.

Pag. 58. Ἄξονες & Κύρβεις.] Etymol. ἄξονες ξύλα ἦν τετράγωνα ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ ὀρόφου διήκοντα, καὶ διά τινος περόνης στρεφόμενα, ἐφ' ὧν οἱ Σόλωνος νόμοι ἐπεγράφοντο τοῖς τῶν ἁμαξῶν ἄξοσιν ὁμοίως κώδιξι στρεφόμενοι. At κύρβεις sunt, quos *libros sacrorum* vocat Varro lib. 4 de ling. lat. *Athenis in libris sacrorum scriptum est* κάπρῳ καὶ πόρκῳ. Vide orat. Lysiæ contra Nicomachum scribam, & quæ ibi notavi.

Polemonis.] Ἐν τοῖς πρὸς Ἐρατοσθένην. i. *adversus Eratosthenem*. Hic Polemon libros scripserat adversus plurimos autores, ut ex Athenæo & Suida discimus,

πρὸς Τίμαιον, qui liber laudatur à Schol. Soph. in Oedip. Colon. p. 274. idem πρὸς Ἐρατοσθ. ſcripſerat. Unde corrigendus eſt idem ſchol. p. 288. Πολέμων ἐν τοῖς περὶ Ἐρατοσθένην. Lege πρός. Hic Polemo Eratoſthenem in ſuis libris paſſim lacerabat, quanquam non ita εὐκαταφρόνητος eſt Eratoſthenes, ut Polemo vult, qui eum ne Athenas quidem veniſſe aſſerebat teſte Strabone lib. 1. Intelligit autem Strabo libros Polemonis περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἐρατοσθένους ἐπιδημίας, qui laudantur ab interprete Ariſtoph. in Avibus initio. Ex hoc maledicendi & reprehendendi morbo στηλοκόπος dictus eſſe Polemo mihi videtur, quod omnes ſcriptores proſcriberet, ἐστηλίτευε. Certe hæc ratio probabilior eſt, quam ea, quæ à Caſaubono affertur in notis ad Athenæum, quod ſcilicet Polemo ſtudioſus erat in colligendis publicis monumentis & inſcriptionibus, quæ erant in acropoli. Is Polemo Eratoſth. reprehenderat, quod κύρβεις τριγώνους eſſe dixerat, ἄξονας τετραγώνους. Suidas in κύρβεις. Ἐρατοσθένης δὲ τριγώνους αὐτάς φησιν εἶναι, Ἀριστοφάνης δὲ ὁμοίας εἶναί φησι τοῖς ἄξοσι, πλὴν ὅτι οἱ μὲν ἄξονες νόμους, αἱ δὲ κύρβεις ὁσίας (leg. θυσίας. ſic & ſupra emendo) εἶχον. ἀμφοτέρων δὲ τὸ κατασκεύασμα τοιοῦτον. πλινθίον τι μέγα ἀνδρόμηκες ἡρμοσμένα ἔχον τετράγωνα ξύλα τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα καὶ γραμμάτων πλήρεις, ἑκατέρωθεν δὲ κνώδοντας, ὥστε κινεῖσθαι καὶ μεταστρέφεσθαι ὑπὸ τῶν ἀναγινωσκόντων. Quibus verbis lucem accipiunt illa Polemonis: ποιοῦσι δὲ φαντασίαν τρίγωνον. Plutarchus Solone: ἰσχὺν δὲ τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἑκατὸν ἐνιαυτοὺς ἔδωκε, καὶ κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας ἐν πλαισίοις περιέχουσι στρεφομένους, ὧν ἔτι καθ' ἡμᾶς ἐν πρυτανείῳ λείψανα μικρὰ διεσώζετο. καὶ προσηγορεύθησαν, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, κύρβεις &c. ἔνιοι δέ φασιν ἰδίως, ἐν οἷς ἱερὰ καὶ θυσίαι περιέχονται, κύρβεις, ἄξονας δὲ τοὺς ἄλλους. Errat Mauſſacus: non enim dicit Polemo τοὺς ἄξονας in prytaneo

propo-

propoſitos, ſed ſua ætate quaſdam axonum reliquias ibi aſſervari, ut Plutarchus. Certum enim eſt olim in porticu propoſitas. Iſocrates in Areopagit. p. 292. Pauſanias pag. 12 cum Plutarcho ſentit.

Demoſth. in orat. contra Cononem.] Et contra Androtionem ſæpius.

Deductio.] Abductio.

Pag. 59. Ἔνδειξις --- Pollux.] Ἔνδειξις μὲν ὄνομά ἐστι δίκης κατὰ τῶν ὀφειλόντων τῇ πόλει, πολιτεύεσθαι δὲ διεγχειρούντων ait. Ulpianus in Androtionianam: λέγεται δὲ ἔνδειξις καὶ κατὰ τῶν ἀνδροφόνων, ὅταν κατίωσιν, ὅπου μὴ ἔξεστι, ὥς φησι ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, καὶ τοὺς φεύγοντας ἐνδεικνυούντων. Γίνεται ἔνδειξις καὶ κατὰ προδοτῶν, τοῦτο δὲ εἴρηται ἐν τῷ ἐννάτῳ τῶν Φιλιππικῶν. ἐνιαυτῷ δὲ πρότερον τῆς ἁλώσεως ἐνέδειξε *indicavit* τὸν Φιλιστίδην. Suidas, ἀπαγωγὴ μήνυσις ἔγγραφος διδομένη τῷ ἄρχοντι περὶ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα. De ἐνδείξεως actione optime Suidas, ἔνδειξις ἐάν τις ἄτιμος ὢν ἢ ὀφληκὼς τῷ δημοσίῳ καὶ μὴ ἐκτετικὼς ἄρχειν ἢ δικάζειν ἐπιχειροίη, τοῦτον ἐνδείκνυσιν ὁ βουλόμενος τῶν πολιτῶν ὁμοίως καὶ τὸν ἀντιποιούμενον πράξεων ἢ τόπων ἀπηγορευμένων τοῖς τόποις, οἷον τὸν ἡταιρηκότα τῆς ἀγορᾶς ἐκ τοῦ λέγειν ἐν τῷ δήμῳ. ἔτι τὸν κακῶς λέγοντα τοὺς τετελευτηκότας ἀδίκως. ἔπειτα τοῖς ἁλοῦσι τούτων τινὸς, τιμῶσιν οἱ δικασταὶ, τί χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι.

Ἀπατούρια.] Hiſtoriam hanc intelligit Nonnus lib. 27 Dionyſ. p. 716, ubi Juppiter Palladem hortatur, ut Baccho favere adverſus Indos velit.

> Αἰγίδα σεῖο τίναςσε προασπίζουσα Λυαίου
> Σεῖο κασιγνήτου μελαναιγίδος, ὃς σέο πάτρην
> Ῥύσεται ἐξελάσας Βοιώτιον ἡγεμονῆα
> Καὶ μέλος ἀείσει ζωάγριον ἀστὲς Ἐλευθοῦς
> Πιστὸν ἀνευάζων Ἀπατούριον ἧα Θυώνης.

Vide ſis Caſtellanum de feſtis Græcorum.

Pag. 60. Περὶ Οἰνόης.] Etymolog. in κουρεῶτις. περὶ τῆς

Οἰνόης

Οἰνόης καὶ Μελαίνης habet. Mirum autem eſt Pauſaniam in Bœoticis pag. 227, ubi originem illius Xanthi refert, ab Andropompo occiſum eſſe dicere. Fuit vero Andropompus Melanthi pater, ut idem in Atticis ſcribit. Fallitur autem Mauſſacus, qui Κελαινῶν correxit, cum Μελαινῶν legi debeat ex Etymologo & Polyæno. Stephanus, Μελαινεὺς δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Καλλίμαχος δὲ Μελαινάς φησι τὸν δῆμον κεκλῆσθαι. ὁ δημότης Μελαινεύς. τὰ τοπικὰ ἐκ Μελαινῶν.

Ἀπηλοημένος.] Siſenna hiſt. lib. 3 apud Nonium in Adeſum. *Iiſdem temporibus Aſernini duplici foſſa valloque circundati, frumento adeſo, quod ex areis in oppidum portatum eſt.* Ἀλοᾶν igitur eſt *in area frumentum triturare*, quod fiebat ſilicibus olim apud Græcos & Rom. unde Poëta: *& torrere parant flammis & frangere ſaxo:* & ab Æſchine περὶ πρεσβείας pag 46. αὐτῶν τοὺς ὁμήρους λαβόντες Φωκεῖς κατηλόησαν, id eſt, *obtriverunt*. Plutarchus in libello de fortibus mulierum geſtis, à Theſſalis id factum in obſidibus Phocenſium ſcribit. male Volſius vertit, *occiderunt*, quaſi ab ἀλοιᾶν, non ab ἀλοᾶν. Vide Xenoph. Oeconom. in fine p. 503. Auguſtinus de geſtis Pelagii; *cum videamus exempli gratia & ſine tribulis areas triturari, quamvis adjuvent ſi adſint*. Suidas in ἀτιμώρητος ex Æliano refert, οὐ μὴν ἀτιμωρήτους ἐγένετο μεῖναι τοὺς παῖδας τοὺς ἀλοηθέντας. ἐπεξελκης γὰρ ἡ νίκη γινομένη τῶν πλησίον ἦν. Ad illam quam dixi hiſtoriam alludit. Zonaras tomo 2 de Pyrrhi elefantis. καὶ τοῖς ποσὶ δὲ οὐ μείους κατηλόων συμπατουμένους.

Pag. 61. Vera ſedes verbi ἀπίλλειν.] Imo recte Aldus in editione ſua hoc verbum poſuerat ante vocem ἀπειπεῖν, nec loco movere debuerat Mauſſacus, ſed potius ἀπίλλειν emendare: eſt enim verbum compoſitum ἀπὸ τοῦ εἴλλειν. Vide Suidam.

Ὑποδέ-

Ὑποδέδενται.] Ἐπειδὰν δὲ συλλέγωσι, καὶ μετ' ἀλλήλων γίνωνται, κακῶν δὲ αἰσχρῶν οὐδὲν ἐλλείπουσι.

Equeſtre hoc certamen.] Etymol. ἀποβατικὸς, ἀγὼν ὄνομα, ἐν ᾧ οἱ ἔμπροι τοῦ ἐλαύνειν ἅρματα ἅμα θεόντων τῶν ἵππων ἀπέβαινον διὰ τοῦ τροχοῦ ἐπὶ τὸ δίφρον, καὶ πάλιν κατέβαινον ἀπταίστως, καὶ ἦν τὸ ἀγώνισμα πεζοῦ ἅμα καὶ ἱππέων. καλεῖται δὲ ἀποβατικὸς ἡνίοχος ὁ εἰς τοῦτο δηλονότι τὸ ἀγώνισμα ἐπιτήδειος. Lege omnino ἀνέβαινον. Sed & Dionyſius lib. 7 in fine, ubi ludos Circenſes, qui magni dicuntur, fuſe deſcribit: poſt pompam, inquit, certamina inchoabant. Primus locus erat quadrigis, bigis, & ſingulari equo, ut olim fiebat in Olympico agone, ſuoque etiam tempore factum ait Dionyſius. Addit deinde duo veterum Græcorum inſtituta adhuc à Romanis obſervari ſtudioſe, alterum ex illis ſunt trigæ, quarum uſus deſitus eſt in Græcia: Heroicis vero temporibus uſitatiſſimæ fuere, iiſque Græcos in præliis utentes Homerus inducit, δυσὶ γὰρ ἵπποις ἐζευγμένοις, ὃν τρόπον ζεύγνυται συνωρὶς, τρίτος παρείπετο σειραῖος, ὃν ἀπὸ τοῦ παρηωρῆσθαι καὶ συνεζεῦχθαι (lego μὴ συνεζεῦχθαι) παρήωρον ἐκάλουν οἱ παλαιοί. Alterum ex illis inſtitutis eſt vectorum, qui παραβάται vulgo, ἀποβάται ab Athen. dicuntur, ἕτερον δὲ παρ' ὀλίγαις ἔτι φυλαττόμενον πόλεσιν Ἑλληνίσιν ἐν ἱερουργίαις τισὶν ἀρχαϊκαῖς ὁ τῶν παρεμβεβηκότων τοῖς ἅρμασι δρόμος. ὅταν γὰρ τέλος αἱ τῶν ἱππέων (alii ἵππων) ἅμιλλαι λάβωσι, ἀποπηδῶντες ἀπὸ τῶν ἁρμάτων οἱ παροχούμενοι τοῖς ἡνιόχοις, οὓς οἱ ποιηταὶ μὲν παραβάτας, Ἀθηναῖοι δὲ ἀποβάτας καλοῦσι, τὸν σταδιαῖον ἁμιλλῶνται δρόμον αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους. Cum hoc inſigni loco comparandus eſt locus Livii lib. 44. *Mos erat tum nondum hac effuſione circi inducta beſtiis omnium gentium circum complendi, varia ſpectaculorum conquirere genera, nec ſemel quadrigis, ſemel deſultore miſſo, vix unius horæ tempus utrum-*

que circulum complebat. *Desultor* ad verbum est, qui ἀποβάτης Dionysio, sed *desultor* apud Rom. dupliciter sumitur, tam pro ἀποβάτης, de quo diximus, quam pro μεταβάτης, qui scilicet binos aut ternos aut quaternos equos transilit. Ut Florus de Teutobocho. Isidorus lib. 18 de Circo: *Desultores nominati, quod olim, prout quisque ad finem cursus venerat, desiliebat & currebat*: is est ἀποβάτης. *Sive quod de equo in equum transiliebat*: is est μεταβάτης: de quibus Livii locus intelligi potest. Hyginus: *unde & Romani institutum servant, cum desultorem mittunt* (vide Cassiod. lib. 3 ep. 51) *unus duos equos habet & pileum in capite, de equo in equum transilit, quod ille* (Pollux) *sua & fratris vice fungatur*. Vetus Epigramma: *Castoribus simpli rite dicantur equi*. Simpli equi sunt desultorii (seu singulares) Græcis κέλητες, latinis etiam *sellarii*, teste Suida. Vide Harpocr. in ἄμιππος. Singulatores tamen seu singulares equites differunt à desultoribus. Glossæ: *singulator* κέλης, & ita apud Dionysium, hîc, & Isidorum loco cit. distinguuntur. κέλητες tamen, cum de equis dicitur, tam de desultoriis quam de singularibus dicitur. Sed & de desultore κελητίζειν dixit Homerus ἰλ. ο & ibi Eustathius. Aliud sunt ἀναβάται, quorum meminit Pausanias Eliac. 1, ubi τὸν κάλπης δρόμον explanat. Plutarchus in Phocione: Φωκίων δὲ τῷ υἱῷ βουλομένῳ ἀγωνίσασθαι Παναθηναίοις, ἀποβάτην, ἐφῆκεν &c.

Pag. 62. Ἀποδέκτας.] Contra est Pollux p. 399, cui consentit Schol. Comici in Vespas. κωλακρέται δὲ καλοῦνται ὁ κατέχων τὰ χρήματα τῆς πόλεως, ὁ ταμίας τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων. νόμος δὲ ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσίας τοὺς ἱερέας λαμβάνειν, οἷον δέρματά εἰσι καὶ κωλαί. Ubi vides originem τῶν κωλακρετῶν ac derivationem nominis dari. Sane Colacretas dispensatores

fuisse

Andocidis πατρῷος dicitur à Lysia in orat. contra Andocidem.

Eutyphr.] Euthydemo 302.

Ἀπόμισθοι.] Dicuntur & ἔκμισθοι Hesychio, cui contrarium ἔμμισθοι Suidæ.

Pag. 65. Ἀπὸ μισθωμάτων ἔθυον.] Pag. 288. Dionysius Halicarn. de Romulo lib. 2 p. 82. διελὼν τὴν γῆν εἰς τριάκοντα κλήρους ἴσους, ἑκάστῃ φρατρίᾳ κλῆρον ἀπέδωκε ἕνα, ἐξελὼν τὴν ἀρκοῦσαν εἰς ἱερὰ καὶ τεμένη, τινὰ καὶ τῷ κοινῷ γῆν καταλιπών. *Templorum vectigalia* Tertullianus in Apologet. & de Idololat. appellat. Idem Dionysius lib. 3 p. 170. χωρὶς τῶν ἱερῶν κτημάτων, ἐξ ὧν αἱ θυσίαι τοῖς θεοῖς ἐγίνοντο, apud Albanos scilicet. Censorinus de die natali initio: *Itaque cum perceperant fruges, antequam vescerentur, diis libare instituerant, & cum agros atque urbes deorum munere possiderent, partem quandam templis sacellisque, ubi eos colerent, dicaverunt: quidam etiam pro cætera bona corporis valetudine crinem Deo sacrum pascebant.* Aristides Panathen. initio: χῶρός τις ἀνθρώπων ἴδιος ἐκ πάσης γῆς ἐξῃρημένος, ὥσπερ οἱ τῶν τεμένων ὅροι. Meminere & scriptores de limitibus agrorum.

Excedamus.] Falli videtur Didymus, qui ἀπὸ μισθωμάτων interpretatus est ex vectigalibus templorum. Neque enim merito reprehenderentur Athenienses ab Isocrate, quod ex reditibus templorum sacrificarent, quippe cum id recte fieri possit. Malim interpretari *ex locatione.* Videtur enim moris fuisse, ut Magistratus, hostias & sumptum omnem sacrificii locarent ei, qui minoris licitatus esset, quod vocamus *donné au rabais:* quod fieri in sanctissimis templis meritò indignatur Isocrates, cum in festis peregrinorum deorum, & sacrificia & epula magnificentissima fierent.

fuiſſe δικαςικȣ̃ μιϑȣ̃ docet Ariſtoph. p.483 in illo verſu, πλὴν κωλακρέτȣ γάλα πίνειν. i. τριώβολον δικαςικόν. & in Avibus p.611. τὴν λοιδορίαν, τὸν κωλακρέτην, τὰ τριώβολα. Ubi Schol. τὸν ταμίαν τῶν πολιτικῶν χρημάτων. Ἀριςοφάνης ὁ γραμματικὸς τȣ́τȣς ταμίας εἶναί φησι τȣ̃ δικαςικȣ̃ μιϑȣ̃. (Sic Heſychius,) ȣ̓ μόνον δὲ τȣ́τȣ τὴν ἐπιμέλειαν ἐποιȣ̃ντο, ὥς φησι, ἀλλὰ καὶ τὰ εἰς ϑεȣ̀ς ἀναλισκόμενα διὰ τȣ́των ἀνηλίσκετο. ὡς Ἀνδροτίων γράφει ȣ̔́τως. τοῖς δὲ ἰȣ̃σι &c. ut ſupra Mauſſacus retulit hac pagina, quibus adde; ταμίαι δὲ ἦσαν καὶ πρεςεςῶτες τῆς δημοσίας σιτήσεως. Quæ tamen ultima non puto eſſe Androtionis. Suidas ἀποδέκται. ἄρχοντες κληρωτοὶ δέκα τὸν ἀριϑμὸν κατὰ φυλὴν, οἵ τινες παρελάμβανον καὶ ἀπεδέχοντο (hinc nomen) τὰ γραμματεῖα τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ. εἶτα ἐζήτουν τὰ ὀφειλόμενα, καὶ τὰ ἀποδιδόμενα χρήματα σὺν τῇ βȣλῇ ἐμέριζον, εἰς ἃ χρὴ ἀναλίσκειν, καὶ γινομένης τῆς καταβολῆς τῶν ὀφειλομένων χρημάτων ἀπήλειφον τὰ γραμματεῖα δημόσια, quæ apud Etymol. quoque leguntur.

Ἀπὸ τῶν κωλῶν.] Ea eſt ſententia Florentis Chriſtiani in notis ad Ariſtoph. Veſpas, ex quo Mauſſacus hæc ad verbum tranſcripſit tacito autoris nomine. Sunt autem hæc veriſſima. Nam & Ariſtoph. in νεφέλαις p. 113. ἐκ τȣ̃ν τὰ νομιζόμενα σὺ τȣ́των λαμβάνεις. Scholiaſtes notat, τὸ δέρμα καὶ τὰς κωλᾶς, ἐπειδὴ νόμος ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τῆς ϑυσίας τὸν ἱερέα λαμβάνειν. ἄλλως. τὰ ἔϑιμα τῶν παρεχομένων τοῖς ἱερεῦσι δέρματα καὶ κῶλα. Etymolog. κωλακρέται οἱ τῶν δικαςηρίων ταμίαι, οἳ τὸ τριηραρχεῖν ἔταττον.

Νῶϊ ut docuerat Heraclides.] Νῶϊ pro *tunc* uſurpat Demoſth. pro corona non longe ab initio & pag. 139.

Pag. 63. Λυμαινόμενος.] ἴσ. λειαινόμενος. Non placet. Omnino ſcribe ἀπολυμαινόμενος, quo utitur Schol. Apollonii. Sed omnino nil mutandum eſt. Ἀποψῶν καὶ λυμαινόμενος eleganter Græci dicunt, præpoſitionem

Pag. 69. Ex Valerio l. 2 cap. 6.] Imo cap. 1, cujus verba sunt: *Age quid illud institutum Athenarum quam memorabile, quod convictus à patrono libertus ingratus jure libertatis exuitur.* In quo autem consisteret illud officium libertorum, docet Plato XI de legibus pag. 915.

Pag. 71. Δίκας π.] Lege δίκας τὰς π.

Pag. 72. Ἀπότιμημα.] De locatione prædiorum pupillarium locus est illustrissimus apud Isæum p. 54, ubi & ἀποτίμημα explicat quid sit. Exscribe omnino. Quo refero hæc ex Isæo: *ὧν γὰρ ἃ μὲν ὑπῆρχεν ἔξω τῶν ἀποτιμηθέντων καταλελειτουργηκότα, δανειζομένῳ δ' οὐδεὶς ἂν ἔδωκεν ἐπ' αὐτοῖς ἔτι πλέον οὐδέν. ἀποδεδωκότι τὰς μισθώσεις ἔχειν ἐμοὶ προσῆκον ἀναμφισβητήτως. οὗτοι τηλικαύτην δίκην λαχόντες, καὶ σφέτερα αὐτῶν εἶναι φάσκοντες ἐκώλυσαν μὲν ἐξ αὐτῶν ποιήσασθαι τὴν ἀποσκευήν.* Citat Dionysius in Isæo. Pollux lib. 8 de officio archontis: *ἐπιμελεῖται δὲ καὶ τῶν γυναικῶν, αἳ ἂν φανῶσι ἀπ' ἀνδρὸς τελευτῆς κύειν, καὶ τοὺς οἴκους ἐκμισθοῦν τῶν ὀρφανῶν.* Sigonius lib. 4 de rep. Athen. cap. 3 sic ea vertit: *idem curator erat mulierum, quæ post mariti mortem prægnates esse viderentur, & domos pupillorum exhaurire.* Magno errore.

Προῖκα ἀποδιδόναι.] Προῖκ' ἀποδοῦναι, Demosth. contra Spudiam in fine.

Pag. 74. Ἔθος καὶ νόμος ἄγραφος.] Artemidorus lib. 4 cap. 3. *τῶν ὄντων ἃ μὲν φύσει ἐστὶ, ἃ δὲ νενόμισται. τὰ μὲν οὖν φύσει δεῖ κρίνειν τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχειν. τῶν δὲ νενομισμένων,* &c. est *τὸ ἔθος. ἔστι δὲ ὥς ἡ φήμη λέγει, νόμος ἄγραφος.* Demosth. pro Ctesiph. Hierocles in tractatu, quales erga patriam esse oportet apud Stob. cap. 157. *οὐδὲν δ' ἧττον τῶν νόμων καὶ τὰ ἔτη φυλακτέον τά γε ὄντως πάτρια καὶ τάχα που πρεσβύτερα καὶ τῶν νόμων αὐτῶν. τὰ δὲ χθιζὰ καὶ πρωϊζὰ τὰ νῦν εἰς ἅπασαν εἰσηγμένα πόλιν οὔπω πάτρια ἡγητέον, καὶ τάχ'.*

καὶ τάχ' οὐδ' ἔτη τὸ σύνολον. εἶτα τὸ μὲν ἔτος ἄγραφός τις εἶναι βούλεται νόμος καλὸν ἐπιγεγραμμένος νομοθέτην τῶν γεγραμμένων ἁπάντων διαρέσησιν, ἴσως δέ τις καὶ τοῖς φύσει δικαίοις ἐγγὺς βάλλων. Concise & præclare vetus Schol. Sophoclis in Ajace Maſtigoph. p. 21 edit. H. Steph. νόμος ἐστὶν ἔγγραφος συνήθεια. συνήθεια δὲ ὁ ἄγραφος νόμος. Erant autem apud Athenienſes νόμοι ἄγραφοι, καθ' οὓς εἰσηγοῦνται Εὐμολπίδαι, quorum autor ignorabatur. Erant autem de impietate, ut docet Lyſias κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας pag. 103. Erant & νόμοι πάτριοι, quorum meminit Andocides περὶ μυστηρίων pag. 15, ubi eos conſcriptos fuiſſe in pilis docere videtur. Eorum meminit Demoſth. ſæpiſſime. Erant & νόμοι βασιλικοὶ, quorum meminit Xenophon in Oeconomico pag. 499. edictionis H. Steph. quibus non ſolum in maleficos pœnæ intendebantur, ſed & benefactis ſpondebantur præmia à Diis & hominibus. Eaſdem puto eſſe cum illis ſacris Eumolpidarum legibus, καὶ βασιλεὺς myſteriis præerat. Adde omnino Platonem lib. 7 legum p. 793.

Pag. 75. Pignora tradere ſolitum.] Si ita conveniſſet; alias non fiebat. Majoris tamen cautionis gratia aliquando à viris dos numerata in prædiis collocabatur. Cicero pro Cæcinna initio; *cum uteretur dote uxoris numerata, quo uxori eſſet res cautior, curavit, ut in eo fundo dos collocaretur.*

Pag. 76. Marito committebat.] Sic Demoſth. contra Onetorem prima, ἀλλὰ τῶν τοιούτων ἕνεκα καὶ γάμους ποιοῦμεν καὶ ἀναγκαίους παρακαλοῦμεν, ὅτι οὐ πάρεργον, ἀλλ' ἀδελφῶν καὶ θυγατέρων βίους ἐγχειρίζομεν. Ante dixit: οὐδ' ἂν εἷς πρὸς οὐδένα, τοιοῦτον συνάλλαγμα ποιούμενος, ἀμαρτύρως ἂν ἔπραξεν. Et poſt ἐγχειρίζομεν addit, ὑπὲρ ὧν τὰς ἀσφαλείας μάλιστα σκοποῦμεν. Conjunge cum eo loco & Plutarchi locum 4 Sympoſ. cap. 3.

Pag.

Pag. 77. τὴν ἐλευθέραν.] Lego τῶν ἐλευθέρων, vel potius τοῖς ἐλευθέροις, si cum συνηγωνισηκότες conjungas; quod si cum δοῦλοι, τῶν ἐλευθέρων legi potest. id est, servi, qui cum ingenuis strenue se in prælio gessere, nec tamen una cum ingenuis sepulti sunt. Nam in pugna ad Marathonem (in qua tum primum Athenienses servorum opera in bellis usi sunt) una cum Atheniensibus pugnavere Platæenses ac servi. Post victoriam Athenienses id antiquissimum habuerunt, ut suos cives, qui in bello ceciderant, sepelirent; sepultique sunt per tribus, ac singulis tribubus separata sunt monimenta, in quæ tribules inlati fuere. Sepulti sunt seorsum in Marathone Platæenses, ac seorsim servi, qui egregiam operam navaverant, ut docet Pausanias Atticis p. 24. In bello etiam Æginetico servi Ath. pugnarunt, & seorsum sepulti sunt. Pausanias pag. 22 initio. In prælio etiam navali ad Arginusas servi conscripti pugnaverunt, ut testis est Scholiastes Aristoph. in Ranis initio. Suidas in οἴμοι κακοδαίμων. τί γὰρ ἐγὼ οὐκ ἐναυμάχουν; Etymol. ἀπόταφον τὸν χωρὶς ταφέντα καὶ ἀλλαχῆ τοῦ τῶν ἄλλων νεκρῶν τάφου. οἱ δὲ τὸν ἀπεστερημένον τῶν προγονικῶν τάφων. Quin & post pugnam ad Chæroneam decretum scripsere Ath. τοὺς συμπολεμήσαντας οἰκέτας ἐλευθέρους εἶναι, teste Dione orat. 15. Plutarcho in Hyperide.

Pag. 78. Ἀπόφασιν.] Ἀπόφανσιν vulgati libri habent semper. ἀπογραφὴν vocat Libanius in argumento, & Demosth. ipse, ἀπεγραψάμην πρὸς τοὺς στρατηγοὺς ταύτην τὴν ἀπογραφὴν, qui & ἀπογράφειν bis usurpat in ea oratione pro ἀποφαίνειν.

Pag. 79. Ἀποφορᾶς.] Græci villas suas servis locabant, ut docet Plato 7 legum pag. 806. Ammonius: ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστι τὰ ὑπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις παρεχόμενα χρήματα, ἣν καὶ ἀναφορὰν καλοῦσι. Et mox:

ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστιν ὁ νῦν καλούμενος φόρος. Teles vetus autor περὶ αὐταρκείας apud Stobæum sermone 37. ὥσπερ οἰκέτης τὸν κύριον, ἐφ᾽ ἱερὸν καθίσας, δικαιολογεῖται, τί μοι μάχῃ; μή τί σοι κέκλοφα; οὐκ ἂν τὸ προσταττόμενον ὑπὸ σοῦ ποιῶ; οὐ τὴν ἀποφορὰν εὐτάκτως σοὶ φέρω; Locus illustris: nam εὐτάκτως intervalla certa pensionum denotat, τὸ διάστημα, Galli *terminos* vocamus inquilinorum & colonorum pensiones. Andocides περὶ μυστηρίων p. 7. ἔφη γὰρ εἶναι μὲν ἀνδράποδον οἱ ἐπὶ Λαυρείῳ, δεῖν δὲ κομίσασθαι ἀποφοράν. Eo etiam refer illa Teletis verba apud Stobæum 235. οἰκέται μὲν οἱ τυχόντες αὐτοὺς τρέφουσι, καὶ μισθὸν τελοῦσι τοῖς κυρίοις. ἐλεύθερος δὲ ἀνὴρ αὑτὸν τρέφειν οὐ δυνήσεται. Xenophon de rep. Athen. ὅπου γὰρ ναυτικὴ δύναμίς ἐστιν ἀπὸ χρημάτων, ἀνάγκη τοῖς ἀνδραπόδοις δουλεύειν, ἵνα λαμβάνων μὲν πράττῃ τὰς ἀποφοράς. Paulus lib. 3 sentent. tit. 8 de usufructu: *uxores vero eorum, qui mercedes præstare consuevere, neque instructionis neque instrumenti appellatione continentur.* Addit Suidas: καὶ ἀποφορὴ παρὰ Ἡροδότῳ ἡ τελουμένη παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις. Æschines p. 18. Artemidorus cap. 78 lib. 1, & lib. 3 cap. 41. Myron Prienensis lib. 2 Messeniacorum de Elotibus loquens. καὶ παραδόντες αὐτοῖς τὴν χώραν, ἔταξαν μοῖραν ἣν αὐτοῖς ἀνοίσουσιν ἀεί Laërtius in Cleanthe: καὶ ἐκέλευεν ὀβολὸν φέρειν ἀποφορᾶς. Quod autem ait Ammonius, eam dici vulgo ἀναφορὰν, testis sit Artemidorus lib. 1 cap. 33. δούλῳ δὲ ἐλευθερίαν προαγορεύει τὸ μηδένα ἔχειν ὀδόντα. ἢ γὰρ οὐ διδοὺς ἀναφορὰν ὥσπερ τοῖς ὀδοῦσι τροφὴν, ἢ οὐ λαμβάνων παρ᾽ ἄλλου τροφὰς, ὥσπερ οὐδὲ ὑπὸ τῶν ὀδόντων τρεφόμενος, πάντως ἔσται ἐλεύθερος. Menander apud Suidam in Ἀμφορεαφόρος.

Pag. 80. Manuscripti Ἀρχεστράτου.] Sic MS. Vaticanus, teste Meursio lib. 3 lect. Att. Dionysius Halic. vocat πρὸς Ἀρχέστρατον, ut idem notat.

Illud

Illud absolvere, sive ἀφεῖναι.] Imo & probare. Sic ἀποψηφίσασθαι νόμον pro probare legem à Leptine latam dixit Demosth. contra Leptinem in fine: cui opponit καταψηφίσασθαι ibidem. Est autem hæc oratio habita ἐν δικαστηρίῳ. Pro absolvere usurpat Demosth. ἐν τῷ κατὰ Μειδίου in fine.

Pag 81. Α᾽ποψηφίσασθαι condemnare.] Sic Dem. contra Neæram. εἰδότες οἶμαι οἱ γυναικὸς &c. ἀποψηφίζονται δ' οὖ παιδὸς, καὶ οὐκ ἐνέγραφον αὐτὸν εἰς σφᾶς αὐτούς. Suidas in ἀπεψηφίσατο. ἐπὶ τοῖς δήμοις ἀποψηφίσεις ἐγίνοντο τῶν γεγραμμένων μὲν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον. οὐκ ὄντων δὲ ἀστῶν, ἀλλὰ παρεγγεγραμμένων εἰς τὴν πολιτείαν, καὶ οὗτοι ἐλέγοντο ἀπεψηφισμένοι. ἐπειδὴ ψήφου περὶ αὐτῶν ἐπαχθείσης οὐκέτι μετεῖχον τῆς πολιτείας. Ὑπερείδης ἐν τῷ πρὸς Α᾽ριστογείτονα. ὅπως πρῶτον μὲν μυριάδας πλείους ἢ δεκαπέντε τοὺς ἐκ τῶν ἔργων τῶν ἀργυρείων καὶ τοὺς κατὰ τὴν ἄλλην χώραν. ἔπειτα τοὺς ὀφείλοντας τῷ δημοσίῳ καὶ τοὺς ἀτίμους καὶ τοὺς ἀπεψηφισμένους καὶ τοὺς ἀποίκους.

Τὸ ἀπρότων.] Autor Etymologici magni: ἀβρότων κοχλίων εἶδος, οἱ δὲ ἀκρίδων, αἵ τινες πολλαὶ γινόμεναι τοὺς καρποὺς διαφθείρουσιν, οἱ δὲ μελιττῶν. οἱ δὲ ἀπρότων φασὶν, ὅ ἐστιν ἀντὶ ληστῶν.

Pag. 82. Περὶ τῆς ἀποδόσεως.] Lege περὶ τῆς ἀπολ. id est, ἀπολογίας. quomodo ab Harpocr. laudatur alicubi, & a commentatore Hermogenis.

Α᾽ργὰς sed Α᾽γγάς.] Eustathius Ἰλιαδ. β p. 183. ἐν τῷ Παυσανίου λεξικῷ φέρεται. Α᾽ργειφόντης ὁ ὀφιοκτόνος· ἄργην γὰρ φησιν ἔνιοι τὸν ὄφιν καλοῦσι.

Pag. 84. Περὶ τοῦ Ε᾽ρατοσθένους Ἑρμοῦ.] Eratosthenes librum composuerat carmine, qui Ἑρμῆς dicebatur. laudat Pollux aliique. Plutarchus in libro, quod etiam mulier erudienda sit, apud Stobæum 235. Α᾽ρχύτας (non ille Pythagoræus) ἀναγνοὺς τὸν Ε᾽ρατοσθένους Ἑρμῆν,

τοῦτον ἐπήνεγκε τὸν στίχον. χρεὼ πάντ' ἐδίδαξε. τί δ' οὐ χρείω κεν ἀνδροι; καὶ τοῦτο. ὀρθοῦσι καὶ μᾶλλον ἐπωδίνουσι μεριμναί. Hiſtoriam omnem Mercurii complexus erat hoc carmine, teſte Didymo in ἰλ. ω initio.

Pag. 85. Demoſthenem in orat. contra Ariſtocratem.] Dem. contra Ariſtocr. φίλιππος οὗτοσί, εἰ ποθ' ὅτ' Ἀργαῖον κατάγοντας λαβὼν τῶν ὑμετέρων τινὰς πολιτῶν, ἀφῆκε μὲν αὐτοὺς, ἀπέδωκε δὲ πάντα, ὅσα ἀπωλέσαν, αὐτοῖς.

Pag. 86. Ἐπ' ἀστράβη ὀχούμενος.] Sed & Helladius Bezantinous in χρηστομαθ. apud Photium, ubi quid ſit ἀστράβη explicat, ait ἀστράβην non tantum eſſe mulam ſingularem, qua vehimur, ſed etiam τὸ κατασκεύασμα, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου λόγῳ. ἐπ' ἀστράβης ὀχούμενος ἀργυρᾶς. Alteram tamen lectionem agnoſcit Macrobius. Erat porro ἀστράβη beatiorum hominum, ut indicat Lyſias p. 159. Etymologus, ἀστράβη ἐπὶ σκεύους εἴρηται ξυλίνου &c. ut Heſychius. Gloſſæ, *aſtraba:* σανὶς, ὑποπόδιον. Iſidorus in Gloſſ. *Aſtraba, tabella, in qua pedes requieſcunt.* Demoſthenis ἀστράβην memorat Oribaſius de machinam. cap. 4. Euſtath. in ὀδυσσ. α p. 1410. ἀστράβη. ὃ σημαίνει σέλλαν καὶ σαγμάριον.

Pag. 88. Γραμματίδια dixerit.] Suidas γραμματεῖον & γραμματίδιον τὸ συμβόλαιον explicat, itemque in συμβόλαιον. Etymol. γραμματεῖον ait eſſe τὴν μικρὰν δέλτον. Sic ſæpiſſime Demoſth. Theophraſtus in charactere τῆς μικρολογίας uſurpat τὰς ἀργυροθήκας pro loculis. At vero γραμματεῖα pro loculis nuſquam legi, neque apud Atticos, neque porro apud alios, niſi Grammaticos. Porro quid ſibi vult apud Harpocr. τὰ δὲ ἄλλα, μαρτύρια. An vult dicere, τὰ δ' ἄλλα, ἐν οἷς μόνον γράφουσι, μαρτύρια καλοῦνται? An verba ſunt epitomaſtæ, qui notabat; quæ ſequuntur, ſunt teſtimonia ex variis autoribus petita?

Pag.

Pag. 89. Τόπος περὶ τὸν Εἰλισσόν] Hunc locum ita correxit Casaub. in not. ad Theophrasti charact. Autor Etymol. Ἀρδηττὸς τόπος ἐστὶν Ἀθήνησιν ἀπὸ Ἀρδήττου τινὸς ἥρωος, ὃς στασιάζοντας τοὺς Ἀθηναίους κατήντησεν ὅρκοις ὁμονοεῖν. ἐν τούτῳ οὖν τῷ χωρίῳ ὤμνυον οἱ δικασταὶ τὸν δικαστικὸν ὅρκον καὶ ἀρδήττους τοὺς ἐπιόρκους.

Pag. 90. Ἀρίστυλλος.] Hic est, qui perstringitur ab Aristoph. in Pluto, ut mollis & ἀῤῥητοποιὸς, de cujus ore impuro rursus loquitur in ἐκκλησιαζ. p. 743.

Pag. 91. Ex Myracillio.] Imperite Maussacus hæc vertit. Nam μειρακύλλιον est ὑποκοριστικῶς pro μειράκιον, *adolescentulus*. Demosth. adversus Midiam. ἡνίκα τὰς δίκας ἔλαχον τῶν πατρῴων τοῖς ἐπιτρόποις μειρακύλλιον ὢν κομιδῇ. Et contra Aristocr. in fine: ὁ δὲ Κερσοβλέπτης ὁ νυνὶ βασιλεύων μειρακύλλιον ἦν. Et alibi sæpissime legitur. Sed hunc errorem deprehendit & emendavit Maussacus in Appendice ad notas Harpocrat. ubi & locum Æschinis de Aristione laudat.

Λυδίας παρὰ Ὕλλῳ πλησίον.] Lege Εὐβοίας παράλιον ex Harpocr. in αἰθιόπ. Lucianus in δὶς κατηγορ. p. 284. εἰς τὸ Αἰθιόπιον dicit, locum Athenis innuens.

Pag. 92. Etymol] In v. σκολιά.

Ἀσπονδοποιοῦ.] Lege ἀσπιδοποιοῦ ex Polluce pag... Cæterum hic errat Maussacus. Neque enim dicit Pollux Lysiam scripsisse decreta. Porro Lysias officinam scutariam, seu mavis, clypeariam alebat, unde ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθ. 700 clypeos sibi à 30 tyrannis ereptos esse dicit per vim atque injuriam, tum, cum fratrem polemarchum indemnatum occiderunt, domum utriusque exhausere. Legendum autem hoc loco, Craterus decretorum autor. Is enim inter cætera retulerat & decretum Atheniensium, quo virgines, antequam nuberent, ἀρκτεύειν jubebantur. Ejus decreti meminit Suidas

in ἄρκτος. Poſtquam enim urſam manſuem Dianæ ſacram interfectam eſſe à juvenibus quibuſdam retulit, ob idque iratam Deam Athenienſibus luem immiſiſſe (hanc hiſtoriam refert Euſtathius in 2 Iliad. pag. 331 ex Pauſaniæ lexico. ait Embarum quendam (ut videtur) Theſſalum Munychiæ Dianæ templum poſuiſſe, in quo cum urſa quædam ab Athen. eſſet occiſa, Deam Athenienſibus peſtem immiſiſſe; qua tum demum liberatum iri oraculo reſponſum eſt, ſi Dianæ quis filiam immolaret. Embarus facturum ſe id recepit, modo ſacerdotium Dianæ ſibi ac poſteris perpetuum traderetur. Itaque cum filiam ornaſſet, eam quidem in adyto occultavit, capram vero ornatam ejus loco mactavit. Unde adagium ἔμβαρος εἶ.) ſubjicit tandem juſſum oraculi καὶ ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκτεύσειε τῇ θεῷ. Verba habet Caſtellanus in βραυρωνία. Etymologus: δεκατεύειν λέγεται καὶ τὸ ἀρκτεύειν, ἐπειδὴ ἐθεράπευον τὴν Ἄρτεμιν αἱ παρθένοι περὶ τὸν δεκαετῆ χρόνον οὖσαι.

Pag. 93. Ἀρκτοῦρος] Schol. Apollonii lib. 2 p. 117. ἔστι δὲ ὁ ἀρκτοῦρος ἀστὴρ ἐπὶ τῆς ζώνης τοῦ ἀρκτοφύλακος. At Proclus in Heſiodi operum 2 p. 128 ait. Ἀρκτοῦρος ὁ τοῦ ἀρκτοφύλακος ἀστὴρ, ὁ μεταξὺ τῶν σκελῶν αὐτοῦ ἀνατέλλων. ὁ δὲ αὐτὸς ἀρκτοφύλαξ καλεῖται καὶ Βοώτης.

Pag. 94. Ἀρχοί.] Imo ταγοὶ teſte Xenoph. non ſemel. Dionyſius Halic. lib. 5 in fine. Θετταλοὶ μὲν γὰρ ἀρχοὺς, Λακεδαιμόνιοι ἁρμοστὰς καλοῦντες. &c. ταγοὶ apud Theſſalos teſte Homero ἰλ. ψ.

Pag 95. Ἐπισκόποις ſive φύλαξι.] Vide Harpocr. in ἐπίσκοποι. Ariſtoph. in Avibus p. 590. ἐπίσκοπος ἥκω δεῦρο τῷ κυάμῳ λαχὼν εἰς τὰς Νεφελοκοκκυγίας. Schol. πλάττει καινὴν ἀρχήν. οὐ γὰρ ἦν Ἀθήνησι. ἄλλως. οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἐπισκέψασθαι τὰ παρ' ἑκά-

στοις

γοις πεμπόμενοι, ἐπίσκοποι καὶ φύλακες ἐκαλοῦντο, οὓς οἱ Λάκωνες ἁρμοστὰς ἔλεγον. Quod ad φύλακας attinet, non alienum est, quod scribit Plutarchus in Solone: ἃ δ᾽ οὖν οἱ νεώτεροι τοὺς Ἀθηναίους λέγουσι τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπικαλύπτοντας ἀστείως ὑποκορίζεσθαι, τὰς μὲν πόρνας ἑταίρας, τοὺς δὲ φόρους συντάξεις, φυλακὰς δὲ τὰς φρουρὰς τῆς πόλεων, οἴκημα δὲ τὸ δεσμωτήριον καλοῦντας.

Pag. 96. Altera de qua Demosthenes.] Hæc Artemisia in funere mariti agones celebravit Olymp. 103, quibus certavit Isocrates, & de laudibus Mausoli orationem habuit. Gellius. Plutarchus in ejus vita. De serie generis Ecatomni Strabo lib. 14 sic scribit: *Ecatomno Cariæ regulo filii tres fuere, Mausolus, Idrieus & Pexodarus: filiæ duæ, Artemisia atque Ada. Mausolo natu maximo soror Artemisia nupsit, ac defuncto viro absque liberis, ipsa ex testamento regnum tenuit: paulo post præ dolore, quem ex viri fratrisque obitu conceperat, contabuit. Cui successit Idrieus, qui sororem Adam in matrimonio habebat. Is moriens Adæ regnum testamento reliquit. Sed Pexodarus statim eam ejecit, ac Persam quendam satrapam vocavit. Is ubi accessit, accepta in matrimonium Ada Pexodari f. quam ex Aphneide quadam muliere susceperat Pexodarus, res Cariæ pro imperio administrabat. Verum Ada Hecatomni f. non multo post ope Alexandri magni, qui in Persas erat profectus, in totius Cariæ regnum restituta est.* Hæc Strabo. Hic Satrapes Persa Pexodari gener. Orontobates dicebatur, teste Arriano lib. 1, ubi & licuisse scribit ex moribus institutisque Cariæ sorores in matrimonio habere. Plutarchus in Alexandro initio, Pexodorum eum Cariæ dynastam appellat, cujus filiam, Adam scilicet, Philippus Macedo ab Pexodoro petie-

petierat, ut Aridæo fratri uxor esset. Itaque apud Isocratem in Philipp. p. 201 per fratrem Idriei Mausolum intelligo. Porro notandum Isocratem, qui in funere Mausoli orationem habuisse dicitur, non esse Isocratem Ath. rhetorem, sed Apolloniatem ejus discipulum, teste Suida in Ἰσοκράτης & in Θεοδέκτης. Vide Gellium lib. x cap. 18. Hæc est series regum Cariæ. Lygdamis, Artemisia Lygdamidis f. Pisindelis Artemisiæ f. Lygdamis Pisindelidis f. à quo Herodotus pulsus in exilium, qui cum tandem in patriam redisset, Lygdamidem tyrannide ejecit, teste Suida in Ἡρόδοτος. Mox Ecatomnus &c.

Pag. 97. Ἀρχαίως.] Scholiastes Æschyli in Prometh. vincto p. 23. ἀρχαῖα λέγονται τὰ μωρὰ, διότι οἱ ἀρχαῖοι πιστοὶ ἦσαν ἀπλούστατοι καὶ εὐήθεις, ἢ ὅτι οἱ γέροντες οἱ ἔξωροι πιστοί εἰσι. Primum rectius est. Vide Etymol. in ἀρχαίως. Sic Dio in orat. 12 Olympica, ἀλλ' ἤ πως σφόδρα γελοῖοι καὶ ἀρχαιονδόξωμεν εἶναι.

Pag. 98. Aristotele &c.] Imo locus Aristotelis est in lib. 5 Moralium Nicomachiorum, quem vide.

Pag. 100. Præbuit hoc forte.] Imo prior Aristoteles Isocratis famæ obtrectaverat, ut docet Dionysius in ejus vita, ut in hoc etiam à magistro Platone discederet, cujus Platonis aut Socratis illustre judicium de ingenio atque indole Isocratis extat. Sed Cephisodorus discipulus apologiam conscripsit, quam mirabilem esse prædicat Dionysius Halicarn. in Isocratis vita, quem omnino vide. Sunt enim præclara. Quin & Cephisodorum vocat, sicut & Themistius pag. 105. Athenæus autem lib. 2 Cephisodotum nominat, & 4 libros κατὰ Ἀριστοτέλους scripsisse ait, sed lib. 8 eum Cephisodorum vocat.

Pag. 101. Σημεῖα &c.] Ex Ammonio habet hæc.

De

De Antiphonte illo technicographo loquitur Hermogenes. σημεῖα pro sigillis apud Aristoph. in Vespis, κόγχη τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ. Apud eundem in Equitibus sumitur pro effigie, quæ est in signo. Locum notavi ad ταμίαις.

Pag. 103. Κολάζοντος.] Σχολάζοντος. & sic conjicit Maussacus in Appendice. Cæterum ejus dialogi, qui inscribebatur Ἀσπασία, argumentum refert Cicero lib. 1 Rhetor. locum adscribe.

Pag. 104. Ἄστιχθον.] Etymolog. ἄστικτον, οὕτως οἱ Ἀττικοὶ ἐκάλουν τὸ ἐλεύθερον χωρίον καὶ μὴ ὑποκείμενον χρήσῃ. εἴρηται δὲ, ὅτι τοῖς ὑποκειμένοις χρέεσι χωρίοις εἰώθασιν ἐγκαταπηγνύειν στήλην, ἣν ἐκάλουν ὅρον, ἐν ᾗ ἐκεχάρακτο τὸ χρέος καὶ ὁ χρήστης, ἵνα μὴ πλανηθεὶς ἕτερος ὡς ἐπὶ καθαρῷ αὐτῷ δανείσῃ. Et in ὅρος: σανίδιον ἐπιτιθέμενον ταῖς οἰκίαις καὶ τοῖς χωρίοις ἐκείνοις πηγνύμενον τοῖς ἐνεχυριαζομένοις, πρὸς ἃ ὀφείλουσιν οἱ δεσπόται. Solon apud Plutarch. & Aristidem rhetorem gloriatur, ὅρους ἀνεῖλον πανταχοῦ πεπηγότας.

Pag. 105. Ἀστυνόμοι.] Strabo lib. 15 de Indis, τῶν δ' ἀρχόντων οἱ μέν εἰσιν ἀγορανόμοι, οἱ δ' ἀστυνόμοι, & utrorumque munus describit, inter cætera ἀστυνόμοις μέτρων μέλει καὶ τῶν ὡραίων, ὅπως ἀπὸ συστήμου πωλοῖντο. Vide Platonem de legibus 6 p. 763, 779. Aristotelem Polit. 7 & leg. unicam D. de via publica lib. 43. Porro ἀστυνόμοι erant plebeji magistratus & viles, nec eundem bis ἀστυνόμον esse licebat. Demosth. in 64 procemio: δεινότατοι γὰρ ἐστ' ἀφελέσθαι, ὅσα ὑμῖν ὑπάρχει καὶ νόμους περὶ τούτων θεῖναι, ἄν τις ἀστυνομήσῃ δὶς, ἢ τὰ τοιαῦτα· στρατηγεῖν δ' ἀεὶ τοὺς αὐτοὺς ἐᾶν, καὶ τὸ μὲν τοὺς ἐπὶ πράξεων ὄντας, ἴσως ἔχει πρόφασιν. τὸ δὲ, τοὺς ἄλλους, οἳ ποιοῦσι μὲν οὐδὲν, χώραν δ' ἀτέλεστον ἔχουσιν, αὕτη τετελεσμένη μωρία. Dionysius lib. 6 post discessionem plebis in sacrum montem, creatos esse trib. plebis ait pag. 411. post creatis trib plebeji ἐδεήθησαν ἐπὶ τῆς

βουλῆς ἐπιτρέψαι σφίσι ἄνδρας ἐκ τῶν δημοτικῶν δύο καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἀποδεικνύναι, τοὺς ὑπηρετήσοντας τοῖς δημάρχοις, ὅσων ἂν δέωνται) καὶ δίκας ἃς ἂν ἐπιτρέψωνται κρινοῦντας, ἱερῶν τε καὶ δημοσίων τόπων καὶ κατ' ἀγορὰν εὐετηρίας ἐπιμελησομένους. Mox: ἀποδεικνύουσιν ἄνδρας, οὓς ὑπηρέτας τῶν δημάρχων καὶ συνάρχοντας καὶ δικαστὰς ἐκάλουν. νῦν μέν τοι κατὰ τὴν ἐπιχώριον γλῶτταν ἀφ' ἑνὸς, ὧν πράττουσιν, ἔργων, ἱερῶν τόπων ἐπιμεληταὶ καλοῦνται, καὶ τὴν ἐξουσίαν ὑπηρετικὴν ἑτέρων ἔχουσιν ὡς πρότερον. ἐπιτέτραπται δὲ αὐτοῖς πολλὰ καὶ μεγάλα καὶ σχεδὸν ἐοίκασι πῶς κατὰ τὰ πλεῖστα τοῖς παρ' Ἕλλησιν ἀγορανόμοις. De Agoranomis Lysias p. 156, in fine. Artemidorus lib. 2 cap. 31. ἀγορανομεῖν δὲ τοῖς ἐπὶ ἰατρικὴν ὁρμῶσι συμφέρει, καὶ μάλιστα τοῖς διαιτωμένοις, διὰ τὸ τροφῆς τὸν ἀγορανόμον προνοεῖσθαι.

Pag. 106. Sed & præterea.] Ibidem ait: ἔστι δ' ἀγορανόμος ὁ ἐπόπτης τῶν ὠνίων τῆς ἀγορᾶς.

Ἀστυνόμος qui logista.] Schol. Aristoph. in Acharn. ad illud ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι τρεῖς τοὺς λαχόντας τοὺς δ' ἱμάντας ἐκ λεπρέων, ait ἀγορανόμους δὲ οὓς λογιστὰς καλοῦμεν.

Pag. 109. Ὁμολογίαι γὰρ αἱ συνθῆκαι.] Imo ὁμολογίαι sunt pacta nuda scriptis non comprehensa: at συνθῆκαι sunt conventiones scripto comprehensæ, quæ & deponi apud sequestrem solebant, ut testatur Demosth. non semel. Sic ὁμολογηθέντα & γραφέντα distinguit Isæus p. 48 in fine. ὁμολογίαι ex legibus Atticis p. 28, quod in 12 tabulas translatum. Sic enim Cicero 3 de officiis 16. *Nam cum ex* XII *tabb. satis esset cautum ea præstari, quæ essent lingua nuncupata, quæ qui inficiatus esset, dupli pœnam subiret, à Jureconsultis etiam reticentiæ pœna est constituta.* τὰ ὁμολογηθέντα. Tamen συνθήκας, ὁμολογίας & ὑποσχέσεις pro eodem sumit Dionysius Halic.

lib. 2

lib. 2 p. 106, ubi de Tarpeia. Ὁμολογίας & συνθήκας pro una eademque re usurpat Isocrates in Panegyr. in fine p. 150.

Pag. 111. Ἀτεχνῶς.] Schol. Aristoph. in Plutum de hac voce ait, ὁ γὰρ τόνος διαστέλλει τὸ σημαινόμενον. Et mox: ἐὰν δέ τις παρὰ τὴν τέχνην λέγῃ ἢ πράττῃ τι, οὐκ ἔστι περισπωμένως, ἀλλὰ βαρυτόνως. ἀτέχνως ποιεῖς.

Pag. 113. Χιωνίτου.] Etymol. in ἅττα. χρονικὸν αὐτὸ παραλαμβάνει. Etymol. ἄσσ' ἐθέλησθα. Φησὶν Ἀρίσταρχος τρία σημαίνειν τὴν λέξιν, τινὰ, ἄτινα, ὅσα, καὶ ἀεὶ ψιλοῦται. δασύνεται δὲ, ὅτι δηλοῖ τὸ ἄτινα. καὶ ἔστι κατὰ Ἡρωδιανὸν δύο μέρη λόγου, τὸ α ἄρθρον, καὶ τὸ σα, ὅ ἐστι Μεγαρικὸν, δηλοῦν τὸ τινὰ, καὶ ἡ παραλήγουσα, φησὶ, δασύνεται. Idem habet Eustathius in scholiis ad illud acroteleutium ex Homeri Il. α pag. 148.

Pag. 114. Πηνίκ' ἄττα.] Sic idem Aristoph. in Avibus p. 610, ubi Prometheus dicit ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς. Pisthetærus πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο. Prometheus: ἐξ οὗπερ ὑμεῖς ᾠκίσατε τὸν ἀέρα. Ubi Scholiastes notat, ὅτι οὐκ Ἀττικὸν τὸ, πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο, οὐδ' ἀρχαϊκὸν, οὐδ' ἀκριβές. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ πότε δῆτα. παρέλκει δὲ τὸ ἄττα νῦν. ἀλόγως γὰρ κεῖται. οὔτε γὰρ τὸ, τινα, σημαίνει, οὔτε τὸ, ἄτινα. οὐδὲν γὰρ τούτων ἁρμόζει τῷ πηνίκα. Vide Ammonium in ἅττα. Suidas in ἄσσα, ὅτι σημαίνει ὅσα καὶ ἄτινα, δασύνεται, τῶν ἄσσα θυμῷ καὶ διὰ μνήμης ἔχω. ὅτι δὲ τὸ τινα, ψιλοῦται. ἄσσα γελωτοποιεῖν. Sic Ammonius & in indice eorum verborum, quæ accentu variant significata.

Ut habent vulgo Demosthenis.] Locus Demosth. pag. 156. καὶ βοῶν εὐοῖ σαβοῖ καὶ ἐπορχούμενος ὕης ἄττης. Quid sit ἄττης, omnes sciunt; sed quid ὕης, non ita vulgo notum est. Suidas ex vetere Grammatico, ὕης, ὕου, ἐπίθετον Διονύσου ὡς Κλείδημος. ἐπειδή φησιν ἐπιτελοῦμεν τὰς θυσίας αὐτῷ, καθ' ὃν ὁ θεὸς ὕει χρόνον. ὁ δὲ Φερεκύδης τὴν Σεμέ-

Σεμέλην ὕην λέγεσθαι, καὶ τὰς τοῦ Διονύσου τροφὰς ὑάδας. Α'ριστοφάνης δὲ συγκαταλέγει ξενικοῖς θεοῖς τὸν ὕην. Hesychius: ὑὸς σαβάζιος. ὕη Σεμέλη ἀπὸ τῆς ὑήσεως καὶ γῆ δειλέ. ὗος ζεὺς ὄμβριος. Quin etiam hoc loco ἄτης est epithetum Bacchi. Etymolog. ἄτης ὁ Διόνυσος ἐπιθετικῶς ἀπὸ τῆς γινομένης ἐκ τῶν πιτάνων εἰς αὐτὸν ἄτης καὶ φθορᾶς. Male ergo Harpocrat. Eadem, quæ Suidas, habet Etymologus in ὕης, additque, ἢ ὅτι ὕσεν ὁ θεὸς ἐπὶ τὴν γένησιν αὐτοῦ. Eustathius in ἀπαδομίαν ἰλ. σ p. 1155 hyadas à Baccho, qui hyes est, deducit. ὕης γὰρ ἐπίκλησις, τοῦ σαβαζίου. Theon in Aratum. ὕης δὲ ὁ Διόνυσος. Εὐφορίων. ὕη ταυροκέρωτι Διωνύσῳ κοτέουσα. Meminit & Arati interpres, qui thyadas à Baccho, qui hyes est, dictas ait. Clemens tamen in Protreptico pag. 6, δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἀπεικότως τὸν Διόνυσόν τινες Ἄττιν προσαγορεύεσθαι θέλουσι αἰδοίων ἐστερημένον.

Pag. 115. Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν δευτέρῳ περὶ πλετῆς.] Apud Etymolog. in βρετόμαρτις Νεάνθης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ πλετῶν.

Pag. 116. Α'ττικὰ γράμματα adeo.] Dionysius Halic. in epist. ad Ælium Tuberonem de antiquissimis historicis, Cadmo Milesio & Democle Phygelensi & Eudemo Pario & aliis loquens, ὁμοίας, inquit, ἔσχον ἅπαντες ὡς ἐπίπολυ προαιρέσεις οἵ τε τὴν Ἰάδα προελόμενοι διάλεκτον τὴν γε τοῖς τότε χρόνοις μάλιστα ἀνθοῦσαν καὶ οἱ τὴν ἀρχαίαν Α'τθίδα μικράς τινας ἔχουσαν διαφορὰς πρὸς τὴν Ἰάδα. Ubi non de literis loquitur, sed de dictione. Iones γράμμα dicebant, non γάμμα, & μῶ non μῦ teste Eustathio ἰλ. γ.

Α'ττικὰ γράμματα, &c.] Α'ττικοῖς γράμμασι pro παλαιοῖς dixit Pausanias Atticis pag. 2, quibus usi Attici jam inde à Cecrope ad Euclidem magistratum, ut infra notat Suidas & Scholiastes Euripidis in Phœnissis. Euclide autem magistratu cœperunt Athenienses Ionicis uti literis,

teris, quod eis suasisse dicitur Archinus Ath. Is est Archinus ex pago Cœla oriundus, unus ex principibus, qui Phylam castellum occupavere, ac populum in urbem reduxere. Ejus meminit Demosth. περὶ παραπρ. & contra Timocratem, Æschines contra Ctesiph. & Andocides de mysteriis, & Plutarchus in libro, utrum Athen. armis an literis præst. Ionicæ autem literæ sunt illæ vulgares, quibus hodie utimur 24 teste Plinio lib. 7, non minusculæ illæ, quibus vulgo utimur: (eæ enim non ita antiquæ,) sed capitales ut in columnis. Atticæ quæ aut quot fuerint, nemo affirmare potest. Errant enim, qui 16 duntaxat fuisse putant à Cadmo inventas: non enim confundenda sunt Καδμαῖα γράμματα cum Atticis: fuerunt enim minimum 18, quas Aristoteles apud Plinium lib. citato memorat. Zetzes in Chil. 16 literas primo, deinde 19, tum 24 factas ait. 16 sunt illæ Phœniciæ, 19 seu 18 Atticæ, addito z & φ, & si 19 vis, η: quod & aspirationis & literæ fungitur vicem. Fallor tamen. η longum a Simonide inventum est. aut θ igitur aut χ à Palamede inventæ. In columna Herodis Attici, quæ in hortis Farnesianis est literis Atticis scripta, hæ sunt literæ: A ᴧ D E H. Pro aspiratione H est positum O I K L M N O ᴨ R S T V † quod est XI. Quibus adde B, quod constat in usu fuisse. Porro Athenienses etiam ante Euclidis magistratum, qui est annus 2 Olymp. 94, Ionicis literis usos esse comperio. Euripides enim, quem tribus annis ante Euclidis magistratum fato cessisse constat, in fabula Theseo hominem inducit literarum expertem, qui Thesei nomen his prorsus literis Θ H C E V C expressum fuisse dicit. Callias quoque Atheniensis comicus Strattide paulo antiquior in Grammatico sive Grammatica Ionicum alphabetum 24 literarum exponit, ut patet ex fragmento illius fa-

bulæ, quod refert Athenæus lib. x in fine, qui eum Calliam Euripide anteriorem & Sophocle esse scribit. Igitur literæ Ionicæ ab Atheniensibus in privatum usum receptæ, & à Grammaticis expositæ etiam ante Euclidis magistratum videntur, sed publice nondum admissæ erant. Decreta enim ac leges & fœdera Atticis literis adhuc scribebantur, donec Archinus magistratu Euclide Atheniensibus persuasit ut Ionicis literis publice etiam in actis uterentur.

Pag. 117. Ἀρχίνου δὲ &c.] Scribe, ut legitur in vulgatis Suidæ libris, Ἀρχίνους ὁ Ἀθηναίου ἐπὶ ἄρχ. Εὐκλείδου. τοὺς δὲ Βαβυλωνίους. Emendo τοὺς δὲ Σαμίους. Andronis hæc verba sunt; & ni ita legamus, nullus est sensus. Βαβυλωνίους tamen retinet Apostolius, qui ex Suida αὐτολεξεὶ hæc descripsit. In quo legitur Ἀρχῖνος, non vero Ἀρχίνους. Ἀρχίνος quis fuerit alibi notavi. τοὺς δὲ Βαβυλωνίους rectum est; id est, comœdiam, quæ dicitur Babylonii, docuit Aristophanes. ex ea comœdia sunt illa verba Σαμίων ὁ δῆμος, ad quæ Suidas commentatur. Aliter eum versum explicat Plutarchus in Pericle.

Καὶ ἐπὶ Εὐκλέους.] Κα in vulgatis, sed in Apostolio καὶ ἐπικλέους κ legitur.

Aristogiton.] Pollux p. 241. Ἀριστογείτων δὲ ὁ Κυδιμάχου κύων διὰ τὴν τόλμαν ἐκαλεῖτο. Et κύων diserte appellatur à Demosthene in oratione contra Aristogit. Hic est, cujus meminit Plutarchus in Phocione initio, quique Hyperidem accusavit παρανόμων, teste Demosth. & Plutarcho in Hyperide. Contra hunc Aristogit. extat oratio Dinarchi, qui aurum ab Harpalo acceperat, ubi & Cydimachi filius dicitur.

Pag. 118. Περὶ αὐτοληκύθων.] Laërtius in Zenone pag. 442. ποιήσας δέ ποτε κοῖλον ἐπίθημα τῇ ληκύθῳ περιέφερε νόμισμα λύσιν ἑτοίμην τῶν ἀναγκαίων ἵν' ἔχοι Κράτης ὁ

διδά-

διδάσκαλος. Latini ſimpliciter ampullam vertunt, ut videre eſt multis exemplis apud Victorium cap. ult. lib. 1 Var. ubi olcariam intellige, quod tamen Victorius non vidit. Hujuſmodi ampullæ, ſed fictilis exemplum proponit Laur. Pignorius in libello de ſervis pag. 46. Etymol γῦτος ληκύθου εἶδος. Latinum eſt. *Guttum* ληκύθιον παρὰ ἰκβεναλίῳ in Gloſſario. Etymologus: αὐτολήκυθος ὁ πένης ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῖς τὰς ληκύθους φέρειν εἰς τὰ βαλανεῖα, οἱ δὲ, ἄσωτοι. παρὰ τὰς συμβολὰς ἐν τῇ ληκύθῳ ἔχειν καὶ περιφέρειν εἰς τὰ συμπόσια, ἢ ὡς αὐτὸ τὸ λήκυθον μόνον ἔχοντες.

Pag. 120. Αὐτολήκυθοι.] Eodem ſenſu μονολήκυθος quidam dicitur in epigrammate Poſidippi apud Athenæum lib. x initio. Polyænus lib. 8 de Scipione: προσέταξε δὲ ἀποπέμψασθαι καινὰς τραπέζας, ἐκπώματα καὶ σκεύη πάντα, πλὴν χύτρας καὶ ὀβελίσκου καὶ ποτηρίου. ἀργυροῦν δὲ ἔκπωμα μὴ ἔχειν πλέον δικοτύλου, καὶ λούεσθαι μηδένα. τῶν δὲ ἀλειφομένων ἕκαστον τρίβειν ἑαυτὸν, τὰ γὰρ ὑποζύγια δεῖσθαι τοῦ τριβόντων. Lecythum veteres zonæ appenſam geſtabant. Vetus autor apud Suidam in ληκύθιον. εἶχε δὲ καὶ ἐν τῇ ζώνῃ ληκύθιον παρηρτημένον, ἐν ᾧ τὸ φάρμακον ἦν τὸ θανάσιμον. Deſcribit Apulejus in Floridis, quam magno quoque inceptu prædicavit fabricatam ſemet ipſi ampullam oleariam, quam geſtabat lenticulari forma, tereti ambitu, preſſula rotunditate. Erant & argenteæ teſte Athenæo.

Ὁ κατ' Αὐτολύκου.] Meminit hujus orationis Plutarchus in Lycurgi rhetoris vita, ſed quia locus corruptus eſt, hic proponam: εἶπε δὲ καὶ περὶ ἱερῶν πολλάκις. (Suidas, περὶ ἱερείας & περὶ ἱερωσύνης enumerat) γραψάμενος Αὐτόλυκον τὸν Ἀρεοπαγίτην καὶ Λυσικλέα τὸν στρατηγὸν, (fragmentum ejus orationis profert Diodorus Siculus,) καὶ Δημάδην τὸν Δημέου καὶ Μενέσαιχμον καὶ πάντας εἷλε. ἐκρινε δὲ καὶ Δίφιλον.

Mox:

Mox: ὁ δὲ Ἀθηναίας Ἀριστογείτονα καὶ Κλεωκράτην, καὶ Αὐτόλυκον δειλείας. lege. ὁ δὲ Ἀθηναίας Ἀριστογείτονα. (ſunt enim ejuſdem argumenti, cum eis orationibus quas habemus Demoſth. contra Ariſtogit. ἐνδείξεως) καὶ Λεωκράτην καὶ Αὐτόλυκον δειλίας. Actio ſic dicta. En ut argumentum idem fere ſit omnino cum contra Autolycum & Leocratem, quod autor prologi dixit.

Αὐτόλυκον Σατυρικόν.] Autolycus, quo nomine dramata fuere Eupolidis & Euripidis, non eſt ille, contra quem ſcripſit Lycurgus: nam longe recentior eſt Lycurgus his poëtis. Sed eſt ille Autolycus Mercurii filius furaciſſimus furis patris filius, & Diomedes Grammaticus in ſatyrico dramate perſonas ridiculas fuiſſe ait Autolycum & Burrhiam. Autolycus autem is, cujus nomine Eupolis comœdiam ſcripſit, eſt Autolycus pancratiaſta, teſte Athenæo lib. 5, magiſtratu Athenis Ariſtione, qui eſt ann. 4 Olymp. 89. Diomedes lib. 3. *In ſatyrica fere ſatyrorum perſonæ inducuntur, aut ſi quæ ſunt ſimiles ſatyris, Autolycus, Burris.* Caſaubonus *Buſiris* legebat. Ego *Burrias*, Πυῤῥίας. Terentius Scaurus de orthogr. *Græci πυῤῥίαν, noſtri Burrhiam.* De Eurypidis Autolyco Tzetzes Chil. 8 hiſt. 22, ubi poſtquam de ejus furtis dixit, ἐν Αὐτολύκῳ ait dramati σατυρικῷ τὰ πάντα ὁ Εὐριπίδης ἀκριβῶς τὰ περὶ τούτου γράφει.

Pag. 121. Ὀδῷ.] Lege οὐδῷ.] Sic Pollux.

Δι' ἑτέρου.] Sic legitur apud Suidam.

Pag. 123. Αὐτοδικεῖν.] Ita Suidas. αὐτοδικεῖν, ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τις δικάζηται, καὶ αὐτομαχῇ, καὶ αὐτοδοκεῖν Δείναρχος &c. ut Harpocr.

Αὐτοκλέους.] Autocles Tolmæi filius memoratur a Plutarcho in Nicia & à Xenoph.

Ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκώς.] Clemens Alexandr. ſtrom. 4.

τὰ ὅμοια

τὰ ὅμοια λέγει καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκὼς ἐπὶ τῶν Δαναοῦ θυγατέρων ὧδε

Καὶ τότ' ἄρ' ὡπλίζοντο θοῶς Δαναοῖο θύγατρες
Πρόσθεν ἐϋρρεῖος ποταμοῦ Νείλοιο ἄνακτος.

Unde patet poëma Epicum fuisse de expeditione Danai.

Pag. 124. Ἀφανῆ καὶ φανερὰν οὐσίαν.] Arist. in ἐκκλησιαζ. p. 741. ἀργύριον δὲ καὶ δαρεικοὺς ἀφανῆ πλοῦτον. Suidas in οὐσία φανερὰ καὶ ἀφανής. Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Φερενίκου (an ea πρὸς Ἱπποθέρσην vocatur hic?) εἰ μὲν γὰρ ἀγροὺς κατέλιπεν Ἀνδροκλείδης, ἢ ἄλλην φανερὰν οὐσίαν, ἐξῆν ἂν εἰπεῖν τῷ βουλομένῳ, ὅτι οὐδὲν μὲν ψεύδεται, αὐτῷ δὲ δέδοται. περὶ ἀργυρίου καὶ χρυσίου καὶ ἄλλης ἀφανοῦς οὐσίας δῆλον, ὅτι ὅστις ἔχων αὐτὰ φαίνεται, τούτῳ δέδωκεν.

Pag. 125. Isæus.] Et Demosthenes in 2 Philipp. quæ est de Paro, ubi de illo histrione ὑποκριτῇ Neoptolemo proditore ac transfuga loquitur, ἣν ἐνθάδε ἐκέκτητο φανερὰν οὐσίαν, ταύτην ἐξαργυρίσας πρὸς ἐκεῖνον ἀπάγων ᾤχετο. Et in prima contra Aphobum. ἡ τὴν μὲν φανερὰν οὐσίαν, ἣν καὶ ὑμῶν πολλοὶ συνῄδεσαν, ὅτι κατελείφθη, μετὰ τῶν συνεπιτρόπων οὕτως αἰσχρῶς διήρπασεν. Et ἐν τῷ κατ' Ὀλυμπιοδώρου βλάβης. Κόνωνος τὴν φανερὰν οὐσίαν bis eadem pag. vocat, ubi *manifestas facultates* vertit Volfius. Non male. Siquidem in hæredit. Cononis erant domus & mancipia σασχυφάντ) & φαρμακοτρίβαι. Sic ἀργύριον δὲ εἴ τι κατέλιπεν ὁ Κόνων φανερὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ τοῦ Ἡρακλείδου. Ib. vide quæ not. ad Xenoph. & Demosth. κατὰ Διονυσοδώρου initio. λαβὼν γὰρ ἀργύριον φανερὸν καὶ ὁμολογούμενον, ἐν γραμματιδίῳ δυοῖν χαλκοῖν ἐωνημένῳ καὶ βιβλιδίῳ μικρῷ πάνυ τὴν ὁμολογίαν καταλέλοιπε τοῦ δίκαια ποιῆσαι. id est, *il a laisse sa promesse.* Hinc forte in 12, *Æris confessi.* Isocr. in Trapezit. φανερὰ χρήματα

 usur-

usurpat initio, opponitque τοῖς κειμένοις depositis apud mensarium.

Σώματα, qua δοῦλα vel οἰκετικὰ σώματα.] Sic ἐλεύθερα σώματα dixit Æneas in Poliorcet. pag. 8, & Polybius sæpissime. Phlegon in lib. de admirandis. ἵνα καὶ τῶν σωμάτων τινὰ τῶν ἱστορουμένων τὰ κατὰ μέρος ἐξαποστείλω σοι. Artemidorus cap. 50 lib. 1. Hinc σωματέμποροι venaliciarii Artemidoro lib. 3 cap. 17, & σωματεμπορεῖν Strabo lib. 14 mancipia vendere.

Pag. 126. Ἐνθήκην.] Sic ἐνθεῖναι χρήματα εἰς ναῦν dixit Dem. contra Zenothemidem initio, & alibi contra Phormion. παρενθέσθαι. Artemidorus lib. 2 cap. 23. τροπὶς, inquit, σημαίνει τὴν ἐνθήκην τῆς νεώς. Idem cap. 73. μετὰ γὰρ τοῦ ὅλου οἴκου καὶ τῆς ἐνθήκης τῆς ἰδίας ἀποδημήσει. Cornarius vertit: *cum omni instrumento domestico*, recte. Sic in cap. de Vesta, τὴν ἐνθήκην τῆς πόλεως: & lib. 4 cap. 29. ἔτυχε δὲ ὢν μυροπώλης. ἀπώλεσε τὴν ἐνθήκην, suas merces.

Pag. 127. Ἀφορμὴ ad solos Atticos.] Sic Xenoph. de Vectigalibus pag. 538.

Unde erudite Harpocration ἀφορμὴ, &c.] Utitur autem ἀφορμῇ eo sensu sæpe Demosth. ὑπὲρ Φορμίωνος & ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου, καὶ τὰ χρήματα ἀποστερεῖν ἐνεχείρησεν, ἃ τῆς τραπέζης εἶχεν ἀφορμήν. *Trajectitia pecunia* dicitur Latine, quæ datur τοῖς ἀφορμῶσι. i. *solventibus è portu* εἰς ἐνθήκην, i. εἰς ἐμβολήν. Isocrates p. 589. Hinc παρενθήκη, de qua Hesychius in ἐπιβαλικά.

Phrynich.] Hic ille est Phrynichus, qni σοφιστικὴν παρασκευὴν scripserat, quod Lexicon fuisse docet Photius in bibliotheca, quem omnino consule. Schol. Aristoph. in εἰρήνη pag. 648. μέμνηται Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ια καὶ Φρύνιχος ἐν τῇ σοφιστικῇ παρασκευῇ. Dionysius Halic. lib. 5 p. 330. εἰς ἅπαντα γὰρ ταῦτα (σπείρειν scilicet, φυτεύειν, πλεῖν,)

πλεῖν,) δεομένης τῆς ἀφορμῆς μηδένα τῶν εὐπόρων τὰ ἑαυτοῦ χρήματα προήσεσθαι.

Pag. 128. Apud Æſchinem in oratione contra Cteſiphontem.] Et apud Demoſth. κατ' Εὐέργου in fine.

In contextu.] Ex Suida.

Pag. 129. Iſocrates in Panath.] In calce. Himerius ſophiſta in poliarchico, διόπερ οἶμαι δεῖν, ὡς οἱ τοὺς ἐν τοῖς σταδίοις νικηφόρους ἀνακηρύττοντες ἓν καὶ ταυτὸν συνθεῖναι γνώρισμα, εἶθ' οὕτως ταύτῃ καὶ πρὸς τὸν νόμον ἀφοσιώσασθαι. Et Libanius in βασιλικῷ, πρεσβείαις μὲν καὶ δώροις πρὸς τὰς σπονδὰς ἀφοσιούμενοι. Et iterum: οὐ γὰρ ὅσον ἀφοσιώσασθαι τὴν ἔξοδον ἐποιήσατο. Utitur Iſæus p. 61. Julianus in Miſopog. initio, & Chryſoſtomus homilia XLI in Geneſin pag. 587. ἵνα μὴ νομισθῇ ἁπλῶς ἀφοσιώσει περιτρέπεσθαι. & in hom. XLIII. p. 615.

Pag. 130. Ariſtagora hæc una erat ex tribus amicis.] Ex Plutarcho in Hyperide. Apud Theonem ſophiſtam: ἔστι δὲ καὶ Λυκούργου κατὰ μόσχου (an μοιχοῦ?) ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος καὶ Ὑπερίδου κατὰ τῆς (ſcribe τῶν) ἑταίρων ἐν τῇ κατ' Ἀρισταγόρας. Vide Hyperidem in δωροξενίᾳ. Meurſius lib. 3 Attic. lect. κατὰ τῶν ἑταιρῶν legit.

Apud Antiphontem.] Antiphontis verba refert Stobæus ſine dubio e libris de veritate λόγῳ 78. ἔστι δέ τις λόγος, ὡς ἄρα ἰδὼν ἀνὴρ ἄνδρα ἕτερον ἀργύριον ἀναιρούμενον πολὺ, ἐδεῖτο οἱ δανεῖσαι ἐπὶ τόκῳ. ὁ δ' οὐκ ἠθέλησεν. ἀλλ' ἦν οἷος ἀπιστεῖν τε καὶ ὠφελεῖν μηδένα. φέρων δ' ἀπέθετό ποι δή. καί τις καταμαθὼν τοῦτο ποιοῦντα ὑφείλετο. ὑστέρῳ δὲ χρόνῳ ἐλθὼν οὐχ εὑρίσκει τὰ χρήματα ὁ καταθέμενος. περιαλγῶν οὖν τῇ συμφορᾷ τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι οὐκ ἔχρησε τῷ δεομένῳ, ὃ ἂν αὐτῷ καὶ σῶον ἦν καὶ ἕτερον προσέφερεν. ἀπαντήσας δὲ τῷ ἀνδρὶ τῷ τότε δανειζομένῳ ἀπωλοφύρετο τὴν συμφορὰν, ὅτι ἐξήμαρτε, καὶ ὅτι οἱ μεταμέλει οὐ χαρισαμένῳ ἀλλ' ἀχαριστήσαντι. Non eſt ergo ingratus: neque enim alteri obligatus erat ullo

neceſſitudinis vinculo, ſed avarus, qui ad benefaciendum lentus eſt & tenax, quos homines *ingratos* Gallice vocamus. Lepida porro hiſtoria Antiph. qui addit eum hominem conſilium id dediſſe avaro, ut in eo loco lapidem deponeret, bonoque animo eſſet, neque argentum periiſſe exiſtimaret: prorſus enim cum ſalvum eſſet argentum, nunquam eo uſum fuiſſe, nec ſi adhuc ſalvum eſſet, uſurum. Itaque argento te eſſe privatum noli æſtimare.

Pag. 133. Πεισιανάκτειος.] Apud Plutarchum in vita Cimonis, ἐν τῇ Πλησιανακτίῳ μὲν τότε καλουμένῃ, ποικίλῃ δὲ νῦν στοᾷ.

Romanus.] Atheniensis.

Pag. 134. Βαθὼ τὴν Δημώ. ---- Βαρὼ καὶ Δημώ] Lege ubique Βαυβὼ τὴν Δηώ. Clemens Alex. in Protrept. ξενίσασα ἡ Βαυβὼ τὴν Δηὼ ὀρέγει κυκεῶνα αὐτῇ. Hesychius: Βαυμὼ τιθήνη Δήμητρος. Lege Βαυβὼ, ut ex serie literarum patet. Orpheus etiam nutricem Cereris vocat:

---- παῖς δ' ἦεν ἴακχος.

Χειρί τέ μιν ῥίπτεσκε γελῶν Βαυβοῦς ὑπὸ κόλποις.

Hanc & Dysaulem γηγενεῖς facit Clemens Alex. Hæc Maussacus in Appendice, sed fallitur cum locum Menandri rhetoris sollicitat ex capite περὶ μυθικῶν. ἢ ὅτι ἡ Δημήτηρ παρὰ Κελεῷ ἐπεξενώθη. Βαυβῷ legi vult. male. quid enim? Nonne apud Celeum Eleusinis regem Ceres divertit, ejusque filio Triptolemo currum & fruges donavit? Apollodorus testis est aliique.

Confirmationem.] *Cautionem* latine dixeris. Græci βεβαιοῦν. Demosth. κατὰ Διονυσοδώρου βλάβης, initio: τῶν οὖν πολέμων πεισθέντες καί τι λαβόντες τὸ βέβαιον. Affine est, quod notat Casaub. ad Theoph. p. 258. Locus est insignis apud Isæum περὶ τοῦ Δικαιογένους κλήρου. p. 48, & Pollucem lib. 8, ubi de πωλήταις.

Mul-

Mulctam aut condemnationem.] Imo precium ex Polluce & Isæo p. 48.

Pag. 135. *Quando te in jure conspicio, postulo ut auctor fias.*] Aliter Sigonius de judiciis lib. 1 cap. 21. Hæc enim verba fuisse petitoris ad possessorem dicit. Unde Cajus ff. de rei vindic. *qui petitorio judicio utitur, ne frustra experiatur, requirere debet, an is, cum quo instituit actionem, possessor sit, vel dolo desiit possidere.* Cicero pro Cæcina: *Actio est in actorem præsentem. Quando te in jure conspicio, postulo anne sies auctor.* Vide Rævardum libro singulari protribunalium cap. 5.

Pag. 137. Ergo cum Lysias laudatur.] Falsum est, nec id sequitur. *δύο λόγοι*, quos Harpocration laudat, hoc loco erant *δύο λόγοι βεβαιώσεως*, qui sic inscrib. ut *βιαίων* alii, alii aliter atque aliter: ut *ἐνδείξεως*.

Εἰ γνήσιος ὁ λόγος.] *Καὶ Ναΐδος τῆς ἑταίρας μέμνηται καὶ ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα ψευδομαρτυριῶν.*

Pag. 139. Auxilium tulit.] In eo bello contra Eleusinios, ut docet Pausanias Achaicis initio, erudite. Non tamen Eumolpus dux erat Eleusiniorum, ut Philochorus hoc loco; & Lycurgus contra Leocratem p. 143 & alii dixere; sed Immaradus Eumolpi filius, si credimus Pausaniæ in Atticis p. 3 & 19, quem in pugna occidit Erechtheus. Sed Eumolpum cum Thracibus in Atticam irrupisse docet præter Lycurgum & Euripidem, quem Lycurgus laudat in Erechtheo, Philochorus & Isocrates in Panegyr. & in Panathen. testatur. Plato in Menexeno. Strabo lib. 8. *Ἴων δὲ ὁ Ξούθου τοὺς μετ' Εὐμόλπου νικήσας Θρᾷκας, οὕτως ηὐδοκίμησεν, ὥστ' ἐπέτρεψαν Ἀθηναῖοι αὐτῷ τὴν πολιτείαν.* Ubi nota Ioni tribui, quæ Xutho alii tribuunt, Suidas scilicet & Etymol. Straboni consentit Pausanias Achaicis initio, & Philochorus hoc loco, quem tamen non sequor in eo, quod regnante

Erechtheo id accidisse refert. Quî enim potuit, cum Xuthus Ionis pater post Erechthei mortem, cum arbiter à regiis liberis electus esset, & Cecropi ut natu maximo regnum addixisset, à cæteris Erechthei liberis agro Attico sit expulsus, ut scribit Pausanias in Achaicorum initio, ubi & Ionem Atheniensibus auxilium tulisse post Erechthei mortem satis clare memorat. De hoc bello vide amplius Pausaniam Corinth. pag. 44. Hyginum fab. 46. Demaratus lib. 3 τραγῳδουμένων apud Stob. serm. 157. Ἀθηναίων πρὸς Εὔμολπον τὸν Θρακῶν βασιλέα τὸν πόλεμον ἐχόντων, Ἐρεχθεὺς ὁ τῆς Ἀττικῆς βασιλεύων χρησμὸν ἔλαβεν, ὅτι νικήσῃ τοὺς ἐχθροὺς, ἐὰν μὲν πρεσβυτάτην τῶν θυγατέρων Περσεφόνῃ θύσῃ. παραγγελόμενος δὲ εἰς Ἀθήνας Θρασυθέᾳ τῇ γυναικὶ τὸν πυθόχρηστον μαντείαν ἀπήγγειλεν. εἶθ' οὕτω τὴν κόρην προσαγαγὼν τοῖς βωμοῖς ἀνεῖλε, καὶ συμβαλὼν τὸν πόλεμον, ἐγκρατὴς ἐγένετο τῆς νίκης. Lege Πραξιθέᾳ τῇ γυναικὶ ex Lycurgo contra Leocratem pag. 143, quæ erat Cephisi filia. Fragmenta ex tragœdia Euripidis Erechtheo multa sunt apud Stobæum. Unum obiter emendare visum est, quod refert cap. 172. θρηΐκιον πέλτην πρὸς Ἀθηνᾶν περὶ κίοσιν ἐγκρεμάσας θαλάμοις. Lege πέλταν.

Pag. 141. Plutarchus.] Et Diodorus Siculus lib. 14 initio de eodem Theramene.

Male cohærebant.] Artemidorus lib. 2. ἱστία σημαίνει πόλεως τὴν βουλὴν καὶ τὴν εὐθηνίαν τῶν προσόδων.

Comici autem è Thesmophoriazusais.] Pag. 809. ἀλλ' Εὐβούλης τῶν πέρυσί τις βουλευτὴς ἐστὶν ἀμείνων, παραδοὺς ἑτέρῳ τὴν βουλείαν. οὐδ' αὐτὸς τοῦτό γε φήσεις. Chorus mulierum vult probare viris feminas præstare. *Nam ex superioris anni senatoribus quis melior est Eubule, ne tu quidem, qui dignitatem ac locum senatoris alteri ex more cessisti, id ausis dicere.* Itaque cum hæc Chorus diceret,

ret, oculos conjiciebat in quendam ſenatorem, qui ſpectator aderat. Eſt igitur βουλεία τὸ βουλεύειν, ſenatoria dignitas, quæ Athenis annua erat, ut nemo neſcit. βουλεύειν ſenatorem eſſe dixit Antiph. περὶ χορευτοῦ p. 131, ubi addit, καὶ ἐν αὐτῷ βουλευτηρίῳ Διὸς βουλαίου καὶ Ἀθηνᾶς βουλαίας ἱερόν ἐστι καὶ εἰσιόντες οἱ βουλευταὶ προσεύχονται. παραδοῦναι proprie dicitur de eo, qui magiſtratu decedit, & ſucceſſori tradit, ut eadem pag. Antiphon non ſemel. Etymologus, βουλεία ὁ χρόνος τοῦ βουλεύειν, ὥσπερ στρατηγία ἐστὶν ὅπου στρατηγεῖ. Sic Cratinus Θρᾴτταις. τὴν πέρυσι βουλὴν ἐφεστώς. Priſcianus 18.

Ex Philochoro.] Φιλόχορος legitur in Etymolog. & amplius, διὰ τὸ τὴν Λητὼ ἤτοι Θέμιν. Et mox: μέμνηται δὲ τοῦ ἐθνικοῦ Καλλίμαχος οἷον. ἐξ ἄλος οὐδ' ἵκεν ἀνέρα Βουχέτιον ἕλκειν. Vox ἕλκειν videtur gloſſema eſſe præcedentis ἵκειν. Apud Suidam quoque Φιλόχορος legitur in Βούχετα, & in voce Θέμις. Idem Suidas utrobique habet οὐδέπερ. καὶ πληθυντ. rectius.

Pag. 142. Βοώνην illum.] Pollux corrigendus pag. 404. καὶ βοῶν ὑπηρεσιῶν ὀνόματα. Lege καὶ τειχοποιοί τε καὶ ἱεροποιοὶ καὶ βοῶναι, ὑπηρεσιῶν ὀνόματα. Magna autem ea curatio habebatur, nec ſummi magiſtratus eam dedignabantur. Libanius declam. 8. ἐπειδὰν γὰρ ἀπαλλάγημεν ἐκ τῆς ἐκκλησιῶν καὶ τῆς ἀγορᾶς, ἰδόντες τὸν μὲν στρατηγὸν ᾑρημένον, τὸν δὲ πρεσβευτὴν κεχειροτονημένον, τὸν δὲ σιτώνην, τὸν δὲ βοώνην.

Butem.] Butes Pandionis filius, Erechthei frater. Gemini enim fuiſſe dicuntur Erechtheus & Butes. Mortuo Pandione Erechtheus regnum patris ſuſcepit, Butes ſacerdotium Minervæ & Neptuni Erichthonii ſortitus eſt, teſte Apollodoro lib. 3.

Pag. 143. Γάψηλος.] Γαμψηλὸς tamen agnoſcit Heſychius, ut & γαληψός.

Ἡ Σύ-

Ἡ Σύμη.] Diodorus Siculus lib. 12. ἐν αἷς ἦσαν ἀξιολογωτάται Σύμη καὶ Γαληψὸς ἀμφότεραι Θασίων ἄποικοι. Lege Οἰσύμη ex Thucydide. Galipſus dicitur à Livio lib. 44 in calce, ubi de Perſei fuga. At apud Plutarchum in Æmilio Paulo ἐν ἀλήψῳ legitur male, in editione H Stephani, ſed Xylandri editio recte habet.

Pag. 144. Θάσος.] Conon narrat. 36 apud Photium: ὡς ἀπὸ Θάσου τοῦ Κάδμου ἀδελφοῦ Θάσος ἡ νῆσος ὠνομάσθη. Sed errat Mauſſacus cum Scaligero, ut ad eum Herodoti locum notavi.

Pag. 145. Γεννηταί.] Etymol. γεννῆται ἀπὸ γένους, σύστημα ἐκ λ' ἀνδρῶν συνεστὸς, οὗ οἱ μετέχοντες ἐκαλοῦντο γεννῆται, οὐ κατὰ γένος ἀλλήλοις προσήκοντες, οὐδὲ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, ἀλλ' ὥσπερ οἱ δημόται καὶ οἱ φράτορες νόμων κοινωνίαν τινὰ ἔχοντες, οὕτω καὶ οἱ γεννῆται συγγενικῶν ὀργίων ἢ θεῶν, ἀφ' ὧν ὀργεῶνες ὠνομάσθησαν. ἢ οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους μετέχοντες ἢ ἀπ' ἀρχῆς κοινὰ ἱερὰ ἔχοντες. οἱ δὲ ὁμογάλακτας φράτορας συγγενεῖς καὶ γεννήτας. Lege νόμῳ κοινωνίαν ex Euſtathio Iliad. β p. 239, ubi φρατρίαν & τριττὺν ait idem eſſe, idque ſæpe repetit Iſocrates pag. 349 in orat. ſociali.

Pag. 146. Quo poſſit à priori probari.] Atqui hæc Mauſſaci demonſtratio à priori nequaquam eſſe poteſt: neque enim cauſam ullam, propter quam annus Atticus 360 dierum olim ante Solonem fuerit, hic adfert. Imo hoc ita ſe habere ſupponit, & plane à poſteriori argumentatur. Porro hunc Suidæ locum de anno priſco Atticorum lunari intelligendum eſſe recte docuit D. Petavius lib. 1 de doctrina temporum, & lib. 4 Uranologii, quo tempore rudes adhuc & imperiti homines lunarem menſem 30 diebus integris definiebant, annum autem proinde diebus 360. alternis autem annis menſem intercalabant, donec à doctioribus viris & uſu magiſtro edocti ac convicti, menſes diligentius ad lunæ

motum

image
not
available

ἀλλὰ ἐὴ μέταλλα ὥσπερ τὰ ἐν Σάμῳ τὰ καλέμενα γεωφάνια, ὑπὲρ ὧν ὁ Δείναρχος λέγει, καὶ τὰ ἐν Ἰσύρῳ τῷ θείῳ. lege Νισύρῳ. Orationem Dinarchi intelligit, quæ inscribitur κατὰ Πολυεύκτου περὶ τῆς γεωφανίου teste Dionys. Halicarn. apud quem πωφανίου scribitur male.

Pag. 148. Res Mandrobuli in pejus.] Eo sensu utitur Zonaras in rebus Basilii & Constantini filiorum Romani Junioris, ὅτι αὐτοῖς αἱ ἐλπίδες ὑπέῤῥεον ἐκ τῆς παροιμίας ἐπὶ τὰ μανδραβόλου ἐχώρουν.

Pag. 150. Γεωφάνιον.] Verbum ipsum γεωφάνιον γῆς μέταλλα fuisse indicat. Itaque γεωφάνιον ἐν Σάμῳ, terræ Samiæ metalla fuere. Optima ad figlinum opus terra Samia. Lucillius: *testam sumit homo Samiam.* Vide Pollucem p. 349. De terra Samia Plinius lib. 35 cap. 16. Dioscorides. Etymologus: Γεωφανεῖον χωρίον ἐστὶν, ἐν ᾧ γῆς εἶναι μέταλλον. ἡ δὲ γῆ ἣν ξανθοτέρα πεποιημένη τοῖς ζωγράφοις εἰς τὰς γραφάς. τάχα δὲ ἡ μίλτος ἐστίν. ἢ μέταλλον &c. ut Hesychius. Nicander in Alexipharmacis

Καί δέ συ δραχμάων πισύρων βάρος αἴνυσο γαίης
Παρθενίης, ἣν Φυλλὶς ὑπὸ κνημοῖσιν ἀνῆκεν
Ἰμβρασίδος γαίης χιονώδεος· ἥν τε κεράσης
Ἀμνὸς χησιάδεσσι νέον σημήνατο νύμφαις.

Ubi Scholiastes notat: παρθενία οὐχ ἡ ὅλη Σάμος, ἀλλά τις ἐν αὐτῇ εὑρεθεῖσα γῆ. Φυλλὶς δὲ τὸ καλέμενον γεωφάνιον ἐν Σάμῳ. Addit Nicander Κερκέτῳ νιφόεντος ὑπὸ χοινώδεσιν ὄχθαις, qui mons est Sami teste Plinio. Sed & Scholiastes alius, τὸν Σάμιον ἀστέρα λέγει, ait, ὃν δοκεῖ κριὸς ἐν Σάμῳ εὑρηκέναι. Quæ ibi sequuntur, sunt malæ notæ & falsa pleraque. Ἀστὴρ est genus terræ Samiæ teste Dioscoride lib. 5, & Theophrasto in lib. de lapidibus, ubi venulam extremam terræ Samiæ sic ait dici: ejus autem terræ nullum ad picturam esse usum, sed tantum fullonibus ad vestes abluendas. τῶν δὲ μεταλλευτῶν τὰ ἐν τοῖς

τοῖς γεωφανέσιν ἔτι λοιπὰ &c. ubi à milto etiam distinguit.

Pag. 151. Ὃν αὐτὸς εἶπε Λυσίας.] Sic Dionysius in Dinarcho inter ejus ἰδιωτικοὺς γνησίους primum recenset, κατὰ Προξένου βλάβης, ὃν αὐτὸς εἶπε ὑπὲρ αὐτοῦ. Porro quæ sit ῥητορικὴ γραφὴ, vide Harpocr. Suidas in Δημάδης, οὗτος κατέλυσε τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς ῥητορικοὺς ἀγῶνας.

Pag. 152. Ἀργυρᾶς δραχμὰς ὀκτώ.] Apud Schol. Comici in ἐκκλησιαζ. 741, ubi hæc ad verbum leguntur, scriptum est diserte, δραχμὰς ἀργυρίου εἴκοσι. Item apud eundem p. 745 eadem αὐτολεξεὶ leguntur, quæ Harpocr. dixit in αἰκίας.

Pag. 153. Decemviros.] Diodorus Siculus lib. 14, & Cornelius Nepos in Thrasybulo decem prætores appellat.

οἱ δ᾽ ἄρα μετὰ τοὺς τριάκοντα.] Lege μετὰ τῶν τριάκοντα. Hæc videntur esse Harpocrationis verba, non ipsius Lysiæ. Vide Harpocrat. in μόλπις, ubi hæc leguntur. Quare interpretationem Harpocr. non probo: potius enim Lysias intellexit τοὺς δέκα τοὺς ἐν Πειραιεῖ, de quibus ad Xenophont. lib. 2 notamus multa. At illi δέκα μετὰ τοὺς τριάκοντα καταστάντες non imperarunt in Piræeo. qui enim possent? cum Piræeus eo tempore, quo creati sunt, ab exulibus teneretur, ut clare docet Xenophon, & Isocrates in exceptione adversus Callimachum, & Justinus. Postquam vero è Piræeo exules in urbem reversi sunt, visum est injuriarum memoriam omnem abolere, perlatoque eo decreto viginti viros elegere, quibus resp. mandata est, donec leges ferrentur, ut scribit Andocides περὶ τῶν μυστηρίων p. 11 in fine. Quod si in Andoc. decem scriberetur, eos esse putarem, qui post 30 tyrannorum fugam creati sunt: inter quos fuit Phidon, qui ex 30 tyrannis unus fuerat, solusque cum

Eratosthene collega à populo non erat è civitate pulsus: itemque Hippocles & Epichares quidam Lamprensis, ut refert Lysias ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένους p. 121, ubi de eorum improbitate & perfidia paria, quæ & Justinus scribit. Inter eos etiam fuit Rhinon teste Isocrate. Nam Molpis quidem meo judicio ex iis non fuit. Expulsi autem esse videntur οἱ δεκαδοῦχοι post reditum Thrasybuli & sociorum è Piræeo in urbem, atque eorum loco creati viginti magistratus teste Andocide, de quibus Pollux lib. 8 pag. 404, ubi lege à capite, οἱ εἴκοσι. τούτους εἵλοντο μετὰ τῶν (leg. τοὺς) τριάκοντα τῆς πολιτείας καὶ τῶν νόμων ἐπιμελητῶν (leg. ἐπιμελητὰς) ἀριστίνδην ἐπιλεξάμενοι. At Postellus & Sigonius & Meursius lib. 2 Attic. lect. cap. 5 ad γυναικοκόσμους ea Pollucis verba retulere perperam.

Pag. 154. Caveant ne cum Scaligero hos δέκα ἄρχοντας confundant.] Sed Scaliger eo loco nequaquam eos confundit, sed tantum ait, se hunc Æliani locum non intelligere; nam IX tantum erant Athen. magistratus, non X. Ex his verbis nemo conficere potest, hos duos magistratus ab eo confusos. Fallitur autem ipse Maussacus, qui Æliani locum de illis X intelligit, qui post 30 tyrannos creati sunt. Ait enim Ælianus: ὕστερον δέκα τῶν πολιτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος ἦρχον, quod de X illis dici non potest, qui ne uno quidem anno integro præfuerunt, ut supra ostendimus. Igitur in Æliano legendum est ἐννέα.

Pag. 155. In Lysistrata.] Pag. 877. ἑπτὰ μὲν ἔτη γεγῶσα

> ἀρρηφόρουν.
> εἶτ' ἀλετρὶς ἦ δεκέτις
> οὖσα τἀρχηγέτις
> κᾆτ' ἔχ. κροκ. ἄρκτος ἦ βρ.
> κἀκανηφόρουν ποτ' οὖσα
> παῖς καλὴ ἔχουσα ἰσχάδων ὁρμαθόν.

Pag.

Pag. 156. *Junxit Aristides Milesia crimina.*] Hoc opus vertit Sisenna, teste Ovidio eo loco. *Vertit Aristidem Sisenna, nec obfuit illi Historiæ turpes inseruisse jocos.* Fuit enim facetiis deditus, ut ait Cicero in Bruto. Sisenna in Milesiacis laudatur à Sosipatro Charisio lib. 2. Instit. Grammat. non semel. Sisenna Milesiarum 13. *nisi cominus excidisset: quanti dantur? tanti, inquit Olympias; simul hæc dicens savium dedit, ut scilicet subsonaret quanti pretii.*

Pag. 159. Servorum alii publici, alii privati.] Ulpianus ad Olynth. 2. δούλους εἶχον δημοσίους οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ αἰχμαλώτων ποιήσαντες, καὶ ἐδίδασκον τούτους γράμματα, καὶ ἐξέπεμπον αὐτοὺς ἐν τοῖς πολέμοις μετὰ τῶν ταμιῶν καὶ τῶν στρατηγῶν, ἵνα ἀπογράφοιεν τὰ ἀναλισκόμενα. οὐκ ἀκαίρως δὲ τοῦτο ἐποίουν, ἀλλ' ἵνα διὰ τὸ δύνασθαι τούτους τύπτειν ὡς δούλους, ἔχωσι μανθάνειν τὸ ἀληθές. αἰσχρὸν γὰρ ἐνόμιζον παρ' Ἀθηναίοις ἐλευθέρους τύπτειν. Hi ταμίαι una cum Imp. mittebantur, & in reddendis rationibus, cum Imperator rationes reddebat, interrogabantur, ut est in ea contra Timotheum initio. Aristoph. in Vespis p. 499. ἄκουσον ὦ δαιμόνι' ἐμοῦ τῶν μαρτύρων, ἀνάβηθι τυρόκνηστι καὶ λέξον μέγα, σὺ γὰρ ταμιεύουσα ἔτυχες. ubi jocatur Comicus argute, & ἐχαρακτήρισε τὰς ἐν ταῖς εὐθύναις τῶν ἀρχόντων ἀπολογίας, ut ait Schol. Hi vero ταμίαι longe differunt à ταμίαις τῆς θεοῦ, id est, Palladis, de quibus Pollux & Harpocr. De servis publicis Etymologus ex lexico Rhetorico, δημόσιος ὁ τῆς πόλεως δοῦλος, ὃς ὑπηρετεῖ τοῖς δικαστηρίοις καὶ τοῖς κοινοῖς ἔργοις, ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ.

Pag. 163. Ἀνάγκη.] Demosth. πρὸς Μακάρτατον initio. καὶ ἐπειδὴ ἦγεν ὁ ἄρχων εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ἔδει ἀγωνίζεσθαι, τά τε ἄλλα ἃ ἦν αὐτοῖς παρεσκευασμένα εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ τὸ ὕδωρ, πρὸς ὃ ἔδει ἀγωνίζεσθαι, τετραπλάσιον ἡμῶν ἔλαβον. ἐξ ἀνάγκης γὰρ ἦν, ὦ ἄνδρες δικασταί, τῷ ἄρχοντι ἀμφορέα ἑκάστῳ

ἰσχίαν τῷ ἀμφισβητοῦντων καὶ τρεῖς χόας τῷ ὑστέρῳ λόγῳ: id est, *mihi*, qui pro Philomache uxore mea orabam. pessime Volfius: *necesse enim Judices habebat prætor.* Nam si hoc necesse fuit, cur se in eo circumventum queritur maritus Philomachæ, & indignitatem atque ambitum adversariorum objicit?

Pag. 164. Platone in Theæt.] Pag. 172.

Μεμετρημένης τῆς ἡμέρας.] Xenophon lib. 1 ἑλλ. in fine: *κρινέσθωσαν οἱ ἄνδρες καθ' ἕνα ἕκαστον διῃρημένης τῆς ἡμέρας τριῶν μερῶν ἑνὸς μὲν, ἐν ᾧ ξυλλέγεσθαι ἡμᾶς δεῖ καὶ διαψηφίζεσθαι, ἐάν τι ἀδικεῖν δοκῶσι, ἐὰν δὲ μή. ἑτέρου δὲ, ἐν ᾧ κατηγορῆσαι. ἑτέρου δὲ ἐν ᾧ ἀπολογήσασθαι.* Ecce διαμεμετρημένη ἡμέρα, nec tamen πρὸς ὕδωρ hoc judicium habitum est. Fere omnes causæ ad clepsydram orabantur. Isocrates περὶ ἀντιδόσ. Demosth. in πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει, & in κατὰ Κόνωνος ὕβρεως. Lysias κατὰ Παγκλέωνος. Isocrates πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῆς. Isæus in κληρικοῖς passim.

Pag. 166. Qui tympano probabant.] Optime. Nam Aristoph. in Avibus p. 580. *φύλακας καταστῆσαι. τὸ πῦρ ἐγκρυπτ' ἀεὶ κωδωνοφορῶν περίτρεχε, καὶ κάθευδ' ἐκεῖ.* Schol. *οἱ περίπολοι τὰς φυλακὰς περισκοποῦντες ἐρχόμενοι ἐπὶ τοὺς φύλακας κώδωνας εἶχον, καὶ διὰ τούτων ἐψόφουν πειράζοντες τὸν καθεύδοντα, καὶ ἵνα οἱ φυλάττοντες ἀντιφθέγξωνται. μήποτε δὲ παρακωμῳδεῖ τὸν Εὐελπίδην, Παλαμήδην οὐ περὶ πολλοῦ δεδιδαγμένον.* Quæ huc mirifice faciunt. Item Aristoph. in Avibus p. 596. *οὐ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις, καὶ βεβαλάνωται, καὶ φυλάττεται κύκλῳ, ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται πανταχῇ, φυλακαὶ καθεστήκασι καὶ φρυκτωρίαι ἐν τοῖσι πύργοις.* Porro Euripideæ fabulæ Palamedis luculentum fragmentum est apud Stobæum serm. 211.

Τὰ τῆς γε λήθης φάρμακ' ὀρθώσας μόνον
Ἄφωνα καὶ φωνοῦντα συλλαβὰς τιθεὶς

Ἐξεῦρ

Ἐξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι·
Ὥστ' οὐ παρόντα, ποντίας ὑπὲρ πλακὸς
Τἀκεῖ κατ' οἴκους πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς,
Παισί τ' ἀποθνήσκοντα γραμμάτων μέτρον
Γράψαντας εἰπεῖν, τὸν λαβόντα δ' εἰδέναι.
Ἃ δ' εἰς ἔριν πίπτουσιν ἀνθρώποις κακὰ,
Δέλτος διαιρεῖ, κοὐκ ἐᾷ ψευδῆ λέγειν.

In quibus verſibus illa ποντίας ὑπὲρ πλακὸς eo ſpectant, quod Palamedes fingitur à tragicis per tabulas ſcriptas & in mare projectas Nauplio ſignificaſſe omnia, quæ vellet, cum ſecundus ventus tabulas ad Nauplium deferret, ut memorat Schol. Ariſtoph, & Suidas. Sane Plinius in 7 tradit, ſigni dationem, teſſeras & vigilias Palamedem inveniſſe bello Trojano. κώδωνες autem non ſunt tympana, ſed tintinnabula, ut in hiſtoria Jovis Tonantis apud Dionem & Suetonium Auguſto. In deſcriptione pompæ triumphalis apud Zonaram tomo 2 ex Dione: καὶ κώδων ἀπήρτητο καὶ μάστιξ τοῦ ἅρματος. Mox: τοὺς γὰρ ἐπί τινι ἀτοπήματι καταδικασθέντας θανεῖν νενόμιστο κωδωνοφορεῖν, ἵνα μηδεὶς βαδίζουσιν αὐτοῖς ἐγχριπτόμενος μιάσματος ἀναπίμπληται. Inter inſtrumenta carnificis tintinnabula Plautus memorat. *Extra portam Metiam currendum eſt prius. Lanios inde accerſam duo cum tintinnabulis.* Parthenius Erotic. cap. 7 ex Phania Ereſio, προσέταξεν αὐτῷ Ἱπποκλεῖνος ἀπό τινος ἐρυμνοῦ χωρίου, ὃ μάλιστα ἐφρουρεῖτο ὑπὸ τοῦ τῶν Ἡρακλεωτῶν τυράννου, τὸν κώδωνα καταχομίσαι.

Ψοφώδεις.] Ψοφοδεεῖς leg.

Pag. 167. Πρυτανεῦσι.] Πρυτάνεσι.

Κατὰ γένος.] Sic in orat. περὶ Ἀστυφίλου κλήρου p. 68, & κατ' ἀγχιστείαν pag. 47. Dionyſius Hal. lib. 4 pag. 238. καὶ τὰ μὲν ὅταν τι πάθωσιν οἱ κύριοι, τοὺς κατὰ γένος ἢ κατὰ διαθήκην διαδόχους προσήκει λαμβάνειν. Iſocrates in Æginet. p. 764.

p. 764. ἡ μὲν κτ̀ δόσιν ἀμφισβητοῦσα. Sed p. 775. τοῖς κτ̀ δόσιν ἀμφισβητοῦσι. & 777.

Pag. 168. Διαθήκας.] Ita in argumento Isæanæ orationis περὶ τοῦ Νικοστράτου κλήρου. φάσκοντα κληρονόμον εἶναι αὐτοῦ κτ̀ δόσιν, ὅ ἐστι κτ̀ διαθήκας. Et Isæus in ea oratione p. 43. οἱ κτ̀ τὴν δόσιν τοῦ Νικοστράτου ἀμφισβητοῦντες. Et infra: κτ̀ δόσιν προσποιήσαιτο τὸν Νικοστράτου. Rursus infra: ἑαυτῷ δὲ κτ̀ δόσιν παρακατέβαλε. Mox: ὅστις κτ̀ δόσιν χρημάτων ἀμφισβητῶν. Vide testamentum Epicuri apud Laërtium p. 717, ubi has donationes in metroo recondi fuisse solitas testatur majoris securitatis causa, ut Romani in templis testamenta sua condebant, credebantque custodiæ templorum, quod de Antonio dicitur. Ut autem coram prætore hujusmodi donationes ac testamenta fiebant, sic etiam coram prætore revocabantur, si donatorem testatoremque facti postea pœnituisset. Naturale enim est, ut unumquodque eo modo dissolvatur, quo contractum est, ut in Jure dicitur: idque fiebat, quo solennior esset aut donatio aut revocatio; quam in rem insignis est Isæi locus περὶ Φιλοκτήμονος κλήρου pag. 54. Neque vero donationes solum ac testamenta interventu magistratuum fiebant, sed & venditiones emptionesque, & manumissiones, & fœnebris pecuniæ dationes, & cæteræ obligationes interventu magistratuum fieri solebant apud Græcos, quo scilicet solemniores essent ac firmiores ejusmodi contractus, in quibus magistratus aut civitas testis intervenisset, idque usitatum fuisse apud Rhodios docet Dio in Rhodiaca pag. 326, qui locus est insignis. Διὰ τῆς πόλεως, & διὰ τῶν τῆς πόλεως γραμμάτων Dio dicit, quod Attici dicebant διὰ τῆς ἀρχῆς.

Pag. 169. Δρομοκήρυκες.] Æneas Poliorcet. cap. 22. initio: περὶ δὲ τὸ στρατήγιον σκηνοῦν καὶ διαπλεῖν ἀεὶ τὸν σαλπιγ-

πιγκτὴν καὶ τοὺς δρομοκήρυκας, ἵν᾽ ἐάν τι δέῃ σημῆναι ἢ παραγγεῖλαι, ἐξ ἑτοίμου ὑπάρχωσι. Et cap. eod. in fine: ὁ δὲ στρατηγὸς τὸ ἐμφανιζόμενον αὐτῷ, τοῖς ἄλλοις φύλαξι δηλούτω σάλπιγγι ἢ τοῖς δρομοκήρυξι. Non probo quod ait Harpocr. δρομ. esse ἡμεροδρ. Livius lib. 31 hemerodromos ait esse speculatores p. 576. Fallitur. hos enim ἡμεροσκόπους Græci vocant. Æneas pag. 7. ubi ἡμεροσκοπεῖα speculæ. Sic Polyænus lib. 5 de Eudoɔimo: Εὐδόξιμος ὁρῶν τοὺς στρατιώτας στασιάζοντας, καταπαῦσαι τὴν στάσιν οὐ δυνάμενος, ἤδη δὲ καὶ ἐπ᾽ ἀλλήλους ὁρμώντων, δρομοκήρυξι προσέταττε κηρύττειν, ὡς ἥκοιεν οἱ πολέμιοι διαρπασόμενοι τὴν χώραν. Locus illustris, qui explicat munus τῶν δρομοκηρύκων. Pollux p. 168. παρὰ δὲ Αἰσχίνῃ τῷ ῥήτορι δρομοκήρυκες. Zonaras tomo 2 pro tabellariis p. 31 & 88.

Δικαιώματα laudat etiam Diogenes Laërtius.] Et Ammonius voce νῆες. ubi δικαιώματα πολέμων recte legitur, male Casaubonus ad Laërtium legit πόλεων ex Eustathio, cum Eustathius ex Ammonio emendandus potius fuerit. δικαιώματα πολέμων sunt jura bellorum. In eo libro princeps Philosophorum de justis bellis differebat, ob quas causas indici soleant, quibus legibus bellum geratur. Bellum enim suas leges suaque jura habet certa, unde justum bellum & justi hostes dicuntur, postquam legitime à legatis indictum est bellum, rebus prius repetitis. Alioqui non jam bellum, sed latrocinium dicitur ab autoribus. Græce λῃστρικὴ ἔφοδος. Causæ autem, propter quas bellum indicitur, ut plurimum sunt arcessitæ bellandi occasiones & conquisiti prætextus, quæ eleganter δικαιώματα πολέμων Aristoteles appellat, ut ex eo fragmento, quod profert Ammonius, satis apparet. Illud enim fragmentum totum est de bello, quod Alexander Molossus in Italia gessit, de quo Livius. Livius lib. 5 p. 152. *Sunt & belli sicut*

pacis jura, (quæ Livii verba imitatus est Plutarchus in Camillo eandem narrans historiam, χαλεπὸν μέν ἐστι πόλεμος καὶ διὰ πολλῆς ἀδικίας καὶ βιαίων περαινόμενος ἔργων, εἰσὶ δὲ καὶ πολέμων ὅμως τινὲς νόμοι.) *justeque ea non minus quam fortiter didicimus gerere.* De jure autem belli, & justis causis bellorum gerendorum præclare M. Tullius in 1 de officiis. Idem lib. 3. *cum justo enim & legitimo hoste res gerebatur, adversus quem & totum jus feciale & multa jura communia.* Plutarchus in Catone Cens. & in quæst. Rom. 39. *ideo adhibitum sacramentum militare; ante enim quam miles sacramentum dixisset, nefas ei fuit ferire hostem.* Præter Cicer. & Plutarch. citatos Diodorus lib. 12. Livius lib. 4 & 8.

Pag. 170. Ut δωροξενία &c.] Fallitur. δώρων enim ea γραφὴ dicitur, teste Polluce p. 396, Dinarcho pag. 95, contra Aristogitonem.

Pag. 171. Demosthenes orat. adversus Bœotum.] Et rursus in eadem oratione: ἔπλαμα τοίνυν πρὸς τῷ διαιτητῇ πρᾶγμα ἀναιδέστατον λέγειν, ὡς ὁ πατὴρ αὐτοῦ δεκάτην ἐποίησεν ὥσπερ ἐμοῦ. καὶ τοὔνομα τοῦτ' ἔθετο αὐτῷ. Et in oratione contra eundem Bœotum de materna dote. φησὶ τὸν πατέρα μου δεκάτην ὑπὲρ αὐτοῦ ἑστιᾶσαι. Et Eubulus ἀγκυλίωνι apud Athenæum lib. 15.

Εἶεν γυναῖκες νῦν ὅμως τὴν νύχθ' ὅλην
Ἐν τῇ δεκάτῃ τοῦ παιδίου χορεύσατε.

Aristoph. in Avibus p. 585.

Οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην αὐτῆς ἐγὼ
Καὶ τοὔνομ' ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ 'θέμην.

Proclus quoque in Timæum Platonis, καὶ τοῖς τεθνηκόσιν ἔνατα ποιοῦσι, καὶ τοῖς γινωμένοις ὁμοίως τὰ ὀνόματα τίθενταί τινες ἐν τῇ ἐνάτῃ.

Pag. 172. Hæc habet auctor noster ex Athenæo lib. 5 dipnosoph.] Pag. 210, sed Daimachi locus non citatur ab

tur ab Athenæo. Athenæus lib. 4 pag. 183. Μεγασθένης δὲ ἐν τῇ β΄ τῶν ἰνδικῶν τοῖς ἰνδοῖς φησὶν ἐν τῷ δείπνῳ παρατίθεσθαι ἑκάστῳ τράπεζαν. ταύτην δ᾽ εἶναι ὁμοίαν ταῖς ἐγγυθήκαις.

Juriſconſulti.] Plinius in lib. v ep. ad Tranquillum.

Ἀποκαταστατικήν.] Alio ſenſu ἀποκαταστῆσαι uſurpat Laërtius de Xenocrate redempto à Demetrio Phalereo, qui eum in priſtinam libertatem reſtituit.

Pag. 173. Τὸν ἀνακρίνοντα.] Ὁ ἀνακρίνων eſt prætor, qui cognoſcit, antequam cauſa in judicium introducatur, ſive quis alius magiſtratus, penes quem eſt juriſdictio ſeu ἡγεμονία τοῦ δικαστηρίου. At vero ἀνακρινόμενος eſt actor, qui cauſam conjicit apud magiſtratum, priuſquam in judicium introducatur. Demoſth. πρὸς Νικόστρατον. εἰ ἀνακρινοίμην κατὰ τῶν οἰκείων τῶν ἀδικούντων με, τὰς δίκας, ἃς εἰλήχειν αὐτοῖς. Et mox: ἀνακεκριμένου γὰρ ἤδη μου κατ᾽ αὐτοῦ τὴν τῆς ψευδοκλ. γραφήν.

Καλιστρεῖν.] Intelligit ergo hunc locum, qui in ea oratione legitur: ἀκούσαντες δ᾽ οἱ θεράποντες τῶν γειτόνων τῆς κραυγῆς καὶ ὁρῶντες τὴν οἰκίαν πορθουμένην τὴν ἐμήν, οἱ μὲν ἀπὸ τῶν τεγῶν τῶν ἑαυτῶν ἐκάλουν τοὺς παριόντας. οἱ δὲ καὶ εἰς τὴν ἑτέραν ὁδὸν ἐλθόντες καὶ ἰδόντες Ἁγνόφιλον παριόντα ἐκέλευσαν παραγενέσθαι. Harpocration legit ἐκαλίστρουν non ἐκάλουν. Etymologus in ἐλαστρῶ. ὡς ἀπὸ τοῦ βοῶ, βοάζω, βοαστὴς, βοαστρῶ καὶ βωστρῶ. καὶ καλῶ, καλίζω, καλιστὴς, καλιστρῶ. οὕτω ἐλῶ, ἐλάζω, ἐλαστὴς, ἐλαστρῶ. Euſtathius ἰλ. σ pag. 1161.

Ἑκάτομνος.] Ecatomnum Cariæ dynaſtam memorat Diodorus lib. 14 in fine, quem Artaxerxes adverſus Euagoram Cyprium arma movere juſſit. De Idrieo Arrianus de geſtis Alexandri.

Pag. 174. De Hellanodicis.] Scaliger affert hos verſus Tzetzis in Chiliad. ἦσαν ἑλλανοδίκαι δὲ ἐκ τῶν Ἀμφικτυόνων, οἱ αἰτωλοὶ δὲ μάλιστα καὶ σὺν αὐτοῖς Ἠλεῖοι. De

Ætolis deinde ſubjicit cauſſas ex Scholiaſte Pindari. Scaliger ait falli Tzetzem, cum Amphictyones Pithyorum, non Olymp. arbitri fuerint. Sed reſpondeo ἀμφικτύονας hic generaliter accipi à Tzetze pro conterminis ac finitimis populis. Porro Hellanodicas decem fuiſſe Philoſtratus lib. 3 de vita Apollonii cap. 9. καὶ τοὺς ἑλλανοδίκας, οὓς περιίστανται Ἠλεῖοι τῶν Ὀλυμπίων δέκα ὄντας, κλήρῳ ξυγχωροῦντες τὴν αἵρεσιν. Libro autem 6 cap. 5 qui ætate provectior eſſet, eum primum inter Hellanodicas ait fuiſſe, primumque inceſſiſſe. Adde Pauſaniam Heliac. 1. Etymolog. Ἑλλανοδίκαι ἄρχοντες Ἠλεῖοι διέποντες τὸν ἀγῶνα τὸν Ὀλυμπιακόν. ἐκλήθησαν δὲ, ὅτι παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐδίκαζον τοῖς τε ἀθληταῖς καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγωνισταῖς. ἐκαθίζοντο γὰρ ἐν τῷ ἀγῶνι πορφυρίδα περιβεβλημένοι. ἦσαν οὗτοι τὸ μὲν πάλαι θ', εἶτα δύο καὶ τὸ πλεῖστον ἡ. Argumentum porro orationis Hyperidis ad Eleos pro Callippo refert Plutarchus in Hyperide. ἐπέμφθη δὲ καὶ πρὸς Ἠλείους ἀπολογησόμενος ὑπὲρ Καλλίππου τοῦ ἀθλητοῦ ἔχοντος αἰτίαν φθεῖραι τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐνίκησε. Et Pauſanias Heliac. lego autem hic, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρχεστράτου. Sic Apſines in cap. περὶ πελικῶν. κινήσει δὲ ἔλεον κἂν ὑποδεικνύωμεν τὸ πάθος τὸ συμβεβηκὸς περί τινας τῶν οἰκείων τοῦ κρινομένου ἢ τοῦ τεθνεῶτος, ὡς Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρχεστράτου ἐπέξεισι. λέγει γάρ που τὰ συμβεβηκότα τῇ τοῦ Ὀνείδου μητρί. καὶ ὁ Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Ἀχιλλείδου τὸ πάθος τὸ τῇ ἀδελφῇ συμβὰν αὐτοῦ. λέγει γὰρ ὡς ἀκρατὴς λύπης γενηθεῖσα αὐτὴν ἀπέκτεινε.

Pag. 175. Quæ in animadverſ. ad Euſeb. Chron. Joſephus Scaliger obſervavit.] Numero Euſebii 1241.

Ἐν Φρεάττοι.] Ἐν Φρεάττοι habet Helladius Beſantinous, quem vide de 4 judiciorum & fororum Athenis differentia: & Ælianum lib. 5. ἐν Φρεαττοῖ habet Etymolog. item ἐν ἔκτῳ καὶ δεκάτῳ νόμων.

Juriſ-

Jurisconsulti.] Non probo, licet Suidas, ἐξηγηταὶ, dicat, οἱ τοὺς νόμους τοῖς ἀγνοοῦσιν ἀποδεικνύοντες, καὶ διδάσκοντες περὶ τοῦ ἀδικήματος, οὗ ἕκαστος γράφεται. At nunquam eo sensu usurpatur ea vox apud Ath. sed tantum de Interpretibus religionum accipitur, ut notavi ad leges Atticas. Rectius Suidas ex alio meliore Grammatico subdit: ἐξηγηταὶ τρεῖς γίνονται πυθόχρηστοι, οἷς μέλλει (lege μέλει) καθαίρειν τοὺς ἄγει τινὶ ἐνισχηθέντας, καὶ οἱ ἐξηγούμενοι τὰ πάτρια. Νομιζόμενα autem lego hic apud Harpocr. Idem error apud Suidam. Locus Platonis est initio Euthyphronis. ἐξηγηταὶ proprie sunt, qui patrias consuetudines & instituta demonstrant, ubi nullæ scriptæ ea de re leges sunt. Plato 8 leg. p. 845. Lycurgus contra Lycophronem: οὐ γὰρ ὅσων τοὺς γεγραμμένους, δι' ὧν ἡ δημοκρατία σώζεται, παραβαίνειν, ἑτέρων δὲ μοχθηρῶν ἐξηγητὴν ἑτῶν καὶ νομοθέτην γινόμενον ἀτιμώρητον ἀφεῖναι. Suidas in μοχθηρία. Andocides pag. 15. Pollux lib. 8 cap. x. ἀνίσταντο δὲ τὰ δικαστήρια, εἰ γένοιτο διοσημεῖα. ἐξηγηταὶ δὲ ἐκαλοῦντο οἱ τὰ περὶ τῶν διοσημειῶν καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν διδάσκοντες. Sic Hesychius. Sic usurpat Plato 6 de legibus pag. 759 & lib. 9 passim. Eorum usus præcipue in procurationibus & expiationibus & lustrationibus homicidarum & cæteris piaculis. Hinc ἐξηγητικοὶ libri Rituales dicuntur. Clidemus ἐξηγητικὸν scripsisse dicitur ab Athenæo lib. 9 in fine, ubi & locus ex eo libro adducitur, περὶ ἐναγισμῶν de parentalibus. Anticlides quoque ἐξηγητικὸν scripserat teste Athenæo lib. xi, qui liber erat de religionibus, ut ex fragmento quod profert Athenæus, conjicere licet: docet enim eo loci Anticlides, quo modo Jovis Ctesii sigilla constituenda sint. Apud Plutarchum in Nicia Αὐτοκλείδης male exaratur: ἀλλως τε καὶ τῶν περὶ ἥλιον καὶ σελήνην (supple ἐπικρύψεων) ἐπὶ γ' ἡμέρας ἐπισχόντων τὴν φυλακὴν, ὡς Ἀντικλείδης

κλείδης διέγραψεν ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς. Proclus in Hesiodi dies p. 178.

Pag. 176. Ἐπώμοτος &c.] Porro longe ab Harpocr. dissentit Suidas, Hesychius, & quem ad verbum exscripsit Zenobius in proverbiis, Pollux 179: ὁρκίσαι, inquit, ἢ καὶ ὅρκους ἐπαγαγεῖν, δοῦναι, λαβεῖν, ἀπολαβεῖν. Κατώμοτος videtur fuisse species jurisjurandi per nomen deorum. Sic Aristoph. ἐκκλησιαζ. ἀνὴρ ὢν τὼ θεὼ κατωμόσας, p. 728. Et alibi legitur sic, κατὰ τῶν ἱερῶν τῶν πλείων ὀμνυώαι. Ἀπομόσασθαι est dejerare apud Andocidem p. 16. Suidas in νὴ τὴν ἱερὰν κεφαλήν. τὸ νὴ καλωμοτικόν ἐστιν ἐπίῤῥημα, τουτέστι μεθ' ὅρκου βεβαιωτικόν. ὥσπερ τὸ μὰ ἀπωμοτικὸν μεθ' ὅρκου ἀρνητικόν. Idem ait in μα. Non assentior Harpocr. in iis, quæ de ἐπάκτῳ ὅρκῳ dicit. Nam Isocratis verba aliud suadent, ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου διὰ δύο προφάσεις, ἢ σαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων, ἢ φίλους ἐκ μεγάλων κινδύνων διασώζων. id est, *jusjurandum delatum omnino suscipe in duobus casibus*; quod quidem jusjurandum JCti exactum appellant seu delatum, D. de jurejur. Græci διδόναι ὅρκον dicunt. Antiphanes apud Stob. λόγ. 112. ὁ διδοὺς τὸν ὅρκον τῷ πονηρῷ, μαίνεται. Hesychius: ἐπακτὸς ὅρκος, ἐφ' ὃν ἕτερος ἄγει, οὐκ αὐθαίρετος: quæ ad verbum leguntur in Zenobii adagiis. In Harpocr. τὸν προτιθνόμενον, supple ὅρκον. Hoc est, quod Latini dicunt *verbis conceptis jurare*. Gellius, *Censor*, inquit, *agebat de uxoribus solenne jusjurandum. Verba ita erant concepta: & tu ex animi tui sententia uxorem habes.* Testus in præjurationes. Notavi ad Livium lib. 3. Livius lib. 7 initio: *super lectum stans ferro intento, nisi in quæ ipse concepisset vepba, juraret se patris ejus accusandi causa concilium plebis nunquam habiturum, se eum extemplo transfixurum minatur. Pavidus tribunus* &c. *adjurat in quæ adactus est verba.* Æschylus in Eu-

in Eumenid. p. 286. ἀλλ' ὅρκον οὐ δέξαιτ' ἂν, οὐ δοῦναι θέλει. Aristoteles 1 Rhet. in fine. Glossarium: *abnutivum*, ἀπωμοτικόν. *Adnutivum* καταμοτικόν. Jusjurandum itaque apud Græcos, si Grammaticis credimus, duplex omnino fuit, voluntarium & involuntarium; ἑκούσιος καὶ ἐπακτός. ἑκούσιος in duas species subdividitur, ἀπωμοτικὸν & κατωμ. abnutivum & adnutivum: seu affirmativum & negativum. Etymol. Ἐπακτὸς &c. ut Harp. αἱρεῖται. ἄλλοι δὲ τοὐναντίον, ὁ ἀλλαχόθεν ἐπιφερόμενος, ἀλλ' οὐχ αὐθαίρετος. εἰσὶ δὲ ὅρκοι. &c. ut Harpocr. Jurisjurandi delati exemplum insigne est apud Euripidem in Medea, ubi Medea Ægeo ait: ὄμνυ πέδον γῆς &c. Eustathius ἰλ. α pag. 92, & Suidas: ἀπωμοτικὸν μὲν τὸ μὰ (τὸν Δία.) καταμοτικὸν δὲ τὸ νή. Seneca in prooemio lib. 3 controvers. *Jura, sed ego jusjurandum dabo. Jura per patris cineres, qui inconditi sunt.* Mox: *deferre & facere conditionem* dicit: Chrysostomus homilia XVI ὅρκον ἐπαναγαγὼν dicit, juramentum deferre.

Pag. 177. Hæc amplius habuit, &c.] Ἐπιγραφέων πέρι vide Pollucem lib. 8. Sed & Demosthenes, ni fallor, eorum meminit in ea contra Euergum. Vide in Διαγραφεῖς. Isocrates in Trapezitico. πρὸς δὲ τούτοις εἰσφορᾶς ἡμῖν προσταχθείσης, καὶ ἑτέρων ἐπιγραφῶν γινομένων, ἐγὼ πλεῖστον εἰσήνεγκα τῶν ξένων αὐτός τε καὶ οἱ ἐμοί. καὶ ἐμαυτῷ μὲν ἐπιγραψάμενος εἰσφορὰν μεγίστην, ὑπὲρ δὲ Πασίωνος ἐδεόμην τῶν συνεπιγραφέων, λέγων ὅτι τοῖς ἐμοῖς τυγχάνει χρήμασι χρώμενος. Lysias pag. 148. ἀπογραφέντος. Lege ἐπιγραφέντος. Quæ hic Harpocr. dicit, ea apud Suidam quoque leguntur, sed non ut hic confuse & simul, ἐπιγραφομένῳ, ἰδιοποιημένῳ, οἰκειουμένῳ. Mox: ἐπιγράφων ἀντὶ τοῦ βεβαιῶν. Ex illo Isocratis loco colligo μετοίκους tributa & illationes solvisse. Isocrat. ibid. pag. 727. ἀπεγράψατο μὲν ἐν τοῖς τιμήμασι τοῦτον ὡς

δοῦλον

δοῦλον μετὰ τῶν οἰκετῶν τῶν ἄλλων. Leg. ἐπιχάψ. Isæus pag. 61.

Pag. 178. Ἐπίκληρον enim apud Atticos fuisse pauperem virginem.] Non hoc vult Harpocr. neque Demosth. nam ἐπίκληρος dicitur virgo, cui neque pater, neque frater germanus, neque avus paternus erat superstes, ut ad titulum περὶ ἐπικλήρων notavi. Ex his feminis aliæ necessario erant inter θῆσσας, aliæ inter ditiores familias. τὰς λῃτουργούσας οἰκίας ut vocat Demosth. πρὸς Φαίνιππον: nam mariti, utpote κύριοι pro fœminis ἐλῃτούργουν, ut docet Isæus, p. 57 initio. πατροῦχον παρθένον vocat Herodotus lib. 6 p. 352.

Pag. 179. Lavinia virgo, dotalis dicta ἐπικλήρους.] Ἐπίκληρος ea Lavinia dicitur à Dionysio lib. 1 p. 51. ἐπικλήρου τῆς Λαβινίας γενομένης μετὰ τὸν Λατίνου θάνατον. Sic & Joannina unica Belisarii filia ἐπίκληρος dicitur à Procopio in ἀνεκδότοις pag. 24.

Ἐπικεκηρυχέναι.] Exemplum hujus ἐπικηρύξεως extat apud Herodotum lib. 7 pag. 454. Dionysius Halic. ἐπικηρύττειν usurpat pro eo, quod *proscribere* Latini dicunt, pag. 547 lib. 8. τῶν ἐπικηρυχθέντων ὑπὸ Σύλλα πολιτῶν. Sed hoc præconis voce fiebat; proscriptio autem in tabula, unde stylus proscriptionis dicitur. Demosth. ἐν τῷ περὶ παραπρεσβ. καὶ διὰ ταῦτα τοὺς Θηβαίους τὰ χρήματα αὐτοῦ Philippo ἐπικεκηρυχέναι. Ad quem locum sine dubio hæc commentatur Harpocratio. Et multo post: ὡς ἐπικεκηρύχθαι χρήματα αὐτοῦ ἐν Θήβαις. Pollux lib. 4 cap. 12. ἐπικηρύττειν χρήματά τινι καὶ ἀντεπικηρύττειν. Quod interpres male, ut cætera, sic vertit: *alicui bona per præconem addicere & abnegare.* Lysias κατ᾽ Ἀνδοκίδου ἀσεβείας pag. 104. καὶ μὴ οὓς μὲν ἔχει ἀδικοῦντας ἀφίησι, τοὺς δὲ φεύγοντας ζητεῖ συλλαμβάνειν ἐπικηρύττοντες τάλαντον ἀργυρίου δώσειν τῷ ἀγαγόντι ἢ ἀποκτείναντι.

Loqui-

Loquitur de Diagora Melio, de quo ſupra proxime dixerat, ὗτος Διαγόρου τοῦ Μηλίου ἀσεβέστερος &c. quem locum non protulit Leopardus lib. x. Thucyd. lib. 8. τῶν δὲ διαφυγόντων θάνατον διαγνόντες ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι. Nymphodorus in Aſiæ paraplo: ὃς ἀφελόμενος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν λαμβάνει παρὰ τῶν Χίων τὰ ἐπικηρυχθέντα χρήματα apud Athenæum lib. 6.

Pag. 181. Ἄναξ ὑπηνήτης Ἐπικράτης σακεσφόρε.] Hic verſus legitur apud Schol. Comici, loco proxime infra laudato. Suidas in πώγων ad illum verſum Comici verba Scholiaſtæ refert; & in ἐπικράτης. Ejuſdem Epicratis Saceſphori mentio fit in epiſtolis Socraticis ep. 13.

Pag. 182. Ἀλλ' ἔοικεν οὐχ ἡ δωροδοκία &c.] Miror autem id dici à Plutarcho, cum Demoſthenes περὶ παραπρ. ad finem, hunc Epicratem una cum cæteris legatis capite damnatum eſſe ſcribat ab Ath. ἐπειδὴ παρὰ τὰ γράμματά φησιν ἐπρέσβευσαν ἐκεῖνοι καὶ τὸ ψήφισμα, καὶ τοῦτ' ἐστι τῶν ἐγκλημάτων τὸ πρῶτον. Secundum caput, καὶ ἠλέγχθησάν τινες αὐτῶν ἐν τῇ βουλῇ οὐ τἀληθῆ ἀπαγγέλλοντες, καὶ καταψευδόμενοι τῶν συμμάχων, καὶ δῶρα λαμβάνοντες. Poſtea addit: ὑπομενεῖτε τὸν μὲν εὐεργέτην τοῦ δήμου καὶ τὸν ἐκ Πειραιῶς Ἐπικράτην ἐκπεσεῖν καὶ κολασθῆναι: urbe pulſum eſſe. Extat oratio Lyſiæ. κατὰ Ἐπικράτους καὶ τῶν συμπρεσβευτῶν, ipſeque de altero Epicrate loquitur. Perſicam ejus legationem memorat Plutarch. in Hyperide. δόξας δὲ κεκοινωνηκέναι τῶν Περσικῶν χρημάτων Ἐφιάλτῃ. Pauſanias p. 70. Plato Comicus ἐν πρέσβεσι. κατέλαβον Ἐπικράτης τε καὶ Φορμήσιος παρὰ τοῦ βασιλέως πλεῖστα δωροδοκήματα, ὀξύβαφα χρυσᾶ, καὶ πινακίσκους ἀργυροῦς. Refert Athenæus lib. 6 p. 229. Idem p. 251. Ἐπικράτης δ' ὁ Ἀθηναῖος πρὸς βασιλέα πρεσβεύσας, ὥς φησιν Ἡγήσανδρος, καὶ πολλὰ δῶρα παρ' ἐκείνου λαβὼν, οὐχ ἠσχύνετο κολακεύων οὕτως φανερῶς τὸν βασιλέα,

ὥστε εἰπεῖν δεῖν καθ' ἐνιαυτὸν οὐκ ἐννέα ἄρχοντας, ἀλλ' ἐννέα πρέσβεις αἱρεῖσθαι πρὸς τὸν βασιλέα. θαυμάζω δ' ἔγωγε τῶν Ἀθηναίων, πῶς τοῦτον μὲν ἀκριτον εἴασαν. Δημάδην δὲ ι ταλάντοις ἐζημίωσαν, ὅτι θεὸν εἰσηγήσατο Ἀλέξανδρον. καὶ Εὐαγόραν δὲ ἀπέκτειναν, ὅτι πρεσβεύων ὡς βασιλέα προσεκύνησεν αὐτόν. lege Τιμαγόραν ex Plutarcho & Xenophonte & Athenæo ipso.

A barba & genarum pilis eminentioribus.] Male ergo Scaliger vertit, σάκκος *manticam* reddens, quasi σάκκος legeretur quod postea in appendice ad has notas animadvertit Maussacus.

Pag. 183. Ἀγαμέμνων δὲ δυσχεράνας δίκην τὸν ἁρπάσαντα ἀναιρεῖ.] Emendo: τοῦ δὲ Ἀγαμέμνονος δυσχεράναντος κελεύσειν αὐτὸς ἀποσφάττει.

In litera K. puto addendum drama quod vocabatur Κυρίαι: hoc ex Hesychio didici in voce ἀποσίβης.] Sed legendum ibi Σκύριαι: quam fabulam laudat Plutarchus in tract. quomodo dignoscendus ab adulatore sit amicus: sic dicta, ut ex Plutarcho, eo loco docemur, à Scyriis seu Scyriadibus, ut Sidonius ait, puellis, inter quas latuit Achilles, & ab Ulysse tandem deprehensus est. Vidit hoc in Appendice sua Maussacus, qui verba sua hic uncino inclusa deleri postulat, atque horum loco adscribi: *In litera ξ, in cujus laterculo nullum relatum est adscribe ξοανηφόροι. Schol. Æschyli ad Septem theban.* εἴρηται δὲ καὶ ἐν ξοανηφόροις Σοφοκλέους, ὡς οἱ θεοὶ ἀπὸ τῆς Ἰλίου φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ ἑαυτῶν ξόανα 84, *ubi & ratio tituli indicatur satis.* Addo ego etiam κωφοὺς fabulam scriptam esse à Sophocle, ut refert Scholiastes Nicandri in Theriacis, ubi ait in ea fabula Sophoclis referri, quemadmodum olim homines à Jove Juventatis ἀγηρασίας poculum cum accepissent, id asino ad vehendum imposuere; at ille siti pressus cum ad fontem deflexisset, quem

quem ſerpens ſervabat, id poculum pro haurienda aqua dedit, unde ſerpentes ſenectutis exuvias quotannis exuunt.

Pag. 186. Sophocles in fabula dicta *Λαρισσαῖοι.*] *Σοφοκλῆς ἐν Λαρισσαίοις* laudatur ab Heſychio in voce *ὡς*: in qua quidem voce ac in ſequenti Orion, Heſychius breviatorum ſceleſtas manus effugit, cum in reliquis vocibus fœde truncatus ac mutilatus fuerit. Sophocles in Lariſſæis laudatur etiam à Stobæo 279, & ab Athenæo, ut notat Caſaubonus. Quare nil hic novum affert Mauſſacus, niſi loci Stephani emendationem.

Πρὸς τοὺς καιρούς.] Lamprias in indice librorum patris ſui Plutarchi recenſet hunc, qui injuria temporis periit *περὶ Θεοφράστου πρὸς τοὺς καιρούς.* Male hi, qui ſubſtituunt *πρὸς Θεόφραστον περὶ τοῦ καιροῦ.* Equidem *πρὸς Θεόφραστον* malim, id eſt, *adverſus Theophraſtum.* vel potius *κατὰ*, niſi forte *ὑπέρ.* At Theophraſtum in ſecundo *περὶ καιρῶν* laudat Suidas in *κυψελιδῶν*, & ex eo opere elegans fragmentum profert.

Libros Politicorum *πρὸς τοὺς καιρούς.*] i.e. de adminiſtratione reip. quæ pro temporum ratione mutatur. Sic *πολιτεύεσθαι πρὸς τοὺς καιροὺς* dicunt Græci, quod Latine eſt *ſervire tempori.* Sic Strabo lib. 13 de Philetæro, *ἀπέστησε τὸ χωρίον, καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς ἐπολιτεύετο.* Hoc Theophr. opus intellexit Cicero lib. 5 de finibus his verbis: *omnium fere civitatum non Græciæ ſolum, ſed etiam Barbariæ ab Ariſtotele mores, inſtituta, diſciplinas; à Theophraſto leges etiam cognovimus. Quumque uterque eorum docuiſſet, qualem in rep. principem eſſe conveniret, pluribus etiam cum ſcripſiſſet, qui eſſet optimus reip. ſtatus, hoc amplius Theophraſtus, quæ eſſent in rep. inclinationes rerum & momenta temporum, quibus eſſet moderandum, utcunque res poſtularet.* Dionyſius

 Halic.

Halic. lib. 5 hist. p. 336, ubi de Æsymnetis: οἱ γὰρ Αἰσυμνῆται καλούμενοι παρ' Ἕλλησι τὸ ἀρχαῖον, ὡς ἐν τοῖς περὶ βασιλείας ἱστορεῖ Θεόφραστος, αἱρετοί τινες ἦσαν τύραννοι. ᾑροῦντο δὲ αὐτοὺς κατὰ καιροὺς αἱ πόλεις οὔτε εἰς ἀόριστον χρόνον οὔτε συνεχῶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς καιροὺς, ὁπότε δόξειε συμφέρειν καὶ εἰς πόσον χρόνον. Polybius p. 797. ἵνα βλέποντες πρὸς τοὺς καιροὺς βουλεύωνται. Suidas in δεξιὸς de Theramene καθομιλῶν πρὸς τοὺς καιρούς. Et Lucianus. Dio lib. 48 p. 374. τοὺς αὐτούς ποτε μὲν ἐχθρούς· ποτὲ δὲ ἐπιτηδείους σφίσι πρὸς τοὺς καιροὺς ἡγουμένων. Græci etiam dicunt pro eodem πρὸς τὴν ὑπόθεσιν. Sic Plutarchus in Aristidis vita sub finem. καθόλου δὲ Θεόφραστος (in libro πρὸς τοὺς καιροὺς, ut puto) φησὶ τὸν ἄνδρα τοῦτον περὶ τὰ οἰκεῖα καὶ τοὺς πολίτας ἄκρως ὄντα δίκαιον ἐν τοῖς οἰκείοις πολλὰ πρᾶξαι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τῆς πατρίδος, ὡς συχνῆς ἀδικίας δεομένην.

Pag. 185. Male habebant præcedentes &c.] Ἐπιψηφίζειν dupliciter sumitur: primo, pro eo quod Latine dicitur, *sententias perrogare*, ut Livius lib. 29 p. 530. Suetonius Aug. cap. 35. sic ἐπιψ. sumit Dio lib. 54 p. 531, & 539. Et Attici. Plato in Gorgia p. 474, & Thucydides, ut notavi ad textum Harpocr. & Xenoph. 6 ἀναβ. initio. Secundo pro eo quod est *ratum facere, approbare*.

Ἀντὶ, ὑπομεῖ.] Ἀνθυπομεῖ rectum est. Sic loquitur Isæus περὶ Ἀπολλοδώρου κλήρου, initio.

Quæ ad Demosthenem.] Verba Demosth. leguntur non longe ab initio orationis contra Bœotum de nomine. Ibi ea quare porro ἔρανος munus quoddam fuit & onus. Schol. Aristoph. ad illa ex Acharn.

Οἷς ὑπὲρ ἐράνου τι καὶ χρεῶν πρώην ποτὲ
Ἅπαντες, ἐξίσω, παρῳοῦν οἱ φίλοι,

notat, ἔθος εἶχον τέλεσμά τι εἰς τὸ κοινὸν διδόναι, ὅπερ οἱ μὴ διδόντες καὶ ἄτιμοι ἐνομίζοντο, καὶ μετὰ βίας ἀπῃτοῦντο.

Sic

Sic apud nos Eleemosyna, quæ publice ab omnibus exigitur civibus pro alimonia pauperum, vocari optime posset ἔρανος. Teles in lib. de comparatione divitiarum & virtutis apud Stobæum serm. 233. ἔτι πρὸς τούτοις ὃ μάλιστα τῇ πόλει προσιέναι δοκεῖ, τὸ δοῦναι χάριν, οὐχ ἁπλοῦν ἐστιν ἀλλ' ἔχει συμφορὰς πλείονας. ἔστι μὲν οὐδὲ εὐπρεπὴς ἡ χάρις ἡ δι' ἀργυρίου δοθεῖσα, ἐράνῳ δὲ ἔοικεν, id est, eleemosynæ. οἱ δὲ ἄνευ χρημάτων ἀπ' εὐνοίας ἐπιδεικνύμενοι καὶ βοηθοῦντες ἐλευθέριον τὴν εὐεργεσίαν ἔχουσι (παρέχουσι forte) καὶ τοῖς τυγχάνουσι κεχαρισμένην. Duplex fuit ἔρανος, alter voluntarius, cum amicus amico, qui in calamitatem inciderat, sponte aliquantum pecuniæ erogabat erani titulo. i. ea lege, ut sibi quoque, si in calamitatem forte incideret, redderetur. Sic sumit Demosth. in epist. & Isocrates in Helena pag. 414, & alii. Alter fuit onus quoddam sodalitii. Sic apud Antiochenos teste Libanio contra Florentium, ubi de cauponibus & dardanariis, τούτοις οὐκ ἂν προσθείην τὴν εἰς τοὺς πτωχοὺς ἐπικουρίαν μηνὸς ἑκάστου γιγνομένην πολλάκις. De qua etiam intellige Marcianum leg. 1 de Corporibus, sed permittitur tenuioribus stipem menstruam conferre, dum tantum semel in mense coëant. Junge epistolam Trajani lib. x epist. Plinii. Apud veteres olim Christianos menstrua die modicam unusquisque stipem pro arbitrio ac facultatibus suis conferebat egenis alendis, teste Tertull. in Apolog. cap. 39, eamque intelligit Libanius. Ἐρανάρχης apud Artemidorum lib. 1 cap. 18 est, qui eranum seu symbolam colligit, & cap. 37, & lib 2 cap. 38. Laërtius in Diogene pag. 403. ἐξ ἐράνου εὐωχίαν εἰσφέρειν Chrysostomus dicit in Homil. xi ad pop. Antioch. pag. 153, id est, ex symbolis convivari, idque proprium esse docet tenuiorum, qui sodalitia φρατρίας inter se contraxerant.

Pag. 186. ἐ, γράψας.] Imo ἐγγεάψας legendum eſt. nam quinque duntaxat columnas ab Hipparcho fuiſſe erectas falſum eſt; & diſerte refellit Plato in Hipparcho ſub finem. Ait enim fere per omnes Atticæ pagos hujuſmodi columnas ab Hipparcho eſſe erectas, in quibus verſus gnomicos inſcripſerat, quos ibi refert Plato, inter quos eſt ille: μνῆμα τό δ' Ἱππάρχȣ. ςεῖχε δίκαια φρονῶν, qui legitur etiam apud Stobæum; & alter, μνῆμα τό δ' Ἱππάρχȣ. μὴ φίλον ἐξαπάτα.

Inter Hipponactis Jambicos verſus &c.] At Hipponax longe ante Hermiam vixit auctore Plinio lib. 36 cap. 5. Hipponactis poëtæ ætate, quem certum eſt 60 Olymp. vixiſſe. Diphilus autem comicus in Sappho Hipponactem ei æqualem ejuſque amatorem & Anacreontem rivalem facit teſte Athenæo lib. 13. Vixit autem Sappho Alyattis Lydi temporibus. Euſebius Olymp. 23 Hipponactem floruiſſe ſcribit. Proclus lib. 1 Chreſtom. Darii vixiſſe temporibus prodit.

Παιᾶνες illi ſine dubio adinſtar libellorum famoſorum erant.] Errat. Pæanes ſunt, qui in honorem deorum componebantur: unde cum Ariſtoteles in honorem Hermiæ pæana compoſuiſſet, venit in capitis periculum. Diogenes Laërtius. Athenæus lib. 15. Pæana tamen in honorem clarorum hominum componi ſolitum eſſe refert Proclus ἐν χρηστομαθ. Hunc ſuum errorem animadvertit Mauſſacus in appendice. Quod autem Harpocratio dixit τρίπραπτος, intellige *veterator*. Heſychius παλίμβολος τρίπρατος. & in Gloſſario veteri dicitur *veterator*. & leg. 36 ff. de ædilitio edicto, præcipiunt ædiles, ne veterator pro novicio veneat, qualem Eutropium eunuchum deſcribit Claudianus.

Pag. 187. Ἐσχάρας.] Plutarch. in M. Catone Cenſorio initio de Manio Curio, cui ad focum ſedenti &c.

πρὸς

πρὸς ἐσχάρᾳ καθήμενον αὐτὸν εὑρόντες. Porphyrius de antro Nympharum in Odyssea. τοῖς μὲν Ὀλυμπίοις θεοῖς ναούς τε καὶ ἕδη καὶ βωμοὺς ἱδρύσαντο. χθονίοις δὲ καὶ ἥρωσιν ἐσχάρας. ὑποχθονίοις δὲ βόθρους καὶ μέγαρα. Aristoph. Schol. in Acharnenses ἐσχάραν τὴν νῦν λεγομένην ἀρούλαν. Vide Ammonium, Pausaniam pag. 230, 125 Heliac. ἐσχάρα proprie focus est, qui ab altari & ara differt. Varro apud Servium ecloga 5 pag. 28, & pag. 284. Stephanus in βωμοὶ hanc assignat differentiam, quod βωμὸς sit οἰκοδομητὸς, structilis. ἐσχάρα vero σκαπτὴ, id est fossilis, seu aggestitia. Plutarchus in Marcello ἑλκόμενος πρὸς ἄλειμμα καὶ λουτρὸν ἐν ταῖς ἐσχάραις ἔγραφεν σχήματα τῆς γεωμετρίας. Sed nil novi hic significat.

De Euenis.] De Euenis ne verbulum quidem Scaliger in notis ad Eusebium dixit. Forte Lilium Gyraldum Maussacus voluit dicere. Tamen in prima parte Chronici Eusebii pag. 44 legitur Εὔηνος ἐλεγείας ποιητὴς ἐγνωρίζετο. Ἐμπεδοκλῆς καὶ Παρμενίδης φυσικοὶ φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο, paulo aute Socratis ætatem; sed in Latina Hieronymi versione hæc omissa sunt. Fuit autem Euenus lascivi carminis poëta, ut docet Arrianus in disputationib. Epicteti lib. 4 cap. 9. ἀντὶ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος Ἀριστείδην γινώσκεις καὶ Εὔηνον.

Anaximenem.] Hic est Anaximenes rhetor, de quo Plutarchus in x rhetorum vitis, ubi de Demosthene. Ibi enim de Archia loquens ait, ὃς παρέβαλεν Ἀναξιμένει τῷ ῥήτορι. Et Lucianus in dialogo, qui Herodotus seu Ætion dicitur, ἅπερ ὕστερον καταννοήσαντες ἐπίτομόν τινα ταύτην ὁδὸν εἰς γνῶσιν, Ἱππίας ὁ ἐπιχώριος αὐτῶν σοφιστὴς καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον ἀεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀφ᾽ ὧν γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγίγνοντο. Sed hunc eundem cum Lampsaceno facit Pausanias Heliac. β

p. 153,

p. 153, ubi eum σοφιστὴν vocat, & οὐ μὴν οὐδὲ εἰπεῖν τις αὐτοσχεδίως Ἀναξιμένους πρότερός ἐστιν εὑρηκώς. Anaximenes rhetor quidam, qui ex tempore dicebat, memoratur à Plutarcho in apophthegm. in Antigono. Nota autem ſupra apud Plutarchum παρέβαλεν, quo utitur Diogenes in vita.

Εὐθίας.] Memoratur à Polluce lib. x cap. 24. Λυσίου λόγος ὑπὲρ τῶν δημιοπράτων πρὸς Εὐθίαν. Εὐθίας etiam inſcribebatur dialogus Platonici teſte Laërtio. Sed ad rem. De hoc Euthia locutus erat Hyperides in orat. pro Phryne. Syrianus & Sopater in commentario in Hermogenem de ſtatibus p. 45. Ὑπερίδης δὲ ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης τῆς ἑταίρας ἐξιστάζοντος αὐτοῦ, ὅτι καὶ Εὐθίας ὁ κατήγορος αὐτῆς ἔγνω αὐτήν, ὥσπερ καὶ ὁ συνηγορῶν Ὑπερίδης, εὗρε μικρὰν διαφορὰν, τὸν μὲν ὅπως σωθήσεται, ἐκ παντὸς τρόπου ζητεῖν, τὸν δὲ ὅπως ἀπολέσειεν. Meminit & Syrianus p. 169, ubi, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης τῆς ἑταίρας λόγῳ ἐλεεινολογίας τε πλήθει καὶ τῇ περιρρήξει τῆς αἰσθήτως (leg. ἐσθῆτος) διασώσας ἐκ τῆς Εὐθίου κατηγορίας τὴν ἄνθρωπον.

De hac Antiphontis oratione.] Εὐόφθαλμος uſurpatur ab Ariſt. in εἰρήνῃ. p. 666. Imo, ut inſpecto libro didici, ibi εὐπρόσωπος legitur. Contrarium ἐξόφθαλμος uſurpatur à Polybio lib. 1 pag. 9, pro eo quod abſurdum eſt ac minime ſpecioſum: *où il n'y a ny raiſon ny apparence.* ad quem locum Caſaubonus adducit. Ariſt. locum in 2 Polit. οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς τὸ νομοθετεῖν, ἀλλ' εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι μόνον.

Pag. 188. Murus.] Τεῖχος hoc loco non eſt ſimpliciter murus, ut interpres accepit in fine hujus annotationis, ſed caſtrum potius. Sic σέρριον τεῖχος apud Demoſthenem pro corona: & quod ἡραῖον τεῖχος hic dicitur, Herodoto lib. 4 p. 253 dicitur πόλις παρὰ Περίνθῳ. Sic apud Xenophontem lib. 1 & 2, ubi de Alcibiade,

τὰ τείχη

τὰ τείχη ſæpe ſic uſurpat, & Herodot. lib. 6 pag. 344. Videtur proprie de Thraciæ locis id uſurpari, teſte Demoſthene in Philipp. & περὶ παραπρ. Livius lib. 31 p. 573 Doriſcon & Serrium *caſtella* vocat, id eſt τείχη. Et Scylax in Thraciæ ſitu.

Heræum Samium &c.] Errat. Nos ad Heſychium explicamus Ἡραῖον templum Junonis Sami. Hunc ſuum errorem animadvertit ex Heſychio caſtigavitque Mauſſacus in Appendice.

Pag. 189. Οὐδὲ λωπάδ' αἰτοῦμαι.] Οὐ λοπάδ' αἰτούμενος corrigit in Appendice Mauſſacus. Porro χρῆσθαι eleganter ait Harpocration: nam qui commodato quid accipiunt, uſum duntaxat ejus habent; at qui mutuo accipiunt, eo etiam abuti poſſunt, unde καταχεχρῆσθαι dicitur qui mutuo accipit. Lyſias p. 146. Legendum autem eſt: οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος ex Suida in αἰτήσαντος. τὸ χρήσαντος. ἀνδρὸς (leg. Μένανδρος) πτωθῇ. ἐὰν ἄν τις ὑμῶν παιδίον ᾐτήσατο ἢ κέχρηκεν ἄνδρες γλυκύτατοι. Μένανδρος ὕμνιδι. οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν οὐδὲ λοπάδ' αἰτ. Idem in αἰτούμενος ſic legit, additque, τὸ μὲν αἰτῶν εἰσαεὶ ἕξαν. τὸ δὲ αἰτούμενος λαβὼν αὖθις ἀποδώσων.

Pag. 190. Κτίστων.] Latine, originum autores. Sic in Juſtini prologis toties *origines urbium* dicuntur. Vide quæ in calce Saluſtii not.

Suidas.] Suidas ſumpſit ex Scholiaſte Ariſtoph. qui in Acharnenſibus p. 371 ait: Θέογνις δὲ οὗτος τραγῳδίας ποιητὴς πάνυ ψυχρὸς ἐκ τῶν τριάκοντα, ὃς καὶ Χίων ἐλέγετο. Et alibi Ariſtophanes hominem frigidum poëtam perſtringens ait, eo fabulam docente nivem de cœlo plurimam cecidiſſe. Hujus Theognidis verſus laudantur ab Ariſtotele de nobilitate apud Stobæum ſerm. 218. Θέογνις δ' ὁ ποιητὴς ὁ ποιήσας. ὡς τὴν μὲν δειλῶν αἰνοῦσι βροτοὶ, μᾶλλον δὲ κηδεύουσι τοῖσι πλουσίοις. *Laudant homines quidem*

dem

dem nobilitatem, sed affinitatem divitum eligunt; quos versus Stobæus serm. 234 Euripidi in Thyeste attribuit, & versum hunc præponit: πλῦτος δ' ἀπορρυέντος ἀσθενεῖς γάμοι.

Pag. 191. Ἦλθον μὲν γάρ. ὧ μὴ ἐπιστήσας Πλάτων.] Lege ἦλθεν μὲν γὰρ ποτὲ ἔφασκε εἰς Σικελίαν. ὧ vel ὃ μὴ ἐπιστήσας Πλάτων τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων αὐτὸν ἔφασκεν γεγονέναι, καταχθλ. &c. Porro recte Eusebius in Chronico Olymp. 58 Theognidem claruisse scribit, cui subscribit Suidas in Φερεκύδης.

Phileas.] Phileas Atheniensis inter autores περίπλων seu περιηγήσεων ac περιόδων laudatur à Marciano in epitome 2 libr. Artemidori, initio; & à Macrobio 5 Saturn. Schol. Sophoclis in Ajace mastig. p. 51. δύο εἰσὶ Βόσποροι ὁ μὲν κατὰ τὴν Προποντίδα, ὁ δὲ Θρακικὸς, ὥς φησι Φιλέας. At Pytheas Massyliensis Plinio celebratus, hic περίπλουν scripserat, ut autor est Marcianus in epitome 2 librorum Artemidori Ephesii Geogr. Elegans porro descriptio saltus Thermopylarum apud Livium lib. 36 p. 675.

Pag. 192. Εὐριπίδης ἐν τῷ πρὸς Ὑγιαίνοντα.] Forte Hyperides eam orationem Euripidi scripserat.

Φιλῖνος δ' ἐν τῇ πρὸς Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου εἰκόνας.] Lycurgus rhetor decreti autor fuit, ut Æschyli, Sophoclis & Euripidis statuæ ex ære dedicarentur. Plutarchus Lycurgo: εἰσήνεγκε δὲ καὶ νόμους τὸν περὶ τῶν κωμῳδῶν ἀγῶνα τοῖς χύτροις ἐπιτελεῖν ἐφάμιλλον ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ τὸν νικήσαντα εἰς ἄστυ καταλέγεσθαι (f. καθιέναι, supple τὸ δρᾶμα) πρότερον οὐκ ἐξόν. Ἀναλαμβάνων τὸν ἀγῶνα ἐκλελοιπότα. τὸν δὲ ὡς χαλκᾶς εἰκόνας ἀναθεῖναι τῶν ποιητῶν Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου, καὶ τὰς τραγῳδίας αὐτῶν ἐν κοινῷ γραψαμένους φυλάττειν, καὶ τὸν τῆς πόλεως γραμματέα παραναγινώσκειν τοῖς ὑποκρινομένοις. οὐκ ἐξεῖναι γὰρ αὐτὰς ὑποκρίνεσθαι. Dele οὐκ. Vide in vita Æschyli. Antiphon hunc

Phili-

Philinum ætate præcessit. Quare id falsum est, quod Maussacus putat, nempe Antiphontem contra illum orationem composuisse. Contra hoc Lycurgi decretum Philinus, ut conjicio, orationem scripserat.

Ἀμμώνιος ἐν πετάρτῳ περὶ βωμῶν.] Schol. Hermogenis p. 407. περὶ τῆς περιστερᾶς, ὅτι ἐπὶ Θεμιστοκλέους τριήρους ἐφάνη καθεζομένη, ὅθεν καὶ μετὰ τὴν νίκην Ἀπάρχου Ἀφροδίτης ἱερὸν ἱδρύσατο ἐν Πειραιεῖ, ὡς Ἀμμώνιος ὁ Λαμπτρεὺς ἐν τῷ περὶ βωμῶν φησι. Ad rem. Notandus est Etymologici locus in Σκιάς. τὸ ᾠδεῖον ἐκαλεῖτο τῶν Λακεδαιμονίων παρὰ τὴν ἀρχαίαν φωνήν. οἶκος γάρ ἐστι στρογγύλος. τοὺς δὲ τοιούτους διὰ τὸ τὴν ὀροφὴν ἔχειν μίμημα τῶν σκιαδείων, σκιάδας οἱ πάλαι προσηγόρευσαν, ἐπεὶ δὲ μετωνόμασται σκιάδης, καὶ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν Ἑλλήνων θολιὰς ἐκάλουν αὐτὰς, καὶ τοὺς οἴκους τοὺς περιφερεῖς οἱ μὲν θόλους, οἱ δὲ θολιὰς προσαγορεύουσι. Servius in lib. 9 Æneid. pag. 573. Hic notandus Paulinus in epist. ad Alethium. Philostratus lib. 1 cap. 18 de vita Apollonii: ἀνδρῶνι, οὗ τὸν ὄροφον ἐς θόλον ἀνῆχθαι σχῆμα οὐρανῷ τινι εἰκασμένον. σαπφειρίνῃ δὲ αὐτὸν κατηρέφθαι λίθῳ. κυανωτάτη δὲ λίθος καὶ οὐρανία ἰδεῖν.

Pag. 193. *Huic margini adscripsit Valesius, quæ referenda erant ad Harpocrationis pag. 149. in hunc modum.* ---- Θερμηδέστατον.] Lege θερμήδεστον ex Suida, qui κατεδηδεσμένων habet, & κατὰ Δημάρατον. Sed & sigilla antiquorum θερμήδεστα dicebantur. Male apud Ammonium & Suidam θερμηδέστατα. Aristoph. tamen θεσμοφ. νῦν δ᾽ οὗτος αὐτοὺς ἐδίδαξε θερμηδέστατα. Itaque θερμηδέστατον retineo, sed κατεδηδεσμένων malo. Suidas κατεδηδεσμένος, καταβεβρωμένος. Sed locum Aristoph. quære in libro. Puto enim θερμήδεστ᾽ ἔχειν, σφραγίδια ἐξάψαμεν. Sic enim Suidas citat in λακωνικαί. Etymolog. θερμήδεστα habet, & Hesychius. Theophrastus in principio lib. v hist. plant. θερμηδέστατα. πλὴν, ait, ὑπὸ τὸ

φλοιὸν ὑποδυόμενοι σκώληκες ἐπιπολῆς ἐγγράφουσι τὸ σίλεχος, οἷς καὶ σφραγῖσι χρῶνταί τινες. ἀραιὸν δὲ τμηθὲν τὸ δρύϊνον, ἀσπὶς τε καὶ ἀθριπηδέστατον γίνεται. Sed lib. 9 cap. 13 θριπηδέστους dicit. Eustathius odyss. α p. 1403, ubi de ἴδω disserit, ait Pausaniam in lexico notare, ἀπηδέσθη & καλῃδέσθαι dictum esse à Platone comico. ὁ δ' αὐτὸς λέγει, ὅτι θριπήδεστα ξυλήφια τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα, οἷς ἐχρῶντο, φησὶν, οἱ σφόδρα οἰκονομικοὶ ἀντὶ γλωσσῶν σφραγίδων. τινὲς δὲ αὐτὰ πινακοσυλλάβως θριπηδέστατα εἶπον.

Pag. 194. Schol. Aristophan. ad Plutum.] Ejus verba sunt pag. 67. μετὰ δὲ τὸ χαρίσασθαι τὴν δημοκρατίαν τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Θησέα, Λύκος τις συκοφαντήσας ἐποίησεν ἐξοστρακισθῆναι τὸν ἥρωα. ὁ δὲ παραγενόμενος εἰς Σκύρον, διῆγε παρὰ Λυκομήδους &c. Sed proprie ὀστρακισμὸς is non fuit; nondum enim lex erat lata de testarum suffragiis. Alioqui vel unum nobis Ath. proferant, qui post Theseum his testarum suffragiis expulsus sit usque ad tempora Pisistrati, tanto intervallo ac spatio temporis. Verba Suidæ in ἀρχὴ Σκυρία translata sunt ex Pausaniæ lexico, teste Eustathio ἰλ. ι pag. 782.

Καταχειμνυσθείη.] Καταχρημνισθείη Eustathius, & addit, ὡς καὶ Λυκόφρων ἱστορεῖ.

Pag. 197. Ἴσα βαίνειν τινί.] Utitur Longinus περὶ ὕψους in fine.

Νικᾷ δ' Ὀρέστης.] Elegans est Antiphontis locus in oratione περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου p. 121 sub finem. Et Aristoteles sectione 29 problem. causam ejus rei inquirit. Idem apud Romanos obtinuit, ut docet Plut. in Mario, & in Catone Uticensi. Sed vide P. Fabrum in tract. de Regulis Juris.

Æschines Ischandri tragici hypocritæ tritagonistes.] Demosth. ἐν τῷ περὶ παραπρ. initio, de Æschine: καὶ ἔχων Ἴσχανδρον τὸν Νεοπτολέμου δευτεραγωνιστήν. Ejus iterum in fine

fine meminit, ubi ait Æſchinem eum ex Arcadia Athenas adduxiſſe urbis amantiſſimum. Ibidem de Æſchinis vita: τὰ πλούτια δ' ἔναγχος ἐν χορηγίοις ἀλλοτρίοις ἐπὶ τῷ τριταγωνιστὴν ἀγαπητῶς παρατρεφόμενον. Et poſtea: τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα, (Euripidis Phœnicem) οὐδὲ πώποτε οὔτε Θεόδωρος οὔτ' Ἀριστόδημος ὑπεκρίναντο, οἷς οὗτος τὰ τρίτα λέγων διετέλεσε. Et poſt: ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι ἐν πᾶσι τοῖς δράμασι, τοῖς τραγικοῖς ἐξαίρετόν ἐστιν ὥσπερ γέρας τι τοῖς τριταγωνισταῖς. τὸ, τοὺς τυράννους καὶ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας ἐξιέναι. Quod confirmat Plutarch. ἐν πολιτικοῖς παραγγ. ἄτοπον γάρ ἐστι τὸν ἐν τραγῳδίᾳ πρωταγωνιστὴν Θεόδωρον ἢ Πῶλον ὄντα μισθωτῷ τῷ τὰ τρία λέγοντι πολλάκις ἕπεσθαι καὶ προσδιαλέγεσθαι ταπεινῶς, ἂν ἐκεῖνος ἔχῃ τὸ διάδημα καὶ τὸ σκῆπτρον. Lego τρίτα λεγ. Teles περὶ αὐταρκείας apud Stobæum ſerm. 27. δεῖ ὥσπερ τὸν ἀγαθὸν ὑποκριτὴν, ὅτι ἂν ὁ ποιητὴς περιθῇ πρόσωπον, τοῦτο ἀγωνίζεσθαι καλῶς. οὕτω καὶ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ὅ, τι ἂν περιθῇ ἡ τύχη. καὶ γὰρ αὕτη, φησὶν ὁ Βίων, ὥσπερ ποιήτρια, ὅτε μὲν πρωτολόγου, ὅτε δὲ ὑστερολόγου περιτίθησι πρόσωπον, καὶ ὅτε μὲν βασιλέως, ὅτε δὲ ἀλήτου. Menander apud Stob. 252. πρόσεστι δ' ὁ κόλαξ ἄριστα πάντων, δεύτερα ὁ συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτα λέγει. Latini *ſecundas & tertias agere* dicunt, in quo ſubaudiendum *partes*. Horatius: *partes tractare ſecundas*. Scaliger in Feſtum Salva res eſt. Hinc & *partes* ſimpliciter aliquando dicuntur à Latinis. Livius lib. 3 pag. 76. *Hernicos ad partes paratos, fabulam compoſitam Volſci belli*. Egregia metaphora à partibus actorum in fabula ducta. Sic & de his partibus Juvenalis dixit: *Ecce iterum Criſpinus, & eſt mihi ſæpe vocandus Ad partes*. id eſt, ſæpe in hoc theatrum producendus, ubi partes ſuas agat. & ita vetus Schol. explicat. Metaphoram facit à comœdia, qua Scenici ad partes ſuas ſolent vocari. in eam rem ſingularis

est locus Pollucis lib. 4 p. 193. Ἔρμων τὴν κωμῳδίας ὑποκριτής· λαχὼν ἦ μετὰ πολλούς. Nota, & mox: εἰσηγήσατο τῇ σάλπιγγι ἀγωνιστὰς ἀνακαλεῖν. Dio lib. 61 de Nerone, qui tragœdias actitabat: παρῆλθέ τι καὶ αὐτὸς ὁ Νέρων ἐς τὸ θέατρον ὀνομαστὶ ὑπὸ τοῦ Γαλλίωνος ἐσκηρυχθείς. Plutarchus in comparatione Pompeji & Agesilai, οὐδὲ ὑπὸ κήρυκος ἐκαλεῖτο μάχεσθαι καλῶν, ἢ λιπεῖν ἑτέρῳ τὸν στέφανον. Cicero de Divinatione in Verrem: *ut in actoribus Græcis fieri viderunt: sæpe illum, qui est secundarum, aut tertiarum partium, cum possit aliquanto clarius dicere, quam ipse primarum, multum summittere, ut ille princeps quam maxime excellat.* Hinc *secundas agere* pro *assentari* Latini dicunt, quamquam & alia ratio reddi potest, quod scilicet ferè in omnibus mimis, quod genus dramatis est, secundarum partium actor Parasitus inducebatur, ut docet Festus in Salva res. Tres duntaxat actores in scenam prodibant, qui & sorte poëtis in Bacchanalibus aut Panath. aut Lenæis inter se certaturis dividebantur, quæ νέμησις ὑποκριτῶν dicebatur. Hesychius, οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρῳ νεμηθέντας, ὑποκρινομένους τὰ δράματα, ὧν ὁ νικήσας εἰς τοὐπιὸν ἀκρίτως παρελάμβανεν. Lege εἰς τὸ πιεῖν ἄκρατον παρ. Erant hi actores homines non indocti, & ipsi etiam poëtæ aliquando evadebant, ut Crates, qui Cratini primus actor fuerat, postea fabulas docuit, teste Schol. Comici ad Equites & in Ranis. Euripidis actor eum adjuvisse dicitur in tragœdiis conscribendis, nomine Cephisophon: unde Bacchus ei dicit, ποῦ τί πότερ' αὐτὸς ἄδρες ἢ Κηφισοφῶν. Vide omnino Aristotelem politic. 7 in fine, ubi ait Theodorum tragœdiarum actorem nunquam permisisse, ut ullus vel ex vilissimis ac deterrimis actoribus ageret ante se, quasi maxime faveant auditores iis, quos primos audierunt, i. πρωταγωνιστὴς erat.

Suidas

Suidas in νεμήσεις ὑποκρ. habet εἰς τὸ ὕπον ἀκριβῶς παραλαμβάνεται. Vertit interpres: *deinceps sine judicio ad fabulas agendas assumebatur.* Idem in Σοφοκλῆς Σοφίλου. οὗτος πρῶτος τρισὶν ἐχρήσατο ὑποκριταῖς, καὶ τῷ καλουμένῳ τριταγωνιστῇ, καὶ πρῶτος τὸν χορὸν ἐκ ιε´ εἰσήγαγε νέων, πρότερον ιβ´ εἰσιόντων. Ovidius 3 de Ponto elegia 1.

Tu debes vincere amicos,
Uxor, & ad partes prima venire meas.
Magna tibi imposita est nostris persona libellis.

Quarta persona dicebatur κωφὸν πρόσωπον, de qua Horatius, *neu quarta loqui persona laboret.* & Diomedes Grammaticus.

Pag. 198. Δημοχάρης δὲ ὁ ἀδελφιδοῦς Δημοσθένους.] Suidas in Δημοχάρης ἀδελφιδοῦς Δημοσθένους, περὶ οὗ Τίμαιός φησιν, ἡταιρηκέναι μὲν τοῖς ἄνω μέρεσι τοῦ σώματος. οὐκ εἶναι δὲ ἄξιον τὸ ἱερὸν πῦρ φυσᾶν. ὑπερβεβηκέναι δὲ τοῖς ἐπιτηδεύμασι τὰ Βότρυος ὑπομνήματα καὶ Φιλαινίδος καὶ τῶν ἄλλων ἀναισχυντογράφων. Suidas hinc proverbium refert: ᾧ τὸ ἱερὸν πῦρ οὐκ ἔξεσι φυσῆσαι. ubi sic scribit. Τίμαιος ἐν λ´ ἱστοριῶν ἱστορεῖ, ὡς οἱ περὶ Δημοκλείδην (lego Τιμοκλείδην, is est poëta comicus, quo teste usus erat Timæus teste Polybio) κατὰ Δημοχάρους εἶπον, ὅτι μόνῳ αὐτῷ πάντων Ἀθηναίων οὐκ ἔξεσι τὸ ἱερὸν πῦρ φυσῆσαι, ὡς μὴ καθαρεύοντι τοῖς ἄνω μέρεσι. Δοῦρις δὲ ἐν τῇ ι´ Πυθέαν κατὰ Δημοσθένους, τὸ ὅμοιον εἰπεῖν. Apud Diogenianum in voce ψεκάς, hoc proverbium latet, sed temere confusum & interpolatum. Lege igitur à capite: ᾧ τὸ ἱερὸν πῦρ οὐκ ἔξ. φ. ὡς μὴ καθαρεύοντι. Erat autem Athenis πῦρ ἄσβεστον, cujus curam gerebant mulieres viduæ, eumque sacrum lychnum extinctum esse perhibent Mithridatici belli temporibus, cum Aristion tyrannus urbem teneret. Plutarchus in Numa. Hunc probris laceraverat Timæus teste Polybio lib. 12, cum tamen Demochares στρατηγὸς ab Ath. creatus

creatus sit. Polybius apud Suidam in Δημοχ. Sed & hic Demochares Lachetis filius post obitum Demosthenis decretum scripsit, ut statua Demostheni poneretur. Decretum integrum refert Plutarchus in x rhetorum vitis. Δημοχάρης Δημοσθένους ἀδελφιδοῦς dicitur etiam ab Æliano lib. 3 ποικ. cap. 8, & Plutarcho in x rhetorum vitis, ubi de Æschine.

Vetus enarrator Comici ad Pacem, & Suidas ex eo.] Ejus hæc verba sunt: ἔγραψε δὲ καὶ κωμῳδίας καὶ ἐπιγράμματα καὶ παιᾶνας καὶ ὕμνους καὶ σκολιὰ καὶ ἐλεγεῖα καὶ καταλογάδην τὸ πρεσβευτικὸν λεγόμενον, ὃν νόθον ἀξιοῦσί τινες εἶναι οὐχὶ αὐτοῦ. An intelligit τὸν τριαγμόν? Paulo post: υἱὸς δὲ ἦν Ὀρθομένους (sic scribe apud Harpocr.) ἐπίκλησιν δὲ Ξούθου. Porro not. Callimachum alteri triagmum tribuisse, Epigeni s. Suidas in Ὀρφεὺς ἔγραψε τριασμοὺς (Volfius τριαγμοὺς) λέγονται δὲ εἶναι Ἴωνος τοῦ τραγικοῦ.

Comici enarrator ad Acharnens.] Pag. 371 ad illa Aristoph. ubi præco Atheniensibus ait, πάριθ' εἰς τὸ πρόσθεν, πάριθ' ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος, notat, εἰώθασιν οἱ Ἀθηναῖοι σφάζειν δέλφακα καὶ ῥαίνειν τὰς καθέδρας τῷ αἵματι αὐτοῦ εἰς τιμὴν Δήμητρος. Aristoph. in ἐκκλησιαζούσαις ad hunc morem alludit. Nam Praxagora feminarum cæterarum Prytanis convocata concione, ait: ὁ περιστίαρχος περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν. Multa de περιστιάρχοις Suidas in περιστίαρχοι. De his χοιριδίοις notavi multa ad 1 Herodoti.

Pag. 199. Τὰς πυλαίας.] Adde εὐχάς.

Qui Σάκας fuit denominatus.] Apud Schol. Comici in Vespas p. 518, & Suidam.

Ἡμεῖς γὰρ &c.] Hi duo versus leguntur apud Arist. in Av bus initio.

Pag. 200. Saçadas.] Sacadam hunc poëtam Argivum una

una cum Pronomo floruiſſe poſt bellum Leuctricum ait Pauſan. Meſſen. p. 107.

Melitonem hunc.] Μελάνθιος quidam περὶ μυστηρίων ſcripſiſſe dicitur à Schol. Comici ad Plutum pag. 85. Eundem eſſe cum Melitone nolim affirmare. Melanthes dicitur in Scholiis ad Aves p. 592. ὥς φησι Μελάνθης ἐν τῷ περὶ μυστηρίων. Athenæus lib. 7 in fine: Μελάνθιος δ' ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων.

Ad Veſpas.] Pag. 518 laudat verſus Theopompi in ποιμένῳ, in quibus non tantum ξένον vocarat ἀκέστορα, ſed Myſum, id eſt, ſervum. Verba ſunt: τὸν δὲ Μυσὸν ἀκέστορον (ſic etiam vocat Ariſtoph. in Veſpis) ἀναπέπεικεν ἀκολουθεῖν, οἴ μοι εἰς, ὦ πολῖται, δεινὰ πράσσω. εἰς πολίτης δ' ἐστὶ πλὴν ἄρα Σάκας ὁ Μυσὸς καὶ τὸ Καλλίου νόθον; In Scholiis autem ad Aves initio ſic ait: Θεόπομπος δὲ καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Σάκα προσηγόρευσεν Τισαμενόν. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Μυσὸν ἐκάλεσε. ſed legendum ποιμένῳ. Sequitur, εἰς δὲ τὴν ποίησιν αὐτὸν κεχλευάσι Καλλίας μὲν ἐν πεδήταις καὶ σάκον οἱ χοροὶ μισοῦσι. Κρατῖνος ἐν Κλεοβούλοις. Lege Κλεοβουλίναις.

Pag. 201 Νεωνήτων.] Demoſth. locus in fine κατὰ Στεφαν. ſic habet: οὐκ ὤκνησε τὴν δέσποιναν γῆμαι, καὶ ἡ τὰ καταχύσματα αὐτοῦ κατέχεε τόθ', ἡνίκα ἐωνήθη ταύτῃ συνοικεῖν. Schol. Comici p. 78 ad illa ex Pluto. κομίσω καταχύσματα ὥσπερ νεωνήτοισιν, notat. τῶν γὰρ νεωνήτων δούλων τὸ πρῶτον εἰσιόντων εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ ἁπλῶς τῶν ἐφ' ὧν οἰωνίσασθαί τι ἀγαθὸν ἐβούλοντο, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ νυμφίου περὶ τὴν ἑστίαν τὰ τραγήματα κατέχεον, εἰς σημεῖον εὐπορίας, ὡς καὶ Θεόπομπός φησιν ἐν ἡδυχάρει. φέρε σὺ &c. ut infra, σύγκειται δὲ τὰ καταχύσματα ἀπὸ τῶν φοινίκων, κολλύβων, τρωγαλίων, ἰσχάδων καὶ καρύων, ἅπερ ἥρπαζον οἱ σύνδουλοι. κυρίως δὲ ἐλέγοντο, ὅταν δούλους ἠγόραζον. ἔφερον γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἑστίαν, καὶ καθίζοντες κατὰ τῆς κεφαλῆς κατέχεον κόλλυβα καὶ ἰσχάδας καὶ φοίνικας καὶ τρωγάλια

γάλια ἄλλα καὶ τραγήματα, καὶ οἱ σώδουλοι ταῦτα ἥρπαζον. Hoc indicat mox Ariſtoph. p. 81. ἔνδον γε παρὰ τὴν ἑστίαν, ὥσπερ νόμος, οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ ἰσχάδα καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις προβαλόντα &c. Gerardus huc refert Virgilii illud: *tibi ducitur uxor: Sparge marite nuces*. Schol. Hermogenis p. 405. καταχύσματα ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ τὰ τραγήματα, ἃ τοῖς νεωνήτοις ἀνδραπόδοις ἐπέχεον αἱ δέσποιναι πρὸς τῇ ἑστίᾳ καθεζομένοις εὔκαρπον αὐτοῖς τὴν κτῆσιν καὶ ὀνήσιμον ἐπευχόμενοι γενέσθαι. Timocles in Dionyſo:

Ὁ δὲ Ἀχαρνικὸς Τηλέμαχος ἔτι δημηγορεῖ.
Οὗτος δ' ἔοικε τοῖς νεωνήτοις Σύροις.
Πῶς ἢ τί πράττων; βούλομαι γὰρ εἰδέναι.
Θαλαττηγὸν κάλλω χύτραν φέρει.

Refert Athenæus lib. 9 ſub finem, qui addit, δῆλον, ὅτι Τηλέμαχος κυάμων χύτρας ἀεὶ σιτούμενος. Alexis ἐν ὁμοίᾳ. οὐδὲ φιλόδειπνός εἰμι, μὰ τὸν Ἀσκληπιόν. τραγήμασιν δὲ χαίρω μᾶλλον. εὖ πάνυ. τραγήματα αἰσθάνομαι γὰρ, ὅτι νομίζεται τοῖς νυμφίοις μελλοῦσι τὴν νύμφην λέγεις παρέχειν ἄμητας καὶ λαγῷα καὶ κόχλας. τούτοισι χαίρω, τοῖς δὲ κεκαρυκευμένοις ὄψοισι καὶ ζώμοισιν ἥδομαι, ὦ θεοὶ, apud Athenæum lib. 14.

Pag. 202. Αἰσχίνης ὁ Σαρδιανός.] Eſt & Æſchines hiſtoricus laudatus ab Euſebio & Hieronymo de expoſitione locorum Hebraicorum. Pro Κάνδουλον malim Κάνδωλον ex Heſychio. Vide Parrhaſii epiſtolas. Æſchrion autem non male hic convenit. Æſchrion enim de Pithecuſis inſulis multa dixerat teſte Schol. Lycophronis pag. 113. μέμνηται δὲ καὶ αὐτῶν καὶ Αἰσχρίων ἐν ἑβδόμῳ Ἐφεσίδος. Sunt autem Pithecuſæ à Cercopibus dictæ teſte Ovidio in Metamorph.

Ad Nubes.] Pag. 153, ubi Sophoclis verſum ex Ajace maſtigophoro profert: ἢ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου.

Κινη-

Κινησίας.] Lysias p. 154 multa de hoc Cinesia.

Pag. 203. Ἐν ἑβδόμῳ.] Apud Scholiastem Aristoph. p. 312 legitur ἐν δελπίρῳ, itemque αὐλορχούμενον. male. Plutarchus in tract. πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα, ὁ δὲ ὦτος αὖ πάλιν ἁλίσκεται γηθόμενος ὀρχουμένων ἐν ὄψει μεθ' ἡδονῆς ἅμα ῥυθμῷ γλυχόμενος τοὺς ὤμους εὖ διαφέρειν. Suidas in ὦτος. Idem Plutarchus de discrimine adulatoris & amici, ὁ πίθηκος ὡς ἔοικε μιμεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον ἐπιχειρῶν, ἁλίσκεται συγκινούμενος καὶ συνορχούμενος.

Pag. 204. Καλεῖται δὲ &c.] Consentit Ælius Dionysius apud Eustathium in ἰλ. σ p. 1167. κόρδαξ Magnetum saltatio propria & ἐπιχώριος teste Pausf. Heliacôn 2 p. 157. Etymolog. autor in σίκιννις. σατυρικὴ ὄρχησις· ἐμμελία δὲ τραγική. κόρδαξ δὲ κωμική, ὡς Ἀριστόξενος ἐν πρώτῳ περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως. De ἐμμελείᾳ Plato 7 legum p. 816. Videntur autem nudi saltasse cordaces, quod ex Libanio collegisse mihi videor in orat. pro saltatoribus p. 497. καὶ μὴν ὑπέρ γε τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας Πλάτωνι μαχόμενος, καὶ τὰς ὀρχήσεις αὐτῶν ὡς ἀναγκαίας ἐπαινεῖς. ἐν δὲ ταύταις ἔνι δήπου καὶ τὸ κορδακίζειν εἶναι. εἶτα οὐ δεινὸν κόρδακι μὲν εἶναι τόπον ἐν θεάτρῳ, καὶ μὴ ἔχειν αἰτίαν, ὡς διαφθείρει τοὺς παρόντας. περὶ δὲ ὀρχήσεως, ἐν ᾗ πλείστη σπουδὴ μὴ παραγυμνοῦσθαι, μηδαμῇ δοξάζειν τι αὐτὸν τὰ χείρω &c. De sicinni Gellius lib. xx cap. 2, ubi turpi errore siticines cum sicinnistis saltatoribus confudit Atteius Capito. Sed fallor; & docte Capito, quod plane confirmat Dionysius Hal. lib. 7: εἶδον δὲ καὶ ἐν ἀνδρῶν ἐπισήμων ταφαῖς, ἅμα ταῖς ἄλλαις πομπαῖς, προηγουμένους τῆς κλίνης τοὺς σατυριστὰς χοροὺς κινουμένους τὴν σίκιννιν ὄρχησιν. μάλιστα δὲ ἐν τοῖς εὐδαιμόνων κήδεσι. Casaubonus ad Suetonium. Glossæ, σατυριστής, *ludio*.

Pag. 205. De Ctesio Jove.] Suidas Ζεὺς κτήσιος, ὃν καὶ ἐν τοῖς ταμιείοις ἵδρυντο ὡς πλουτοδότην. Athenæus de κα-

δίσκῳ poculo ſic ait lib. XI. ἀγγεῖον δέ ἐστιν, ἐν ᾧ τοὺς κτησίους Δίας ἐγκαθιδρύουσι. Mox cerimoniam omnem ſubjicit ex Anticlide in ἐξηγητικῷ, ni fallor, quod opus, de rebus divinis fuit: Verba in excerptis ex Athenæo retuli. Sciendum eſt veteres in ſtatuendis deorum familiarium ſimulacris uſos eſſe vaſis & ollis, quæ baſis vicem præſtarent. Docet id Schol. Ariſtoph. ex quo fragmentum protuli ad Harpocr. in ἑρκεῖος. Omnino locum res inquire. elegans eſt. Vide omnino Iſæum de Cteſio Jove, à quo ὑγίειαν & κτῆσιν ἀγαθὴν precabantur. Unde κτήσιος dicitur p. 64. Meminit & Antiphon pag. 101. Ariſtoph. in avibus:

Κανοῦν δ' ἔχοντες καὶ χύτραν καὶ μυρρίνας
Πλανώμεθα ζητοῦντες τόπον ἀπράγμονα.

Ad quæ Suidas ex vetere Scholiaſte notat hæc. τὰ πρὸς θυσίαν κομίζουσιν, ἵνα οἰκήσαντες ἐπὶ τῇ ἱδρύσει θύσωσι. χύτραις γὰρ ἵδρυον. Dio Chryſoſt. orat. 1 Jovem ideo ait vocari κτήσιον, ἅτε δοτῆρα πλούτου καὶ κτήσεως. Dionyſius lib. 1 Deos penates à Græcis ſcriptoribus dici ſcribit partim κτησίους, partim ἑρκίους, πατρῴους, μυχίους. Sed lib. 8 p. 513 lares vocat θεοὺς κτησίους. Inde eſt, quod in cella penuaria ſtatuebatur ejus ſimulacrum; nam in cella repoſita ſunt utenſilia, ἡ κτῆσις. Ariſtoph. in εἰρήνῃ p. 693. τί δ' ἄλλο γε ἢ χύτραις ἱδρυτέον. ſupple τὴν εἰρήνην. Reſpondet chorus: χύτραισιν. ὥσπερ μεμφόμενον Ἑρμίδιον. Ad hæc notat Scholiaſtes: ὅτι μὲν τὸ χύτραις ὅπερ ἐλάχιστα ἥψων, ὅτι δὲ ἄλλο τι πολυτελέστερον ἱερεῖον, καὶ οὕτως ἵδρυον. καὶ πρὸς τὸ θυόμενον ἔλεγον βοῒ ἱδρύεσθαι ἢ αἰγὶ ἢ προβάτῳ, ἢ οἷον ἂν ᾖ τὸ ἱερεῖον, ὥσπερ ἐν πλούτῳ, τὰς χύτρας, αἷς τὸν θεὸν ἱδρυσόμεθα, λαβοῦσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε. Ariſtoph. in εἰρήνῃ pag. 705. οἱ μὲν νέφος ἐχθρὸν ἀπωσάμενοι πολέμοιο εἰρήνην εἵλοντο καὶ ἱδρύσανθ' ἱερείῳ. In iiſdem ſcholiis ex alio Scholiaſte ſcribitur, ἄλλως. ἔθος εἶχον Ἑρμᾶς ἱδρύοντες πρὸ τῶν θυρῶν καὶ ἄλλα

ϗ ἄλλα τινὰ ἀγάλματα ὑπὲρ τοῦ μὴ βραδυνόντων τὴν ἀνάστασιν χύτραις ἀθάραις ἱδρύεσθαι καὶ ἄλλοις τισίν. Porro Hyperides πρὸς Ἀπελλαῖον, qui hic laudatur, citatur à Polluce p. 134. πρὸς Ἀπ. περὶ θησαυροῦ. Suidas in κανοῦν.

κύκλους.] Schol. Aristoph. in Equites pag. 295. ὁ δὲ κύκλος Ἀθήνησίν ἐστι καθάπερ μάκελλος, ἐκ τῆς κατασκευῆς τὴν προσηγορίαν λαβὼν, ἔνθα δὴ πιπράσκεται χωρὶς κρεῶν τὰ ἄλλα ὤνια, ἐξαιρέτως δὲ οἱ ἰχθύες. Melius Pollux lib. x cap. 2. ἵνα δ᾽ ἐπιπράσκετο τὰ σκεύη, τῆς ἀγορᾶς τὸ μέρος τοῦτο ὠνόμαζον κύκλον, ὡς Ἄλεξις ὑποδηλοῦν ἔοικεν ἐν καλασίρει. πῆδέ με ἄγεις ἐν τῷ κύκλῳ; Ælianus lib. 2 cap. 1 var. hist. ἔτι δὲ ἐκείνου τοῦ ἐν τοῖς κύκλοις κηρύττοντος. ἔτι δὲ ἐκείνου τοῦ σκυλοῤῥάφου.

Pag. 206. Ἀγαθίωνι Κωδίαν.] Zonaras in Tarquinio Superbo. εἰς δὲ κῆπον εἰσαγαγὼν αὐτὸν, ἐν ᾧ μήκωνες ἦσαν, τὰς κωδύας αὐτῶν τὰς ὑπερεχούσας ῥάβδῳ κατέκλασε. Isacius Tzetzes in Lycophronem pag. 2 κωδείαν vocat sic dictam, quod κώμαλη καὶ ὕπνῳ δέῃ τοὺς πάντων φαγόντας.

Pag. 207. Habet hæc ex Athenæo.] Αὐλοτρύπην vocat Strattis Isocratem, quia ejus pater multos tibiarum artifices alebat. Plutarchus in Isocrate. Ἰσοκράτης Θεοδώρου μὲν ἦν παῖς, τοῦ Ἐρχιέως, τῶν μετρίων πολιτῶν θεράποντας αὐλοποιοὺς κεκτημένου καὶ εὐπορήσαντος ἀπὸ τούτων, ὡς καὶ χορηγῆσαι καὶ παιδεῦσαι τοὺς υἱοὺς, ὅθεν εἰς τοὺς αὐλοὺς κεκωμῴδηται ὑπ᾽ Ἀριστοφάνους καὶ Στράττιδος. Hunc locum intelligit. Atqui mirum est, quod Hesychius Illustris refert, Φίλισκον τὸν Μιλήσιον ῥήτορα πρότερον αὐλητὴν ὄντα παραδοξότατον Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ αὐλοτρύπην ἐκάλει. *Tibiarum foratorem.* παράδοξον i. *celebrem*, ut Fortunatianus ait, Olympionicas & cęteros victores certaminum nominari paradoxos, magis ex consuetudine vulgi, quam ex ratione. Idem habet Suidas.

Δημότης.] Sed ludit ibi Comicus, & ea dici ab Acharnensibus fingit Dicœopolidi, qui ab eis lapidibus petitus minabatur se illorum liberos occisurum gladio, cumque Acharnenses peterent ab eo, quinam hi essent, ostendit Dicœopolis cophinum plenum carbonibus. Erant vero Acharnenses plerique carbonarii: unde orant Dicœopolidem, ut parcat cophino, quem δημότην vocant & ἥλικα, id est, *coætaneum suum*. Longe commodior esset locus ex Amphide comico; quem laudat Athenæus lib. 1 cap. 24. οἴνου πολίτης ὢν κρατίστου στρυφνὸς εἶ. Alloquitur virum quendam Acanthium.

Pag. 208. Λεσχηνόριον.] Περὶ Λεσχηνορίου Ἀπόλλων Plutarchus tractatu de particula εἰ. Quid autem λέσχαι, vide Petavium ad Themistium. Etymolog. in ἀδολεσχία. κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος ἐν τῷ χειμῶνι τόπον εἶχον ἀποκεχωρισμένον, ἐν ᾧ πυρκαϊὰς ποιοῦντες ἐν αὐτῷ καθεζόμενοι διημέρευον ἀδολεσχοῦντες καὶ φλυαροῦντες.

Ἐπήλλαξε.] Leg. ἀπήλλαξε, ex Suida, apud quem hæc omnia ad verbum leguntur.

Leocorium.] Demosthenes ἐν ἐπιταφίῳ λόγῳ, εἰ γνήσιος. ἠκηκόεσαν οἱ Λεοντίδαι μυθολογουμένας τὰς Λέω κόρας (male Volfius *Leocoras à Poëtis celebratas* vertit) ὡς αὐτὰς ἔδοσαν σφάγιον τοῖς πολίταις ὑπὲρ τῆς χώρας. Suidas: λεωκόριον ἡρῷον ἐν μέσῳ τῷ κεραμικῷ. Λεὼς γὰρ ὁ Ὀρφέως υἱὸν μὲν ἔσχε Κύλανθον, θυγατέρας δὲ τρεῖς, Φασιθέαν, Θεόπην, Εὐβούλην, ἃς ὑπὲρ τῆς χώρας σφαγιασθείσας ἔτι παρθένους ἐτίμησαν Ἀθηναῖοι τῷ ἡρῴῳ. Ælianus lib. XII ποικ. cap. 26 Praxitheam appellat, quam Suidas Phasitheam. Hujus Leo filias memorat Aristides in Panath. p. 8. b Libanius declam. 13. ὑπὲρ τῆς κοινῆς δόξης ἐπέδωκεν, ὡς ὁ Λεὼς τὰς θυγατέρας, ὡς ὁ Κόδρος αὐτόν. Clemens Alexandr. in Protreptico. Leopardus lib. 19 cap. penult. & Greg. Naz. in carmine de virtute pag. 215.

Pag. 209. Καὶ πρὸς τὸν βωμὸν ἄγοντες.] Cicero pro C. Balbo: *Athenis ajunt, cum quidam apud eos, qui ſanctè graviterque vixiſſet, & teſtimonium publicè dixiſſet, & ut mos Græcorum eſt, jurandi cauſa ad aras accederet.* Locus Dem. ſic legitur: ἐποίησαν μὲν ἔξω μέσων νυκτῶν τὴν ὥραν, οὔτε τὰς μαρτυρίας ἀναγινώσκειν ἐθέλοντες, οὔτε ἀντίγραφα διδόναι. τῶν τε παρόντων ἡμῖν καθ' ἕνα οὑτωσὶ πρὸς τὸν βωμὸν ἄγοντες, καὶ ἐξορκίζοντες, καὶ γράφοντες μαρτυρίας, οὐδὲν πρὸς τὸ πρᾶγμα. Melius Harpocr. ἐξορκοῦντες. Nam ὁρκῶσαι dicitur & ἐξορκῶσαι Atticis, jusjurandum adigere, ut notavi in Xenoph. At ἐξορκίζειν eſt plane Chriſtianorum, qui dæmonia adjurabant. In ſacramento τῶν γεραίρων apud Dem. in Neæram eſt ἐξορκοῦν, & apud Pollucem. Videntur autem etiam, qui teſtimonium perhibebant, aſcendiſſe ſuggeſtum aliquem. Hinc apud oratores ἀνάβηθι toties uſurpatur, & Judices, cum teſtimonium remittebant, κατάβα, κατάβα, clamabant, ut ait Ariſtoph. in Veſpis p. 500, ubi Scholiaſtes notat hunc morem: & in Equitibus, τὸ ἀναβαίνειν, ait eſſe εἰσιέναι εἰς τὸ λόγιον. Idem Ariſt. in εἰρήνῃ pag. 671. τίς κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ ἐν τῇ πνυκί; Reſpondet Trygæus: Ὑπέρβολος νῦν τοῦθ' ἔχει τὸ χωρίον. i. βῆμα. erat enim δημαγωγὸς Hyperbolus poſt Cleonem. Et in Concionantibus: δεῖ σε καταλαβεῖν ἕδρας ὑπὸ τῷ λίθῳ τῶν πρυτάνεων κατ' ἀντικρύ. Schol. τῷ βήματι. Porro ἐξορκίζειν rectum eſt, teſte Polluce, & utitur Æſchines contra Timarchum, ubi ſacramentum refert uſitatum in foro Palladio, & περὶ παραπρ. p. 40. Porro etiam βῆμα erat ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ut docet Iſæus pag. 48 in fine, quo aſcendebant dicturi, & pag. 65. De hoc lapide locum attuli ex Plutarcho in legibus Atticis, ubi de 9 magiſtratibus.

Pag. 211. Λογογράφος καὶ λογοποιός.] Dionyſius Halic.

lib. I

lib. 1 pag. 59. παλαιὸς μὲν οὖν ὔτι συγγραφεὺς ὔτι λογογράφος ἐςὶ Ῥωμαίων ὐδὲ εἷς, *nec fabularum, nec historiæ scriptor*, vertit Gelenius. Libanius in βασιλικῷ initio: ταῦτα πάντα καὶ ἔτι πλείω, λογογράφοις τι καὶ ποιηταῖς ἱκανῶς ὕμνηται πάλαι. Theon Sophista: ἀλλ' ἵνα ἡμεῖς εἰδῶμεν, ὅτι πάνυ ἐςὶν ἀναγκαῖον ἡ τῶν γυμνασμάτων ἄσκησις, ὐ μόνον τοῖς μέλλυσι ῥητορεύειν, ἀλλὰ καὶ εἴ τις ἢ ποιητῶν ἢ λογοποιῶν ἢ ἄλλων τινῶν λόγων δύναμιν ἐθέλοι μεταχειρίζεσθαι. Idem capite περὶ μύθυ. προσαγορεύυσι δὲ αὐτὺς τῶν μὲν παλαιῶν οἱ ποιηταὶ μᾶλλον αἴνυς, οἱ δὲ μύθυς. πλεονάζυσι δὲ μάλιςα οἱ καταλογάδην συγγεγραφότες τὸ λόγυς ἀλλὰ μὴ μύθυς καλεῖν, ὅθεν λέγυσι καὶ τὸν Αἴσωπον λογοποιόν. Πλάτων δὲ ἐν διαλόγῳ τῷ περὶ ψυχῆς πῆ μὲν μῦθον, πῆ δὲ λόγον ὀνομάζει. εἴρηται δὴ μῦθος οἷον λόγος τις ὢν ἐπεὶ, καὶ μυθεῖσθαι, τὸ λέγειν ἐκάλουν οἱ παλαιοί. αἶνος δὲ ὅτι καὶ παραίνεσίν τινα περιέχει. ἀναφέρεται γὰρ ὅλον τὸ πρᾶγμα εἰς χρησίμην ὑποθήκην. νῦν μέντοι καὶ τὰ αἰνίγματα αἴνυς τινὲς καλῦσι. Isocrates in Philippo p. 204.

Ὁ τὺς δικανικύς.] Sic apud Demosth. contra Theocrinem: ἀλλὰ διοικησαμένυ πρὸς Κτησικλέα τὸν λογογράφον, ὃς ἦν ἐπὶ τοῖς τῶν ἀντιδίκων πράγμασι, qui ab adversa parte stabat. Et περὶ παραπρ. λογογράφυς τοίνυν καὶ σοφιςὰς ἀποκαλῶν τὺς ἄλλυς καὶ ὑβρίζειν πειρώμενος. Plato in Phædro pag. 257.

Demosthenes in Philipp. 4.] Et κατὰ Τιμοκράτυς initio, κατὰ τὴν ἀγορὰν λογοποιὺς καθίεσαν. *rumigerulos*. Sic & Isocrates in Philippico initio. Μῦθος & λόγος confundi solent, nam μῦθος nil aliud est quam παλαιὸς λόγος. Sic μύθυς Περσικὺς vocat Isocrates in Panegyr. p. 143.

Pag. 212. Ex Athenæo lib. 11 dipnosoph.] Nisi quod Athenæus clarius & uberius loquitur.

Pag. 213. Μέλλομεν καὶ μαλακιζόμεθα.] Sic loquitur Gregor.

Gregor. Nazianz. in oratione 9 pag. 152, hunc Demosthenis locum in mente habens.

Ὄρον φρεάτιον.] An intelligit extremas corporis partes? an ὄρρον ſcribendum eſt? unde ὀρρωδεῖν. Ammonius. Euſtathius ἰλ. μ pag. 906 ex Philopono: ὄρος δὲ οὐ μόνον γῆς ὑψηλὸν ἐπανάστημα, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος, ὅντινες ταῦρόν φασι. Subdit locum Erennii Philonis, qui apud Ammonium iiſdem legitur verbis fere. Athenæus lib. 13 initio, de cinædis, ξυρουμένους τὴν ὑπήνην καὶ τὸν ὄρρον. Male Dalech. *pudendo & mento.* Heſychius in λάσταυροι οἱ περὶ τὸν ὄρρον δασεῖς. i. τὸν πρωκτόν. Schol. Comici in Plutum p. 13. Ὀρρωδῶ πάνυ, τουτέστι φοβοῦμαι, ἀπὸ τοῦ ὄρρου, ὅ ἐστι μεσοπύγιον τῆς περιστερᾶς. ἔστι γὰρ τρομερὸν τὸ μέρος, καὶ κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν ἀλόγων δέους. πεποίηται δὲ παρὰ τὸ σείοντα τὴν οὐρὰν δηλοῦν τὸ δέος, ἢ παρὰ τὸ ἐγκρύπτειν τούτῳ τῷ μέρει τὰ αἰδοῖα κατὰ τὴν τοῦ δέους διάθεσιν, ἢ ὅτι τῶν φοβουμένων εἴωθεν ὁ ὄρρος ἤτοι ὁ πρωκτὸς ἱδροῦν. Ὄρρος δέ ἐστιν τὸ ἐπάνω τῆς πυγῆς ὀστοῦν, ἐξ οὗ ἡ οὐρὰ τῶν ζώων φύεται. Heſychius in τράμος, ubi & ὄρος legitur male. Schol. Comici in Ranas ad illa: ἐγὼ δὲ πάλγεῖν ἄρχομαι τὸν ὄρρον, notat: ὄρρον δὲ τὸν λεγόμενον ταῦρον, τὸ μεταξὺ τῶν διδύμων. Καλλίστρατος τὴν ὀσφὺν καὶ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. Δίδυμος δὲ τὴν τράμην. (Lege τράμιν) οὐχ ὡς τινες τὸ ἰσχύον. In loco Æſchyli forte: ἐλαδίῳ κεκμηότι μαλκιῶν ποδί. Athenæus in lib. 12 in fine, pedes unguento ungi & oleo ſolitos docet ex comicis. Ἀντιφάνης δὲ ἐν μὲν Ἀλκήστιδι ἐλαίῳ τινὰ ποιεῖ χριόμενον τοὺς πόδας & cætera. ἐλάδιον autem antepenultima longa ponitur à Machme apud Athenæum lib. 13 pag. 582. An forte ἔλα δὲ κεκμηότι μαλκιῶν ποδί? vel ἐλᾷ. Themiſtius orat. 13 initio τρέμοντα καὶ μαλακίοντα. Leg. μαλκ. κεκμηῶτι ἰωνικόν ἐστιν ταὐτὸν ὂν τῷ κεκμηκότι. Euſtath. ἰλ. ζ p. 641. Heſiodus operum lib. 2. λυγρὸν μαλκιόωντες. Sic enim Iſocrates Grammaticus (cujus meminit Polybius) legebat teſte Proclo p. 123.

Pag.

Pag. 214. De Poëmate autem Homeri quod Μαργίτης inscribebatur.] Plato in Alcibiade 2 ex eo poëmate hoc carmen adducit de Margite. πολλὰ μὲν ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα. Alii id poëma Pigreti cuidam tribuunt. Suidas in Πίγρης, Κὰρ ἀπὸ Ἁλικαρνασοῦ, ἀδελφὸς Ἀρτεμισίας τῆς ἐν τοῖς πολέμοις διαφανοῦς Μαυσώλου γυναικὸς (falsum ex Strabone) ὃς τῇ Ἰλιάδι παρενέβαλε κατὰ στίχον ἐλεγεῖον. οὕτω γράψας, μῆνιν ἄειδε. &c. Μοῦσαι, σὺ γὰρ πάσης πείρατ' ἔχεις σοφίης. ἔγραψε δὲ καὶ τὸν εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην καὶ βατραχομυομαχίαν. Plutarch. περὶ Ἡροδότου κακοηθείας in fine: ὥσπερ βατραχομυομαχίας γινομένης Πίγρης ὁ Ἀρτεμισίας ἐν ἔπεσι παίζων καὶ φλυαρῶν ἔγραψε, σιωπῇ διαγωνίσασθαι συνθεμένων, ἵνα λάθωσι τοὺς ἄλλους. Sic & Timolaus quidam singulis Iliadis versibus singulos heroicos inseruit, teste Suida. Teles περὶ ἀπαθείας apud Stob. 254. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τούτων εἴ τις οὕτως οἴοιτο, Μαργίτης. Marius Victorinus lib. 1 de teliambo seu μειούρῳ carmine Andronici ait; *non absurde Choriambicam clausulam idem affectasse in ejusmodi modulatione dicetur, ea videlicet contemplatione, qua viderit Homerum fontem atque originem metricæ disciplinæ, non tantum in duobus opusculis Iliados & Odysseæ, his versibus Teliambis frequenter usum, sed & in eo carmine, cui Margitæ nomen est, eundem herois hexametris trimetros Jambicos tanquam pares numero miscuisse viderit, qua ratione id in opere suo Livius.* Idem lib. 3 de Jambicis. *Hoc genere versuum, ut supra diximus, primus usus est Homerus in Margite suo, nec tamen totum carmen ita digestum perfecit: nam duobus pluribusve hexametris antepositis istum subjiciens copulavit: (beneficia pro re colere sapientis viri est) quod postea Archilochus interpolando composuit.* Dio orat. 53 ait, poëma illud ab Homero adolescente compositum videri, qui indo-

indolis ad poësim suæ periculum facere vellet. Idem orat. 67 de gloria: πολὺ γ' ἂν εἴη τοῦ Μαργίτου κωφότερος, ἀγνοοῦντος, ὅτι χρὴ γήμαντα χρῆσθαι τῇ γυναικί. Leg. ὅ, τι χρή. *quomodo uxore utendum esset*. Hinc ergò Margites Alexander est vocatus, quod in Venerem segnior haberetur. Nota historia Philippi, qui ad tentandum juvenis ardorem meretrices ei submisit. Tzetzes hist. 4 chil. 4. ἄκουε τὸν Μαργίτην, εἰς ὃν Ὅμηρος ἰαμβοῦς γράφει. οὗτος ὢν γέρων ἐξ ἀνηρῶν εἰς αὐτὴν ἐγκυμονήσας βρέφος ἐκ τῆς γαστρὸς ἐγεννήθη. ἄρ' ὁ πατὴρ ἢ μήτηρ.

Pag. 215. Ἰωνίας ἀπὸ Φωκαίας πόλεως, Ἴωνες ὄντες.] Agathias lib. 1 de Massilia, ταύτην γὰρ δὴ πάλαι Φωκαεῖς ἐξ Ἀσίας ὑπὸ Μήδων ἀναστάντες κατῴκισαν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπεω Περσῶν βασιλεύοντος. Fallitur Agathias. Cyrum enim debuit dicere. Addit: καὶ νῦν ἐξ Ἑλληνίδος ἐστὶ βαρβαρική.

Pag. 216. *Rhoda* &c.] Eadem est Rhode & Rhodanusia: non enim ait Dionysius Heracleota Phocæos condidisse Rhodanusiam, sed tantum ait Phocæos, qui Massiliam condidere, κατεσχηκέναι Rhodanusiam, quod non intellexit Maussacus. Strabo lib. 14 de Rhodiis, καὶ μέχρι Ἰβηρίας ἔπλευσαν, κἀκεῖ μὲν τὴν Ῥόδην ἔκτισαν, ἣν ὕστερον Μασσαλιῶται κατέσχον. Agathe vero, quam cum Rhoda jungit Plinius, Straboni libro 4 κτίσμα Μασσαλιωτῶν.

Masteres & Zetetæ.] Μαστεύειν enim est ζητεῖν apud Poëtas. Apoll. 1 Argon. in fine: μήπολε μαστεύοντες ἀπολλήξειν καμάτοιο. Schol. ζητοῦντες, ἐξ οὗ καὶ μαστὺς ἡ ζήτησις. Καλλίμαχος. μαστύος ἄλλοτ' ἔκαμνον ἀλητοί. ὅθεν καὶ μαστοὶ (mammæ) καλοῦνται διὰ τὸ ἀναγκαίως ζητεῖσθαι ὑπὸ τῶν παίδων. Certe Sophocles in Oedip. Coloneo μαστῆρας vocat ζητητὰς pag. 287, καὶ κρέοντα πεμπόντων ἐμοῦ μαστῆρα. Idem in Trachiniis p. 357. πάρεστι μαστὴρ πατρὸς ὡς πρὶν

ὤχετο, *quærens patrem.* At Suidas μαστὺς ideo dici ait, quasi μεστὺς, διὰ τὸ μεστὺς εἶναι γάλακτος. μαστεύειν & μαστευτὰς, Xenoph. in ὑπομν. dicit.

Ποιητῶν.] Καὶ συγγραφέων. Laudatur à Laërtio in Epimenide.

Pag. 217. Macedoniæ.] Ejus meminit Dem. πρὸς Πολυκλέα sub finem: ἀφικνεῖται ἐκ Μεθώνης τῆς Μακεδονίας ὑπηρετικὸν (navicula) εἰς Θάσον, ἄγον ἄνδρα καὶ ἐπιστολὴν παρὰ Καλλιστράτου. Et Scylax. Est & Methone in Magnesia, de qua Solinus. Scylax μοθώνη.

Legendum esse μνᾶς ἐζημίωσαν.] Sed præterea leg. Μίκων. Ita enim dictus est is pictor, ut docuit Meursius lib. 1 cap. 12 Attic. lect. Hic Micon post Marathoniam pugnam cum Persarum corpora proceriora pinxisset quam Atheniensium, 30 minis ab Atheniensibus multatus est. Sopater in divisione quæst. seu controversiarum p. 340. μετὰ Μαραθῶνα Μίκων ὁ ζωγράφος τοὺς βαρβάρους γράψας μείζους τῶν Ἑλλήνων, κρίνεται. quem locum non notavit Meursius. Varro lib. 8 de lingua lat. Mycon dicitur pag. 115. Tzetzes hist. 129. ὁ δὲ ζωγράφος ἔγραψε Πολύγνωτος ἢ Νίκων ἐν τῇ ποικίλῃ τῇ στοᾷ, de Xanthippi cane. Item chil. 12 hist. 427. Plinius lib. 35 cap. 6 & 9 & lib. 33 cap. ultimo. Ælianus lib. 4 cap. 50 Niconem vocat, & lib. 7 cap. 38.

Pag. 218. Βαΐουλος.] Verba ejus sunt pag. 33. πωλοδάμνης ἐπὶ τῶν ἀλόγων λέγεται κυρίως. ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων τὸ παιδαγωγεῖν καὶ παιδοτριβεῖν, ἀφ' ὧν παιδαγωγὸς καὶ παιδοτρίβης ὁ λεγόμενος βαΐουλος. Hæc autem sumpsisse videtur Maussacus à Laur. Pignorio de servis pag. 192. Cedrenus pag. 281. τῷ λϛ ἔτει Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς Ἀντίοχον πραιπόσιτον καὶ πατρίκιον καὶ βαΐουλον αὐτοῦ παππᾶν ἐποίησε. i. pædagogum. Et lib. 23 hist. Misc. *Joannem bajulum suum.* Papias in vocabulario: *Bajulus, portitor, gerulus, nutritor.*

Glaucus

Glaucus Rheginus.] Qui tempore Democriti vixit, ut ait Laërtius in Democrito.

Μοῖραι ϛ ὠνομασμέναι.] Ita ex Cod. Vaticano legit Meursius lib. 1 Attic. cap. 18, quod Xenophon confirmat in tract. de rep. Lacedæmon. p. 399. Sed fallitur idem Meursius eo loco, dum moras & λόχους Lacedæmoniorum confundit, quos tamen distinguit Polyænus lib. 2 de Epaminonda. Λακεδαιμόνιοι μὲν οὖν κατὰ λόχους καὶ μόρας ἐνωμοτίας καὶ συσσίτια στρατοπεδεύοντες ἔμαθον τὸ πλῆθος τῶν ὁλωλότων. Et recte. Moræ enim 6 omnino fuere. At λόχοι in unaquaque mora 4 duntaxat, quod docet diserte Xenophon: ἑκάστη δὲ τῶν πολιτικῶν μορῶν ἔχει πολέμαρχον ἕνα, λοχαγοὺς τέτταρας. Apud Aristoph. in Lysistrata pag. 864 Spartana mulier, γνῶσθ' ὅτι καὶ παρ' ὑμῖν εἰσὶ λόχοι τέσσαρες μαχίμων γυναικῶν ἔνδον ἐξωπλισμένων. Ad quæ verba respexit Hesychius, cum ait: λόχοι Λακεδαιμονίων φησὶν Ἀριστοφάνης τέτταρες. πέντε γάρ εἰσιν ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. Scholiastes Aristoph. in Acharnenses pag. 422. παρὰ δὲ Λακεδαιμονίοις ὑπῆρχον τέσσαρες λόχοι, οἷς ἐκέχρητο ὁ βασιλεὺς, ὥς φησιν ἀλλαχοῦ Ἀριστοφάνης. γνῶσθ' ὅτι καὶ π. υ. ε. λ. τ. μ. ἀνδρῶν ε. ἐξ. quæ etiam in lexico Suidæ leguntur v. λόχος. Sed & Nic. Cragius μόρας & λόχους distinguit lib. 4 de rep. Lacedæm. Corrige Xenoph. in 6 Ἑλλην. pag. 349. ἐξέπεμπον δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἔξω μορῶν, μέχρι τῆς αὐτῆς ἡλικίας. Lege ἐξ μορῶν. Tamen nil affirmo mutandum. Inter λόχους Λακωνικοὺς unus fuit Pitanates dictus, cujus meminit Herodianus lib. 4. Sed Hesychius commentum esse dicit. Erat & σκιρίτης λόχος, de quo Meursius loc. cit. Suidæ σκιωρίτης. Equitatus vero Laced. in οὐλαμοὺς 30 dividebatur, teste Plutarcho in Lycurgo sub finem. Xenophon lib 7 pag. 372. τῶν ιβ λόχων τρεῖς.

Pag. 219. Interpres Comici.] Interpres Comici

 hujus

hujus emendationis non meminit, ſed Λαῒς in eo verſu tantum agnoſcit; docte tamen & acute dubium movet, aitque Ariſtophanem dicere ea, quæ rationi temporum nequeunt convenire: quippe cum eo tempore, quo Plutum fabulam dabat, non potuerit Lais eſſe valde celebris, quippe quæ à Nicia Imperatore capta ſit in Sicilia ſeptennis. Certe verba ejus Scholiaſtæ obſcura ſunt: ὅτι Ἀριστοφάνης οὐ λέγει σύμφωνα κατὰ τοὺς χρόνους &c. pag. 19. Fuit & alia Lais junior Damaſandræ filia teſte Athenæo lib. 13 de Alcibiade: ἑταίρας. δὲ δύο ἑταίρας ἐπήγετο ἀεὶ ὁ Ἀλκιβιάδης Δαμασάνδραν τὴν Λαΐδος τῆς νεωτέρας μητέρα καὶ Θεοδότην. Plutarchus in Alcibiade Timandram vocat, ejuſque filiam dici Corinthiam Laidem, quæ ex Hyccaris Siciliæ revera erat. Porro verba Lyſiæ refert Athenæus lib. 13. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλωνίδου. ἐστιν οὖν γυνὴ ἑταίρα Ναῒς ὄνομα, ἧς Ἀρχίας κύριός ἐστιν, ὁ δὲ Ὑμέναιος ἐπιτήδειος, ὁ Φιλωνίδης δὲ ἐρᾷν φησι.

Pag. 222. Nannio.] An vero νάννιον reponendum ſit apud Dem. initio orationis contra Bœotum de nomine: Μνησικλέα τε, ὃν ἴσως γινώσκετε πάντες καὶ Μενεκλέα τὸν τὴν Νῖνον ἑλόντα ἐκεῖνον. Sed nil nos cogit, cum Νῖνον in eadem oratione aut proximè ſequenti eam appellet, ut ſcio me legiſſe. Quin & Ulpianus ad illa Demoſth. in fine περὶ τῆς παραπρεσβ. τὴν δὲ Ἀτρομήτου τοῦ γραμματιστοῦ καὶ Γλαυκοθέας τῆς τοὺς θιάσους συναγούσης, ἐφ' οἷς ἑτέρα τέθνηκεν ἱέρεια, τοῦτον ὑμεῖς λαβόντες &c. ἐφ' οἷς ait Ulp. φαρμάκοις, καὶ ἄλλη ἱέρεια τέθνηκεν, λέγει δὲ τὴν Νῖνον λεγομένην, κατηγόρησε δὲ ταύτης Μενεκλῆς, ὡς φίλτρα ποιούσης τοῖς νέοις. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν. οἱ Ἀθηναῖοι ἐξαρχῆς γέλωτα εἶναι καὶ ὕβριν κατὰ τῶν ὄντως μυστηρίων τὰ πλαττόμενα ταῦτα νομίζοντες τὴν ἱέρειαν ἀπέκτειναν. μετὰ δὲ τοῦτο τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἐάσαι γενέσθαι, τὴν Αἰσχίνου μητέρα μυεῖν ἐπέτρεψαν. Talis etiam fuit Theoris. Dionyſius Halic. in Dinarcho. inter ψευδεπιγρ. λόγους δημο-

δημοσίους Dinarchi recenset hunc. κατὰ Μενεκλέους ἀπαγωγῆς, καὶ οὗτος εἴρηται παιδὸς ὄντος ἔτι Δεινάρχου. ὁ μὲν γὰρ κρινόμενός ἐστι Μενεκλῆς ὁ τὴν ἱέρειαν Νίνου ἔχον. (lege Νῖνον ἑλών.) ὁ δὲ κατηγορῶν υἱὸς τοῦ Νίνου. ἔστι δὲ πάντων πρεσβύτερα τοῦ Δεινάρχου ἀκμῆς. ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένους περὶ ὀνόματος λόγος, ἐν ᾧ τούτων μέμνηται, κατὰ Θεσσαλὸν ἢ Ἀπολλόδωρον ἄρχοντα τετέλεσται, ὡς ἐν τοῖς περὶ Δημοσθένους δεδηλώκαμεν.

Atticismorum collectores.] Suidas in Πακατὸς ait eum scripsisse περὶ Ἀττικισμοῦ. Hi autores Atticistæ dicebantur, unde Εἰρηναῖος ὁ ἀττικιστὴς laudatur ab Etymol. in ὑπηρέσων. Is ipse est Pacatus, qui Εἰρηναῖος dicebatur, teste Suida ibidem. Apud Schol. Hermogenis pag. 396. οἱ ἀττικισταὶ παντελῶς ἀποτρέπουσι τοῦ ὀνοματοποιεῖν.

Pag. 223. Αὐτῶν Ναυκλάρων.] Leg. ἀντὶ τῶν Ναυκλαρίων. (Sic Leopardus lib. 7, nisi quod ναυκρ.) Nam ναυκλαρίων quidem legitur apud Schol. Comici in Nubes, non ut edidit Maussacus ναυκλάρων. Addit ille interpres: Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς οὕτω φησί. καὶ δημάρχους οἱ περὶ Σόλωνα καθίσταντο ἐν πολλῇ σπουδῇ, ἵνα οἱ κατὰ δῆμον ἄρχοντες διδῶσι καὶ λαμβάνωσι τὰ δίκαια παρ' ἀλλήλων. ἔδει οὖν τὸν δήμαρχον ἀπάγειν εἰς τοὺς οἴκους, τοὺς ἐνεχυριαζομένους. Supra dixerat, οἱ δὲ δήμαρχοι οὗτοι τὰς ἀπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν ἐν ἑκάστῳ δήμῳ χρεῶν, καὶ τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα παρ' αὐτοῖς ἦν, συνῆγόν τε τοὺς δήμους, ὅτε δέοι, καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐπεδίδοσαν καὶ ἐνεχυρίαζον. Apud Suidam pro χρεῶν legitur χωρίων.

Οἱ πρότερον Ναύκλαροι ---- &c. usque ad καταστήσαντος ἀντὶ Ναυκλάρων. inclus.] Hæc parentheseos notis inclusit Valesius.

Pag. 224. Νεβρίδας.] Euripides in Helena: μέγα τι δύναται) νεβρῶν παμποίκιλοι στολίδες &c. num. γγγ. Tacitus lib. XI in fine: *& feminæ pellibus accinctæ assultabant,*

bant, ut sacrificantes vel insanientes bacchæ. Eusebius in chronico: κατὰ Ἀμφικτύωνα τὸν Δευκαλίωνος υἱόν τινές φασι Διόνυσον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθόντα ξενωθῆναι Σημάχῳ καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ νεβρίδα δωρήσασθαι. ἕτερος δέ ἐστιν ὁ ἐκ Σεμέλης οὗτος. Ab hoc Semacho dicti sunt Semachidæ, de quibus Hesychius, & Stephanus, ut notavit ad Eusebium Scaliger: Σημαχίδαι δῆμος Ἀττικὸς ἀπὸ Σημάχου οὗ καὶ ταῖς θυγατράσιν ἐπεξενώθη Διόνυσος, ἀφ' ὧν αἱ ἱέρειαι αὐτοῦ. Hæ sacerdotes γεραραὶ dictæ. Aliter Arnobius lib. 5. *Eleusinia illa mysteria, cujus memoriam continent? Nonne illius erroris, quo in filiæ conquisitione Ceres fessa, oras ut venit ad Atticas, triticeas attulit fruges, Nebridarum familiam pellicula cohonestavit hinnulæ.*

Pag. 227. Isthmiam.] Imo Isthmiadem. Sic enim apud Demosth. contra Neæram.

Cassii.] Leg. *Carisii.* Sic enim apud Demosth. scribitur. Sed Demosth. non dicit Isthmiadem fuisse Carisii servam, sed ancillam Nicaretæ, quæ Nicarete erat Carisii liberta, Hippiæ coqui uxor. In Athenæo legitur Κασίου.

Leander.] Hic Leander citatur ab Etymologo.

Pag. 228. Contra eum.] Non contra hunc Craterum, sed contra Craterum illum Alexandri successorem nobilissimum Alexis Pæana conscripserat.

Pag. 229. Οἰκέως.] Παρὰ δὲ Σόλωνι ἐν τοῖς ἄξοσιν οἰκεὺς κέκληται ὁ οἰκότριψ, ut Ammonius ait: οἰκεὺς poëticum est, ut Homerus οἰκῆας vocat. Οἰκότριψ est *verna*, quem sic describit Sophocles in Oedip. tyr. pag. 197. ἦν δοῦλος οὐκ ὠνητὸς ἀλλ' οἴκοι τραφείς.

Pag. 230. Μεταγένης Αὔραις.] Suidas in Μεταγένης, αὔρας inter ejus fabulas recenset.

Pag. 231. Οἰσύμην, male hodie est Σερμύλην.] Imo recte

recte Σερμύλην apud Herodotum legitur lib. 7 p. 421. seu Σερμυλίην. Nam Stephanus de Urbibus, Σερμυλίαν urbem ait esse circa montem Atho, & Hecatæum autorem laudat. De Oesyma Plinius lib. 4 in Thracia. *A meridie Ægeum mare, cujus in ora à Strymone Apollonia, Oesyma, Neapolis* (hujus meminit Livius lib. 38.) Athenæus lib. 1 cap. 24, ubi de Biblino vino. Ἀρμενίδας δὲ τῆς Θρᾴκης φησὶν εἶναι χῶραν τὴν Βιβλίαν, ἣν αὖθις Τισάρην καὶ Οἰσύμην προσαγορευθῆναι.

Ἑκαταῖα.] Etymolog. ὀξυθύμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, ἃ δὴ καὶ ἑκαταῖα λέγονται, ἢ τὰ τῶν οἰκιῶν καθάρματα τὰ ἐν ταῖς τριόδοις τιθέμενα. Sic legendum conjeceram antea, nunc affirmo haud aliter legi posse. Porro de more purgamenta abjiciendi eleganter Schol. Æschyli in χοηφόροις pag. 232. ed. Henr. Steph. ad illum, τάσδ' ἐκχέουσα γάποτον χύσιν στείχω, καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας, πάλιν, sic notat: τοῦτο πρὸς τὸ παρ' Ἀθηναίοις ἔθος, ὅτι καθαίροντες οἰκίαν ὀστρακίνῳ θυμιατηρίῳ, ῥίψαντες ἐν ταῖς τριόδοις τὸ ὄστρακον ἀμεταστρεπτεὶ ἀνεχώρουν. Nota ἀμεταστρεπτεί. Sic qui Eumenidibus sacrificabant, expleto sacrificio abibant, nec respiciebant post se, apud Sophocl. Hinc chorus Athen. Oedipodi, quomodo sit illi sacrificandum, præcipiens,

Αἰτοῦ σύ γ' αὐτὸς κεἴ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ
Ἄπυστα φωνῶν μηδὲ μηκύνων βοήν.
Ἔπειτ' ἀφέρπειν ἄστροφος.

Ovidius in fastis lib 6. *Sic ubi libavit* (strigibus scilicet) *profecta sub æthere ponit, Quique adsint sacris respicere illa vetat*. Post πάλιν adde: δικοῦσα τεῦχος ἀστρόφοισιν ὄμμασι. Suidas, ὀξυθύμια ὅσα καθαίροντες τὰς οἰκίας Ἀθηναῖοι νύκτωρ ἔθος εἶχον ἐν τριόδοις τιθέναι.

Pag. 232. Πρὸς τὸ τρόπαιον τῆς πόλεως.] An προστρόπαιον? Porro ὀξυθύμια usurpat Pollux lib. 5 cap. 46. τῶν ἐν ταῖς

τριόδοις καθαρμάτων ἐκβλητόπρ☉. κοπρέων ἐκβλητόπρ☉. εἰ χρὴ καθ' Ἡράκλειτον λέγειν, τ' ὀξυθυμίων ἀπμώπρ☉. Omnino προςρόπαιον τ' πόλεως leg. & λεως una est syllaba. Sunt trochaici versus. Vide in προςρόπ. Gallice *à la voirie*.

Theoph. Charact.] Pag. 301.

Τὴν ὀργάδα.] Ὀργάδα pro pascuis sumit Dionys. lib. 1 p. 66. Etymologus item. Helladius Besantinous lib. 3. ὅτι ὀργὰς μὲν κοινῶς φησι πᾶσα ἡ γῆ, ὅση ἐπιτηδεία πρὸς καρπῶν γονάς. ὀργάδα δ' ἰδίως ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι τ' τῶν θεαῖν ἀνειμένην τ' Ἀττικῆς μεταξὺ ϛ τ' Μεγαρίδ☉. In eum locum projiciebantur sacrilegi & proditores, quos in agro Attico sepeliri jus non erat. Teles quidam in libro de exilio apud Stobæum serm. 158. οὐκ ἀηδῶς γάρ τις τῶν Ἀττικῶν φυγάδων λοιδορουμένου τινὸς αὐτῷ καὶ λέγοντ☉, ἀλλ' οὐδὲ ταφήσῃ ἐν τῇ ἰδίᾳ, ἀλλ' ὥσπερ οἱ ἀσεβεῖς Ἀθηναίων ἐν τῇ Μεγαρικῇ, ὥσπερ μὲν οὖν, ἔφη, οἱ εὐσεβεῖς Μεγαρέων ἐν τῇ Μεγαρικῇ. Plutarchus in Phocione ad finem. Mirum est Schol. Apollonii lib. 1 pag. 44 contra omnes sentire: ὄργια, inquit, τὰ μυστήρια παρὰ τὸ εἴργειν τοὺς ἀμυήτους ἢ τὰ ἐν ὀργάσι γινόμενα· ὀργάδες δ' οἱ σύμφυτοι τόποι ϛ ὑγροί, cui consentit Pollux lib. 1. πεδία, ἄρουραι ἐργάσιμοι, ὀργάδες &c. & Suidas: ὀργὰς ἡ εὔγει☉ καὶ σύμφυτ☉ καὶ λιπαρὰ καὶ ἀκμαῖα γῆ.

Καὶ ὀργᾶν ἐν αὐτῇ.] Thucydides lib. 1 in fine & ibi Scholiastes, Plutarchus in Pericle.

Ἐν τῇ Λυδῇ γραφεῖ.] Ἀντίμαχ☉ ἐν Λύδῃ simpliciter, absque γραφεῖ (quod forte ad versum ipsum pertinet) laudatur ab Schol. Apollonii & aliis pluribus. Plutarchus in consol. ad Apollonium, ait Lyden fuisse Antimachi conjugem, quam ipse efflictim amabat. Ea cum mortem obiisset, elegiam scripsit Antimachus, quam Lyden vocavit, in qua se ipse consolabatur exem-

exemplo Regum ac Principum, quorum casus atque infortunia ibi recensebat, ut lenire dolorem suum ita posset. Ovidius 1 Tristium elegia 5.

Nec tantum Clario Lyde est dilecta poëtæ,
Nec tantum Coo Battis amata suo.

Vetus Epigramma in Anthologia nondum editum, quod nuper legere memini... Hesychius, Κάβαρνοι οἱ τῆς Δήμητρος ἱερεῖς, ὡς Πάριοι. Pro Ἀβακλέας in Antimachi versu Bochartus legit ἀγακλέας pag. 447 de coloniis Phœnicum, ubi etiam Parum insulam dictam esse Cabarnem notat à Cabarno quodam, qui filiæ Proserpinæ raptum Cereri indicavit. Hujus ergo Cabarni posteros Ceres sacerdotio honoravit, ipsumque primum sacerdotem constituit. Id narrabat Antimachus in ea elegia, Cereris se exemplo consolans, quæ filiam amiserat. Itaque legendum videtur γένναν Καβάρνου. poëtice enim γέννα dicitur pro γενεά. Lycophron: Ἄρνης παλαιᾶς γέννα τεμμίκων πρόμοι.

Pag. 233. Verba Æschyli &c.] Teste Suida, qui addit: περὶ δὲ τῶν ὀργεώνων γέγραφε καὶ Φιλόχορος, τοὺς δὲ φράτορας ἐπάναγκες δέχεσθαι καὶ τοὺς ὀργεῶνας καὶ τοὺς ὁμογάλακτας, οὓς γεννήτας καλοῦμεν. Etymologus: ὀργεῶνες σύνταγμά τι ἀνδρῶν, ὡς τῶν γεννητῶν καὶ τῶν φρατόρων, ἀπὸ τοῦ κοινῇ ὀργιάζειν καὶ θύειν τοῖς θεοῖς.

Ὅρος.] In his titulis seu ὅροις ascriptum erat, quot talentis oppigneratum esset χωρίον seu οἰκία, idque ὁρίζειν dicebatur. ὅρους θεῖναι ut Demosth. testatur in 2 contra Onetorem, & στῆσαι ibidem. Latini *libellos* vocant. Seneca in lib. 4 de beneficiis cap. XII. *& suspensum amici bonis libellum dejicio, creditoribus ejus me obligaturus.* Sic Cicero in oratione pro Quinctio: *libellos Alfenus procurator P. Quinctii dejicit.* καθαιρεῖν ὅρους dixit Demosthenes adversus Timotheum.

Pag. 234. Quia in ea περὶ τῆς καθόδου ἀδείας.] Ἄδειαν ſibi à populo dari petit, aut confirmari potius, cum jam data eſſet, ut idem in fine orationis memorat.

Κατὰ Δημαίου.] Vide p. 233. Pollux lib. x initio, Ὑπερείδης ἐν τῷ πρὸς Δημαίαν.

Pag. 236. De venere vulgivaga.] Contra has leges, quibus ſcortatio publice permittebatur, invehitur Dio in Euboica ſub finem. Graviter ſane. ὦ σοφοὶ νομοθέται, καὶ ἄρχοντες οἱ παραδεξάμενοι τὰς τοιαύτας ἀπαρχῆς, ὡς δή τι θαυμαστὸν εὑρήκατε ταῖς πόλεσιν ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμῖν [μὴ] τὰ φανερὰ ταῦτα καὶ ἄκλειστα οἰκήματα τὰς κεκλεισμένας οἰκίας καὶ τοὺς ἔνδοθεν θαλάμους ἀναπετάσῃ. Ubi negativa particula expungi debet, ut ſequentia demonſtrant, καὶ τοὺς ἔξω καὶ φανερῶς ἀσελγαίνοντας ἀπὸ μικρᾶς δαπάνης, ἐπὶ τὰς ἐλευθέρας καὶ σεμνὰς τρέψῃ γυναῖκας μετὰ πολλῶν χρημάτων τε καὶ δώρων.

Pag. 237. Ὀρεσταυτοκλείδης.] Oreſtes ille, qui fabulæ huic titulum dedit, non erat Agamemnonis ille filius, Electræ frater, ſed quidam graſſator nocturnus, qui furioſum ſe ſimulans, noctu viatores ſpoliabat, ut memorat Schol. Ariſtoph. in Acharnenſ. & in Avibus p. 575, & iterum p. 609 ad illa: εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἥρωϊ τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστῃ, γυμνὸς ὢν πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ, notat: χαριέντως δὲ τοῦτο, ὅτι σκότους Ὀρέστης ὁ Τιμοκράτους λωποδυτεῖ τοὺς προσυγχάνοντας. ἥρωα δὲ αὐτόν φησι διὰ τὴν ὁμωνυμίαν τὴν πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονος Ὀρέστην. ἥρωες δὲ δυσοργοὶ καὶ χαλεποὶ τοῖς ἐμπελάζουσι γίνονται, καθάπερ Μένανδρος ἐν συνερῶσι, ὅτι ἀγαθὸν μὲν οὐ χειμῶνος ὁ θεὸς δίδωσιν, οὐδ' ἥρωες κ' εἰς τοῦτο δύνανται, ἀλλ' ἀποπλήκτους μὲν ποιεῖν δύνανται. τὸ δὲ ὠφελὲς οὐ κέκτηνται. διό μοι δοκοῦσι καὶ οἱ τὰ ἡρῷα παριόντες σιγὴν ἔχειν, ὡς Μυρτίλος ἐν τῇ ζανοπώσῃ (f. τιτανοπάσῃ) φησί. Idem ait Heſychius in κρείττονες. Suidas in οὐκ εἰμὶ τούτων τῶν ἡρώων. Sophocles in Oedipode Coloneo p. 235 tranſeuntes

euntes Eumenidum ante fanum præ metu silere ait: καὶ παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως, ἀφώνως, ἀλόγως. Videtur autem Orestes iste id cognomentum habuisse ex eo, quod furere simulabat, ut Agamemnonis filius furiis agitatus Orestes: neque enim id ejus proprium nomen fuisse crediderim. Ac forte verum ejus nomen fuit Autoclides, unde fabulæ titulus Orest Autoclides. Μυρτίλος in Lesbicis citatur à Schol. Apollonii pag. 26. Sic Diocles quidam Φιλεὸς cognominatus esse Orestes dicitur ab Isæo περὶ Κίρωνος κλήρου, initio: ubi Φιλιέα lego ex Harpocr. Themistius pag. 389. Διοκλῆς ὁ λωποδύτης.

Pag. 238. Sæpissime Comici fabularum nomina composita ex diversis nominibus fingebant.] Στρατιώτης ἀνθρωπαρέστην. Cæcilius in Duloreste laudatur à Nonio & aliis, nisi in his ῥαίστην scribendum, pro eo qui occidit, ut λυκοραίστης dicitur.

Παράβυστον.] Sed & ideo illud forum παράβυστον Athenis dictum, quod in remota ac secreta urbis parte erat positum, teste Pausania Att. pag. 20. τὸ μὲν οὖν καλούμενον παράβυστον καὶ τρίγωνον. τὸ μὲν ἐν ἀφανεῖ πόλεως ὂν καὶ ἐπ' ἐλαχίστοις συνιόντων ἐπ' αὐτὸ, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ σχήματος ἔχει τὰ ὀνόματα. Non recte Etymol. ἦν δὲ καὶ παράβυστον δικαστήριον, ὃ λάθρα ἔκρινε.

Pag. 239. Προϋπαντεῖα.] Falsum. Imposuit Suidas ei in παρακαταβολή.

Pag. 240. Verba Pluti.] Pag. 73. εἶδος δὲ ὄφεως ὁ παρείας, παρὰ τῷ ἐπῆρθαι τὰς παρειάς, φασὶ δὲ αὐτὸν μὴ δάκνειν ἢ καὶ δάκνοντα μὴ λυπεῖν. μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Δημοσθένης, τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας φάσκων, καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Δημάδου λόγῳ. ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον εἶδος καὶ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ. τὸ δὲ τοιοῦτον εἶδος εὑρίσκεται ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῦ Διονύσου. Etymol. in παρείας, παρὰ τὸ πεφυσιωμένας ἔχειν τὰς γνάθους ἤγουν τὰς

παρειὰς, αἳ καὶ Φοῦγαι λέγονται, οὐ τὸ ῥῆγμα βλάβης ἀλλότριον.

Pag. 241. πέλανον.] Cæterum Euripides proprie locutus eſt: nam ut notat Schol. Æſchyli in Perſis 135 pag. πέλανος κυρίως ὁ πεπηγὼς ῥύπος λέγεται. ἄλλως ὁ ἀφρὸς ὁ γινόμενος ἐν τῇ χύτρᾳ.

Pag. 242. Ariſtotelis verbis.] Ariſtotelis ſententiam magis probo: quidni? Nam Artemidorus lib. 1 cap. 56. ſi rhetor aut operarius ſomniaverit ſe ἐφηβεύειν *ephebum eſſe*, otium & ceſſationem *in annum* ait portendi. χρὴ γὰρ τὸν ἔφηβον ἐν τῇ χλαμύδι τὴν δεξιὰν ἐνειλημμένην ἔχειν διὰ τὸ ἀργὴν εἶναι, καὶ πρὸς ἔργα καὶ πρὸς λόγους τὴν χεῖρα. πρὸς ἐνιαυτὸν δὲ εἶπον διὰ τὸ τῆς ἐφηβείας χρόνον, ὃν πρὸς τὸν τόπον ἐξετάζειν χρή. Nimirum alibi anno tantum, alibi biennio ephebi manebant. Prioré igitur anno exercebantur, altero militabant inter περιπόλους. Subjicit Artemidorus: νόμῳ γὰρ ἡ χλαμὺς περιτίθεται· καὶ εἰ μὲν ἡ χλαμὺς εἴη λευκὴ, ἐλευθέραν ὁ ἰδὼν γαμήσει. εἰ δὲ πορφυρᾶ, εὐεργεστέραν ἑαυτοῦ. Item ait: ἔνδημον γὰρ χρὴ εἶναι τὸν ἔφηβον. & in fine: οὐ γὰρ ὑπερόριοι οἱ ἔφηβοι ἀγωνίζονται. Περιπολάρχου meminit Heſychius in κωδωνίζειν, & Thucyd. lib. 8 in fine: περιπολεῖα Dionyſius Halic. lib. 9 pag. 612 vocat caſtella, in quæ ſe recipiebant περίπολοι τῆς χώρας τῶν Ῥωμαίων. Strabo, ubi de Cyrene.

Pag. 243. Τετταράκοντα ἐτῶν.] Aliter apud Lacedæmonios: apud illos enim militia ſolvebantur ſexagenarii, ſeu potius duodeſexagenarii: οἱ τετταράκοντα ἀφ' ἥβης. Xenoph. lib. 5 ἑλλην. pag. 332. Hujus enim ætatis extra patriam εἰς ὑπερόριον στρατείαν proficiſci non cogebantur, ut Xenophon ibi memorat. Vide & lib. 6 pag. 349.

Καὶ ὤμνυον ἐν Ἀγραύλου.] Plutarchus in Alcibiade: συνεβούλευεν ἀντέχεσθαι τῆς γῆς τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ τὸν ἐν Ἀγραύλῳ προβαλ-

περιβαλλόμενος ἀεὶ τοῖς ἐφήβοις ὅρκον ἔργῳ βεβαιοῦν. Scribe Ἀγραύλου, ex Demosth. & Polluce. Male interpres: ὀμνύουσι γὰρ ὅροις χρήσασθαι τῆς Ἀττικῆς, πυροῖς, κριθαῖς, ἀμπέλοις, ἐλαίαις. Quod not. Nec enim in sacramento illo quidquam eorum legitur. Aristoph. in Avibus p. 597. σὺ κοῦν δῆτα περιπόλους ἐχρῆν πέμψαι καθ' αὐτὸν αὖθις: ad eum corripiendum, retrahendum.

Hinc intelligenda illa Philochori.] Ex Ulpiano ad illud Demosth. περὶ παραπρ. in fine: ἀναγινώσκων καὶ τὸν ἐν τῷ τῆς Ἀγραύλου τῶν ἐφήβων ὅρκον. Ulpianus: ἔστι μὲν μία τῶν Κέκροπος θυγατέρων ἡ Ἄγραυλος. ἐν δὲ τῷ τεμένει αὐτῆς, οἱ ἐξιόντες εἰς τοὺς ἐφήβους ἐκ παίδων μετὰ πανοπλιῶν ὤμνυον ὑπερμαχεῖν ἄχρι θανάτου τῆς θρεψαμένης. ἡ δὲ ἱστορία αὕτη. Ἄγραυλος καὶ Ἕρση καὶ Πάνδροσος θυγατέρες Κέκροπος, ὥς φησιν ὁ Φιλόχορος. λέγουσι δὲ, ὅτι πολέμου συμβάντος παρ' Ἀθηναίοις, ὅτε Εὔμολπος ἐστράτευε κατ' Ἐρεχθέως, καὶ μηκυνομένου τούτου ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων ἀπαλλαγήσεσθαι, ἐάν τις ἀνέλῃ αὐτὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως. ἡ τοίνυν &c. Falsum est Agraulum se pro patria devovisse in bello Thracico regnante Erechtheo. Primum enim usque ad Erechtheum vitam producere non potuit. Deinde certum ex Lycurgo contra Leocratem, & Euripide & Apollodoro & aliis, quos ad v. Ὑακινθίδες laudamus, ipsas Erechthei & Praxitheæ filias se devovisse pro patria, quibus consentit autor παραλλήλων Ἑλληνικῶν καὶ Ῥωμαϊκῶν, qui ex Euripidis Erechtheo idem scribit. Accedit quod Agraulus una cum Herse præcipitem se ex Acropoli dedisse dicitur immisso protinus à Minerva furore, eo quod cistam sibi à Pallade commendatam, in qua occultus erat Erichthonius, contra interdictum Palladis aperuerant, ut narrat Apollodorus lib. 3, ac cæteri mythographi, ex quo apparet Aglaurum puero adhuc, adeo non regnante Erichthonio decessisse. Quod si ita est, quo-

eſt, quomodo regnante Erechtheo poſt tot annos, rurſus ex arce ſe præcipitare potuit. Hyginus Herſem, Pandroſon & Aglauron Erechthei filias vocat fab. 166 & in Poëtico Aſtronomico, cap. de Heniocho.

Pag. 244. Non enim, ut vulgo exiſtimant.] Probo Mauſſaci ſententiam. Nam & in Λυσιστράτῃ pag. 863 Stratonice jurat per Pandroſum Agrauli ſororem. ἔτ' ἄρα νὴ τὴν Πάνδροσον.

Περιπολεῖν cogebatur.] Sic apud Terentium Eunucho Chæreas Ephebus Athenienſis, cuſtos in Piræeo fuiſſe publice dicitur, actu 2, ſcena 3. *Miror quid ex Piræeo abierit. Nam ibi cuſtos publice eſt.*

Τερθρεία.] Æſchines pag. 50, & Etymolog. Suidas in τερθρεία. τερθρείαν φασί, καὶ τὴν ἐν τοῖς μέρεσι καλουμένην μάχην. οἱ δέ, ὅτι ἔθος ἦν τοὺς ἐφήβους μετὰ τὸ γενέσθαι περιπόλους τῆς χώρας στρατεύεσθαι μέν, εἰ συμβαίη πόλεμος, μὴ μέντοι μετὰ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐν μέρεσι τοῖς ἀκινδύνοις τῆς μάχης. διὸ τὴν στρατείαν καλεῖσθαι τὴν ἐν τοῖς μέρεσι. Porro ephebi chlamyde erant induti. Teles libro de collatione divitiarum & virtutis apud Stob. ſerm. 237. καὶ παῖς μὲν ὢν ἐπιθυμεῖ ἔφηβος γενέσθαι. ἔφηβος δὲ γενόμενος ζητεῖ πάλιν τὸ χλαμύδιον ἀποθέσθαι. mox: πρεσβύτης γέγονε, πάλιν ἐπιθυμεῖ τὰ ἐν νεότητι. ἡ νεότης μοι φίλον ἀεί, τὸ δὲ γῆρας βαρύτερον Αἴτνης. Quod imitatus videtur Cicero in Catone. Xenophon περὶ πόρων pag. 542. εἰκὸς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι καὶ ὑπὸ ἱππέων καὶ περιπόλων. mox: οἵ τε φρουρεῖν ἐν τοῖς φρουρίοις, οἵ τε πελτάζειν καὶ περιπολεῖν τὴν χώραν πάντα ταῦτα μᾶλλον ἂν πράσσοιεν. Porro στρατείαν ἐν τοῖς μέρεσι malim intelligere ἐν τοῖς μέρεσι τῆς χώρας, ut indicat Plato 6 leg. pag. 760. Locus illuſtris eſt, & obſervatio Attici ritus. De Epheborum chlamyde eſt Heliodori locus lib. 1, ubi Cnemon Athenienſis, ἐτύγχανον μέν, ait, ἐφηβεύων. ᾄσας δὲ τὸν εἰωθότα παιᾶνα τῇ θεῷ, καὶ τὰ νενομισμένα προπομπεύσας,

πόλεις, ὡς εἶχον στολῆς, αὐτῇ χλαμύδι καὶ αὐτοῖς στεφάνοις ἐρχόμενοι οἴκαδε ὡς ἑαυτόν. Et initio lib. 3 pompas sacrificii Thessalorum describens: ὁ μὲν οὖν ἀριθμὸς τοὺς ἐφήβους εἰς ν' συνέπεπτεν. Mox: κρηπὶς μὲν αὐτοῖς ἱμάντι φοινικῷ διαπλόκῳ ὑπὲρ ἀστράγαλον ἐσφίγγετο. χλαμὺς δὲ λευκὴ περόνῃ χρυσῇ πρὸς τοῖς στέρνοις ἐσφήκωτο, τὴν εἰς ἄκρον πέζαν κυανῇ τῇ βαφῇ κεκυκλωμένη. Ephebοrum autem Atheniensium vestitus erat chlamys pulla, idque ob pœnam Coprei nuncii, qui ab Eurystheo missus, ut Heraclidas ab Athen. repeteret, cum eos supplices ab ara per vim abstraheret, ab Atheniensibus erat occisus. Sed longe postea Herodes Atticus nigras chlamydes abolevit, earumque loco albas gestari instituit, ut docet Philostratus in Herode. Suidæ locum, ubi ait ἐν μέρεσι τοῖς ἀκινδύνοις sic interpretor, *in stationibus minus periculosis*, ut loquitur Seneca de tranquillitate animi capite 3. *Neque enim solus ille militat qui in acie stat, sed & qui portas tuetur, & statione minus periculosa, non otiosa tamen fungitur, vigiliasque servat & armamentario praeest, quæ ministeria quamvis incruenta sint, in numerum stipendiorum veniunt.*

Pag. 245. περιφορεῖσθαι nos restituimus pro πεφορεῖσθαι.] Etymologus πεφορεῖσθαι τὸν ὀφθαλμὸν πεπαχύνθαι.

Pag. 246. ποδοκάκκην, ποδοστράβην.] Idem esse ait Ulpianus in Dem. ut memini legere, nec fallor. Item interpres Aristoph. in Equitibus pag. 309 ad hæc: οἷόν σε δήσω τῷ ξύλῳ. (in nervo,) notat, εἶδος δὲ δεσμοῦ (male vulgo δεσμωτηρίου) τὸ ξύλον, ἣν ποδοκάκκην λέγουσι καὶ ποδοστράβην. κάκκη Attice pro κακία. Aristoph. in εἰρήνη. ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων. Ubi tamen pro merda sumitur, unde κακκᾶν apud Aristoph. Porro aliud est ξύλον πετρημένον, quod cervici induebatur, de quo idem

Comicus in Λυσιστράτῃ pag. 879. *ἀλλὰ τούτων χρῆν ἁπασῶν ἐς τετρημένον ξύλον ἐγκαθαρμόσαι λαβόντας τουτονὶ τὸν αὐχένα.* Δίκροον ξύλον dicitur à quodam comico apud Athenæum lib. . . . Suidas *ποδοκάκκη ξύλον, εἰς ὃ ἐν εἱρκτῇ τοὺς πόδας ἐμβάλλοντες συνέχουσι, ὃ παρὰ Ῥωμαίοις κίππος καλεῖται. λέγεται καὶ ποδοστράβη.*

Licet à Suida retineantur.] Imo ex Suida huc inculcata sunt, ut & alia multa. Nam Suidas in explicatione alicujus vocis primum ex alio Grammatico, si qua habet, referre solet; postea vero verba Harpocr. plerumque decurtata: ut in hac voce *πόρος* hæc omnia habet quæ hic leguntur; deinde à capite *πέρος* &c. ut Harpocr. usque ad illa *καὶ πόρος*.

Pag. 248. In Philippicis Demosthenis Polystratus.] Philipp. 1. *ὅτι καὶ πρότερον ποτ' ἀκούω ξενικὸν τρέφειν ἐν Κορίνθῳ τὴν πόλιν, οὗ Πολύστρατος ἡγεῖτο καὶ Ἰφικράτης καὶ Χαβρίας καὶ ἄλλοι τινὲς καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς συστρατεύεσθαι. καὶ οἶδ' ἀκούων, ὅτι Λακεδαιμονίους παραταττόμενοι μεθ' ὑμῶν ἐνίκων οὗτοι οἱ ξένοι καὶ ὑμεῖς μετ' ἐκείνων.* Ξένοι sunt mercenarii. Hinc *ξενολόγος* *conquisitor*, qui mercenarios conquirit ac conducit, quo nomine fabulam dedit Menander, teste Theone Sophista, quo loco minus recte *latronilegulum* vertit Camerarius. Suidas *ξενολόγιον καὶ ξενολόγος ὁ ξένους συλλέγων στρατιώτας.* Menander in Sicyonia. *ἀλλοιδόρητον, ὡς ἔοικε, φαίνεται τὸ τοῦ στρατιώτου σχῆμα καὶ τὸ τοῦ ξένου.* *Hominis peregrini* interpres reddidit male. Laudantur à Stobæo *λόγῳ* 170. Ξένους pro mercenariis militibus Æneas in Poliorc. usurpat creberrime. *ξενολόγους* Polybius lib. 5 pag. 407. *conquisitores missos ad* &c. *conquisitionem militum habere* Livius dicit pag. 370 lib. 23. Hoc autem *ξενικὸν* erant ut plurimum *πελτασταὶ*, qui ideo male audierunt teste Isocrate in panegyr. pag. 126. *ξενικὸν* autem hoc primum fuit in Græcia, quod & indicat

dicat Isocrates in Philippo p. 199. ξενοτροφεῖν Isocr. de pace 334, & ξεναγοὶ præfecti militum mercede conductorum apud Dionem orat. 78. male interpres, *hostium exceptores.*

Verum neque Xenophon.] Imo Xenophon hoc ξενικὸν diserte docet à Lacedæmoniorum stetisse partibus, ut & Corinthus eo tempore σύμμαχος erat τῶν Λακεδαιμονίων, teste eodem.

Pag. 249. Περὶ ἀτελείας.] Πρὸς Λεπτίνην. ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τιμῶντές ποτε Ἰφικράτην οὐ μόνον αὐτὸν ἐτιμήσατε, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκεῖνον Στράβακα καὶ Πολύστρατον, καὶ πάλιν Τιμοθέῳ διδόντες τὴν δωρεὰν, δι' ἐκεῖνον ἐδώκατε καὶ Κλεάρχῳ καί τισιν ἄλλοις τὴν πολιτείαν.

Pag. 250. Pœnam quæ solebat infligi ante depositionem sive παρακαταβολήν.] Utraque sententia falsa est. Πρόπεμπτα, id est, *cinq jours auparavant:* sic πρότριτα, *trois jours devant.* Thucyd. lib. 2. πρότριτα σκηνὴν ποιήσαντες. Schol. πρὸ τρίτης ἡμέρας. Demosth. verba retuli in legibus Atticis titulo περὶ ἀρχόντος. Adde omnino verba Demosth. quæ retuli pag. 31 legum Attic. Vide & pag. 9, ubi περὶ ὕβρεως. Debuit ergo dicere Harpocratio πρὸς πέμπτην ἡμέραν, non πρὸς πέντε ἡμέρας. Demosth. contra Euergum: ἐκέλευσεν ἡ βουλὴ εἰσαγγέλλειν με, καὶ τοὺς πρυτάνεις προγράφειν αὐτῷ τὴν κρίσιν ἐπὶ δύο ἡμέρας ὡς ἀδικοῦντι. Sic πρότριτα utitur Synesius ep. 5 in fine.

Προπεπωκότες.] Demosth. Olynth. 3. προπέποται τῆς παραυτίκα ἡδονῆς καὶ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα. Alio sensu sumitur apud Demosth. περὶ παραπρ. pag. 218. μετὰ ταῦτα ἐν θυσίᾳ &c. ut ad calcem libri hujus notavi. (*quæ relata sunt ad Harpocrationis paginam* 250.) Sic Appianus in Mithridat. εἱστία πάντας, καὶ χρυσίον ἐπί τε τῇ κύλικι καὶ τῇ τροφῇ καὶ ἐπὶ σκώμμασι καὶ ἐπὶ ᾠδῇ καὶ πᾶσιν ὥσπερ εἰώθει προὔπινε. Aliter tamen explicandus est Appianus.

pianus. Intelligit enim Mithridatem πολυποσίας & voracitatis præmia proposuisse.

Pag. 251. *Curæ tibi erunt.*] Verte: *hæc porro cernes.* sic enim versum correximus. τά δε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ. Et mox lego: ὡς προπέπτωκας. εἴσω κλισίας. quæ procul dubio verba erant nuncii, τοῦ ἀγγέλου, qui Achilli ob injuriam sibi ab Agamemnone illatam in castris suis otiosus quiescebat, Græcorum cædem referebat & Trojanorum in castra irruptionem. εἴσω κλισίας. i. *intra tua te castra includens & sedens in otio.* Adjuti autem sumus in ea emendatione ab Aristoph. in Ranis, ubi Euripidis & Æschyli certamen apud inferos Baccho judice describit. Interea chorus hanc coronidem cantat & Æschylum alloquitur: τάδε μὲν λεύσσεις φ. Ἀχ. ubi Scholiastes notat: πρὸς τὸν Αἰσχύλον δὲ ὁ χορὸς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ. ἔστι δὲ ἀρχὴ αὕτη Μυρμιδόνων Αἰσχύλου: (tota itaque hæc coronis fere ex versibus Æschyli in ea tragœdia contexta esse videtur.) τοῦτο δὲ παρὰ τὴν ὑπόνοιαν. Pro Æschylo enim Achillem dicit, & Æschylum suadet iram omnem deponere, in quam concitatus erat ex conviciis, quæ in eum jecerat Euripides; prorsus eodem modo quo Ulysses Achillem lenire conabatur. λεύσσεις per duo σσ scribit Harpocr. & ita semper scribitur apud poëtas, sed forte cum hic futurum sit, unico σ λεύσω scribi debet. εἴσω κλισίας. intra tentoria obsessos ab Hectore explicare potes (*superscripsit*, debes) non placet. κλισίας enim pro tabernaculo singulorum ducum usurpant Græci poëtæ. Verba autem hæc Æschyli dicebantur à choro, ut conjicere licet, Græcorum senum, quemadmodum in Persis ejusdem Æschyli chorus Persarum προλογίζει. τάδε μὲν Περσῶν &c. Eustathius in Ἰλιάδ. α pag. 64 λεύσσω cum duplici σσ scribi ait, cum significat *video*,

& sumi

& ſumi pro præſenti, ad differentiam λεύσω *lapidabo*.

Pag. 252. Comici enarrator ad Nubes.] Locus Ariſtophanis ſic habet: πῶς ἐ δέχον]) δῆτα τῇ νεμλωίᾳ δέχαι τὰ πρυτανεῖα· ἀλλ' ἔνη τε καὶ νέα; Reſp. ἵν' ὡς τάχιστα τὰ πρυτανεῖ' ὀφλοίατο, pag. 188. τὰς γὰρ δεκάτας ἢ χρέας καταβάλλοντες τοῖς πρυτάνεσιν εἰσῆγον τὰς χρεωστούντας. πρυτανεῖα ἢ τὰ νῦν καλούμενα παρὰ Ῥωμαίοις σπόρτυλα. Et in notis ad Veſpas. Κάξω τούτω τὰ τέλη χωρὶς (φόρυ ſcilicet & tributi, quod urbes pendebant) καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστὰς Πρυτανεῖα, μέταλλα, ἀγορὰς, λιμένας, μισθοὺς & δημιόπρατα, ſic ait: ἃς κατέβαλον δεκάτας οἱ δανείσαι ὑπὲρ παρασάσεως τ χρεωφειλῶν, (f. χρεωφειλετῶν) ὡς ἀπαιτηθῶσιν ἅπερ ἦσαν τέλη, quæ ex Ariſtophane in Nubibus ſumpſit. Porro nota in ærarium publicum converſa fuiſſe hæc πρυτανεῖα ex hoc Ariſtophanis loco, in quo Bdelycleon patri ſeni tribaciſſimo & judiciarii lucelli nimis cupido oſtendit ex judicum calculis minima in remp. commoda manare; nam tributa, quæ urbi à ſubditis oppidis penduntur, ἐ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς προσιέναι. Præterea, inquit, πρυτανεῖα &c. Ergo falſum eſt πρυτανεῖα idem eſſe ac ſportulas. nam ſportulæ judicibus ipſis cedebant, & hoc erat lucellum ſolenne, ut ex Codice patet. At πρυτανεῖα erant τέλη & ærario publico applicabantur in pœnam temere litigantium. Addit ibi Ariſtophanes, τούτων πλήρωμα τάλαντ' ἐγγὺς διχίλια γίνεται ἡμῖν (Nota. vide in ὅτι τὸ) ἀπὸ τούτων νῦν μισθὸν κατάθες τοῖσι δικασταῖς ἢ ἐνιαυτοῦ ἓξ χιλιάσιν, κοὔπω πλείους ἐν τῇ χώρᾳ κατένασθε. (Nota 6 mille judices in agro Attico) γίγνεται ἡμῖν (lege ὑμῖν ex Schol.) ἑκατὸν δήπου καὶ πεντήκοντα τάλαντα. Suidas: πρυτανεῖα πρόσοδος εἰς τὰ δημόσια καταταττομένη, ἣν οἱ δικαζόμενοί ποτε καὶ ἡττηθέντες κατέβαλον ὡρισμένην ζημίαν καταληφθέντες ἕκαστος. Erat itaque πρυτανεῖον idem quod

quod Romanis ſacramentum, quod in ærarium redibat: victor ſuum auferebat. Vide Pithæum adverſar. lib. 1. Prorſus Valerius Max. lib. 7 cap. 8, ubi de teſtamento Ebutiæ. *Afrania*, inquit, *cum ſorore ſacramento contendere noluit*. Græce eſſet οὐκ ἠθέλησεν ἀμφισβητεῖν οὐδὲ παρακαταβάλλειν. Idem lib. 7 cap. 7. Non ignoro ex illa pecunia depoſititia judicibus ſolutum eſſe τὸ δικαστικόν. i. *ſalarium*. Sed nego πρυτανεῖον idem eſſe ἐν ἀνθ' ἑνὸς, ac ſalarium judicum, ſeu ſportulam. Non enim ex ſolis πρυτανείοις, ſed è reliquis etiam vectigalibus ſeponebatur pecunia, quæ judicibus pro ſalario ſolveretur, ut clariſſime docet locus Ariſtophanis quem adduxi. Gloſſæ. *Concuſſiones* τὰ πρόστυλα.

Non aſſentior &c.] Scaliger ait *annum* πρυτανείας *fuiſſe lunarem, quo Magiſtratus Athenis utebatur, in 12 diviſum menſes, alternis plenos & cavos. Ideo in pſephiſmaſi ita præfabantur:* ἐπὶ Ἀῤῥενίδου ἄρχοντος, ἐπὶ τῆς Ἀκαμαντίδος πέμπτης πρυτανείας, μαιμακτηριῶνος δεκάτῃ ὑστέρᾳ, τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας. *quæ poſteriore loco ponitur* πρυτανεία, *ſignificat annum Magiſtratus lunarem, qui longe differt ab anno populari ſeu civili Athen.* Hæc Scaliger lib. 3 Iſag. Can. ubi etiam ait, *unaquæque tribus ſorte ſuum diem imperabat, iſque dies aut actus illius diei dicebatur* πρυτανεία. An potius menſem dicere voluit, non diem? Suidas: πρυτανεῖαι δὲ ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμός. δέκα ἐγίνοντο κατ' ἐνιαυτὸν, ὅτι καὶ δέκα αἱ φυλαί. ἐνιαυτὸν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν σεληνιακὸν ἦγον. ἐπέβαλε δὲ ἑκάστῃ φυλῇ τῶν δέκα λε ἡμέρας. καὶ ἐπερίττευον ἐκ τοῦ σεληνιακοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέραι τέσσαρες, ἃς ἐπεμέριζον ταῖς πρώταις λαχούσαις πρυτανεύειν τέσσαρσι φυλαῖς. καὶ τῶν μὲν τεσσάρων πρώτων ἑκάστη εἶχε τὴν πρυτανείαν ἀπαρτιζομένην εἰς λϛ ἡμέρας, αἱ δὲ λοιπαὶ ϛ' ἀνὰ λε. Porro magiſtratus per ſingulas prytanias rationem reddebant, ut ait Lyſias κατὰ Νικομάχου γραμμα-

γραμματέως initio; quod quomodo fieret, docet Pollux pag 396 & 398. Schol. Hermogenis pag. 400. ὡρισμέναι ἦσαν ἐκκλησίαι κατὰ πρυτανείαν ἑκάστην τέσσαρες. δέκα δὲ οὐσῶν Ἀθήνησι φυλῶν ἐπρυτάνευον αἱ μὲν πρῶται λαχοῦσαι φυλαὶ τέσσαρες ἀνὰ λϛ ἡμέρας, αἱ δὲ λοιπαὶ ἓξ ἀνὰ λέ. μετὰ δὲ τὰς ὡρισμένας τοῦ δήμου συνόδους ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, εἴ τι ἀναγκαῖον ἐμπέσοι πρᾶγμα, περὶ οὗ τὸν δῆμον ἔδει συνελθόντα γνῶναι, σύγκλητος ἐγίνετο ἐκκλησία. παρακαλακεχρῆσθαι οὖν apud Demosthenem ἐστὶ τὸ ἤδη τὰς ὡρισμένας ἐκκλησίας παρεληλυθέναι.

Pag. 253. βουλῆς.] Sic apud Schol. Comici in ἐκκλησ. pag. 735, ubi integra hæc annotatio iisdem verbis legitur usque ad λαχοῦσαι, nisi quod male πρώτη. pro τάτη.

Πτοιόδωρος scripsimus, non Ποιόδωρος.] At Πτοιόδωρος scribi poterat, ut apud Demosthenem semper id nomen scribitur: sed υ & οι literæ sunt æquipollentes teste Helladio Bezantinoo. Demosth. περὶ παραπρ. in fine: οὐ Περίλαος ἐκεῖνος ἔναγχος ἐν τοῖς Μεγάροις ἐν τοῖς τριακοσίοις, ὅτι πρὸς Φίλιππον ἀφίκετο, καὶ παρελθὼν Πτοιόδωρος αὐτὸν ἐξητήσατο καὶ πλούτῳ καὶ γένει καὶ δόξῃ πρῶτος ὢν Μεγαρέων. Sic ὕαξ & οἴαξ dicitur teste Hesychio in ὕαξ. Λυδίας & Λοιδίας fluvius in Macedonia. Πύθιοι apud Xenoph. de rep. Laced. in fine, Suidæ Ποίθιοι. Idem Suidas Πτοιόδωρος & Πτυόδωρος agnoscit. Sic & pro ἀνεμοίτας Suidas ἀνεμύτας legit. Sic Κοινοπολίτης apud Photium de Soterícho poëta pro Κυνοπολίτης: & in libris præsertim ab Aldo editis is error frequenter occurrit. Eodem modo apud Latinos *Mœsia* pro *Mysia:* & *Megalinæ pelles* pro *Mygalinæ. Hippo Diarrætus*, pro *Diarryto : mattea* pro *mattya : Cenocephali* in tab. Peuting. quæ notavit Salmasius ad hist. Aug.

Pag. 254. Πυριλάμπους.] Erat Pyrilampes studiosus alenda-

alendarum avium, ut ait Plutarchus in Pericle, & in Antiphonte. De Demo ejus f. Eupolis ἐν πόλεσι. καὶ τῷ Πυριλάμπους Δήμῳ ἄρα κυψέλη ἔνεστι, ut refert Schol. Comici. De ſtudio alendarum ad certamen avium Plato 7 de legibus initio præclare. Ælianus lib. 5 de hiſt. animalium, Ἀθήνησι μέν γε ἐν τῇ νουμηνίαις ἐκάλουν τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας ἐπὶ τούτων (τῶν ταῶν) ἱστορίαν. καὶ ἐτίμησαν τὸ ἄρρεν καὶ θῆλυ χιλίων δραχμῶν, ὥς φησιν Ἀντιφῶν ἐν τῷ λόγῳ πρὸς Ἐρασίστρατον. Idem ait Athenæus lib. 9, qui Antiphontis verba ex oratione περὶ ταῶν refert. ἀλλὰ τὰς μὲν νουμηνίας ὁ βουλόμενος εἰσῄει, τὰς δ' ἄλλας ἡμέρας εἴ τις ἔλθοι βουλόμενος θεάσασθαι, οὐκ ἔστιν ὅστις ἔτυχεν. καὶ ταῦτα οὐκ ἐχθὲς οὐδὲ πρώην, ἀλλ' ἔτη πλέον ἢ τριάκοντα.

Pag. 255. Ἔθος γὰρ ἦν τοῖς ἐρασταῖς ἐπιγράφειν πανταχοῦ.] Callimachus de Diagora apud Laërtium: αὐτὸς ὁ μῶμος ἔγραφεν ἐν τοίχοις ὁ κρόνος ἐστὶ σοφός. Et Ariſtoph. Acharn. ὑμῶν τ' ἐραστὴς ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ ἐν πᾶσι τοίχοις ἔγραφον, Ἀθηναῖοι καλοί. Schol. ἴδιον ἐραστῶν ἦν τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις, ἢ δένδροις, ἢ φύλλοις, οὕτως. ὁ δεῖνα καλὸς, καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ.

Ἀλλ' ἐνὶ δὴ φύλλοισι κεκομμένα τόσσα φέροιτο
Γράμματα, Κυδίππην ὡς ἐρέουσι καλήν.

Plutarchus in libello περὶ τοῦ τὰ ἄλογα λόγῳ χρῆσθαι, ἐν γὰρ τῇ θόλῳ τοῦ Πυθώου Ἀπόλλωνος λαθών τις ὑμῶν ἐνέγραψεν. Ἀχιλλεὺς καλὸς ἤδη τοῦ Ἀχιλλέως υἱὸν ἔχοντος. Et Phidias in digito Jovis Olympii inſcripſerat Παντάρκης καλὸς, teſte Nazianzeno in Jambicis, & Suidas in Ῥαμνούσιος.

Pag. 256. Suidas.] Qui poſt illa οὐ πάνυ ait: ἔστι γὰρ Ἀττικόν. Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Ἀσύβαρον ἐπιστολῇ. γυναίως γὰρ αἱ γυναῖκες πώμαλα ἔφασαν ὀρχεῖσθαι αὐτὰς, δέον οὐδὲ πιούσας ἀπηλλάχθαι τοῦ συμποσίου ἐγγὺς ὄντος.

Inter

Inter Decemviros illos.] Falſum eſt, nec verbulum ullum de Rhinone profert Xenophon.

Pag. 257. De Andocide loquitur.] Illo oratore, ut patet ex verbis Lyſiæ pag. 103. Harpocr. in καταπλὴξ & in φαρμακὸς Lyſiam laudat ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβ. quæ verba in eo fragmento, quod habemus, cum legantur, dubium non eſt inſcribi debere κατ' Ἀνδοκίδου.

Pag. 258. Primi ſunt Phryges qui Βάκχους dixere Σαβοὺς.] Strabo lib. x. καὶ ὁ Σαβάζιος δὲ τῶν Φρυγιακῶν ἐστι, καὶ τρόπον τινα τῆς μητρὸς τὸ παιδίον παραδιδόμενος τοῖς Διονύσου καὶ αὐτός. Proverbiale eſt τοῦ πατρὸς aut τῆς μητρὸς τὸ παιδίον, quo uſus eſt Baſilius ep. 146 ad Libanium. Tertullianus 2 ad nationes cap. 13, & Varro eo titulo ſatiram ſcripſerat, ut teſtis eſt Nonius Marcellus. Sic apud Ariſtoph. in Avibus: πέρδιξ φυέσθω τοῦ πατρὸς νεόττιον. Porro ſacra hujus Sabazii Romam tranſlata ſunt. Vetus Inſcriptio apud Onufrium in civit. Rom. p. 247. *L. Luceio L. f. Tep. Hibero ſacerdoti ſacrorum Savadior.* Sabadius enim dicebatur vulgo, non Sabazius, teſte Macrobio lib. 1 Saturn. cap. 18, Arnobio lib. 5, Apulejo lib. 8. Cicero 3 de nat. Deorum. *Tertium Dionyſum Caprio patre, eumque Regem Aſiæ præfuiſſe dicunt, cui Sabazia ſunt inſtituta.* Sic pro *oryza*, *orydia*, & *trapedia* pro *trapeza* ut notat Salmaſius in Julium Capitolinum, ubi & inſcriptionem illam profert. Origenes lib. 1 contra Celſum, πιστεύοντας μητραγύρταις καὶ τεραтοσκόποις μίθραις τε καὶ σαβαδίοις.

Pag. 259. Δευτέρῳ περὶ Ἡρακλείας.] Plurimi autores περὶ Ἡρακλείας ſcripſere. Καλλίστρατος ἐν δευτέρῳ τοῦ καθ' Ἡράκλειαν memoratur in ſcholiis ad primum Apollonii pag. 55, itemque Προμαχίδας ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλείας p. 57. Κόνων ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ, quod opus de Herculis rebus for-

tasse scriptum erat, ut Pisander Rhodius Καμιρεὺς poëta Ἡράκλειαν scripsit, sed & Νύμφις Ἡρακλεώτης περὶ Ἡρακλείας scripsit teste eodem Schol. lib. 2 p. 98, & Athenæo, & Plutarcho.

Pag. 260. Σεμνὰς θεάς.] Σεμνὰς Ἐριννῦς vocat Sophocl. in Ajace Mastigoph. pag. 50. Pausanias Corinth. pag. 42 σεμνὰς θεὰς ab Ath. dici notat, quæ ab aliis Eumenides, & Eustathius ἰλ. ί p. 763.

Εἶναι θεαί.] Adde verba elegantissima, quæ ibi sequuntur: ἡ δὲ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ τὸ ἱεροποιὸν ᾑρεῖτο, ἢ τὰ τῶν Εὐμενίδων ἐπετέτραπτο, ὧν καὶ τὸ ἱερὸν πλησίον ἵδρυτο τῆς βουλῆς, καὶ οἱ μέν φασιν, ὅτι διὰ τὸν Ὀρέστην ἐκεῖ καθιδρύθη, βέλτιον δὲ λέγειν διὰ τὰ φονικά. ἐπειδὴ γὰρ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ τὰ τῶν φονέων ἐδικάζοντο, ἐκεῖ καθιδρύθησαν, ἵν' εἴ τι καὶ λανθάνειν μέλλοι τὴν βουλὴν, αὗται συναγωνίζωνται πρὸς τὸν ἔλεγχον ἰσχυρῶς ἐφεστῶσαι. Vide Harpocr. in Eumenides, ubi tres recensentur, sed Schol. Sophoclis in Oedipode Coloneo p. 272 ad illa

Αἱ γὰρ ἔμφοβοι
Θεαί σφ' ἔχουσι γῆς τε καὶ σκότου κόραι.

Mox idem hospes:

Τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὅ γ' ἐνθάδ' ὢν
Εἴποι λεώς νιν. ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά.

Schol. notat, Φύλαρχός φησι δύο αὐτὰς εἶναι, ταῖς Ἀθήνησιν ἀγάλματα δύο, Πολέμων δὲ τρεῖς αὐτάς φησι. Mox: Ἐπιμενίδης Κρόνου φησὶ τὰς Εὐμενίδας, ἐκ τοῦ, καλλίκομος γένετο χρυσῆ Ἀφροδίτη Μοῖραι τ' ἀθάνατοι καὶ Ἐριννύες αἰολόδωροι. Ἴστρος δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ, μητέρα τῶν Εὐμενίδων Εὐωνύμην ἀναγράφει, ἣν νομίζεσθαι γῆν. ἔνιοι δὲ μεταβαλεῖν αὐτῶν φασὶ τὸ ὄνομα ἐπὶ Ὀρέστῃ. τότε γὰρ πρῶτον Εὐμενίδας κληθῆναι, εὐμενεῖς αὐτῷ γενομένας, κριθέντα νικᾶν παρ' Ἀθηναίοις καὶ ὁλοκαυτῶσαι αὐταῖς οἶν μέλαιναν ἐν Καρνίᾳ τῆς Πελοποννησίας. Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς ἑτέρας φησὶ τὰς σεμνὰς θεὰς τῶν Εὐμενίδων.

νίδων. Porro hæ Eumenides, de quibus ibi Sophocles agit, erant in Hippio Colono, ut ipſe poëta ait. Aliud earum templum juxta Areopagum fuit, de quo vide Pauſ. Atticis p. 20, ubi Erynnides & σεμνὰς θεὰς eaſdem ait eſſe.

Pag. 261. Περὶ τ̀ αὐτόν.] Inepta emendatio. Longe modeſtius, ſi contentus fuiſſet dicere: καὶ τρίτον αὐτὸν καταρξάμενον τῶν ἱερῶν, in qua emendatione tantum καὶ tranſponitur. κατάρξασθαι τῶν ἱερῶν eſt victimam cædere, de quo ad Diodorum Sic. notavi. Ariſtoph. in Avibus p. 587 ἱερεὺς ait, Εὐφημία 'στω. Ait χρησμολόγος, μὴ κατάρξῃ τοῦ τράγου. Andreas Juſtinopol. qui barbare hanc comœdiam vertit, verbum verbo reddidit, *ne incipias hirco.* Occurrit frequenter apud Dionyſium Halic.

Alii etiam numero decem.] Pollux diſerte lib. 8 περὶ ἱεροποιῶν. δέκα ὄντες οὗτοι ἔθυον θυσίας τὰς πενταετηρίδας &c. quæ ibi vide. Habet hæc Mauſſacus ex Etymolog. ἱεροποιοὶ κληρωτοὶ ἄρχοντές εἰσι, ί τ̀ ἀριθμὸν, οἳ τά τε μαντεύματα ἱεροθυτοῦσι, κἄν τι καλλιερῆσαι δέῃ, καλλιεροῦσι μετὰ τῶν μάντεων καὶ θυσίας τὰς νομιζομένας ἐπιτελοῦσι, καὶ τὰς πενταετηρίδας ἁπάσας διοικοῦσι πλὴν Παναθηναίων. ταῦτα δὲ Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Δημοσθένης ἐν Φιλιππ. δ'. οἱ λογοποιοὶ τὰς πομπὰς πομπεύουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱεροποιῶν. μὴ ἀγνοῶμεν, ὅτι καὶ ἄλλοι εἰσὶν ἱεροποιοὶ τῶν σεμνῶν θεῶν τ̀ ἀριθμὸν δέκα. Δημοσθ. ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. οὐ περιεῖδε ταῖς σεμναῖς θεαῖς ἱ. α. ἐξ. α. α. καὶ περὶ τ̀ αὐτὸν καιρὸν καὶ. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Λυκούργου ἐκδιδοὺς Φησὶ καὶ τὰς &c. Athenæus lib. 4 pag. 137. τοῦ μὲν εἰς τ̀ Ἀκαδημίαν εἰσενέγκαντος ὀψοποιοῦ λοπάδα πρὸς ἑτέραν τινὰ χρείαν, τ̀ κέραμόν φασι κατάξαι πάντας τοὺς ἱεροποιοὺς ὡς μακρόθεν οὐκ ἀσφαλείας παρεισδύσεως γινομένης. Συνιεροποιὸν dixit Dinarchus. Sic enim in Polluce ſcribendum pag. 310.

Pag. 262. Demosth. in Philippic. 4.] Errat Maussacus, nec locum Demosthenis intellexit.

Οἱ λοιποί.] Supple στρατηγοὶ, ταξίαρχοι pompas vobis deducunt, Delum videlicet aut Delphos, ubi sacra patria faciebant Athenienses, & propter Philippi classem opus babebant armatis militibus ac ducibus, qui pompam tutò deducerent.

Ἡ ὑπὲρ Σηκοῦ ἀπολογία.] Photius in bibliotheca, Παῦλος δέ γε ὁ ἐκ Μυσίας τόν τε περὶ τοῦ σηκοῦ λόγον τῆς γνησιότητος τῶν Λυσιακῶν ἐκβάλλει λόγων &c.

Pag. 265. De Sciapodibus.] De modo eliciendi animas apud Sciapodes vetus autor apud Suidam in ψυχαγωγία.

Hæc omnia exstant apud &c.] Additurque amplius Σκίρωνος τοῦ συνοικίσαντος Σαλαμῖνα. Σκιράδα δὲ Ἀθηνᾶν Θησεὺς ἐποίησεν, ὅτε ἐπανήει ἀποκτείνας τὸν Μινώταυρον.

Αὑτὸν πενθοῦντι.] Quam Menandri fabulam laudari memini à Stobæo, sed index Autorum, quos laudat Stobæus, ut sciunt cuncti, Latinus est, atque utinam Græcus extaret, certe necesse est in veteribus impressis ab Aldo & Basileæ cusis Græcum Indicem extare. Ante editionem enim Gesneri Latino-Græcus non est editus Stobæus. Apud Stobæum igitur serm. 233 ex versione Gesneri laudatur Menander in seipsum lugente, ut proculdubio αὑτὸν πενθοῦντι legerit Gesnerus. quidam se ipsum lugebat ut mortuum. Eodem titulo comœdiam scripserat Damoxenus quidam, ut Suidas scribit in δαμοξ. laudans autorem hujus rei Athenæum lib. XI pag. 468. ubi de Elephante poculo.

Μαρωνῆται.] Μαρωνεῖται ex nummis veterib.

Ἀπὸ συμβόλων δικάζειν.] Pollux lib. 8 de thesmothetis: καὶ τὰ σύμβολα τὰ πρὸς τὰς πόλεις κυροῦσι, καὶ δικαστὰς ἀπὸ συμβόλων εἰσάγουσι. Demosth. περὶ Ἁλωνήσου. ταῦτα δὲ κύρια

ἔσεσθαι,

ἔσεσθε, οὐκ ἐπειδὰν ἐν τῷ δικαστηρίῳ τῷ παρ' ἡμῖν κυρωθῇ, ὡς ὁ νόμος κελεύει. Et post: οὐκ ἐλυσιτέλει σύμβολα ποιησαμένους οὔτ' ἐκ Μακεδονίας πλεῖν Ἀθήναζε δίκας ληψομένους, οὔθ' ἡμῖν εἰς Μακεδονίαν, ἀλλ' ἡμεῖς τε τοῖς ἐκεῖ νομίμοις, ἐκεῖνοί τε τοῖς παρ' ἡμῖν τὰς δίκας ἐλάμβανον. Ait sub Amynta patre Philippi, & aliis regibus Maced. qui Atheniensibus tributum pendebant, tamen non fuisse facta symbola, licet subdita esset tunc Athen. Macedonia, ac nondum inventis mercatorum judiciis, ἐμπορικαῖς δίκαις, seu potius nondum severe & exacte constitutis, quæ faciunt, ne symbola sint necessaria. Vide in ἔμμηνοι. Minus id erat, quam societas: nam cum iis, quibuscum societas aut amicitia non erat, σύμβολα intercedere poterant. Xenarchus apud Livium in lib. 41. *Nemo novæ societatis constituendæ est autor; sed commercium tantum juris præbendi repetendique sit.* Æschylus ἐν ἱκέτισι. ξένοισί τ' εὐξυμβόλως πρὶν ἐξοπλίζειν πρὶν δίκας ἄτερ πημάτων διδοῖεν. Isocrates in orat. ad Nicoclem pag. 37, & p. 97, & in panegyrico pag. 125. Thucydides lib. 1 pag. 27 ξυνθήκας vocat, & pag. 51 ξυμβολαίας πρὸς τοὺς συμμάχους δίκας. additque: καὶ παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ποιήσαντες τὰς κρίσεις. Id est, *in nostro foro causas eorum disceptantes.* Eleganter Valla vertit *recuperatoria judicia.* Vide Festum in reciperationem. Et Demosthenes contra Midiam: καὶ τὰ σύμβολα συγχέων, τὴν μὲν πόλιν ἐχθρὰν τῇ πόλει πεποίηκεν. Hæc fœdera aliquando æqua erant, aliquando iniqua, pro potestate atque opibus ejus populi, cum quibus jungebantur ab Athen. Hinc est, quod ait Hesychius: καὶ τοῦτο ἦν χαλεπὸν, *durum atque onerosum.* Eo siquidem abutebantur Athenienses. Athenæus lib. 9. καθ' ὃν ἦν χρόνον θαλασσοκρατοῦντες Ἀθηναῖοι ἀνῆγον εἰς ἄστυ τὰς νησιωτικὰς δίκας, γραψάμενός τις καὶ τὸν Ἡγήμονα τὸν Θάσιον ἤγαγεν εἰς τὰς Ἀθήνας. (Et Xenophon de Rep.

 Athen.

Athen. pag. 494; & Iſocrates in Panath. pag. 495, 496. ex quo hæc etiam ad *σύμβολα* referri debere apparet. Libanius etiam declam. 19 de Athenienſibus: *οὐ τὰς ἐν πόλεσι δίκας εἰς ἑαυτοὺς μετέθεσαν*: & Dio orat. 38 ad Nicomedienſ. *Ἀθηναῖοι ἐπολέμουν περὶ τοῦ δικάζειν οἴκοι τὰς ἁπάντων δίκας.*) Hoc tamen ad *σύμβολα* non refero: ſed *νησιωτικαὶ δίκαι* ad diſtinctionem τῶν *ἀστικῶν δικῶν* dicuntur, de quibus Lyſias pag. 142 *πρὸς δημοσίων ἀδικημ.* ubi tempore belli juſtitium fuiſſe ait. At vero *σύμβολα* erant certa pacta, quæ inter liberas urbes aut populos convenerant, ut ſibi invicem jus redderent. Sic Achæi jus ſibi reddi à Bœotis poſtulant apud Polybium pag. 847, ut prius invicem ſolebant. Fuerat enim juſtitium in tota Bœotia, & ob continuos tumultus jura tam ſuis quam peregrinis reddere intermiſerant per multos annos. Et Pollux pag. 391 optime ad noſtram mentem: *ἀπὸ συμβόλων ἡ δικάζεσθαι, ὅτε οἱ σύμμαχοι ἐδικάζοντο.* Sic & Delii, cum ex SCto Delos tradita eſſet Athenienſibus, ipſique, ne Athenienſibus parerent, Achaiam fugiſſent, atque ab Achæis civitate donati eſſent: *ἐβούλοντο τὸ δίκαιον ἐκεῖ λαβεῖν κατὰ τὸ πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς σύμβολον. τῶν δὲ Ἀθηναίων φασκόντων μηδὲν εἶναι πρὸς αὐτοὺς (Δηλίους) τῆς δικαιοδοσίας ταύτης, ἠτοῦντο ῥύσια τοὺς Ἀχαιοὺς οἱ Δήλιοι κατὰ τῶν Ἀθηναίων.* Caſaubonus *juxta leges fœderis* vertit, minus recte. Senatus autem juſſerat Delios inſula excedere, ita tamen ut res ſuas aſportare eis liceret, unde materia litium, ut conjicere licet, extiterat Deliis adverſus Athenienſes. Polybius legat. 123. Ariſtot. 3 polit. cap. 1. *οὐδὲ οἱ τῶν δικαίων μετέχοντες οὕτως, ὥστε καὶ δίκην ὑπέχειν καὶ λαμβάνειν.* (Supple *πολῖταί εἰσι.*) *τοῦτο γὰρ ὑπάρχει καὶ τοῖς ἀπὸ συμβόλων κοινωνοῦσι.* Vide & cap. 6, & in rhetor. lib. 1 cap. 4.

Pag. 266. *φώρων κρείττω.*] *Ἀρχιφῶρα* dixit Diodorus Siculus lib. 1.

Πρὸ

Πρὸ ἑπτά.] Ita diſerte Suidas.

Pag. 267. Τρυχιλίαις.] An τροχιλίαις, ut ſint trochleæ, qua voce uſus Ariſtoph. Λυσιστράτῃ pag. 883. τὴν δ᾽ ἐκ τροχιλίας αὖ κατειλυσπωμένην. Dicitur & τροχιλία, & ſic ſcribendum, ut verſus conſtet. Polybius lib. 8 pag. 515. πρὸς δὲ τοῖς ἱστοῖς ἐκ τῶν ἄνω μερῶν τροχιλίαι προσηρτημέναι σὺν κάλοις. Caſaub. *in ſummis vero navium malis trochleæ, & in iis ductarii funes aptantur.* Et mox: ἕλκουσι διὰ τῶν τροχιλίων τοὺς κάλους ἑστῶτες ἐν πρύμναις. Moſchion de nave illa Hieronis διὰ τροχιλίων εἰς τὰ θωράκια λίθοι παρεβάλλοντο, apud Athenæum lib. 5.

Pag. 268. Codex Fed. Morelli amplius habuit ἢ τραγωδεῖν δυναμένου.] Et Photius in lexico.

Lactantius.] Et Suidas longe doctius in τριλοφυής plures ejus cognomenti affert rationes.

Ὑπόλογον.] Ita Suidas.

Pag. 269. Ἀντίποινα λαμβάνειν.] Ποίνιμος δίκη Sophocli in Trachin. 359. ποίνιμοι δαίμονες dicuntur Synefio ep. 57. ποίνιμοι Ἐριννύες Sophocli in Ajace Maſtigoph. Ælianus apud Suidam in ποινή. ὁ Ἀπόλλων φησὶ πρὸς Λοκροὺς, μὴ ἂν αὐτοῖς τὸ δεινὸν λωφήσειν, εἰ μὴ πέμποιεν ἀνὰ πᾶν ἔτος δύο παρθένους εἰς τὸ Ἴλιον τῇ Ἀθηνᾷ Κασάνδρας ποινήν, ἕως ἂν ἱλεώσωνται τὴν θεόν. Quem morem paulo ante ſuam memoriam ceſſaviſſe ait Plutarchus de ſera Numinis vindicta, ubi & verſus affert elegantes. Hieronymus contra Jovin. lib. 1 cap. 26. *Juſtum eſt & Locras virgines non tacere, quæ cum Ilium mitterentur ex more, nulla obſcæni rumoris & pollutæ virginitatis ullam fabulam dedit.* De quo Locrenſium more plura Caſaubonus ad Æneæ Poliorcet. cap. 31. Sed nemo luculentius id narrat, quam Scholiaſtes Lycophronis pag 173, ubi primas à Locris virgines ait miſſas eſſe Peribœam & Cleopatram, poſtea puellas annotinas cum nutricibus Ilium deſti-

destinatas, quæ forte ductæ fuissent, quas Trojani in mari occurrentes si forte ceperant, occidebant, καὶ καίοντες ἀκάρποις καὶ ἀγρίοις (Harpocratio in ὀξυθύμια) ξύλοις τὰ ὀστᾶ αὐτῶν ἀπὸ Τρήρωνος ὄρους τῆς Τροίας τὴν σποδὸν εἰς τὴν θάλατταν ἐρρίπτουν. Locri vero alias mittere cogebantur. Quod si quæ evadere poterant, in templo Minervæ ministrabant, tonsis capillis priva tunica & discalceatæ. χιλίων δὲ ἐτῶν παρελθόντων μετὰ τὸν Φωκικὸν πόλεμον ἐπαύσαντο τῆς τοιαύτης θυσίας, ὥς φησι Τίμαιος ὁ Σικελός. ἀκαρπίας δὲ μετὰ τὴν παῦσιν τῆς θυσίας κατασχούσης τὴν Λοκρίδα, ἔπεμπον οὐκέτι δύο, ἀλλὰ μίαν ἀρκοῦσαν εἶναι δοκοῦντα τὴν τιμωρίαν. Schol. Homeri ἰλ. ν.

Ἐμποινίμοις (sic ego lego, hodie excusum est ἐμποίνοις.] Errat. Legendum enim est ἑπομένους.

Ister.] Apud Plutarchum in tract. de musica: καὶ ἡ ἐν Δήλῳ τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ (*Apollinis* supple) ἀφίδρυσις ἔχει ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ τόξον, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ χάριτας τῶν τῆς μουσικῆς ὀργάνων ἑκάστην τι ἔχουσαν &c. ὅτι δ' οὗτος οὐκ ἐμὸς λόγος, Ἀντικλῆς (f. Ἀντικλείδης) καὶ Ἴστρος ἐν τῇ τῶν ἐπιφανειῶν περὶ τούτων ἀφηγήσαντο. Ἀντικλείδης ἐν Δηλιακοῖς laudatur à Schol. Apollonii pag. 59, & 63 ἐν τῇ β Δηλιακῶν. *Deorum præsentiam* Cicero dixit, ut notat Casaubonus ad Athenæum. Horatius: *Præsenti tibi maturos largimur honores.* Ovidius 2 Tristium initio: *Per te præsentem conspicuumque Deum.* Vetus Glossarium: *præsens*, ἐπιφανής. male vulgo ἐπιφανής. Sic Livius 29 pag. 529 in fine: *quæ non augendæ religionis caussa, sed præsentis Deæ numine sæpe comperta.* Et mox p. 530. *At Hercules in ducibus ipsis nullum Deæ numen apparuit, imo ibi præsens maxime fuit.* Hæc est vis hujus vocis tam apud Græcos, quam Latinos. Plutarch. in Marcello. Athenæum lib. 15 pag. 672. De præsentia deorum notavi ad Themistium. Athenæus lib. 12

Καρύ-

Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἐν τρίτῳ ὑπομνημάτων, Δημήτριός φησιν ὁ Φαληρεὺς Ἱμεραίου τοῦ ἀδελφοῦ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Ἀντιπάτρου αὐτὸς μετὰ Νικάνορος διετέλεσεν αἰτίαν ἔχων, ὡς τὰ ἐπιφάνια τοῦ ἀδελφοῦ θύων. Idem lib. 15 de Admeta Eurysthei filia sacerdote Junonis Argivæ. θεασαμένην δὲ τὴν τῆς Ἥρας ἐπιφάνειαν. Proclus in Hesiodum pag. 155.

Pag. 271. Illustrissimus Scaliger &c.] Imo eo loco de variis Phorbantibus duntaxat loquitur, & de hoc solum Harpocr. locum, nil præterea affert. Fuit & Phorbas Atheniensis æqualis Theseo, qui contra Thebanos pugnavit unà cum Theseo & Paralo, ut docet Euripides in ἱκετίσι.

Ἄνδρων ἐν ἐπιτομῇ τῶν συγγενειῶν.] Θεογνήτην τὴν Λαοδίκου μητέρα Ἰάσονος εἶναί φησι. Laudatur etiam Andron à Stephano de urbibus in Ἄργος, ni fallor. Schol. Æschyli in Persis p. 134. Ἄνδρων ὁ Ἁλικαρνασσεὺς φησὶ τὸν Ὠκεανὸν γῆμαι Πομφολύγην καὶ Παρθενόπην, σχεῖν δὲ ἐκ μὲν Παρθενόπης Εὐρώπην καὶ Θρᾴκην, ἐκ δὲ Πομφολύγης Ἀσίαν καὶ Λιβύην. ἀφ' ὧν τὰς ἠπείρους ὀνομασθῆναι συμβέβηκεν. Laudatur à Strabone non semel.

Βοηθοῖς corrigendum & restituendum esse Γόησι.] Imo recte habet. Nam & βοηθοὺς docuit Aristomenes teste Schol. Aristoph. in Acharnens. initio, ubi de hac voce ψαμμακοσιογάργαρα notat, unde corrigendus est Macrobius lib. 5 cap. xx, apud quem legitur Aristomenes ἐν μόθοις. Hæc omnia in Appendice sua notat Maussacus. Sed Priscianum corrigo potius, apud quem bis legitur Aristophanes βοηθοῖς lib. 17 & 18.

Pag. 272. Ἄταρνα vocari debeat illa civitas, ejus vero civis sit Ἀταρνεύς.] Falsum, ut notavi ad calcem Herodot. ἐθνικὸν Ἀταρνείτης. Callimachus apud Laërtium in Pittaco. Ab Atarna Ἀταρνεύς. Ovidius in Ibim. Hesych.

ſych. Α'πάρνα habet. Iſocrates in Paneg. pag. 137, & Xenophon pag. 249.

Pag. 273. Hyperidem laudat ἐν χαλκῷ.] Ε'ν Δηλιακῷ conjiciebam, cum Ariſtoph. legerem unà cum Scholiis Græcis pag. 583. Verba ſunt: ὁ δὲ Ὑπερίδης ἐν τῷ χαλκῷ καὶ ὅτι Χῖοι ηὔχοντο Α'θηναίοις, δεδήλωκε. Supra dixerat: ηὔχοντο γὰρ Α'θηναῖοι κοινῇ ἐπὶ τῇ θυσιῶν αὐτοῖς τε καὶ Χίοισι, καθάπερ (Heſychius in χίοις) Θεόπομπος ἐν τῷ ιβ᾽ τῶν Φιλιππικῶν φησιν οὕτως. οἱ δὲ πολλοὶ τοῦ ταῦτα πράττειν ἀπεῖχον, ὥστε τὰς εὐχὰς καὶ περὶ ἐκείνων καὶ σφῶν αὐτῶν ποιοῦντο, καὶ σπένδοντες ἐπὶ ταῖς θυσίαις ταῖς δημοτελέσιν ηὔχοντο τοῖς θεοῖς, Χίοις διδόναι τ᾽ ἀγαθὰ καὶ σφίσιν αὐτοῖς. Sed & Platæenſibus, ut narrat Herodotus. Eupolis ἐν πόλεσιν ait: αὕτη ἡ Χῖος καλὴ πόλις. πέμπει γὰρ ἡμῖν ναῦς μακρὰς, ἄνδρας τε, ὅταν δεήσῃ, καὶ τ᾽ ἄλλα πειθαρχεῖ καλῶς ἄπληκτος ὥσπερ ἵππος. i. abſque virgæ ictu & abſque calcaribus. Apud Plutarchum ſæpe legitur, ἄθηλος ὥσπερ ἵππος. Poſſit legi ἐν τῷ Κυθνιακῷ. Sic enim laudatur Hyperides à Suida in θαρραλέον.

Pag. 274. Καὶ πλάγκαν κυλητάν.] An forte καὶ πέργακος aut περγακῶν κύλιγμα. i. *bovinum fimum, ſtercus*. Sed κύλιγμα à κυλίειν nolim affirmare. περγακῶν autem videtur omnino verum eſſe. Vide Heſychium, apud quem περκοφόροι dicuntur οἱ τὰ κόπρια ἐπὶ τῶν ὤμων αἰρόμενοι. Male κόρρεια legitur. An πέρδακον i. *humidum*, teſte Strabone. Salmaſius teſte Mauſſaco in Appendice legit καὶ πέλτ᾽ ἀναγκύλητα. id eſſet, *peltas, quæ anſa retineri haud facile poſſent*. Eſt enim ἀγκύλη, *anſa, jaculi amentum*. Ego malim παλτ᾽ ἀναγκύλητα. eſt enim παλτὸν, ἀκόντιον, ut nemo neſcit; at πέλτον Græcum non eſt: itaque errat Salmaſius. Verſus Æſchyli intelligendus eſt de his, qui in extremo periculo ſe omni telo, quod obvium eſt, defendunt. Et jacula, inquit, ſine

amen-

amentis, & lapides qui ad manum ſunt obvii, jaciens in hoſtem. Sic ἐνηγκυλωμένα τόξα apud Suidam: *probe tenſi arcus.* & ἐπηγκυλημένα ξύλα idem explicat εἰς ὅπλων χρῆσιν. Porro Æſchylus in ea fabula Græcos poſt epulas ebrios inducit: & inter ſe rixantes prorſus ut Lapithas ac Centauros, quolibet telo certare, ac matulas etiam in capita adverſariorum illidere. Athenæus lib. I.

Ὁ δ᾽ ἐστὶν ὅς ποτ᾽ ἀμφ᾽ ἐμοὶ βέλος
Γελωτοποιὸν τὴν κάκοσμον οὐράνην
Ἔρριψεν, οὐδ᾽ ἥμαρτε. περὶ δ᾽ ἐμῷ κάρα
Πληγεῖσ᾽ ἐναυάγησεν ὀστρακουμένη
Χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ᾽ ἐμοὶ,

quod iiſdem pene verbis imitatus eſt Sophocles in Ἀχαιῶν συνδείπνῳ, ut refert Athenæus lib. I pag. 17. Sic ἀγκυλητοὺς κοττάβους dixit Æſchylus teſte Euſtathio Iliad. β pag. 344, metaphora ſumpta ἀπὸ τῶν δοράτων, ἅπερ ἀγκυλητὰ καὶ μεσάγκυλα ἐκάλουν. Strabo in lib. x palta amentis jaci ſueta teſtatur his verbis. Διττὴ δ᾽ ἡ δοράτων χρῆσις, ἡ μὲν ἐκ χειρὸς, ἡ δ᾽ ὡς παλτοῖς. Plura Cluverius in lib. I cap. 40 Germaniæ p. 352.

Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος.] Hæc & ſequentia, quæ à ſe emendata fuiſſe ait Mauſſacus, leguntur apud Schol. Comici in Acharnenſ. ne una quidem ſyllaba minus.

Pag. 275. Χρῆσται.] Demoſth. περὶ παραπρ. συγκαλέσας ἐγὼ τούτους, οἷς αὐτὸς ἔχρησα τὰ ἀργύρια. *quibus pecuniam mutuam dederam.* Supra dixit de captivis illis Halenſibus, καὶ ἐδανείζοντο ὁ μὲν τρεῖς μνᾶς, ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ ὅπως συνέβαινεν ἑκάστῳ τὰ λύτρα. χρήστης pro debitore ſumitur à Demoſth. ἐν τῷ πρὸς Ὀνήτορα ἐξούλης. Verſus hi Phocylidis deſcripti ſunt ex Schol. Ariſtoph. in Nubes, ubi Schol. notat Athenis χρήστας proprie dici feneratores, ut Ariſtophanes uſurpat; debitores vero χρεωφειλέτας

 & χρε-

& χρεωςάς. Idem notat Suidas in χρῆςαι. Ἀθηναῖοι δὲ τοὺς μὲν δανειςὰς χρήςας λέγουσι. τοὺς δὲ ὀφειλέτας χρεωφειλέτας. Supra notarat, τὸ χρῆσαι τοῦ δανεῖσαι αἱρετώτερον· τὸ μὲν γὰρ χρῆσαι ἐπὶ φίλων, τὸ δὲ δανείσασθαι πρὸς τοὺς τυχόντας. Eadem ambiguitas in δανειςαὶ, teste Etymol. in δανειζομένους. Scholia anonyma in Homer. Odyss. π pag. 195. ὥσπερ χρῆςαι λέγονται οἱ ὀφείλοντες καὶ οἱ δανείζοντες.

Pag. 277. Veneris.] Ita Hesychius in Ἀφροδίτη. Suidas, ψιθυριςοῦ Ἑρμοῦ καὶ Ἔρωτος καὶ Ἀφροδίτης, ἅπερ πρῶτος ἐποίησεν, ὥς φησι Ζώπυρος, Θησεὺς, ἐπειδὴ Φαῖδρα, ὥς φασι, ἐψιθύριζε Θησεῖ κατὰ Ἱππολύτου διαβάλλουσα αὐτόν. οἱ δὲ ἀνθρωπινώτερον φασὶ ψιθυριςὴν παρὰ τὸ ἀνθρώπους ἐκεῖ συνερχομένους τὰ ἀπόρρητα συντίθεσθαι, καὶ ψιθυρίζειν ἀλλήλοις, περὶ ὧν βούλονται. Sophocles in Ajace Mastig. pag. x. τοιούςδε λόγους ψιθύρους πλάσσων εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεὺς, καὶ σφόδρα πείθει. Interpres recte ψιθύρους λόγους διαβόλους interpretatur. recte. Sic de Phædra Suidas supra ἐψιθύριζε.

Ἑρμῆς ἐπεισελήλυθεν.] Melius explico ex Servio in 1 Æn. ad illa, *tum facta silentia tectis*, notat: ut diis honos haberetur tacendo, qui mos cum intercessit inter cœnandum, Græci quoque θεῶν παρουσίαν dicunt.

Pag. 278. In Pausaniæ vero.] Alius est Pausanias, qui τὸ Ἀττικὸν λεξικὸν scripserat, quod illius opus laudat idem Eustathius commentario in Dionys. de situ orbis & passim comment. in Homerum. Citatur etiam à Scholiast. Apollonii lib. 4 pag. 219, & à Photio in Bibliotheca sua cap. 153. Duos Pausanias commemorat Suidas.

Ad In-

Ad Inserenda dissertationi & notis.

Pag. 281. Suidas proprie ἔργον appellat. &c.] Errat. Ait enim Suidas: deest τὸ, ἔργον. Sic enim intelligenda est parœmia. αὐτὸ δείξει τὸ ἔργον. *Hoc res ipsa patefaciet.* Recte ibi Andreas Schottus locum Platonis adducit. Utitur & Julianus ep. ad Alexandrinos, & Æschines contra Ctesiph. pag. 60. καὶ αὐτὸ ἔδειξε τὸ ἔργον. Aristoph. in Λυσιστράτῃ pag. 859. τοὔργον τάχ' αὐτὸ δείξει.

Pag. 282. Anaximandrum.] Anaximander Milesius ἡρωολογίαν scripserat teste Athenæo: id opus erat prosa oratione scriptum, in quo ea narrabat, quæ de Heroibus dicuntur: ipsa ejus verba refert Athenæus. Cave ergò quicquam mutes. Ἡρωολογία dicitur, ut ἀρχαιολογία, quo nomine Dionysius & Josephus πραγματείαν suam vocavere. Strabo lib. 2. ῥάδιον δ' ἄν τις Ἡσιόδῳ καὶ Ὁμήρῳ συγγνοίη ἡρωολογοῦσι. Aliud est ἡρωελεγεῖον, quod Suidas μέτρον τι explicat, id est, *carmen elegiacum*. Zonaras in Phoca: ἐπεγράφησαν ἐν τῷ τάφῳ αὐτῶν τὰ ἡρωελεγεῖα ταῦτα. Sequuntur versus elegiaci. Eustathius ἰλ. ξ pag. 984. ἡρωελεγεῖον ἔπος.

Sed quo loco παρὰ ῥόον Αἰσήπιο legitur, reponendum Ἀσώπιο.] Nihil mutandum. Omnino enim *Æsepus* rectum est, teste Plinio lib. 5 cap. ult. ubi & Æsepum non longe à Pario colonia ponit, quam Homerus Adrastiam vocavit. At Asopus Thebanum & Platæensem agrum interfecat. Pausan. Corinth. Adde quod Ἀσωπῖο scrib. esset, non Ἀσώπιο. Sed super omnia est Homeri autoritas ἰλ. β pag. 88, qui locus notandus est, & Strabo lib. 13, Apollonius lib. 1, Florus lib. 3 cap. 5 *Æsapum* vocat, Schol. Apollonii pag. 54, postquam

 de

de Æſepo dixit, ait, ὁ δὲ Καλλίμαχός φησιν ἐν ὑπομνήμασι Νέμεσιν εἶναι, τὸ τὸ πεδίον (τῆς νηπείας ſupple) κατέχουσαν. ἔστι δὲ καὶ πόλις καλουμένη Ἀδρήστεια ἀπὸ τοῦ ἱδρυσαμένου. Lege, ἡ καὶ πολλοῖς.

Pag. 285. *Do alicui epiſtolam quam reddat alteri.*] Livius pag. 533. *Legatis properè, priuſquam res vulgaretur, remiſſis, in Africam literas dat ad Regem.* Et pag. 798. *Motus his Senatus literas Lyciis ad Rhodios dedit.* Vetus autor apud Suidam: ἐξ εὐθείας. ἐπιστολὴν δὲ ἐξ εὐθείας πρὸς αὐτὸν ἐπιθεῖναι ἠνάγκησα. Idem in ἐπιθέντες· οἱ δὲ πέμπουσιν τὸν ἰατρὸν ἐπιθέντες γράμματα πρὸς τὸν τελώνην. Et in ἐπιτίθημι.

Ἱνόποδες.] Gloſſæ: *pedes telæ*, ἱστόποδες. Etymolog. βερκελλος. ἄλλοι δὲ βερκέλλους τοὺς κελεύοντας παρὰ τὸ βερ καὶ τὸ κέλομαι ἢ τοὺς ἱστόποδας. Lege κελέοντας.

Sequuntur ea, quæ H. Valeſius in primis & poſtremis paginis notavit, partim ad antiquos Græciæ oratores ſpectantia, partim ad Harpocrationem, quæ ſuis locis ob certas cauſas poſita non ſunt.

Omiſit quid ſit ἀντίδοσις. de qua Iſocrates orationem ſcripſit. Porro in permutatione & actiones omnes ad actorem tranſibant, quas reus cedere debebat. Sic tutores Demoſthenis, ἀντίδοσιν ἐπ᾽ ἐμὲ παρεσκεύασαν (ὡς τὰς δίκας ἔμελλον εἰσιέναι κατ᾽ αὐτῶν) ἵνα εἰ μὲν ἀντιδῶ, μὴ ἐξῇ μοι πρὸς αὐτοὺς ἀντιδικεῖν, ὡς καὶ τῶν δικῶν τούτων τοῦ ἀντιδόντος γινομένων. Sed Demoſthenes ἀπέτισε τὴν λειτουργιῶν in 2 contra Aphobum. Semel atque iterum ſic ἀντιδιδόναι uſurpat Demoſthenes, contra Leptinen bis & contra Midiam.

Omiſit

Omisit δημεύειν. quod ἁπλῶς & solitarie usurpat bis Demosthenes ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ. explicat Hesychius: utitur Andocides p. 28.

Omisit ἐπιπολάζειν. Demosth. orat. 9 in Philipp. καίτοι πάνθ' ὅσα ἐξημάρτηται καὶ Λακεδαιμονίοις ἐν τοῖς τριάκοντα ἐκείνοις ἔτεσι καὶ τοῖς ἡμετέροις προγόνοις ἐν τοῖς ἑβδομήκοντα ἔλαττον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὧν Φίλιππος ἐν τρεσὶ καὶ δέκα οὐχ' ὅλοις ἔτεσι οἷς ἐπιπολάζει, ἠδίκηκε τοὺς Ἕλληνας. quod notandum ad chronologiam illius temporis. Supra πλεονάζειν dixerat de Lacedæmoniis, quod idem videtur ac πλεονεκτεῖν: *se manciper & se licentier plus qu'il n'estoit de raison.* Isocrat. 358.

Μενεσθεὺς στρατηγὸς Ἀθηναίων, *admiral.* Demosthenes sive Hyperides περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν. Hujus meminit Demosth. in epist. 3 pro Lycurgi liberis, & popularem ac δημοτικὸν fuisse ait, cumque eo Nausiclem, Charetem, Diotimum, Eudoxum, Eudemum, Ephialtem, (cujus meminit Dinarchus contra Demosthenem,) Lycurgum. Hos quidem ait sua & fatali morte ablatos esse. Ipsos autem Athenienses expulisse viros, qui populi partes tuebantur, Charidemum, cujus meminit Dinarchus ibid. & Philoclem & se ipsum. Μενεσθέως στρατηγίας meminit Dionysius Halicarn. in Dinarcho in fine. ubi male νεμεσθήσεως legitur.

Ἐγκαθέτων ἀνθρώπων. *hominum insidiatorum.* Demosth. in epist. 3 ὑπὲρ τῶν Λυκούργου παίδων.

Εἰσιτήρια dies erat, quo Senatores primum magistratum inchoabant, sicut quo deponebant ἐξιτήρια, teste Hesychio. Suidas in εἰσιτήρια addit, ταύτην τὴν ἡμέραν Ἀθηναῖοι πρώτην τοῦ ἔτους νενομίκασι. Demosthenes περὶ παραπρ. καὶ ἡ βουλὴ τὰ αὐτὰ ταῦτα εἰσιτήρια ἔθυσε, συνειστιάθη. Volsius: *Senatus item communia sacra habet auspiciorum*, ut Senatores Rom. ad aram Victoriæ &

Con-

Concordiæ in ingressu sacrificabant, teste Symmacho aliisque. Idem contra Midiam: εἶασί μέν με ἀρχιτελεῖα ὑπὲρ τῆς βουλῆς ἱεροποιῆσαι καὶ θῦσαι καὶ καθάρξασθαι τῶν ἱερῶν ὑπὲρ ὑμῶν καὶ ὅλης τῆς πόλεως. εἶασί δὲ ἀρχιθεωροῦντα ἀγαγεῖν τῷ Διῒ τῷ Νεμίῳ τὴν κοινὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως θεωρίαν, περιεῖδε δὲ σεμναῖς θεαῖς ἱεροποιὸν αἱρεθέντα τρίτον αὐτὸν καὶ καταρξάμενον τῶν ἱερῶν. Ulpianus in Midianam: εἰσιτήρια δὲ ἐγίγνετο θυσία μελλούσης εἰσιέναι τῆς βουλῆς εἰς τὸ βουλευτήριον ὥστε κατὰ γνώμην ἀπαντῆσαι πραγμάτων σκέψιν.

Item ἀπογνῶναι. Contrarium καταγνῶναι. Æschines περὶ παραπρ. initio: & κατὰ Κτησιφ. pag. 60. & Demosthenes κατ' Ἀνδροτίωνος. & similiter ἀποδιαιτᾶσθαι & καταδιαιτᾶσθαι de arbitris eodem sensu dicitur, quo ἀπογνῶναι & καταγνῶναι de judicibus. Dem. πρὸς Βοιωτὸν, de materna dote sic sæpe loquitur.

Ἔνορκος. Æschines περὶ παραπρ. ubi de Amphictyon. & κατὰ Κτησιφῶντος pag. 61. *compris dans le serment du traité de pais.* qui jurejurando continetur.

Ἀνεμέσητον. Æschines p. 61.

Παραγγέλλειν στρατιὰν ἐπί τινα: milites scribere, expeditionem parare adversus aliquem. Æschines bis usurpat ἐν τῷ κατὰ Κτησιφ.

Εἰρηνοφύλακα. Æschines κατὰ Κτησιφ. pag. 72.

Ἔναυλον ἦν. In omnium auribus vox ea personarat. Æschines κατὰ Κτησιφ. pag. 77 initio.

Ἑλκοποιεῖς, exulceras. Æschines ib. p. 79.

Ἁρπάγματα. Æschines ib. p. 80.

Ἀγοράσματα ibidem. ἀγοράσματα item in prologo ad orationem contra Phormionem, (& in ipsa etiam oratione:) ἀγοράσματα τῶν ἐμῶν χρημάτων, empta mea pecunia merces.

Διαπραξάμενος, qui malis artibus & ambitu aliquid perfecit. usurpat Æschines in eadem oratione sæpissime,

ſime, p. 81. tamen & in bonam aliquando partem ſumitur à Demoſthene & aliis.

Κοιταῖον: pernoctantem. Decretum Calliſthenis Phalerei apud Demoſth. pro corona.

Κλισίῳ, aut κλησίῳ, ut eſt in MS. Demoſth. pro corona p. 119. πρὸς τῷ καλαμίτῃ ἥρωι. Vide Heſych. in καλαμίτης, & corrige κλισίῳ, non ἡλισίῳ.

Ἀποφοιτᾶν παρὰ Λυσίᾳ τὸ παύσασθαι φοιτῶντα, ὅ ἐστι μανθάνοντα. Euſtath. il. ό 1166.

Ἐπικέρδης ὁ Κυρηναῖος: immunitate donatus ab Athenienſ. quod in Sicula calamitate captivis Athenienſibus frumentum dederat, & poſtea Reip. Ath. talentum αὐτὸν ἐπαγγελλόμενος & ſua ſponte dederat. Demoſth. in Leptinen.

Κορυφαῖος ἡγεμὼν in unaquaque tribu, qui chorum ducebat in Dionyſiis. Demoſth. contra Midiam p. 393.

Ἀχερδούσιος. eſt δημότης. Demoſth. contra Midiam. Νικήρατος Ἀχερδούσιος, & Æſchines in Timarchum.

Προαγῶνας τῆς γραφῆς κατασκευάσαι. i. præparare actionem ſuam ſæpe jactando ſe illum & illum accuſaturum, aut aliud quid faciendo, ut calumniando eos homines quos accuſare velis, & teſtes adverſus eos exarando. Demoſth. contra Androtionem verſus finem, ibique Ulpianus. Eſt & *proagon* pars quædam in comœdia. Sic *proagonem Acharnenſium* dicit Scholiaſtes Comici pag. 435. Occurrit etiam apud Demoſth. ut certo ſcio, forte ἐν τῷ περὶ παραπρ. imo apud Æſchinem pag. 61 contra Cteſiph. at Ulpianus in Leptinianam verſus finem pro *præjudiciis* uſurpat, & προδιαγνώσεσι utitur Plato de legibus p. 796.

Χοινικίδες. modioli coronarum, ubi Inſcriptiones ponebantur ejus, qui eam obtuliſſet. Demoſth. κατ' Ἀνδροτίωνος in fine. οἶμαι γὰρ ὑμᾶς ἅπαντας ὁρᾶν ὑπὸ τῶν στεφά-

νων τῇ χοινικίσι κάτωθεν γεγραμμένα, οἱ σύμμαχοι τὸν δῆμον ἀνδραγαθίας ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης. &c.

Ἀποστρατηγὸν ποιεῖν. *depoſer de l'office de Capitaine.* diſcingere. Demoſth. κατ' Ἀριστοκράτους pag. 449. ἐπειδὰν τὸν μὲν Ἰφικράτην ἀποστρατηγὸν ἐποιήσατε. Τιμόθεον δ' ἐπ' Ἀμφίπολιν καὶ Χερρόνησον ἐξεπέμψατε στρατηγὸν, πρῶτον μὲν τοὺς Ἀμφιπολιτῶν ὁμήρους οὓς παρ' Ἁρπάλου λαβὼν Ἰφικράτης ἔδωκε φυλάττειν αὐτῷ (Χαριδήμῳ) ψηφισαμένων ὑμῶν ὡς ὑμᾶς κομίσαι, παρέδωκεν Ἀμφιπολίταις, καὶ τοῦ μὴ λαβεῖν Ἀμφίπολιν, τοῦτ' ἐμποδὼν κατέστη. Nota hic Harpali nomen, qui diverſus ab Harpalo eo qui poſtea Alexandrum fugiens Athenas venit. ἀποδοκιμάζειν differt & ἀποχειροτονεῖν.

Καιροφυλακεῖ τὴν πόλιν ὑμῶν, καὶ οὐδὲν ἁπλοῦν ἔγνωκε ποιεῖν οὐδ' ἴσον. Demoſth. κατ' Ἀριστοκράτους verſus finem, ubi de Charidemo: quæ poſt hæc verba ſequuntur, vide ad ἐκ προσαγωγῆς.

Εὐδέρκης quidam nominatur à Demoſth. in fine orationis κατ' Ἀριστοκράτους, quem in gratiam Cerſobleptæ civitate donari una cum Charidemo, Ariſtocrates decretum ſcripſerat.

Ζῆν φιλοψυχήσαντας. Demoſth. ἐν ἐπιταφίῳ λόγῳ ad finem.

Ἐρραψῳδηκότες μάτην ἡμεῖς. Demoſth. contra Ariſtogitonem in initio. i. perierunt nobis omnia noſtra verba.

In eadem pag. 496 legitur συνδιαβαστάζεσθαι. παλιγκάπηλος. μεταβολεύς.

Pag. 497. Μοσχεύετε. *propagetis viridaria*, Volfius. μοσχίδια τὰ νέα βλαστήματα Schol. Comici in Acharnenſ.

Ib. Δυσκατάπαυστον δέ τι κινδυνεύει πρᾶγμ' εἶναι πονηρία.

Ib. Σπαράττων.

Προσ-

Προεισφορᾶς & προεισφέρειν, qui ante tempus inferuntur. Dem. πρὸς Πολυκλέα.

Ἀνέκδοτος pro nondum elocata puella apud Demosth. contra Neæram initio & in fine.

Καταστασιάζεσθαι & καταστασιασθεὶς, sæpe apud Demosth. ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει, & ante in Demosth. legeram, id est, injuria & factionibus oppressus καταστασιασμένοι.

Ἔριθοι. usurpat Demosth. contra Eubulidem: πολλὰ δουλικὰ καὶ ταπεινὰ πράγματα τὰς ἐλευθέρας ἡ πενία βιάζεται ποιεῖν. ἐφ' οἷς ἐλεοῖντ' ἄν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἢ προσαπολλύοιντο. ὡς γὰρ ἐγὼ ἀκούω πολλαὶ καὶ τίτθαι καὶ ἔριθοι καὶ τρυγήτριαι γεγόνασιν ὑπὸ τῶν τῆς πόλεως κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους συμφορῶν.

Ἀπρασία. Demosth. κατ' Ἀφόβου πρώτῳ. cum nil vendi potest. *quand on n'a peu vendre ny debiter*. Sic contra Phormionem.

Ἀργὸν καὶ ἐνεργὸν ἐργαστήριον, ibidem sæpe dicit, id est, officina infructuosa aut fructuosa; cum ex opere aut negotiatione fructus percipitur, ἐνεργὸν dicitur; cum vero officina vacat & clausa est, ἀργόν. Vide ad Strabonem & Isocratem 290.

Ἐπικαρπίαι, ususfructus, apud Demosth. ibidem. & tota oratione καρποῦσθαι pro usumfructum percipere. & in 3 contra Aphobum in fine: ὅλα τὰ κεφάλαια καὶ τὰς ἐπικαρπίας ἀπεστέρησε. *Le principal & les arrierages.* Sic semper opponit. ἐπικαρπίαι pro fructibus apud Andocidem pag. 13. pro proventibus ἐπικαρπίαι Aristoteli Oeconom. 2.

Ἀπέκλεισα pro eo, quod Jurisconsulti dicunt, excepi mihi: *je me suis reservé*. Demosth. in 2 κατ' Ἀφόβου.

Γόμος pro onere & mercibus navis, apud Demosth. contra Zenothemidem initio, ἀπὸ τοῦ γεμίζεσθαι, quod est

onerare navem, ut usurpat Demosth. adversus Leptinem, & Isocrates in Trapezitico. Demosth. κατὰ Διονυσοδώρου, καὶ τὸν γόμον ἐκεῖσε ἐξελόμενος: *ayant icy deschargé*. & ibidem: ἐξαιρεῖται τὸν σῖτον ἐν τῇ Ῥόδῳ, κἀκεῖ ἀποδίδοται. Vendit.

Ἀποφαίνειν τὴν δίαιταν. arbitrium seu sententiam arbitralem pronunciare. Demosth. πρὸς Ἀπατούριον. & ἀπόφασις τῆς διαίτης bis usurpatur ibidem.

Ἀνέπαφον ὑποθήκην. liberum pignus. i. nulli alteri obligatum quam creditori cui datur. Demosth. adversus Lacritum, & iterum ἀνέπαφα vocat simpliciter παρέχειν.

Δεῦρο. Vide Suidam in δεῦρο.

Ἔξεχε τὸ ὕδωρ. Demosth. ὑπὲρ Φορμίωνος in fine, effunde aquam. Aristoph.

Τὰς διαδύσεις καὶ κακουργίας. Demosth. contra Timocratem p. 474, tergiversationes & elusiones.

Βασανιστὰς Demosth. πρὸς Πανταίνετον. Locus est in ἐπιγνωμ. Isocrates. qui distinguendus est à δημοκοινῷ, licet & δημοκοινὸς esset βασανιστὴς aliquando. Antiphon contra novercam pag. 101. Aristoph. in Ranis: καὶ πῶς βασανίζω; respondet Xanthias, πάντα τρόπον ἐν κλίμακι δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων, στρεβλῶν ἔτι τε τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων, πλίνθους ἐπιτιθείς. Mox: κἄν τι πηρώσω γέ σοι τὸν παῖδα τύπτων, τἀργύριόν σοι κείσεται. i. æstimatio,

Ζυγομαχεῖν. ἐν τῷ πρὸς Βοιωτὸν περὶ ὀνόματος, initio, est digladiari.

Dem. ibidem. μὴ ἔχει οὕτω πρὸς ὑμᾶς ἐθελέχθρως.

Ib. Ἀντιλαγχάνειν τὴν μὴ οὖσαν, & ἀντίληξις formula refortitionis dicitur.

Φυγοδικεῖν. Dem. πρὸς Βοιωτὸν ὑπὲρ προικὸς μητρῴας. Judicium detrectare. *reculer, fuir*. at φυγοδικεῖν videtur aliud esse Polluci p. 395. Sic φυγομαχεῖν. Polyænus.

Κἀμμὲ τῷ τυραννοῦντι τῆς Μιτυλήνης ὑπηρετῶν, ὃς καὶ ὑμῖν κοινῇ καὶ ἐμοὶ ἰδίᾳ ἐχθρός ἐστι. Dem. ibidem.

Συστησαι

Συςῆσαι ἀποδοῦναι. Satisfieri jubere, Volfius in oratione contra Spudiam: & ibidem initio, καὶ τ̃ Λεωκράτην συνέςησε, prædem dedit Leocratem. In ea vero contra Callippum initio, & sæpissime in sequentibus: συςῆσαι ϐ δεῖξαι τ̃ ἄνθρωπον: cum quis pecuniam dat mensario, quam restitui Titio jubeat, si mensarius Titium noverat, satis habebat ejus nomen adscribere cum nomine illius qui pecuniam dederat, quod si Titium non noverat, addebatur nomen alicujus noti, qui Titium συςῆσαι ϗ δεῖξαι mensario debebat.

Ἐπιϐιοῦντ@ μῦ ταῦτα Πολιδεύκτε πλέον ἢ πένθ' ἡμέρας. Dem. contra Spudiam, *ayant survescu apres avoir fait testament.* & πρὸς Καλλικλῆ. Aliter Isocrates trapez. πλεία, sicque usurpat initio.

Ὀτρυνεύ@. δημότε nomen apud Dem. πρὸς Λεωχάρην initio, & iterum. καὶ πρῶτον μὲν ἐλθὼν οἶ@ τ' ἦν εἰς τὸν Ὀτρυνέων πίνακα τ̃ ἐκκλησιαςικὸν ἐγγράφειν αὑτὸν, Ἐλευσίνι@ ὢν, ϗ τοῦτ' διῳκεῖτο. ἐπειδὴ περὶ ἐγγραφῆναι καὶ αὐτοῦ ληξιαρχικῷ γραμματείῳ τῶ τ̃ Ὀτρυνέων, μετέχειν τ̃ κοινῶν. qui locus notandus. paulo post, ἐνεγράφη εἰς τὸ φρατερικὸν γραμματεῖον, quod differt à Lexiarchico: illud enim Lexiarch. erat τ̃ δημοτῶν. & mox: κωλυθεὶς ᵹ ϐ ἐξελεγχόμεν@ πρὸς τῷ πίνακι. Hic πίναξ videtur fuisse penes ληξιαρχοῦς. Vide Pollucem.

Ἐπικληροῦν est *sortiri*, & ἀποκληροῦν. Dem. κατ' Εὐέργου initio. τοῦτο τοίνυν ȣ ψηφίσματ@ γεγενημένε ἡ μὲν ἀρχὴ (sic sæpe infra eo loco pro ἄρχοντι, ut videtur) ἐπεκλήρωσε καὶ παρέδωκε τοὺς ὀφείλοντας τὰ σκεύη τῇ πόλει. Volfius male, *hoc decretum magistratus jussit.* ἐπεκλήρωσε enim refertur ad τοὺς ὀφείλοντας, *debitores fisci, quos prætor sortito educens ex urna delegabat creditoribus fisci.* Sic ἀποκληροῦν & ἐπικληροῦν apud Æschinem contra Timarchum. Demosth. contra Midiam initio:

 παρέσης

παρούσης δὲ τῆς ἐκκλησίας, ἐν ᾗ τὸν ἄρχοντα ἐπικληροῦν ὁ νόμος τοῖς χοροῖς τοὺς αὐλητὰς κελεύει. Nota. vide ad Xenoph. Sic ἐπικληρῶσαι crebro dicit Demosth. περὶ συμμοριῶν.

Καὶ ἐγὼ ἐπιμαρτυρησάμενος τοὺς παρόντας ἠμυνάμην. Demosth. κατ' Εὐέργου. Ego vero testatus eos qui aderant, me defendi. Infra: μάρτυρας μὲν ἐποιησάμην τοὺς παρόντας: testimonium denunciavi eis qui aderant.

Ὡς οὖν ἀληθῆ λέγω καὶ ἦρξε χειρῶν ἀδίκων Θεόφημος &c. & mox: ἡ δὲ αἰκία τοῦτ' ἐστιν, ὃς ἂν ἄρξῃ πρότερος χειρῶν ἀδίκων.

Ἄκακος. Demosth. κατ' Εὐέργου. καὶ προσποιούμενος ἄκακος εἶναι: simulata simplicitate. & mox: ὁ δὲ ῥαδίως καὶ ἀκάκως ἀποκρίνεται. facile & simpliciter. & in fine ἄκακος καὶ ἀπράγμων dicit.

Ibidem, τὴν καταδίκην ἀπολαβεῖν & κομίσασθαι, rem judicatam recipere. *recevoir la somme en laquelle un autre a esté condamné envers vous.*

Ib. Ἀμυχὰς δὲ ἐν τῷ τραχήλῳ εἶχεν ἀγχομένη. πελιὸν δὲ τὸ στῆθος. Ibidem: lividum pectus & unguium notas.

In κατὰ Ὀλυμπιοδώρου βλάβης λόγῳ initio: οὐδὲ διαλλακτὴν οὐδένα φεύγων: nec sequestrum ullum detrectans.

Ὑπεραβέλτεροι, Dem. κατ' Ὀλυμπιοδώρου versus finem, εἰσὶν αἱ προφάσεις καὶ αἱ αἰτίαι. Nugatoriæ sunt cavillationes. Vide Suidam in ἀβέλτερος.

In eadem κατ' Ὀλυμπ. ἢ διὰ τί σύ, Ὀλυμπιόδωρε, οὐδεπώποτέ μοι ἔλαχες ἐνοικίου δίκην τῆς οἰκίας ἧς ἔφασκες μισθῶσαί μοι.

In eadem μελαγχολῶν δοκεῖ πᾶσιν. hoc est, ut supra dixerat, μαίνεσθαι, διαφθαρῆναι, παραφρονεῖν.

In eadem: ἐξόδους λαμπρὰς ἐξιούσαν καὶ ὑβρίζουσαν ἐκ τῶν ἡμετέρων. Supra dixerat, καὶ χρυσία πολλὰ ἔχουσαν καὶ ἱμάτια καλά. splendide prodeuntem in publicum; *bravant de no-*

de nostre bien. Sic ἔξοδος sumitur apud Platonem de legibus.

χῶμα in Piræeo apud Demosth. περὶ Στεφάνου τῆς τριηραρχίας. Libanius in argumento explicat, οἰκοδόμημα ἐν τῷ λιμένι προβεβλημένον προσορμίσεως ἕνεκα καὶ ἀγορᾶς τῶν ναυτῶν.

Φερεφάττιον. Demosth. κατὰ Κόνωνος. Hesychius τόπος ἐν ἀγορᾷ. recte. nam ex loco Demosthenis patet in foro illud fuisse. *Proserpinæ templum* vertit Volfius. Nam Φερεφάττη est Proserpina, seu potius Hecate. Hesychius Φερεά. apud Aristoph. θεσμοφ. pag. 782. περσέφαττα.

Orationis Hyperidis, quæ ἐπιτάφιος dicitur, elegans est fragmentum apud Stobæum λόγῳ 278.

Θεοφράστου διαθηκῶν. Ὀργεῶνας non legitur in Theophr. testamento apud Laërtium.

Βλιμάζειν Schol. Comici in Equit. βλίττειν ἐστὶ τὸ ἀφελεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων. τὰ κηρία τῶν μελισσῶν θλίβειν.

Adde pag. 82. εὐξύμβολος καὶ δυσξύμβολος, pro eo qui libens aut ingratis confert, ἐρανίζει sæpe Xenophon 2. ἀπομν. 436.

Suidas in ναυμάχιον. ὡς τοῦ μὴ στρατεύεσθαι καὶ τοῦ λιπεῖν τὴν τάξιν καὶ τοῦ τὰ ὅπλα ἀποβαλεῖν ζημίαι ἦσαν ὡρισμέναι ἐκ τῶν νόμων, οὕτω καὶ τοῦ μὴ ναυμαχῆσαι, τοῦτο τὸ ὄφλημα ναυμάχιον ἐκαλεῖτο.

Suidas: παλαιόν, οἱ ῥήτορες ἐχρήσαντο τῷ παλαιῷ ἐπὶ ἀργυρίου ἐκ δανείσματος ὀφειλομένου. οὕτω Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλκίβιον, καί τι εἰ ἀπέδωκε τῷ Κλησικλεῖ ν παλαιάς, ὥσπερ οὗτός φησι.

Suidas: πεπρᾶσθαι καὶ πωλεῖσθαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ πεπρᾶσθαι πάντη καὶ πάντως ἀπέβη. τὸ δὲ πωλεῖσθαί ἐστιν, ὅτι καὶ οὐκ ἀποβαίνει. ἐνδέχεται γὰρ τὸ ἔτι πωλούμενον μὴ πραθῆναι.

Suidas: προδικασία, οἱ τὰς ἐπὶ φόνῳ δίκας ἐγκαλούμενοι, ἐν πρυτανείῳ, (hoc erat forum criminale) περὶ τῆς δίκης δια-

διαπλέουσιν ἐπὶ τρεῖς μῆνας, ἐν οἷς ἐξ ἑκατέρου μέρους λόγοι προσάγονται, καὶ τοῦτον ἔλεγον προδικασίαν.

Suidas: πύθιον ἱερὸν Ἀπόλλωνος Ἀθήνησιν ὑπὸ Πεισιστράτου γεγονός, εἰς ὃ τοὺς τρίποδας ἀνετίθεσαν οἱ τῷ κυκλίῳ χορῷ νικήσαντες τὰ θαργήλια.

Στράττις Λιμνομέδα. Suidas in Στράττις, inter ejus fabulas λιμνομέδων.

Suidas in συγκομιδή. Θουκυδίδης ἐν γ'. καὶ ἐν συγκομιδῇ καρποῦ ἦσαν. καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ξενοφῶντα.

Suidas in ὑπὸ μάλης citat Lysiam ἐν τῷ πρὸς Κλεινίαν.

Suidas in φαυλόν. Λυσίας ἐν ἐπιστολῇ. ὡς οὐ φιλῶ σε, φαυλότητά μου μεγάλην καταγινώσκεις. Εἰ γὰρ ἦθος πιστὸν καὶ τρόπον καὶ ψυχὴν καὶ ἔννοιαν οὕτως ἀπροφασίστως, ἔτι δὲ συνουσίας οἰκειότητα καὶ λόγων κοινωνίαν μὴ καθ' ὑπερβολὴν ἀσπάζομαι, τίς γένοιτ' ἂν ἐμοῦ ἀθλιώτερος, ὃς ἀναισθήτως ἔχω πρὸς τὸ φρονεῖν.

Φορμίσιος nomen proprium apud Aristoph. in Ranis. & Dinarchum κατὰ Δημοσθένους.

Idem de Æaco scribit Ovidius Metam. Libanius βασιλικῷ. ἐπεὶ καὶ τὸν Αἰακὸν οὐδὲν ἂν ἐκώλυσε μέγιστον μαρτύριον δικαιοσύνης παρρησιάζειν, εἰ μὴ τῶν ἀέρων ἀκρασία τοὺς Ἕλληνας τῆς ἐκείνου χρείας καταστήσασα παρέσχεν, ὅστις ἦν, ἐπιδείξασθαι. Idem de Minoë Plutarchus Theseo. Isocrates Euagora pag. 379.

Ἀνλογία.] Demosth. procemio 58 sic utitur: τοὺς μὲν ἄλλους ἅπαντας ἔγωγε ὁρῶ τὴν ἀνλογίαν προτεινομένους ὅταν τι πιστεύωσι δικαίως αὐτοῖς πεπρᾶχθαι. οὗτοι δ' αὖ τοὐναντίον ἐγκαλοῦσιν, εἰ περὶ ὧν ἡμάρτηκε νῦν ἀναθέσθαι βούλεσθε, τὴν ἀπάτην κυριωτέραν οἰόμενοι τοῦ μετὰ τοῦ χρόνου βασάνου. Ubi Volfius male vertit, *prorogare vultis.* ἀναθέσθαι enim aliud est. de quo vide Harpocr. & ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει: καὶ περὶ ὧν μὲν ἄν τις ζῶν αἰτίαν σχῇ περὶ τοὺς γονέας, δίκαιον τοὺς παῖδας τὴν ἀνλογίαν παρέχειν. Et initio περὶ προσπής.

παραπρ. τὺς μὲν ὖν ἄλλυς ὅσοι πρὸς τὰ κοινὰ δικαίως προσέρχονται, κἂν δεδωκότες ὦσιν, εὐθύνας τ' ἀξλογίαν ὁρῶ προτεινομένυς, τυτονὶ δ' Αἰσχίνlω πολὺ τἀναντία τύτων.

In Ἀκαμαντίδαι. Demosth. ἐν ἐπιταφίῳ λόγῳ. ἐμέμνlωτο Ἀκαμαντίδαι τ' ἐπῶν, ἐν οἷς Ὅμηρος ἕνεκα τ' μητρός φησιν Αἴθρας Ἀκάμαντα εἰς Τροίαν στεῖλαι. Æthra mater Thesei fuit, Phædra conjux. recte ergo Phædram legit Volfius.

Ἀντιοχίς.] Demosth. ibidem, οὐκ ἠμνημόνυν Ἀντιοχίδαι Ἡρακλέυς ὄντα Ἀντίοχον. ex Midia Phylantis f. Pausanias Phocicis pag. 258 & pag. 3 in fine. Sed Μιδέας utrobique scribendum est.

Adde pag. 29. *pes veli* videtur intelligi, quem Græci πόδα appellant.

Ἑστίαν βυλαίαν.] Notandum est. de Vesta multa Plato. ἑστίας βυλαίας meminit Æschines περὶ παραπρεσβ. Διὸς βυλαίυ, qui erat in curia 500, meminit Pausanias pag. 3 Atticis.

Μαρτυρίαν ἐμβαλέσθαι, *proferre testimonium*, seu *testem*. Dem. πρὸς Τιμόθ. & initio jam dixerat & alibi legi. In fine ejusdem, ἐμβαλλομένυ γὰρ μυ ὅρκον εἰς τ' ἐχῖνον, ἐν τῇ προκλήσει τ' ὅρκυ scilicet. An inde ergo dictum est? Dem. κτ' Κόνωνος. ἐμβάλλεται μαρτυρίαν ψευδῆ. Supra dixerat, ἐπὶ διακρύσει καὶ τῷ μὴ σημανθlῶαι τὺς ἐχίνυς ἐθέλειν.

Ἀπαγορεύειν.] Lysiam ait usurpasse in ἐρωτικῷ. ἐρωτικὸς Lysiæ fere integer est apud Platonem in Phædro initio. Lysias septem epistolas composuit, unam πραγματικlὼ, cæteras ἐρωτικάς, ὧν αἱ ε πρὸς μειράκια. Demosthenes ἐρωτικὸν λόγον scripsit, quem tamen ejus esse legitimum opus dubitat Pollux. In Demosthenis ἐρωτικῷ legitur, νυῦ ἢ δέδοικα μὴ πρὸς τὰ λοιπὰ ἀπειρηκόσι χρη-

κόσι χρησόμεθα τοῖς ἀκροαταῖς, εἰ περὶ τῶν ματίων περθρευώμεθα, *nugemur.*

Hyperides laudatur ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίππου. Callippum Pæanienſem accuſavit Hegeſippus teſte Libanio in argumento ad orationem περὶ Ἁλοννήσου. Sed quod ait in ea oratione dici ab oratore, ſe feciſſe reum τῶν παρανόμων Callippum, id non legitur in ea oratione; ſed de Philocrate tantum id dicitur: ut Libanii ſit error.

F I N I S.

INDEX

INDEX RERUM ET VERBORUM.

A.

A & α mixta 194
A in principio omissum 216
Abare 209
Abaris. 205
Abderus 211
Ἀγκύλη 338
Ἄγλαυρος 206
Ἀγνίας Buseli filius 137
Ἀγορὰ ἐφορεία 83
Ἀγοραῖος Ἑρμῆς 79
Ἀγορανόμοι 250
Ἀγοράσματα 344
Agrauli templum 318
Ἀγροὶ 2
Ἀγρύλη, δῆμος 21
Ἀγχιάπιδες θεράπναι 208
Agyrrhius vel Argyrius 2 3 91 209
Agon gymnicus primus 57
Ἀδελφίζειν 209
Ἀδηφάγοι 3
Ἀδικίου δίκη 209
Ἀδωνιάζει 4
Ἀεὶ pro ἕως 210
Ἀζλογία 352
Æris confessi 257
Ærope, fabula 103
Ἀθηλος ἵππος 338
Ἀθηναῖοι & Θηβαῖοι confusi 98
Athenarum numerus civium 141. tributi quantitas. 144
Athenienses αὐτόχθονες 28
Athenogenes 140
Athenodorus dux 4
Ἆθλον 57
Αἰγιαλιδῆς 4
Αἰθιόπτιον Athenis 245
Αἶνος urbs, αἴνιοι cives 5
Αἴρειν κοινᾶ 102
Æsepus vel Æsapus fl. 341
Æsion 8
Æschines historicus 298
Æschinis fratres 212
Æschrion 298
Αἰπιῶξ 88
Ἄκακος 350
Ἀκορεὶ 5
Ἀκουστὶ 135
Acusilaus 135
Ἄκεστος 5
Actaea 6
Ἀκτὴ 5
Ἄκιον 212
Aqua in cærimoniis nuptiarum 120
Ἀλάστωρ, ἀλάστωρ δαίμων 6
Alexander Epirota 38
Alexander Margites 307
Alexander Pheraeus 7
Aleuas 185
Alcibiadis stemma 213
Alcimus 215
Ἀλκυονίδες πόλεις 123
Ἀλοᾶν 232
Ἀλογίου δίκη 119
Ἄλογοι in erano 216
Alope fabula 216
Ἀλὸς πεδίον 213
Ἄλος urbs 212
Alphabetum Atticum 253
Amadocus 216

Ἀμαλκεῖον 121 & *Amalcium mare* 122
Amantium nomina paßim scripta 328
Ἄμιπποι 8 217
Ἀμμωνὶς ναῦς 218
Ammonius 291
Amores & Cupidines dedicati in Gymnasiis 96
Ampulla olearia 255
Ἀμφιγνοεῖν 8
Ἀμφικτύονες 276
Amphipolis 9
Ἄμφιπποι 217
Ἀμφορεὺς 150
Ἀμφοτερόπλουν δάνεισμα 9
Ἂν 207
Ἀναβάται 234
Ἀναβολὴ 52
Ἀνάγειν *redhibere* 219
Ἀνάγεσθαι 105
Ἀναγὴς 220
Ἀνάγκη 270
Ἀνάδικος 9
Ἀναίνεσθαι 10
Ἀνάκαιον 221
Ἀνακαλυπτήρια 223
Ἀνάκαλος 84
Ἀνακρίνειν, ἀνάκρισις δίκης 10
Ἀνακρίνειν, & ἀνακρίνεσθαι 275
Ἄναξ, *anactes* 224
Anaximenes 219 288
Ἀναστῆσαι 11
Ἀνασχοινίζεσθαι 12
Ἀνάσπαστος 212
Ἀναστῆναι 213
Ἀνατί 11
Ἀναφορὰ 20
Ἀναχαιτίζειν 226
Ἀναψηφίζειν 74
Ἄνδρεια 12
Andramon 219
Ἀνδραποδιστὴς 12
Androclus 99
Andron 337
Androtionis perversa laus 158 184
Ἀνέκδοτος *puella* 347
Ἀνέπαφος 348
Ἀνὴρ 49
Anthea 13 227
Ἀνίδρυτος 14
Anni Attici ratio 265
Anni inter Ilii excidium & Romam conditam 81
Ἀντοικοδομεῖν 106
Ἀντιγράφειν 15
Ἀντωμοτεῖν 284
Ἀντιγραφεὺς τῆς βουλῆς 35 184 228
Ἀντιγραφὴ 15
Ἀντίδοσις 15 342
Ἀντιλαμβάνειν 348
Antimachi Lyde 314
Antipodes 191
Antiphontes 229
Antiphontis casus 174
Anytus primus corrupit judices 37
Ἀνώγεον 220
Ἄξονες *qui & quo loco propositi* 229
Ἄξυλος 122
Ἀπατούρια 231
Ἀπειλεῖν. 232
Ἄπη 211
Apium palustre Nemeonicas coronat 57
Ἀπελήλατος ἵππος 338
Ἀποβατικὸς 233
Ἀπόγεια 67
Ἀπογνῶναι 344
Ἀπογράφειν 182
Ἀπογραφὴ 16 241
Ἀποδέκται 235
Ἀποδιαιτῆσαι 344
Ἀποδοκιμάζειν 49
Ἀποκαταστῆσαι 275
Ἀποκηρύττειν 17
Ἀποκλείειν 347
Ἀπόληξις, *nomen proprium* 18
Apollo Ἀγυιεὺς 208 Κύνειος 115 Αἰγυνίειος 302 Πατρῷος 18 *Hyacinthus* 206
Ἀπόμυιος 18

Ἀπομα-

Ἀπομόσασθαι 278
Ἀπόῤῥητα de verbis & rebus 238
Ἀποστρατηγὸς 346
Ἀποστροφὴ, mora 19
Ἀποσχεδιάζειν 226
Ἀποσχοινίζειν 16
Ἀπότακτος 241
Ἀποτιμᾷν 14
Ἀποτίμημα 239
Ἀπουσία 44
Ἀποφαίνειν δίαιταν 348
Ἀποφέρειν 20
Ἀποφοιτᾷν 345
Ἀποφορὰ 241
Ἀποχειροτονεῖν 74
Ἀποχειροτονία 106
Ἀποψηφίζεσθαι 20 probare, absolvere 243
Ἀποψήφισις 40
Ἀπόψαι καὶ λυμαινόμενος 235
Ἀπραξία 347
Ἀπροβούλευτος 20
Ἀπρόσκλητος δίκη 112
Ἀπροστάσιον 20
Ἀπρόσταν 243
Ἀπφὰ soror 209
Arbelas 210
Arbitri in templis pronunciabant arbitrium 73
Argaus 21
Ἄργη 243
Ἀργὸν ἐργαστήριον 347
Ἀργυρῖτις γῆ 21
Ἀρδιττός 245
Ἀρεοπαγῖται 83
Areopagus ἡ ἄνω βουλὴ 166
Arignote 82
Arida saginatio 135
Aristoteles pictor 85
Aristyllus 245
Arcades αὐτόχθονες 28
Ἀρκτεύειν 246
Ἀρκτεῦρος 246
Ἄρμα *inventum Thebis* 16
Harpocrationes 201
Artabazus 107
Artemidorus 34
Artemisiæ fatum 22
Artemisiæ stemma 247
Ἀρχαιολογία 341
Ἀρχαῖος 245
Ἀρχαῖος πόλεμος 23
Ἀρχαιρεσιάζειν 23
Archedice 186
Ἀρχιθέωρος 92
Archinus 253
Ἀρχιφὼρ 334
Ἀσπιδοποιός 245
Ἄστα, ἄττα 251
Asseres 177
Ἀστάθμητος 25
Ἀστὴρ *terra Samiæ* 266
Ἄστιχθον χωρίον 249
Ἀστράβη 244
Ἀστυνόμοι 249
Ἀσύνθετος 25
Ἄσωπος *fl.* 341
Ἄτακτα 147
Ἀταρνεὺς 338
Ἀτεχνῶς 251
Ἀτλαντικὰς *Hellanici scriptum* 139
Ἄτης 252
Ἀτιμασθεὶς 309
Avertere navem 105
Αὐθέντης 27
Αὔλειος θύρα 27 127
Αὐλὴ 145
Aureus esto 70
Αὐτοδικεῖν 256
Αὐτοδίκαι 27
Autocles 256
Αὐτολήκυθοι 255
Autolycus 256
Αὐτοπενθῶν *fabula Menandri* 332
Αὐτοσχεδίως 225
Αὐλοτρύπης 301
Ἀφαιρέσεως *actio* 28
Ἀφανὴς οὐσία 257
Ἀφετηρία 30
Ἀφηνιάζειν 81
Ἀφίδναι 94
Ἀφίστασθαι εἰς ἐλευθερίαν 238
Ἀφορμὴ 258
Ἀφοσιῶ 29

Ἀφοσιάζεσθαι 259
Ἀχαριστίου 259
Acharnenses carbonarii 302

B.

Βαίκυλος 308
Βαλβὶς 29
Βάραθρον 30
Βασανιστὴς 348
Βασιλεὺς *Athenis* 85 86
Βασιλικοὶ νόμοι *Athenis* 240
Batrachus 195
Βαυβὼ *Cereris hospita* 260
Βέβαιον 260
Βῆσα, *pagus Atticæ* 31
Βλιμάζειν 351
Βόρειον τεῖχος 43
Βουλαὶ *in Attica geminæ* 176
Βουλαία ἑστία 353
Βουλεία, βουλεύειν 263
Βουλεύσεως γραφὴ 200
Βούλευσις 31
Βουστροφηδὸν 137
Βουχέτα *urbs* 32 263
Βοώτης 263
Βρυλλιάδαι 32
Βύζειν 150
Byrrhias 256
Butes 263

Γ.

Γαμήλια 33
Γάνος, *urbs* 34 131
Γεισποδίζειν 54
Γεννῆται 264 315
Γεραιραὶ 265 312
Γέργυρα 35
Γεωφάνεια 266
Γήπεδον 34
Γίστα 34
Glaucus Teius vel Rheginus 130
Γόμος 347
Γῦτος, *guttum* 255
Γράμμα *aliud* στοιχεῖον 207
Γραμματεῖον 244
Γραμματεὺς τῆς βουλῆς 35
Grammatice poëtices interpres 202
Γύλιος 36
Γυπάριον 36

Δ.

Daira 36
Δακτύλιος δημόσιος 184
Damasandra 310
Δανειστὴς 340
Dare alicui literas ad aliquem 342
Δάτος ἀγαθῶν 37
Δεῖγμα *in urbibus* 37
Δεκάτην ποιεῖν, ἑστιᾶν, θύειν 274
Decem magistratus Athenis post xxx 267
Δηλιασταὶ 39
Denunciare 112
Describere bona alicujus 17
Devehere 104
Desultor 234
Δήμαρχοι 311
Δημεύειν 343
Δημοσίων ἀδικημάτων δίκη 209
Demosthenis epistola vera 195 *procemia* 23
in Δημότας *primo, tum* φράτορας *inscribebantur* 198
Διάγραμμα σκευῶν *in navibus* 40
Διαγράψασθαι δίκην 41.
Διαδικασία 17
Διαθεῖναι 41
Διαδόσεις 348
Διαθέσθαι 42
Διαιτᾶν 148
Διαιτηταὶ 42 53
Δια[illegible]ης 350
Διαμεμετρημένη 44
Διάμετρος 44
Διαπράξασθαι 44
Διασκευάσασθαι 45
Διαχειροτονία 45 74 106
Διαψήφισις 46 75
Διδάσκαλος χοροῦ 47
Διδόναι ὅρκον 278
Διεζωσθεῖσα 47
Διελεῖν 97
Διέτης 68
Dieuchides 208
Διῆξα 47
Δίθυρον 152

Δικαστ-

Δικαιώματα πολέμων 273
Δικαίωσις 47
Διογνώμων 67
Διοικίζειν πόλιν 48
Διονυσοι 236
Διόσκουροι 225
Διοπλίζεσθαι ναῦν 48
Dissolvere argentariam 13
Divortia apud archontem fieri solita 19
Διωμοσία 228
Δοκιμασθεὶς ἀνὴρ 49
Δορύδιχος 176
Dos in prædiis collocata 240
Dulorestes 317
Δοῦλος 229
Dracontides 49
Δράχμη χαλάζωσα 91
Δρυμιάμφιον 218
Δρομοκήρυκες 272
Δρῦς *urbs* 50

E.

Ἐγγράφειν ὀφείλοντας 31
Ἐγκύκλιος 343
Ἐδωλιάσαι 51
Ἐθελόχωρος 348
Ἔθνη ἐν πόλει 51
Ἔθος, νόμος ἄγραφος 239
Εἴδη 61
Εἰσαγγελία 52
Εἰσιτήρια 343
Εἰσφοραὶ 181
Εἰσφρῆσαι 54
Ἐκατομπεῖα 313
Ejurabant aliquod munus per alium 64
Ἐκγόνης τῆς ... 54
Ecatomnus 247 275
Ἔκδεια 54
Ἔκδοσις 55
Ἔκδρομοι 217
Ἔκκλητος πόλις 55
Ἔκκυκλος 58
Ἔκμισθοι 237
Ἐκπολεμοῦν πόλεις 56
Ἐλάδιον 122 305
Elementum differt a litera 208
Ἔλιξος 57
Ἐλλανοδίκαι 276
Embarus 246
Ἐμβολιμαῖα 57
Ἔμβολος 58
Embractum 61
Ἔμπολος 58
Ἔμπορος & ἔμποροι 138
Empedocles Alexamenus dictus 205
Ἐμπόκλης 84
Ἐμπίσαι 62
Ἔμπυροι 58
Ἐμφανῶν καταστάσεις 52
Ἐναγής 220
Ἐν ἀνθ' ἑνὸς 171
Ἐναύλια 223
Ἔναυλον ... 344
Ἐνδείξεως *actio* 85
Ἔνδειξις 231
Ἐνεπίσκημμα 60
Ἐνθήκη 258
Ἐνθρυπτα 61
Ἔνορκος 344
Ἐνσημαίνεσθαι 62
Ἐντελὴς 3
Ἐντιμᾶσθαι 60
Ἐξαιρεῖσθαι *exonerare naves* 177
Ἐξαιρέσεως *actio* 1 28
Ἐξαρᾶσθαι 63
Ἐξεγγύησις 63
Ἐξηγητικοί, ἐξηγητὴς 202 277
Ἐξετάζεσθαι μετά τινων 63
Ἔξοδος 350
Ἐξοικίζεσθαι 48
Ἐξ Οἴου 137
Ἐξορκίζειν 303
Ἐξορκῶσαι 303
Ἐξορχήσασθαι *sacra* 64
Ἐξούλης δίκη 147
Ἐξόφθαλμος 288
Ἐξωμοσία 64 192
Ἐπαναστῆναι 11
Ἐπαναφορὰ 65
Ἐπανιστάναι 281
Ἐπιβάτης 66
Ἐπιβολὴς 66
Ἐπιβολὴ 67

Ἐπίβδα 67
Ἐπιγνώμων 67
Ἐπιχειράφισθαι 279
Ἐπιδιέρκης 345
Ἐπιδιετὲς ἡβᾶν 68
Ἐπίθετα ἱερὰ 69
Ἐπὶ Θρασύλλου 69
Ἐπικερτομίαι 347
Ἐπίκληρος 280
Ἐπικηρυκεύειν τινὶ χρήματα 146 280
Ἐπικλήρων 349
Epicrates Sacesphorus 281
Ἐπιμαρτύρεσθαι 350
Ἐπιμελητὴς μυστηρίων 70 ἐμπορίου ibid.
Epemenides καθαρτὴς *dictus* 205
Ἐπιμελεία 71
Ἐπίπεμπτος 67
Ἐπιπολάζειν 343
Ἐπισκήπτεσθαι 65
Ἐπίσκηψις 44
Ἐπίσκοπος 246
Ἐπιστάτης 72
Ἐπιπλεῖν ψῆφον 75
Ἐπιπλέωμα 73
Ἐπί τινι πράγματι δανείσασθαι 53
Ἐπιτροπή 43 73 211
Ἐπιτροπικὸς λόγος 22
Ἐπιφανεὶς, ἐπιφάνεια 336
Epichares 73
Ἐπιχειροτονεῖν 74
Ἐπιψηφίζειν 74 284
Ἔποικοι 111
Ἐπόπτης & μύστης 226
Ἐπορθιάζειν 16
Ἐπωβελία 75
Ἐρανίζειν 75 284
Ἔρανον συλλέγειν 157
Ἔρανον φέρειν 216
Eratosthenis Chronologia 81
Ἐργίσκη, *Ergessus* 76
Ἔργον αὐτὸ δείξει 341
Eretrienses 126
Erechthei filia 190 262
Ἔρεθος 347
Ἐρεχθεῖ 161
Ἑρκεῖος Ζεὺς 77
Ἑρμῆς ἀγοραῖος 78 *Eratosthenis* 243
πατρῷος 236

Hermippus 98
Ἑστία 29
Ἐσχάρα 287
Ἐσχατιά 79
Ἐτεοκρῆτις 79
Ἑτερόπλουν δάνεισμα 9
Ἑτοιμότης 28
Εὐανδρία 79
Eubuli tres 80 *alius* 91
Εὐδιέρκης 346
Εὔιστοι 210
Εὐημερία 81
Εὐδῶλος 81
Euenus 287
Euthias 288
Eumenides 313 330
Eumolpus 261
Εὐνεῖδαι 81
Euripides dictus jactus talorum 104
Eurysaces 82
Εὐσύμβολος 82
Εὐτάκτως *in solutione* 242
Ἐφ᾽ ἑαυτοῦ 99
Ἔφεσις 40
Ἐφέτης 83
Ἔφηβος 68 318
Ἐφορεία ἀγορᾶς 83
Ἐχῖνοι 43 84
Ἔωλος 84

Z.

Z *in* δ *mutatum* 329
Ζεὺς ἐλευθέριος, σωτὴρ 57 ἑρκεῖος 77 κτήσιος 299 πατρῷος 236
Ζητηταί 85
Ζειραί 85
Ζυγῖται 96
Ζυγομαχεῖν 348

H.

Ἥττηται ἐπὶ διαίτης 68
Ἡγεμόνες *Athenis* 86
Ἡγεμὼν συμμορίας 179
Ἧθμος χειρικὸς 196
Ἤϊσαν 114
Ἠϊὼν *urbs* 88
Ἡλιαία 87

Ἡμεροσκόπος 273
Ἥμιολος 87
Ἤπειρος *Asia sub regno Persarum* 87
Ἡράκλεια *dies festi* 88 *item res Herculis* 329
Ἡράκλειον *templum Herculis duplex in Attica* 88 Ἀλεξίκακος 126
Heraclides Tarentinus 167
Ἡραῖον 88 141
Ἡρακλειάζειν 341
Ἡρωολογία 341
Heroum occursus infaustus 316
Hesiodi γυναικῶν κατάλογος 191
Ἡφαίστειον *Athenis* 113

Θ.

Θάσος 264
Θάσος ἀγαθῶν 37
Theognis poëta, Chion 289
Θεοὶ μητρῷοι 18
Theophrastus περὶ καιρῶν 283
Thermopylæ 290
Θέσις *pro hypotheca* 89
Θέτο ὅπλα 89
Θέτο τὸ πρᾶγμα 221
Thessali a regibus tempora numerabant 186
Θετῶς *crediter* 90
Θεώριον 222
Θεωροὶ 92 218
Thebani tibicines 14 *inventores* ἀρμονίας 16
Θησεῖον *Athenis* 93
Θῆσσα 93
Θίμβρον 93
Θόλοι 291
Θόρυκος δῆμος 94
Thraces non occidunt se invicem 173
Θρασύλλος 194
Θριάσιαι πύλαι 13 227
Θριάσιος 291
Θύμιος *infelix arbor* 141

I.

Ἰδρὺς ξηρὸς 136
Ἱέραξ 94
Ἱερὸν *in Bosporo* 83
Ἱερὸν ὄρος *in Thracia* 76
Ἱεροποιοὶ *Athenis* 331
Ἱερώνυμος 94
Ἰθύφαλλοι 94
Ἱκέτης, ἱκέσιος Ζεὺς 7
Immaradus Eumolpi filius 261
Intrita, intritum 61
Infernates, supernates 117
Ion 18
Iones aliter pronunciabant ac Attici 252
Ionici motus 99
Hippius Colonus Athenis 113
Ἱππόδαμος 97
Ἱπποθόων *Alopes filius* 8
Hipponactis ætas 286
Ἰσθμιασταὶ 92
Ismarus 123
Ἰσοδαίτης 98
Isocrates, Isocratis discipulus 248
Ἰσοτελὴς 98
Ister Ἀττικὰ *scripsit* 147
Ἰσόπεδις 342
Ἰπνός 98
Judicum 6 millia in Attica 325
Juno Δάειρα 37
Jurantes ad aram accedebant 303
Jusjurandum Φερτέρων 198 *exactum, delatum* 278
Justum bellum 274

K.

Κάθαρσιοι 315
Κάϊκος 161
Κάδισκος 99
Καδμεία χάμψα 253
Caduci fructus 167
Καθιέρωσις ἐν χερσὶ 296
Κάπρος ἀμνὸς *sacrificium* 100
Καιροφυλακεῖν 346
Κακκᾶν 321
Κακοπηχεῖν 101
Κακώσεως *actio* 101
Calauria 101
Καλιστεῖν 275
Calculum reducere 221
Callirhoe 120

Callistratus Atheniensis 37
Καινὰ φέρειν, ἐπιφέρειν 102
Κανθαίρει λιμῷ 99
Cani Athenis non licet intrare in templum Minervæ 77
Κανοῦς 84
Καρκινοῦσθαι 102
Carcinus poëta 102
Καρποῦ δίκη 103
Casa mercatorum per hiemem 173
Cases legis singularis apud Locros auctor 79
Καταῤῥόος 271 δόσιν 272
Κατάγεσθαι 104 105
Καταδεῖσθαι *magicis* 103
Καταδιαιτᾶν 148
Καταδιαιτῆσαι 104
Καταδίκη 350
Καταλοᾶν 232
Καταδύειν 211
Καταλογεῖς 181
Κατεξάσθαι ἱερῶν 331
Κατασκεπασθεὶς 347
Καταστῆσαι ἐμφανῆ 52
Καταστῆσαι ἱππέας 105
Κατὰ τῶν ἱερῶν ὀμνύναι 278
Καταχειροτονία 106
Καταχύσματα 297
Κατάδεσμος 291
Κατήγοροι 182
Κατεληλυμέναι κύρβεις 161
Κατακρημνίζειν *genus pœna* 106
Καλυδαῖοι 191
Κατώμοτος 278
Κελέοντες 342
Celeus 260
Κέλης 234
Κεραμεικὸς 108
Κεραμεῖς 107
Κερκέτης *mons Sami* 266
Κερκίδες 108
Κέρκυρος 108
Κέφαλος, *rhetor* 109
Κημὸς 196
Cepoe 109
Κῆπος, *genus tonsuræ* 173
Κῆρυξ *filius Mercurii & Pandrosi* 109
Cephisodotus 209 248
Cinesias 110 298
Κιγκλίδες 107
Κίῤῥα 110
Cista in sacris Bacchi 202
Κιστοφόρος *in Dionysiacis* 202
Κληροῦχοι 111
Classes, συμμορίαι *& quot Athenis* 180
Κληδοῦσθαι 111
Κλητῆρες 112
Κλιμακίζειν 110
Κλισίας ἔσω 324
Clypei aurei Delphis consecrabantur 63
Κλωγμὸς 56
Κοιταῖος 345
Κοινὰ δημοκρατίας θεμέλιον 91
Copreus 321
Conjectio causæ 10
Κονίζεσθαι 135
Conceptis verbis jurare 278
Conquisitores militum 322
Contributi 183
Confessi æris 257
Κοππῶνες 31
Κόρδαξ 299
Κορυφαῖος ἡγεμὼν 345
Κορυφὴ *mater Palladis* 96
Κύρθιον 123
Κουροτρόφος 164
Cotys 114
Κρεμαλίδαι 114
Κρατὴρ Διονυσίων 204
Crisice 203
Κρόθον 114
Κτήσιος Ζεὺς 299
Κτίσις 289
Κύκλος *fori pars* 301
Κύλιγμα 338
Κυλίζεσθαι 135
Κυνῆ Βοιωτία 143
Κύνειος *Apollo* 115
Curator ludorum 70
Κόρεσις 229
Κύρβεις 116
Κύων *Aristogiton* 254

Κωδὼν, κωδεία 301
Κώδωνες 271
Κωλακρέται 234

Λ.

Laides 311
Λαισποδιάζειν 72
Λάμπτραι 117
Lares θεοὶ κτήσιοι 300
Laches 125
Legati cum victimis 92
Leocorium. Λεωκόρειον 302
Le.bus pentapolis 168
Λίξαι 302
Leucon Bospori regulus 90
Λευκονοεῦς 117
Λεῖσσαι 324
Λήκυθος 255
Λήτη urbs 118
Libelli, n. oppignorationum 315
Libertorum officium 239
Λίθος pro βῆμα 303
Litera Ionica 253
Λογιστὴς 119
Λογογράφοι 304
Λογοποιοὶ 304
Λόγου τυχεῖν 119
Locrorum virgines Ilium missa 335
Λουτροφόρος in cœlibum sepultura 120
Λόχοι Lacedæmone 309
Lyde Antimachi 315
Λυμαντὴς 236
Lysiæ ἐρωτικὸς 353
Lysicles προβατοκάπηλος 24
Lysimachus Aristidis 121
Λυκοεργὴς 121
Λύχνος πότης 3

M.

Μὰ & νὴ particula jurandi 278
Magistratuum interventus in contractibus 272
Μαιμακτηριὼν 121
Μακρὸν τεῖχος βόρειον καὶ νότιον 43
Μαλακίζεσθαι 304
Μαλκιῶν 305
Μάλθη 122
Μάλκη 121
Mandare 66
Mandrobuli res 266
Mantias rhetor 134
Mantineæ casus 122
Margites poëma 306
Mari sacra facta jaciendo aliquo in illud 100
Maronea 122
Μαρωνεῖται 175 332
Marsyæ duo scriptores 118
Μαστεύειν 307
Μάστος 123
Megarenses prohibiti à mysteriis 227
Μεγαργίδης 124
Μεῖον 123
Μειρακύλλιον 245
Μελαγχολᾶν 350
Μελαινεῖς in Attica 232
Melanthes Melanthius 297
Μέλινος 125
Μελίτη 126
Menelaus 126
Μενεσθεὺς 343
Mensis lunaris primo 30 dierum 264
Mercurius τετρακέφαλος & τρικέφαλος 189
Mercedes præstare 242
Μίστυλος 127
Μιστύλημα 127
Μισθιάξ 221
Metanira 13
Μεταστάσεις reipubl. 174
Μίτυλος 127
Μέτοικοι Athenis venditi ob certas causas 169 servorum loco 172
Μισθομασίαι 211
Methone 123 308
Μητρῷοι θεοὶ 18
Μητρῷον Athenis 30 128 272
Micon pictor 308
Militia anni 318

Minerva area 26
Minervæ templi conflagratio 142
Μισθόμηλα 237
Mnasea 118
Μνησικλῆς 129
Μοῖραι & λόχοι diversa 309
Μοῖρα 130
Μοχθίζειν 346
Μῦθος, λόγος 304
Mulieri ad quam summam licuerit contrahere 146
Munychia 129
Munychione mense judicia 131
Μυριάδες σίτου 90 172
Myrina 88
Μύρσοι *in Arcadia* 130
Μύρσινον 131
Myrocles 129
Μύρρινον 130
Μύρρον 130
Myrtis 131
Mysteria Athenienfibus quanti facta 227
Μύσης & ἐπόπτης 226
Mysus, servus 297
Μυλλάν 5
Μῶλοι 160

N.

Natio comœda 51
Ναυμαχεῖον 351
Nausinicus 181
Ναυσίνικος 131
Νεαλῆς 132
Νεβρίδες *baccharum* 311
Νέμειν ὁσίαν 188 ἀποστάτην 20
Nemeonicæ apio coronati 57
Nessa 50
Νέων *urbs & vir* 132
Νεώρια *Athenis* 132
Neleus 99
Νηπιωτικαὶ δίκαι 334
Νίκαια *urbs* 133
Nicanor 133 211
Νίκη *dicta Minerva* 134 183
Nicon pictor 308
Nicostratus 203
Nothorum hæreditas 134
Νόμοι, *æquivocum* 227 *Athenis* ἄξονες, πάτριοι, βασιλικοί 240
Νόμους τιθέναι 90
Νομοφύλακες 134
Νυκτὸς τεῖχος 43
Ninos venefica 310
Nymphæum 135
Νῦν *pro tunc* 235

Ξ.

Ξένοι, *mercenarii* 322
Xenocles Carcini filius 102
Ξηραλοιφεῖν 135
Xerophagia 135
Ξύλον 321
Ξυστὶς 136

O.

Ὀβολοὶ δύο θεωρικοὶ 80
Οι & *v æquipollent* 327
Οἴηθεν, *ex Oea* 136
Οἰκεῖν χωρὶς 187 ὑπὸ γῆν 191
Οἰκίδιος, οἰκοτρίψ 312
Οἴκημα 137
Οἰκόπεδον 34
Οἰνεῖς 137
Οἶον *locus* 137
Oesyme 264 313
Oleo post lavacrum ungebantur 135
Oliva sacra 170
Ollæ & vasa ad simulacra Deorum 300
Ὀλόχοιτος 138
Ὁμηρίδαι *apud Chios* 139
Ὁμολογίαι κυβαλικοῦ 257
Ὅμηροι 138
Ὁμολογίαι 250
Ὁμοῦ τι 140
Onomarchus 194
Ὄνου σκιά 155
Ὀξυθύμια 141 313

Ὀπισθόδομος 141
Ὅπλα τίθεσθαι 89
Orationes ad clepsydram habitæ 270
Ὀργάς 314
Ὀργεῶνες 34 315
Orestes grassator nocturnus 316
Ὀρθῶς 142
Ὅρκος ἐπακτὸς 278
Ὁρκῶσαι 303
Ὅρος, ὁρίζειν de libellis hypotheca 315
Ὅρος 142 249
Ὄρθος, ὀρθιάζειν 305
Ὀρφανῶν judicium Athenis 85
Ὅσια 143
Ὀστρακισμὸς 292
Ὀτρυνδὺς 349
Οὐσία ἀνέμητος 188
Οὐσίας δίκη 147
Ὀφείλειν χιλίας 199
Ophrynium 147

Π.

Παιᾶνες 286
Padaritus 154
Παιδίον πατρὸς vel μητρὸς 329
Pacatus, Irenæus 311
Παλαιὸς in usuris 351
Palamedes fingitur Nauplio indicasse omnia tabulis scriptis in mare dejectis 271
Παλινδικία 9
Palladium 205
Παλτὸν ἀναγκύλητον 338
Pandora 67
Pandrosus jurabatur 320
Παραβάλλειν 288
Παραβάται 233
Παραδοῦσιν 150
Παραδοῦσιν 317
Παραγγέλλειν ἀρχὴν 149
Παραγγέλλειν καὶ ἐνοχλεῖν 149
Παραγγέλλειν στρατιὰν 344
Παραγράφειν, adponere 148, delere 149
Παραγραφὴ exceptio 148
Παράδοξος 301
Παραδοῦναι 263
Παρακαταβάλλειν 151 153
Παρακαταβολὴ 59
Παράκλησις 149 150
Πάραλος, παράλιον 150 156
Παραπλήρωμα 150
Parasiti Herculis 71
Parasitus plerumque secundarum actor 294
Παρασκήνια 152
Παράστασις 152
Παράταξις, de lite 149
Παρατίθεσθαι 33
Παρείας 317
Παρελθεῖν 153
Παρέχειν 221
Παρήορος ἵππος 233
Παρθενία pars Sami 266
Παρθένοι Athenis 190
Parietibus struere 106
Παρεστῆναι μεῖον 124
Πάροχος, παράνυμφος 222
Partes secundas agere 293
Pasio πορνὸς 225
Pasceolus 194
Πατρῷοι θεοὶ 18 77 236 300
Pattacion 153
Pausanias 21
Pausanias Lexicographus 340
Πέλανος 318
Penetrales Dei 77
Pentacles 47
Πεντηκόνταρχος 154
Πεντηκοστὴ 155
Peparethus 154
Περγασαὶ 155
Peregrinari non licebat Spartanis 100
Peregrina sacra 69
Περιγράφειν λόγον 149
Περιθοῖδαι 155
Περίοδοι γῆς, qui libri 115
Περίπολος, περιπολεῖον 318 320
Περιστίαρχος 296
Περιστοιχίζειν 156

Περίστοιχοι ἐλαῖαι 57
Περιστάναι 169
Perrhabi 8
Perrogare 284
Πέρυσι 262
Πεσσοὶ 220
Πιφαελῶσθαι 321
Πάληξ 156
Πλωικὰ ἆθλα 251
Piaculum, sacrum piaculare 193
Pigres poëta 306
Πιθάκνη 189
Πιθίας 290
Pithecusæ insulæ 298
Πίσυρος 203
Πιστύθης 218
Pistias 32
Πιτθεὺς 157
Πλήρωμα 150
Πλέθρον 121
Πνύξ, in genit. πυκνὸς 168
Πόδες velorum 29
Ποδοκάκκη 321
Ποικίλη porticus 78
Ποίνιμοι δαίμονες 335
Πόλεις καὶ ἔθνη 51
Polemarchi munus 157 158
Polemo στηλοκόπος 230
Πολιοῦχος Ἀθηνᾶ 133
Πόλις ἔκκλητος 55
Πολιτεύεσθαι πρὸς τοὺς καιροὺς 283
Πολιτικὸς πόλεμος 23
Polubrum 199
Πομπεῖα 158
Populi, ἔθνη 51
Πόρδαι γερόντων 76
Πορισταὶ 25
Πορνεύειν, unde 169
Πορθμοφόροι 338
Ποσειδῶν Ἀμοιβεὺς 102 Ἵππιος 114
Πότης λύχνος 3
Præcidanea hostia 73
Præpositio in compositis reticetur 236
Præsentia Dei 336
Praxidamas 130
Πραξίδια 129
Primigenius 224
Προαγορεύειν 65
Προαγῶνες 345
Προβάλλειν ἀσπίδα 159
Προβολαὶ 159
Πρόβολοι 160
Προβουλεύματα 160
Πρόβουλοι 181
Προγράφειν 116
Προδικασία 351
Proditores non sepulti 314
Πρόδομος 142
Πρόεδροι 161
Πρόδρομοι 217
Προηρόσια festum 1 161
Προθέσθαι σκέψιν 161
Προθεσμία 161
Πρόκλησις 161
Πρόκλησις & πρόσκλησις 167
Προνοία Ἀθηνᾶ, ἢ προναία 162
Pronomus poëta 297
Προομόσαι 161
Πρόπεμπτα, πρότριτα 323
Προπίνειν ἐκπώματα 162 323
Προπύλιος 164
Προπύλαια 162
προσκαλεῖν 65
προσκυνεῖσθαι 221
Proscriptos occidentibus præmia data 145
προστασία 163
προστιμήματα 164
πρὸς τοὺς καιροὺς 284
προστρόπαιοι 164 313
προστρόπαιος, & προστρόπ. Ζεὺς 7
πρόσωπον κωφὸν 295
προτέλεια 73 164 223
Protesilaus ab Hectore occisus 131
προφέρτερος 164
προχαιρετήρια 165
πρυτανεῖα 165 325
πρωτόδωρος 327
πυροφορεῖν 79
πτώματα ἐλαιῶν 167
πύγελα 167
Pythagoras & Abaris coævi 206
πυθαισταὶ 39 92

Pythia

Pythia Athenis celebrata 18
πύθιοι 352
Pytho, quondam Neptuni propria 102
Pythocles 97
πυλαγόρας 159
Purgamenta projici solebant 313
Pyrilampus 229 328
πύῤῥα *urbs Lesbi* 168
πυῤῥίας 256
πυλητήριον μισθῶν 169
πύμφαλα 169

P.

Ῥαίστης 170
Recuperatorium judicium 333
Rhetores decem posteriores 203
Ῥυβελλὴν χειρὶ 267
Ῥητόρων νόμος 50
Rhode, Rhodanusia 307
Ῥόθιον 170
Ῥύσια διδόναι 177
Ῥυτὸν 170

Σ.

Σαβάζιος *Sabadius* 329
Sacadas poëta 296
Σανδάλιον 39
Sacramento contendere 326
Sacra veterum non sine impensa, & ea locata 237
Sacrilegi non sepulti 314
Sacrificiorum reliquiæ pertinebant ad sacerdotes 235
Samia terra 266
Samus colonis Atticis infessa 111
Σείειν 11
Secundas agere 293
Σεμναὶ θεαὶ 330
Senatores Rom. in ingressu sacrificabant 344
Senatores in curiam cogendi ratio Athenis 34
Senatus Atticus primo 400, tum 500, mox 600 hominum 166
Σιγμύλη *urbs* 313
Servi in præliis 241
Servi publici Athenis 269
Sequester 127
Σηκὸς *tria notat* 170
Semachida 312
Σημεῖα 249
Σηπεδὼν 58
Sescupla 87
Sigilla veterum 292
Sicinnis saltatio 299
Silentium in cœna 340
Simia saltando capiuntur 299
Simpli equi Sellarii 234
Simus Simon 171
Σιρὸς 125
Sisenna facetus 269
Σίτησις 171
Σῖτος ἡμερῶν τριῶν 200
Σιτοφύλακες 172
Σκαμβωνίδαι 172
Σκελισμοὶ 47
Σκαφίον, *genus tonsuræ* 173
Σκαφηφόροι 172
Scopadæ, familia 186
Scortatio publice permissa 316
Scriba nomen in decretis præmittebatur 35
Σκυθικοὶ χρησμοὶ 205
Smicythion 173
Socratis judicium 46
Species 61
Spintharus 80
Sponsa ab foco paterno in curru abduci solita ad domum sponsi 222
Sportula 326
Σπονδαὶ 174
Σπειράδης 174
Σπλαγχνόπτης 230

366

Stipa 150
Στιβὰς 151
Στιχεῖον aliud γράμματος 207
Στίχοι στιχεῖν 156
Στρατηγὸς admiral. 343
Στρατηγῶν munus 175
Strombichides 175
Struere parietibus 106
Stryme 175 176
Στρωτὴρ 176
Στυράκιον 176
Sublica 176
Συγγραφεῖς 181
Συγκομιδὴ 352
Suidæ mos 322
Suidas Thessalicorum scriptor 203
Σύλαι συλᾶσθαι 177
Σύμβολα 333 ποιεῖν 170
Συμμορίας ἡγεμὼν 179
Συμπαραβάλλοντες 150
Συναρπάζεσθαι in dictione 145
Σύνδικοι 182
Συνηγορίαι 111
Συνήγοροι 182
Συνθῆκαι 250
Σύνταξις 182
Συντελεῖς 182
Supernates, infernates 117
Sus Cretensibus sacra 73
Συσσῖται 349
Σφραγὶς δημοσία 184
Σχεδιάζειν 226
Σωμάτια ἐλεύθερα 258
Σωτὴρ Ζεὺς 57

T.

Tabiæ 118
Tabulæ quæstionum signatæ 30
Τάγοι, reges Thessalorum 186 246
Ταμίαι Imperatorum Græc. 269
Ταμίας δημοσίων χρημάτων 184
Τάξις τῶν φόρων 182
Taureas 183
Τεῖχος, de urbibus Thraciciis 288
Τελεσθῆναι 63
Templorum vectigalia 237
Τερθρεία 321
Terram & aquam postulare 213
Tertias agere 293
Testimonium perhibentes in suggestu 303
Τετραδαρχία 185
Τετραρχία 185
Τίθεσθαι ὅπλα 89
Timolaus poëta 306
Tintinnabula in suppliciis 271
Tolus 189
Τοπίτιμωμένον 71
Τριαγμὸς 296
Tria verba loqui licebat damnatis 145
Τριβαλλοὶ 95
Tributum Athenis quantum 144
Trigarum usus 233
Τρίπρατος 286
Τριπτὴρ prælum 189
Τριταγωνιστὴς 293
Τριτοπάτορες 223
Τριηραρχεῖν 190
Triturandi ratio antiqua 232
Τροχιλία 335
Tucetum 62
Τυραννιᾷν 96
Τυφῶνος 187
Τυχεῖν λόγου 119

Υ.

Υ & οι æquipollent 327
Ὑακινθίδες 190 206
Ὕβρεις 86
Ὑδρεῖα ferre opus ancillarum 172
Versus, in scriptura 137
Veterator 286
Ὕης 251
Victoria alata 183
Vincula in festis demi solita 64
Ulpianus 228
Unctio mortuorum & convivalis 135
Ὑπέρα 29

Ὑπερα-

Ὑπερβέλτερ☉ 350
Ὑπερβαλέσθαι 157
Ὑπερήμεροι 191
Hyperidis oratio contra Demadem maledica 101 πρὸς Ἀπελλῶον 301 ὑπὲρ Καλλίππου 354
Ὑπολογίζεσθαι 192
Ὑπομοσία 192
Ὑποπίπτειν, *adulari* 97
Ὑπολείμματα 61
Ὑποφόνια 192
Urnæ judicum Athenis 196
Ὕσπληγξ 30

Φ.

Φαλάγγια 193
Φανερὰ οὐσία 257
Φαυλίας 109
Φαρμακὸς 193
Φαρμακίδης, φαρμακῶν 194
Φασκώλιον, φάσκωλ☉, φάσκωλ☉ 194
Φατρία 264 265
Φαῦλ☉ 194
Φέρειν ἔρανον 216
Φερσεφάττιον 351
Φιλίας 290
Philippides 146
Philippicæ Demosthenis ut numerandæ 38
Philippi rerum gestarum ordo 23
Φιλοσοφεῖν 196
Φιλοψυχεῖν 346
Φιμὸς *in talorum ludo* 196
Fœtus in utero an homo sit 222
Φορμίσι☉ 352
Fritillus 196
Phorbas 197
Φορβάντιον 197
Phorbantes 337
Φρατεριάζειν, φρατεριάζειν 197
Φρεάτιοι 276
Φρυκτὸς 153
Φυγοδικεῖν 348
Φύλακες, *præfecti* 247
Φυλὴ 198
Fundus, de fritillo 197
Φωκαεῖς *conditores Massiliæ* 307

X.

Chalcus Dionysius 184
Χαλκοῦς τινας ἱστάναι 69
Charidemus 107 109 173
Charicles 198
Χάρμ☉ *Atheniensis* 95
Χειροτονία 75 175 185
Χιλιδόν☉ πύθου 26
Χέρνιψ 199
Χηλὴ *portuum* 87
Χίμετλον 121
Χλαμὺς *propria epheborum* 320
Χλιδ☉ *vel* χλῆδ☉ 199
Χοινικίδες 345
Χοιρίδιον, καθαρσίον 99 296
Χολλίδαι 199
Χρῆσαι, χρήσεις 339
Χρῆσθαι 289
Χρονογραφία *Eratosthenis* 81
Χύτραι *ad simulacra Deorum* 300
Χῶμα *in Piræo* 351
Χωρὶς οἰκεῖν 187
Χωρῖται 188
Χωροφιλεῖν 218

Ψ.

Ψευδεγγραφὴ 200
Ψευδοκλητεία 200
Ψηφόβολον 196
Ψῆφοι τετρημέναι *vel* ἄτρητοι 187
Ψῆφον διδόναι 39
Ψῆφ☉ 75
Ψιθυριστής, ψίθυροι λόγοι 340
Ψοφοδεὴς 147
Ψυχρὸς ποιητὴς 289

ΤΕΛΟΣ.

INDEX auctorum in his notis emendatorum.

Ælianus 263
Æschines explicatus 232
Æschylus 92
Agathiæ error 307
Ammonius 207
Aristophanes 72 99 explicatus 227 331
Arrianus 118 154 212
Artemidorus 125
Athenæus explicatus 33 157 305 emendatus 79 121 282
Cicero explicatus 46
Clemens 187
Demaratus apud Stobæum 262
Demosthenes 54 78 80 94 98 137 143 211 explicatus 70 140 270 302 352 353 errat 214
Dinarchus 88
Dio Chrysost. 88 125 229 316 vindicatus 307 explicatus 322
Diodorus Sic. 264 deceptus 24
Diogenes Laërtius 169 207
Diogenianus 295
Diomedes 256
Dionysius Hal. deceptus 21 explicatus 226 emendatus 53 71 103 179 206 233 266 311 343
Etymologicum 109 119 176 233 264 313 342
Eunapius 72
Euripides 33 262
Eustathius 208
Geminus 265
Glossarium 336
Herodianus 79
Hesychius 39 69 97 114 138 171 260 282 283 294 305 338 345 explicatus 84 102
Higinus 9 117 191
Isæus 88 104 317 explicatus 124
Isocrates 127 280
Justinus 38
Libanius deceptus 145
Livius 216 273
Lycurgus 95
Lysias 88 178 278
Macrobius 337
Marius Victorinus 138
Menander explicatus 322
Nonnus 205
Plato explicatus 66
Plinius 119 218
Plutarchus 24 85 99 103 136 256 277 290 293 319 336
Pollux 15 45 68 104 124 134 152 239 263 266 268 explicatus 280
Polyænus 105
Polybius explicatus 159 167 179 334
Priscianus 337
Proclus in Timæum 206
Quintilianus 148
Scholia Apollonii 342 decepta 102
Scholia Aristidis 71
Scholia Aristophanis 58 61 119 124 126 204 297 299 305 316 321 325 decepta 157
Schol. Homeri 123
Scholia Sophoclis 230
Scylax 110
Stephanus 4 33 118 163 206 211
Suidas correctus 1 10 72 118 125 129 144 146 156 166 176 178 181 186 230 277 289 295 error 396
Syrianus 288
Teles apud Stobæum 285
Theon 259
Thucydides 87
Ulpianus 180 184 207
Xenophon 309

Quæ pauca errata irrepserunt, ea sic corrige.

pag. vers.	pag. vers.	pag. vers.	pag. vers.
13 3 conturbant	93 11 Piræeum	168 18 ἐκκλησίαν	242 24 φέρειν
15 17 μαρτυρήσοντες	94 19 defensione	178 8 συλλωδρῦς	252 1 ὑάδας.
24 1 nemini	112 4 cur dicat	195 21 ποιοῦσαι	12 hyadas
33 9 refert	120 9 γαμικῶν	200 28 ψευδεκκλησία	275 2 δεῖπνον
53 6 ἀπίτισε	129 27 Μουνύχου	208 11 Priscianus	278 28 Festus.
55 23 πόλις	130 14 Κερκύραν	213 21 pag. 279	30 verba
60 21 τοῦθ'	140 31 lib. 2 pag.	214 16 Megacles	284 28 quære. Pone
61 15 Cornelium	152 12 παρασκευάσαι	215 16 Euthydemo	288 1 Ἀναξίμανδρος
73 27 verba	158 27 θυμιατήρια	218 3 Phalerei	300 8 locum inquire.
89 ult. ϑύμβρος	162 22 Pæoniensi	240 1 ἤθη ἦθος	

F I N I S.